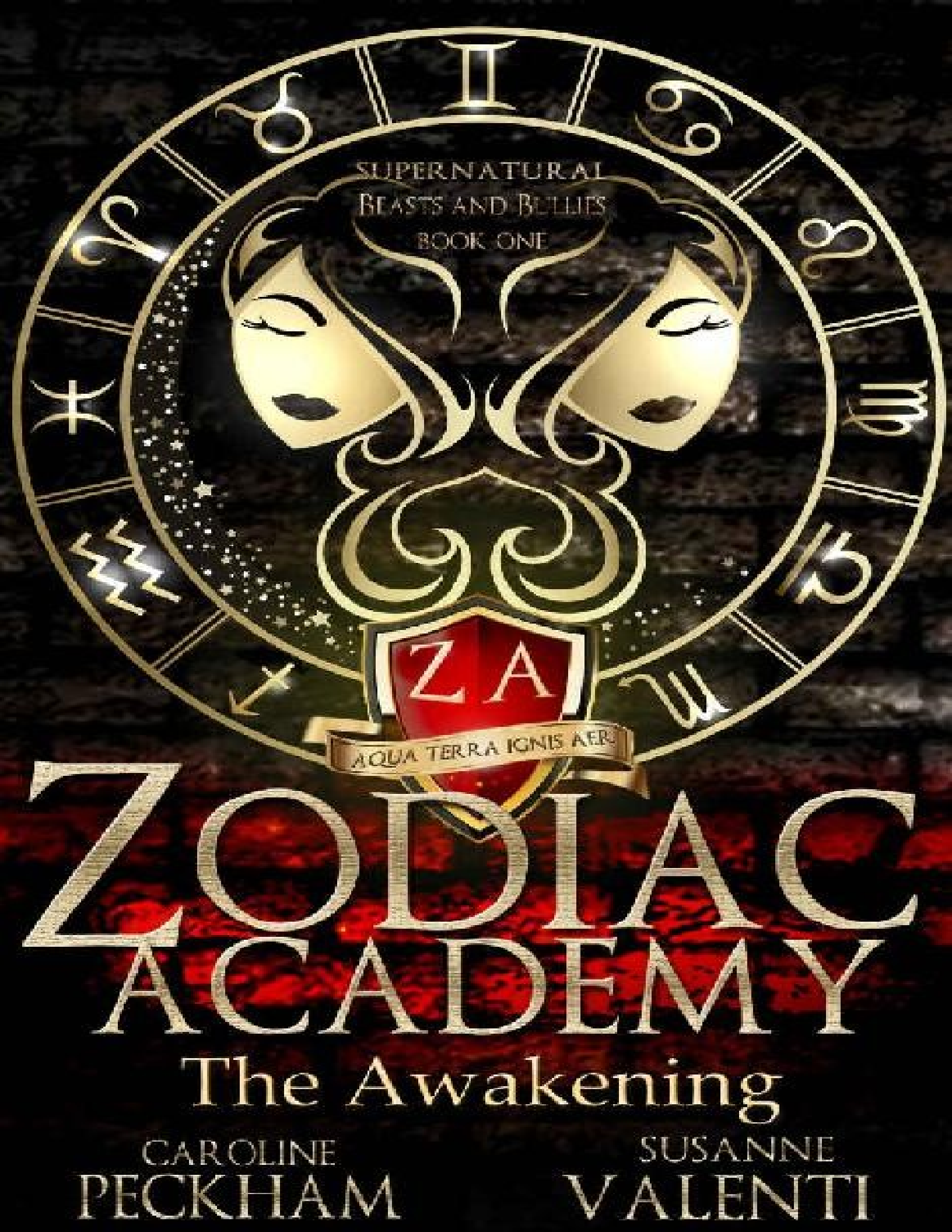

SUPERNATURAL
BEASTS AND BULLIES
BOOK ONE
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
ZODIAC
ACADEMY
The Awakening
CAROLINE
PECKHAM
SUSANNE
VALENTI

ZODIAC AKADEMİ

Uyanış

tarafından

Caroline Peckham & Susanne Valenti

İçindekiler

KAMPÜS HARİTASI.

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

DARCY

TORY

2. KİTAP İÇİN ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ

VERİN! FREEBIES

CAROLINE PECKHAM VE SUSANNE VALENTI'DEN DAHA

FAZLA YORUM

CAROLINE PECKHAM'IN KİTAPLARI

SUSANNE VALENTI'NİN KİTAPLARI

Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan ağaçta kaybolmak, derse geç kalmak için geçerli bir mazeret olarak sayılmayacaktır.

Haritayı daha yakından incelemek için üzerine tıklayın.

DARCY

Polis sirenleri çaldığında pencerenin yarısına kadar gelmiştim.

Durun. Nefes alın. Kalçaları oynatın.

Pencere, metal bir mandalla kazılan küçük bir şeydi. karnıma. Ama az beslenmiştim ve bir pitbull kadar kararlıydım. Eşinizle tanıştınız Bay Window.

Yine sirenler.

Kalbim kulaklarımda uyarıcı bir melodiyle gümbürdedi. Başımı kaldırdım, altımdaki banyo tanıdık ve rahatsız ediciydi. Bunu yapmak zorunda değildim. Haneye tecavüz. Gerçi teknik olarak bir şey kırmıyordum.

Kız kardeşim bu tür şeylerde çok daha iyiydi. Ama belki de bu yüzden onun yerine ben buradaydım. Yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. O yüzden deneyecektim.

Sirenler. Bu sefer daha yakından. Ve vınnn, zihinsel olarak bir hapishane hücresine götürüldüm. Sonra dramatik bir şekilde ağlayarak
mahkemeye çıktım. "Suçlu!" diye bağırdı jüri, sonra bam, metal bir kapı yüzüme çarparken ben hücre arkadaşıma döndüm
Karnı plaj topu büyüklüğünde olan Patrice'in gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı.

En azından iyi besleniyor.

Belki de hapishane dualarımın cevabıydı. Tory beni öldürürdü ama. Gerçi, adil olmak gerekirse, o bir hataydı. parmaklıklar ardına düşmekten çok uzaktı. Hapishanede hesaba katılması gereken bir güç olurduk, mahkumların kraliçeleri. Mesela

Thelma ve Louise eğer kendilerini uçurumdan aşağı atmasalardı.

Zihinsel not: Tor'a hapishanenin iyi bir B planı olup olmadığını sorun.

Şimdilik hapishane yapılacaklar listemde değildi. Duyularım adrenalin ve biraz da korku ile canlanmıştı.

Bunu yapabilir miyim?

Yoksa ben gerçekten işe yaramaz bir ikiz miyim?

Rahat bir nefes aldım. O polislerin benim için gelmeme ihtimali vardı. Sadece önlem olarak hızlı olmalıydım.

Ellerimi buz gibi fayanslara dayadım ve ittim, kalçalarım sıkışıyor ve evin arkasından sarkarken popom bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Simsiyah saçlarımın gece mavisi uçları fırtınadaki bir çarşaf gibi dalgalanıyordu.

İt - kımılda - evet!

Zarafet göstermeden tuvalete tırmandım ve aşağı atladım, eski Converselerim fayanslara çarptığında hava kadar sessizdi. Az önce başardığım şeyi içimden kutlamak için bir an durdum ve kıçımı sessiz bir melodiyle salladım.

Başardım!

Kapıyı çekip açtım, boş olduğunu bildiğim evin içine doğru daldım ama...

Göğsümde bir düğüm yıprandı ve koptu. Hareket ettikçe ayaklarımın altında bir döşeme tahtası gıcırdadı ve bu ses kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınladı.

Pete işte. Burada kimse yok.

Kafamdaki ismi içime şiddetli bir ürperti gönderdi. Üç ay öncesine kadar bu ev benim ve Tory'nin eviydi. Tabii öyle denebilirse. Pete bizi hiçbir zaman

onun akrabası olarak. Koruyucu ailelikteki son yılımızda burada sıkışıp kalmıştık. Ve on sekiz yaşımıza basmadan bir gün önce, artık 'bize baktığı' için devlet fonundan yararlanma hakkı kalmadığı için bizi kıçımıza tekmeyi basarak dışarı atmıştı. Ama baktığı tek şey bir şişe Jack ve değerli elli sekiz inçlik televizyonuydu.

Benim ve Tory'nin olan odaya girdim.
Zaten çıplaktı. Darla onu terk ettiğine göre artık başka evlatlık çocuk alamayacaktı. Doğum günümüzden yaklaşık iki ay önce çekip gitmişti ve onu suçlayamazdım. Bunu sosyal hizmet uzmanımıza söylemeyi unutmuştu ve biz de yaygara koparmak için özgürlüğe çok yaklaşmıştık.

Bir çift yetişkin kız için çok küçük ve çok aşağılayıcı olan ranza dışında odadan çıkarılacak pek bir şey yoktu. Olamaz, sana teşekkür etmeyi unuttum mu Pete? Çıkarken bunu yapacağımdan emin olabilirsin.

Tedbiri elden bıraktım ve odanın içinde yüksek sesle koşmaya başladım. Avuç içlerimi duvara dayadım, hareket ediyor, arıyordum. Doğru noktayı bulduğumda sırıttım ve kalbim umutla çarptı. Tuğlanın kenarlarından tutup çektim, duvar gevşedi ve Tory ile eşyalarımızı saklamak için kullandığımız küçük bölmeyi ortaya çıkardım.

İçeriye uzanarak, ne aradığımı hissetmeye çalışırken konsantre bir şekilde dudağımı ısırdım.

Nakit. Bir tomar. Pete'in evinden o kadar hızlı ve sert bir şekilde atılmıştık ki parayı alacak zamanımız olmamıştı. Ve bu değildi

Pete'den bize geri vermesini isteyebileceğimiz türden bir şeydi. Yerel kumarhanede bir gece için harcardı. Ama yıllardır para biriktiriyorduk. Ben de bu arada okuldaki öğrencilerden para alıyor ve satıyorlardı. Tory onlar için istenmeyen şeyler yapıyor ve kâr elde ederken, çok daha yasadışı bir şey yapıyordu. Beni bu işe bulaştırmak istemediği için bu konuya hiç girmedi ama ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Eve her zaman gecenin kör saatlerinde benzin ve adrenalin kokarak gelirdi.

Paramızın kaynağını umursayacak gücü kendimde bulamadım. Bu para bizim geleceğimizdi. Bu değerli tuğla deliğinde yaklaşık iki bin dolar vardı. Dairemizin altı aylık kirası için yeterliydi. Boktan bir yer olabilirdi ama soğuk bir kaldırımdan daha iyi olduğu kesindi.

Knuckles ön kapıya sertçe vurdu.

İçim daraldı. Pete'in arkadaşı yoktu. O yalnız biriydi. Bir ezikti.

Polisler yakında.

Parmaklarım para yığınına dokundu ve onu avucumun içine aldım, içindekilerin tamamının parmaklarımın arasında olduğunu umduğum şeyi bir araya getirdim.

Polisler ön kapıyı kırarken bir çarpma sesi duyuldu. Hayır, hayır, hayır.

Kalbim boğazımda, kıçımda bir ateş varmış gibi koştum. Koridorun sonunda bir kapı açıldı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı bir erkek sesi. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve tek gördüğüm bir silahın namlusuydu.

"Lanet olsun - ateş etme!" Panikle duvara çarptım, omzum çarpmanın etkisiyle morardı.

"Kıpırdama dedim!" diye bağırdı polis.

Çaresizlik içinde banyoya doğru koştum, kapıyı çarparak kapattım ve sürgüyü yerine ittim.

Henüz ateş edilmedi. Bu iyi bir şey olmalı. Polisler silahsız genç kızları vurmazlar, değil mi?

Parayı pantolonumun arka cebine soktum, Pete'in diş fırçasını alıp klozete daldırdım. Kapının diğer tarafından bir gümbürtü duyuldu ama ben çoktan pencerenin yarısına gelmiştim ve Pete'in diş fırçası yerine geri konmuştu. Bana kaybettirdiği beş saniyeye kesinlikle değmişti.

Sıkıştım ve koşarak yere atladım, komşunun Rottweiler'ının büyükçe bir çukur kazdığını bildiğim arka çite doğru kaçtım. Daha fazla bağırış beni takip etti. Ama rüzgâr saçlarımı çekiştiriyor ve ciğerlerim özgürlükle genişliyordu. Bu saf bir coşkuydu, bir uyuşturucu gibi içimde yuvarlanıyordu.

Pete'in diş fırçasına ne yaptığımı söylediğimde Tory'nin yüzünü hayal ettim ve gülüşünü duymak için sabırsızlandım. Bunu başarıp başaramayacağım konusunda şüphelerim vardı. Genelde kendi ayağına çelme takan ben olurdum ama bugün değil.

"Hey - dur!" bu sefer bir kadın polis.

Hayallerim öldü ve kalbim buza döndü. Bir çiçek tarhına düştüm ve kendimi çitin altındaki delikten geçirdim. Pantolonum keskin çitin alt tarafına takıldı.

Tahta. Derimi çizdi ve ayak sesleri yaklaşırken irkildim.

"Bu paraya ihtiyacım var - onun bile değil!" Bağırdım, kalbim göğsümde aynı gürültüyle inliyordu.

Eller ayak bileklerimi yakaladı ve kalbim neredeyse yanıyordu. Kemerimi çözdüm ve o dakika içinde onu hissettim. Hepsini. Para çamura aktı, yırtık derime sürtündü ve yere düştü.

Cebime sokmamıştım. Lanet kemerime sokmuştum.

"Hayır!" Polise tekme attım ama o bırakmadı, tırnaklarını geçirdi.

"Çavuş!" diye bağırdı ve ben hayatımı görebiliyordum. Gözlerimin önünde eriyor. Hapishanenin canı cehenneme - berbat bir B planıydı!

Yasaklayıcı bir erkek sesi havayı doldurdu ve içimi bir bıçak gibi kesti. "Bırak onu."

Polis beni serbest bıraktı ve ben de şanslı yıldızlarıma şükrettim.

dizlerimin üzerine çöktüm. Arkama döndüm ama bir çift iri erkek eli, güzelim yeşil paralarımızı çoktan bir topun içine sarmıştı.

Bu bizim hayatımızı alıyorsun!

Çite sertçe vurdum, dönüp ters yöne doğru olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde koşmadan önce öfkemi haykırdım.

O adam her kimse, hem kıçımı kurtarmış hem de hayatımı mahvetmişti.

Teşekkürler pislik.

***

Dairemize kadar dört kat çıktım.
Çamur içindeydim ve kendime çok kızgındım. Ellerim ceplerimdeydi ve az önce on blok boyunca yaşadığım sağanak yağmur yüzünden sırılsıklam olmuştum. Chicago'da ruh hali değişiyordu. Rüzgâr olmasa bile yağmur vardı. Eylül ayındaydık lanet olsun, hala güneşleniyorlardı. Springfield!

Soğuk iliklerime kadar işlerken titredim ve o parayı kaybetmenin acısı ve bizi bu kadar derinden hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum utanç dışında her bir parçamı uyuşturdu.

Anahtarımı kilide soktum ve duvarları pul pul yeşil boyalı, tuğlaları açıkta bırakılmış kırk metrekarelik stüdyoya girdim, hiç de hipster gibi görünmüyordu, yarım kalmış bir işe benziyordu.

Tory kanepeye uzanmış, eliyle
Ekranın ortasında tırtıklı bir çatlak olan cep telefonu. En azından o kendine bir akıllı telefon almıştı, ben ise 90'lardan kalma, arama yapmaktan başka bir işe yaramayan bir Nokia'ya mahkum kalmıştım - sanki telefon bunun için varmış gibi.

Deri ceketimi dramatik bir hışımla çıkardım ve o da kaşlarını kaldırarak bana baktı. Kendini teknoloji beyninden çıkarıp ayağa fırladığında yüzü değişti.

"Nerelerdeydin?" diye sordu, benimkiyle aynı tonda olan zeytin yeşili gözlerinde şaşkınlık parıldıyordu. Tıpkı bizim her şeyimiz gibi. Bronz tenimiz, dolgun dudaklarımız

ve geniş. Saçlarımın koyu mavi uçları dışında birbirimizin ayna versiyonuyduk. Belki de bu yüzden bazen birbirimizi deli ediyorduk.

Cevap vermeden ceketimi yere attım, üzerine basmak istedim ama Tory nefesini tutarak beni işaret etti. Yere baktığımda ceketimin eteklerinin kanla kırmızıya boyandığını gördüm.
çit felaketi.

"Sorun değil." Gömleği yırtıp çıkardım ve içinde ekmek kızartma makinesi bile olmayan iki ayaklı mutfağa astığımız çöp torbasına attım. Gururumu bir kenara bıraktım ve Tory'ye bizi ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylemek için. "Pete's'ten paramızı geri almaya karar verdim ama polisler geldi. Kaçtım... sonra da parayı düşürdüm." Kendime o kadar kızmıştım ki yumruğumu tezgâha vurdum. Beceriksiz aptal.

"İki bin dolardı," diye soludu Tory.

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım, utancım beni içten içe yiyip bitiriyordu. Başımı dik tutmalıydım. Bunu çözmem gerekiyordu. Çünkü çözemezsek mahvolacaktık. Burada sadece birkaç aylık kira ödeyebilmiştik çünkü Pete'in evinden ayrılırken elimizdeki tek değerli eşyayı satmıştık. İkinci el eşya satan bir dükkânda gördüğüm Gucci marka bir el çantası.
taklit olarak. Pete bunun gerçek olduğunu bilmiyordu, yoksa yağlı avuçlarını her tarafına bulaştırırdı.
yapabildiği saniye.

"Seni gördüler mi?" Tory talep etti.

"Evet," diye iç geçirdim. "Pete kamera taktırmış olmalı... ya da belki komşusu. Kim bilir? Her şey

aynı anlama geliyor. Ben batırdım, biz de battık."

Tory düşünceli bir ifadeyle, "Nerede yaşadığımızı bilmiyorlar," dedi. "Mesele para, Tor." Kendimi koltuğa attım.

Bir ara sokakta bulduğumuz yırtık pırtık kanepeye uzandık - evet, işler o kadar boktandı- ve inledik. "Kirayı nasıl ödeyeceğiz?"

Tory kanepenin kenarına tünemiş, beni sevdiğini söylemek için her zaman yaptığı gibi omzumu yumrukluyordu. Tory duygularını pek belli etmezdi ama bu duygularının olmadığı anlamına gelmezdi. Bazen birkaç sıcak sarılma daha dilesem de, bana her zaman kendi yöntemiyle değer verdiğini gösterdi. "Sorun değil, Darcy. Bu gece bir iş yapıyorum. Ondan sonra karar veririz."

"Öyle mi?" Umutlu bir bakışla ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet." Gülümsedi ama para konusunda hâlâ hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Kahretsin, keşke cebime atsaydım. Neden her şeyi berbat ediyorum?

Akşam ilerledikçe yağmur çiselemeye başlamıştı ve midem alamayacağı bir yemek için gurulduyordu. Tory pencereden dışarı bakarken, "Üzgünüm," diye iç geçirdim. sokakta. "Ama bundan iyi bir şey çıktı."

Omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış attı. "Ne?"

"Pete'in diş fırçasını klozetin etrafına sildim. Kenarını ve her yerini."

Ağzı açıldı ve kahkahayı patlattı. Benim kahkahalarım da onunkilere katılınca öfkem sonunda söndü ve içi boş küçük dairemiz bir kez olsun iyi bir şeyle doldu.

TORY

"Kıvılcım," diye küfrettim, hâlâ burada yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Gece karanlıktı, gölgeler kalındı ve çok katlı otoparktaki özel yerimde derin bir sessizlik vardı ama asla çok dikkatli olamazdım. Yanımdaki güzel gümüş bisiklet beni çoğunlukla saklıyordu ama eğer

"Spark, hadi!"

Kabloları tekrar birleştirdim ama yine de bir şey olmadı. Bu modelde benim bilmediğim ekstra bir güvenlik özelliği mi vardı? Araştırmamı yapmıştım ama sınırlı sürümler rastgele yükseltmelere meyilliydi.

Zararın neresinden dönersem kârdır diye düşündüm.

Arabaların arasında bir yerden tiz bir kahkaha sesi geldi, kalp atışlarım hızlandı.

Beni burada göremezsin. Henüz göremezler. Henüz yeterince yakın değiller.

Yıpranmış sinirlerimi hizaya getirdim, kalp atışlarımı yavaşlatmaya zorlarken burnumdan yavaş bir nefes verdim. Vazgeçmeden önce son bir atış.

Dişlerimi birbirine geçirdim, çaresizce ihtiyacım olan küçük enerji kıvılcımını hayal ettim. Yeterince istersem olacaktı. Son bir deneme...

Kabloları birbirine geçirdim ve yanımdaki büyüleyici yaratık, motoruna hayat üflendiğinde mırıldandı.

Oh, evet.

Hızla ayağa kalktım, siyah kaskı başıma doğru çektim ve vizörü yüzümü görecek şekilde yerine kaydırdım. tamamen gizlenmişti. Uzun, siyah saçlarımın son tellerinin de gözden uzak bir yerde toplandığından emin oldum ve bacağımı bisikletin üzerine attım.

"Hadi bir gezintiye çıkalım," diye nefes aldım, beklenti tüy kadar hafif bir okşayış gibi omurgamı okşuyordu.

Parmaklarım gaz kelebeğinin etrafında sıkılaştı ve küçük bir çekişle, motorun altımda homurdanmasına izin verdim. Dudağımı ısırdım, yüzümü bir gülümseme kapladı. Henüz netleşmemiştim, bunu yapmalıydım.
Joey's'e gitmem gerekiyordu, eğer bunun karşılığını almak istiyorsam. Ama elimde olmadan, binip gitmek üzere olduğum şık, gümüş canavara hayranlıkla bakarken zaferimin tadını çıkarıyordum.

"Hey!"

Bir güvenlik görevlisi dışarı çıkınca kafamı kaldırdım. solumdaki merdiven boşluğunda. Belli ki bu güzelliğin sahibini ve onun ben olmadığımı biliyordu. "Sen oradaki, ne sence sen-"

O daha düşüncesini tamamlayamadan motosikleti vitese taktım ve gazı bıraktım. Öne doğru fırladım, süper motosikleti dik, helezonik rampadan aşağı doğru yönlendirirken eğildim. mümkün olduğunca çabuk. Eğer biri diğer yönden geliyorsa ben ölmüştüm. Sıçradım. Gittim. Güle güle Tory. Ama bugün değil.

Zemin düzleşti ve çıkışa doğru ilerledim. Bariyerler yıkılmıştı ama bu önemli değildi; yaya girişi tamamen açıktı ve motosikleti yönlendirmek için altı inçlik kocaman bir boşluk vardı. Yavaşlayacak zamanım olmadığı için

olması gerekenden biraz daha kıllıydı ve sol dizim duvara sürtünerek dar açıklıktan geçerken keskin bir nefes aldım.

Kalbim küt küt atıyor, adrenalin uzuvlarımı titretiyordu ama dışarıdaydım. Şimdi tek yapmam gereken Joey'nin evine varana kadar devam etmek ve polislerin beni yakalamamasını ummaktı.

Ben bu kötü çocuğun üzerindeyken pek şansları yoktu. Yüz seksen altı millik azami hızıyla

ve arka sokaklara ve kaldırımlara girme özgürlüğüne sahip olduğum için zaten evimde kuru sayılırdım.

Trafiğin arasında zikzaklar çizdim, kehribardan kırmızıya geçerken bir dizi ışığın arasından kayarak geçtim ve sola döndüm.

Siren seslerini duymadan bir an önce sağımdan kırmızı ve mavi ışıkların parıltısı geldi ve iki apartman bloğunun arasındaki bir ara sokağa girip uzak taraftaki caddeye savrulmadan önce bir sola dönüş daha yaptım.

Polislerin resmen kaybolmasıyla, önümdeki uzun yolda gazı serbest bıraktım, diğer araçların arasından sıyrıldım ve kırmızı ışıkta geçerken bir çarpışmadan kıl payı kurtuldum.

Kalbim şimdi daha da sert çarpıyordu ama korkudan değil. İşte buydu. Bu riskleri almamın nedeninin yarısı buydu. Bu makinelere binmek beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde canlı hissettiriyordu. Keşke kaskımı çıkarıp rüzgârla yarışabilseydim.

önümde açık bir yoldan başka bir şey yokken son sürat saçlarımın arasından geçiyordum. Ne yazık ki böyle bir şeye kalkışırsam kılık değiştirmem mahvolurdu. Bol kot pantolon ve büyük boy kahverengi deri ceket, aslında benim

Berbat bir moda zevkim vardı ama aslında beni görenleri erkek olduğuma inandırmak için zekice seçilmişlerdi. Uzun saçlarım ve kadınsı kıvrımlarımla
İnsanlar erkekleri suçlu olarak görmeyi tercih ediyordu, benim gizliliğim oldukça sağlamdı. Yakalanmadığım sürece.

Şehrin ışıkları hızla geçiyordu ve kimsenin beni takip etmediğinden kesinlikle emin olmak için rotama fazladan bir daire daha ekledim. Dürüst olmak gerekirse, bu güzelliğe beş dakikamı daha ayırdığım için de şikâyet etmeyecektim.

Altımdaki motorun gücüyle kemiklerim gümbürdedi ve bir an için motosikleti kendime saklamak için duyduğum acıyı hissetmeme izin verdim. Tabii ki bu fikir saçmaydı.
Cep telefonuna bile zar zor sahip olabilen bir kız sınırlı sayıda üretilen bir süper bisikleti nereden bulabilirdi ki?
Hayır, ben
kaderim her zamanki gibi otobüse binmekti ve gece maceralarım gizli kalmak zorundaydı.

Kimsenin beni takip etmediğinden iki kat emin olduktan sonra, motosikleti eğimli bir sokaktan aşağı doğru çevirdim ve servis binasını işaret eden siyah panjurların yanında durdum.
Joey'in girişinde.

Kesmeden önce motoru bir kez devirdim ve saklamayı çok istediğim makineden indim.

Joey'nin beni içeri almasını beklerken saniyeler uzadı ve omzumun üzerinden sokağın en ucundaki yola doğru bakarken içimdeki gerilim daha da arttı. Eğer acele etmezse sol kroşemle onu yeniden tanıştıracaktım.

Beni yerimden sıçratan derin bir çıngırak sesiyle panjur kalktı. Tamamen açılmasını beklemedim, bisikleti içeri ittim ve hızla altına girdim.

Deklanşör yere düştü ve kaskımı çıkarıp bakışlarımı Joey'e çevirmeden önce sehpayı tekmeledim.

Uzun boylu bir adamdı, siyah saçları jöleyle geriye doğru taranmıştı ve deri ceketinin üzerinde motosiklet çetesinin amblemi vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı; geçmişte benimle şansını denemesine engel olacak kadar yaşlı değildi ama benim ilgilenmem için çok yaşlıydı. Ben on sekiz yaşındaydım. Ben doğduğumda o da benim yaşımdaydı. İğrenç.

Joey bakışları motosikletin üzerinde gezinirken uzun bir ıslık çaldı. Tüm özelliklerini göstererek nefesimi boşa harcamadım; o, bu konuda bilgisi olan tanıdığım birkaç kişiden biriydi. bu makineler benimkilere rakipti.

"Oldukça iyi, ha?" Sırıtarak sordum. Bu onun için şimdiye kadar çaldığım en pahalı bisikletti.

"Tanımınıza göre değişir," diye cevap verdi, bakışları açlıkla makinenin üzerinde geziniyordu.

"Hadi ama, değerini biliyorum, beni kazıklamaya çalışma," dedim sinirli bir şekilde.

"Evet, çok değerli. Ayrıca sınırlı sayıda üretiliyor."

"Farkındayım," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"Çok sınırlı sayıda; bu güzelliklerden sadece seksen beş tane yaptılar. Bunu değiştirmemi nasıl beklersin? Üzerinde 'çalıntı' yazan yanıp sönen büyük bir tabela da olabilir." Joey gözlerini motosikletten ayırıp kaşlarını kaldırarak bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu meydan okumaya kendimi kaptırmıştım. Motosikleti gördüğüm anda ona binmem gerektiğini biliyordum. Düşünmediğim şey ise bu durumdu.

"Kahretsin," diye küfrettim. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

Joey başını eğerek süper motosiklete tekrar baktı. "Dört yüz."

"Siktir git, Joey. O bisikletin yeni fiyatı kırk bin dolardan fazla ve sadece birkaç aylık." Yüzümü öfke maskesi içinde tutarken avuçlarım kayganlaştı ve endişe içimi kemirmeye başladı

Ben. Bu işten gelecek paraya ihtiyacımız vardı. En azından üç bin dolar kazanmayı umuyordum ve o bisikletin bunu bana sağlaması gerekiyordu.

"İster kabul et ister etme," dedi omuz silkerek ve sanki tekrar açacakmış gibi panjurlara doğru ilerledi.

"Lütfen," diye ısırdım, kelime neredeyse dilimi yakıyordu. "Bunun parasına ihtiyacım var."

"Neden birdenbire paraya bu kadar muhtaç oldun?" diye sordu, neredeyse endişeli gibi görünen bir ifadeyle bana bakarak.

Çünkü beni ve kız kardeşimi bu geri kalmış köşeden çıkarmak ve lanet olası hayatlarımıza başlamak için alabileceğim her kuruşa ihtiyacım var.

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdim kararlılıkla.

Joey dudak büktü. "Sekiz yüz. Bir kuruş bile fazla değil."

"Bitti," diye homurdandım. İstediğim kadar çok değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Joey parayı bulmak için uzaklaştı ve ahşap bir merdivenden üstümüzdeki binaya doğru ilerledi.

Takip etmeden önce eski deri ceketi üzerimden çıkardım; tütün ve nane kokuyordu. Onu çaldığım adam belli ki bir kokuyu diğeriyle kapatabileceğine inanıyordu. Yanılıyordu.

Sonra bol kotu tekmeleyerek çıkardım. Onların altında Bir çift dar yoga pantolonu giyiyordum ve siyah botlarım dizime kadar geliyordu. Onunla kombinlediğim kırmızı yelek, kulüpte giyebileceğim bir şeymiş gibi görünecek kadar şıktı, özellikle de dekoltelerimi daha belirgin hale getirmek için aşağı doğru çektiğimde.

Saçımdaki tokayı en son ben çektim ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirirken siyah buklelerimin belime kadar dökülmesine izin verdim. Hiç kimse
beni şimdi tanıyabilirdi. O bisikleti çalan adam çoktan gitmişti ve ben de bu gece içki içmek için dışarı çıkan kızlardan biriydim.

Joey'i merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, paramı beklerken ofisinin önünde durakladım. Bana kalın bir zarf uzattı ve içindekileri saymaya zahmet etmedim; mali konular söz konusu olduğunda her zaman sözünün eri olmuştur.

Koridor boyunca ilerleyip, alt kattaki yasal olmayan işlerine paravan görevi gören barın arka girişinden geçmeden önce ona başımla selam verdim.

Motorcu kalabalığının arasından geçerken ağır içki ve yıkanmamış adam kokusu üzerime saldırdı.

Barmen beni fark etti ve bir bardağa bir shot tekila doldurup bana doğru uzattı. Cesetlerin arasından sıyrıldım ve bir dirseğimi bardağa yaslayarak içkiyi kabul ettim.

Bar. Uzun süre kalmaya niyetim yoktu ama bedava içkiyi de geri çeviremezdim.

İçkiyi geri yuvarladım, bardağı tekrar yere çarparken likörün acısıyla boğazım yandı.

Gitmek için döndüğümde yolumun beyaz bir gömleğe sarınmış kaslı bir göğüs duvarı tarafından kesildiğini gördüm.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu ben ona bakarken.

Uzun boyluydu, kahverengi saçları, çok fazla zamanı ve parası olan erkeklerin sıkça başvurduğu, dikkatsiz bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Benden beş ya da altı yaş büyük, muhtemelen yirmili yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Düzgün bir şekilde bağlanmış
ki bu pek bana göre değildi.

"Kayıp mı oldun?" Sırıtarak sordum. Burası bir motorcu barıydı. Yüzdeki kıllar, deri ceketler ve kot pantolonlar burada hemen hemen tek tipti ve Bay pahalı gömlek ve gri pantolon göze batıyordu. Sakalı vardı ama
Belli bir şekilde görünmesi için dikkatlice şekillendirilmiş. Buradaki sakallar, tasarımcı işi kirli sakaldan ziyade kırıntı yığan yüz peruklarına benziyordu. Dikkat çekiyordu ve son
Şu anda ihtiyacım olan şey fazladan bir ilgiydi.

"Hayır, tam olarak aradığım şeyi buldum," diye cevap verdi, derin sesi neredeyse arka planda çalan heavy metalin sesinde kayboluyordu.

"Aferin sana. Görüşmek üzere." Ondan uzaklaşmaya başladım ama kolumu yakaladı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Yanıma otur," dedi, ses tonu sertti.

Ben barın yanındaki sandalyeye oturdum, o da kolumu bırakarak yanıma oturdu.

Joey tezgâhın arkasında belirmişti ve benim arkadaş seçimime kaşlarını kaldırdı. Ama ben
Aslında oturmak istiyordum ve neden oturduğumu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Bu gece içiyor musun, Tory?" Joey yarım bir gülümsemeyle benim için bir tekila daha doldururken sırıtarak sordu. Paramı alkole harcamayacağımı biliyordu ama istediğimde bedava içkiler konusunda da oldukça cömertti. Hiç şüphe yok ki bu beni tatlı tutmak için bir numaraydı, böylece serbest bırakılan mallarımı teslim edecek başka birini bulamayacaktım.

"Sanırım geçen hafta sonu yaşananlardan sonra bunu kaçıracağım," diye hatırlattım ona. Ben ve bedava bir bar Her zaman en iyi kombinasyondur ve masadan düşmeden önce masanın üzerinde dans etmek pek de gurur duyduğum bir an değildi. Ben hala
Kıçımda Utah büyüklüğünde mor bir çürük vardı.

"Bir gün belki-"

"Git buradan." Yanımdaki adam sinirli bir şekilde konuştu ve Joey
tek kelime bile itiraz etmeden barın diğer ucuna yöneldi.

Kabalığı karşısında kaşlarımı kaldırdım ama umursamıyor gibiydi. Sanırım damarlarında bunu kabul edemeyeceği kadar derin bir dangalaklık dolaşıyordu.

"Sanırım bu da benim işaretim," diyerek yerimden sıçradım ve deri giysili kalabalığın arasından geri kaydım.

Fancy-shirt tekrar kolumu tuttu ve kalabalık sesler ve fon müziği arasında boğulan bir şey söyledi.

"Geri çekil lan!" diye bağırdım ve kolumu onun elinden kurtararak kalabalığın arasına daldım. Joey'nin çetesinden birkaç kişi beni duydu ve Bay Pahalı'nın hareketini durdurmak için araya girdi.

Beni takip etmeye çalışırken ilerledi.

Kaçma şansımı kullandım ve çıkışa yöneldim. Dolunay yine saldırgan tuhaf tipleri ortaya çıkarmış olmalı.

Kalabalık barı geçerken bana yöneltilen diğer dikkatleri görmezden geldim. Bu gece içmek istemiyordum. Sadece geri dönmek ve Darcy'ye verdiğim parayı göstermek istiyordum.

kazanmayı başardı.

Sekiz yüz dolar. İstediğimin en az yarısı kadar büyük olan zarfı elime alırken iç çektim. Bir dahaki sefere gözümü biraz daha az gösterişli bir şeye dikmem gerekecekti.

Yine de, buraya gelmek için yaptığım yolculuğu düşündüğümde dudaklarım biraz kalktı. Belki de ödeme tam olarak istediğim gibi olmamıştı. Ama iyi bir yolculuktu.

Duvarı her zamanki gibi dangalaklar süslüyordu

Barın dışında Harley Davidson'ları ve kötü sakallarıyla poz veriyorlardı. Gençlerden birkaçı bana ilgiyle baktı ve ben de bu gece otobüs yolculuğunu atlamaya karar verdim.

"Aranızda bana bu makinelerin neler yapabildiğini göstermek isteyen var mı?" Kişiliğimden çok daha tatlı bir gülümsemeyle sordum.

Yüzüm buralarda çete üyelerine güven duymamı sağlayacak kadar iyi tanınıyordu, ancak kaydolmakla hiç ilgilenmediğimi açıkça belirtmiştim.

"Bunun için bana ne verirsin?" diye sordu bıyıklı bir adam.

Umduğun bir şey değil, göt herif.

"Ne tarafa gidiyorsunuz?" diye sordu daha az kaba bir erkek. Sakalları bile yoktu, bu da belki

Çünkü henüz hiç büyüyememişti ama sorun değildi. Genç ve umutlu olmak, yaşlı ve hüzünlü olmaktan her zaman daha iyiydi. Aslında yakışıklıydı ve bir bisikleti vardı, bu da onun için iki tik demekti.

"Riverdale'in hemen dışında, güney tarafında," diye cevap verdim.

Umarım. En iyi ihtimalle on beş dakikalık bir yolculuktu ama buralarda otobüs olarak hizmet veren sidik lekeli pas kutusunda iyi bir saat sürdü.

"Atla o zaman," dedi Bebek Surat sırıtarak, bisikletini sıranın dışına çekerken, ben yaklaşırken bacağını bisikletin üzerine attı.

Motosiklete takdir dolu bir bakış attım. "Güzel geliştirmeler, dostum," dedim gülümseyerek. Ya bu bebeği dükkâna yerleştirmek için çok fazla para harcıyordu ya da bir bisiklet ve alet çantasını nasıl kullanacağını biliyordu.

"Teşekkürler, hepsini kendim yaptım," diye sırıtarak cevap verdi. Benim tipim.

Arkasından motosiklete atladım ve o motoru çalıştırırken kollarımı beline doladım.

Motor altımızda kükrerken Flashy-shirt bardan çıktı, karanlık bakışlarını bana dikmişti. Bize doğru bir adım atıp motorun homurtusundan duyamadığım bir şeyler söylerken biraz kızgın görünüyordu.

Bir ipucu al, ahbap.

Yol arkadaşımı daha sıkı kavradım ve uzaklaşırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Barı hızla geride bırakırken rüzgâr saçlarımı buz gibi parmaklarıyla ördü. Bebek yüz ne olduğunu biliyordu. Bisikletle hız sınırını aşarak ve trafiği dolambaçlı yollardan geçerek kalbimin sevinçle çarpmasına ve tenimin heyecanla karıncalanmasına neden oldu.

Hiç vakit kaybetmeden, pek de iyi olmayan mahallemin dışına vardık ve beni indirmek için kenara çekti. Evimden hâlâ dört blok uzaktaydım ama bu kibar yabancıya nerede yaşadığımı göstermeme gerek yoktu.

Geri çekilmeye başlarken sırıtarak, "Bıraktığın için teşekkürler," dedim.

"Bu sefer bana numaranı verecek misin, Tory?" diye sordu ve adımı bilmesine şaşırarak başımı öne eğdim. O da bunu fark etmiş görünüyordu ve bana daha fazla açıklama yaptı. "Birkaç ay önce seni bırakmıştım ve bir dahaki sefere bana numaranı vereceğini söylemiştin."

Bunu hatırlayamadım. Bisiklete baktım. Hayır, kesinlikle daha önce hiç sürmemiştim, gerçi yüzlerle ilgili hafızam pek iyi değildi.

"Eskiden bir Triumph'um vardı," dedi şaşkınlığımı fark ederek.

"Oh, sınıf atlamışsın," dedim hafızam yerine oturunca.

"Evet. Ee, ne diyorsun? Bir ara sana yemek ısmarlamama izin verir misin?"

Bedava yemeğe hayır demek zor. Ve bisiklet kullanmayı biliyordu. Göze de oldukça hoş geliyordu.

"Buna hayır diyemem, değil mi?" "Buna hayır diyemem, değil mi?" diye sordum.

Numaramı girebilmem için cep telefonunu verdi. "Adını duyamadım."

"Matt," dedi gülümseyerek.

Cep telefonunu geri verdiğimde çevir tuşuna bastı ve aramasının gerçekleştiğini göstermek için titreşimli cihazı cebimden çıkarırken sırıttım. "Bana güvenmiyor musun?"

"Sadece kontrol ediyordum," diye cevap verdi ve bana takdir dolu bir bakış attı. "Seni ararım."

Caddeden aşağıya doğru atını sürerken onu izledim. Dönüp eve doğru ilerlemeye başlamadan önce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hızlı bir tempo tutturdum; Eylül ayına girdiğimiz için akşamlar serinlemeye başlamıştı ve keşke yanımda bir ceket getirseydim diye düşünmeye başlamıştım.

Son bloğu koşarak geçtim ve merdiven boşluğunun dibindeki kapıyı açtığımda rahat bir nefes alarak dairemize girdim.

"Sohbetimizi bitirmedik," diye derin bir ses geldi. arkamda ve ben şaşkınlıkla irkildim, geri döndüğümde

sokakta. Orada, titreyen sokak lambasının altında duran Bay Pahalı'dan başkası değildi.

Dehşet omurgamdan aşağı aktı ve kalbimi aşırı hızda çalıştırdı.

Takipçiyle sohbet ederek zaman kaybetmedim.
Kalbim göğsümde gümbürdeyerek döndüm ve merdivenlere doğru fırladım.

Arkamda onun ayak seslerini duyabiliyordum ve zihnim bir çöplüğe terk edilmiş kırık bedenim, fareler için yiyecek ve yarın gazetede tek satırlık bir haberle ilgili görüntülerle doldu.

Mısır gevreğinin üstüne lanet olsun.

"Dur!" O seslendi ve bilinmeyen, son derece korkunç bir nedenden dolayı durdum.

Bana yaklaştıkça dudaklarım korkuyla aralandı ve tekrar fırlarken hareketsiz kalma isteğimden kurtulmayı başardım.
Dördüncü kata ulaştım ve koridorun sonundaki, üzerinde baş aşağı duran yedili asılı kapımıza doğru koşmaya başladım.

Ağırlığı bana çarpmadan bir an önce küfrettiğini duydum.
Hızlıydım ve iyi bir başlangıç yapmıştım.
Beni nasıl yakalamıştı? Beni dairemizin kapısına doğru itti ve sinirli bir of çekti.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve eli ağzımı kapattı.

Koridor terk edilmişti, yan komşumuz meraklı Ergu Hanım bile gürültüden yakınmak için gagasını uzatmamıştı.

yemek kokuları ya da lanet olası çöp koleksiyonları ve ilk kez onun dar gözlü bakışlarını görmek istedim.

"Ben Profesör Orion. Size zarar vermeyeceğim ve siz de çığlık atmayacaksınız. Beni içeri almak istiyorsun." Beni kavrayışını bıraktı ve ben ona bakarken geri çekildi, korku hala beni boğuyordu ama yardım için çığlık atma arzusu gitmişti.

Pazar günü gece yarısı rastgele bir yabancının dairemize girmesine kesinlikle izin vermek istemediğimi söylemek için ağzımı açtım ama ellerimin başka fikirleri var gibiydi. Kendimi durduramadan anahtarımı kilide soktum ve çevirdim.

"İçeri gel," dedim tatlı tatlı. Bu da neydi böyle? Tatlı biri değildim, özellikle de yabancılara karşı. Özellikle de sapık yabancılara karşı.

Fancy-shirt kişisel alanıma doğru adım attı, beni içeri kadar takip edip kapıyı arkasından iterken bana düz bir gülümseme sundu. Kalbim çarpıyordu, avuçlarım kayganlaşmıştı ve az önce bir tilkiye izin verdiğim hissiyle doluydum.
tavuk kümesime.

DARCY

Ön kapı açıldığında en sevdiğim pijamalarımla kanepeye uz**anmıştım.** Belki de (belki değil) içinde bulunduğumuz çıkmazı çözmenin yolları üzerine zihinsel notlar aldığım Breaking Bad dizisinden başımı çevirdim.
Tory içeri girdiğinde içimde bir umut yeşerdi ama iki rahatsız edici şeyi fark ettiğimde gülümsemem kayboldu: acı dolu kaşlarını çatması,
ve tamamen yabancı biri onun arkasından dairemize giriyor.

Adam Tory'nin yanından geçip küçük dairemize tek bir bakış atarken kanepenin kenarına yapıştım. Adamın kömür gibi ve günah kadar karanlık gözleri üzerime düşerken, vücudumdaki her hücreyi ısı istila etti. Güzel bir gömlek ve gri bir pantolonun içine sıkışmış bir oyun kurucuya benziyordu. Kollarını kıvırarak kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı ve bu trend
pazularından koçbaşı omuzlarına kadar devam etti.

Çenesine kısa bir sakal yapışmıştı ama Tory ve benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu gösteren bir gençlik havası vardı.

"Tabii ki hayır." Ayağa kalktım, kanepeyi işaret ederek dairemizdeki tek yatağa dönüştü. "Onun evine git, Tor, delirdin mi sen? Tek yatağımızı kirletebilmen için gerçekten evi boşaltmamı mı bekliyorsun?"

Tory başını salladı, dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti ve bana yanlış tarafa baktığımı söyleyen bir bakış attı.

sopa. "Belli ki hayır. Bu adam sadece... içeri girmek istedi, tamam mı?"

"Peki bu neden kabul edilebilir?" Büyük bir şaşkınlıkla sordum.

Bay Shoulders'ın tamamen eğlendiğini gösteren bir ifadeyle pijamalarıma baktığını fark ettim.

"Neye bakıyorsun öyle?" Talep ettim, ama ısı savunmacı yüzümün altından yanaklarıma çarptı.

"Buraya bir kaç şey almak için geldiğimi sanıyordum. On sekiz yaşındakiler. Yanlış daireye gelmiş olmalısın, küçük tavşancık." Kendi şakasına güldü ve ben başımı eğdim, içimde öfke kabarıyordu.

Tavşan mı? Pijamalarımı kaplayan parlak gözlü tavşanlara baktım ve ellerimi kalçalarıma koydum. Ağzım kurudu. Kahretsin, onca gün arasından neden bugün bunları seçmiştim ki? Hızla savunmaya geçtim, dikkatleri mümkün olduğunca şirin pijamalarımdan uzaklaştırmak istiyordum. "Sen de kimsin be? Ve neden evime gelip beni aşağılıyorsun?" Tekrar Tory'ye baktım ve o da bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra onunla yüzleşmek için.

Ona katılmak için hareket ettim, kanepeden kaydım ve kız kardeşimle omuz omuza durdum. Onun dairemize bir adım daha atmasını engelleyen bir duvar gibiydik, ama yakından daha da iri görünüyordu ve kaslarının seğirmeye başladığına yemin edebilirdim.

Yabancı Tory'ye, "Bana bir içki getirecektin," diye çıkıştı ve Tory hemen mutfağa gidip ona bir bardak su doldurdu.

Bu da ne?

Ona baktım, çakıllı sesi aniden içime bir tanıma şimşeği gönderdi. Hay aksi. Ağzım bir karış açık kaldı. "Sen bir polissin. Bugün oradaydın."

Bana masum bir bakış attı, sağ yanağında bir gamze vardı. "Tam olarak nerede?"

"Bana aptalı oynama." Kalp atışlarım hızlanırken onu işaret ettim. Hapishanenin duvarlarının beni çevrelediğini ve hücre arkadaşım Patrice'in mürekkepli parmaklarını çıtlattığını neredeyse görebiliyordum.

Tory geri döndü ve suyu eline bir çırpıda tutuşturdu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Neden zahmet ettiğini merak ettim. Yabancıların emirlerine uymak onun yapacağı bir şey değildi. Ya da

Bu konuda herhangi biri.

Adam teşekkür ederek aldı ve ağzına attı. Glug glug glug. Bütün bu süre boyunca boğazını izledim, kirli sakallarla kaplı, yukarı aşağı hareket ediyordu.

Bardağı boşalttıktan sonra tatmin edici bir şekilde içini çekti ve mutfak tezgahının üzerine koydu. Tutuklamayı yapmak için zaman ayırmasını izlerken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Bundan zevk mi alıyordu? Yoksa gerçekten o kadar susamış mıydı?

Belki de kapıya doğru koşmalıyım. Ama Tory olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca kelepçe de göremiyorum. Belki de görevde değildir. Ama o zaman neden burada?

"Bütün gün ikinizin peşinden koşturup durdum." Kanepeye doğru yürüdü, kendini benim yerime attı ve ellerini karnının üzerine koydu.

"Tory'yi bu işe karıştırma. "Tory'yi bu işe karıştırma. nakit." Ona baktım ve bu itirafla kendimi suçladığım için bana suçlayıcı bir bakış attı.

"Ama parayı sen almadın, düşürdün," diye işaret etti ve dudaklarımı büzdüm.

"Bu parayı mı kastediyorsun?" Adam kıçını kaldırdı ve arka cebinden bir şey çıkarıp başının üzerinde salladı. Ve işte oradaydı: güzelim iki bin dolarımızın bir tomarı şimdi bir lastik bantla birbirine bağlanmıştı.

Önümdeki imkânsız manzaraya bakarken kalbim taklalar attı. Tory ileri atıldı ve elinden kaptı, her bir notayı sayarken sehpanın üzerine tünedi. Onu durdurmaya çalışmamıştı bile.

Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olunca başını kaldırdı ve en soğuk bakışlarından birini ona dikti. Adam kaşını bile kaldırmadı, aynı derecede soğuk bir bakışla ona baktı. "Peki ne istiyorsun?" diye sordu. "İnsanlar sadece Bay Orion, karşılığında bir şey istemedikleri sürece nakit para vermeyin."

Demek bir adı var.

"Profesör," diye düzeltti ve kaşlarımı çattım.

Ve görünüşe göre bir başlık.

"Kaç yaşındasın?" Bu adamın profesör olmasına imkan yok. Tabii kendini Profesör Dizzy D ya da aynı derecede saçma bir şey olarak tanımlayan hipster bir DJ değilse. Ama onda bu tür bir DJ'e eşlik eden alet havası yoktu. yaşam tarzı seçimi. Belli belirsiz bir rahatlık dışında tamamen rahattı.

Onunla ilgili gergin bir hava vardı ve bu hava, onun gününde dayatmacı olanın biz olduğumuzu söylüyordu.

"Profesör olacak kadar yaşlı." Gözleri bana çevrildi ve bir karadelik gibi her şeyi içine çekiyor gibiydi. Kalbim hızlandırılmış ve ben bu yabancının evimizde olmasından derinden korkmaya başlamıştık.

Koltuğun önünde durup kollarımı kavuşturarak bir açıklama beklerken bir yandan da soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Tory'nin sergilediği kayıtsız bakışı becerebildiğimden emin değildim. Özellikle de bu pijamalarla.

"Beni dinleyecek, sakin ve soğukkanlı olacaksın," dedi güçlü bir ses tonuyla ve ben anında itaat etme arzusu hissettim. Kolayca başımı salladım, bu rastgele adamı dinlemek istemediğimin yarı yarıya farkındaydım ama yine de yapıyordum. Tory'nin yanına, sehpanın üzerine çöktüm ve ikimiz de tüm dikkatimizi ona verdik.

Bize gülümsedi ve yine o gamzesi belirdi. Sadece bir tane. Şaheser yüzünü çukurlaştırıyor ve bir şekilde onu daha da ateşli yapıyordu.

"On sekizinci yaş gününüzden beri ikiniz de benim türümün dünyanın öbür ucundan hissedebileceği bir imza yayıyor. Kelimenin tam anlamıyla." Durakladı ve bu tuhaf sözlerin aklına yerleşmesine izin verdi.

Bir soru sormak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı ve sert, bariton sesiyle devam etti. "Açıklayacağım, sadece sakin ol."

Başımı salladım, göğsümdeki sinsi tedirginliğin yerini bir hafiflik aldı.

"Devam et," diye teşvik etti Tory, kaşları çatılmıştı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Ben lafı eveleyip geveleyen biri değilim, o yüzden söyleyeyim: Sen insan değilsin. Sen Fae'sin. Bu da içinde yıldızların kendileri tarafından tanımlanan uyanmamış bir güç olduğu anlamına geliyor. Sen Solaria'ya aitsin: Fae'lerin hüküm sürdüğü Dünya'nın ayna dünyası. Ayak uydurabiliyor muyuz?" Yüzünde kuru bir eğlence parıltısı belirdi ve içimde kızacak bir şey bulamasam da kesinlikle hayal kırıklığına uğradım.

Ona deli olduğunu ve gitmesi gerektiğini yoksa polis çağıracağımı haykırmak istedim. Ama ben
vücudumu ele geçiren yüzen sakinliği atlatamadım.

Tory'yle bakıştık, bana deli gibi bir ifade verirken burnu kırışıyordu.

"İkiniz de İkizler burcusunuz," dedi. "Öfkeli, bu yüzden her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için üzerinizde kullandığım Zorlama. Özellikle de zaten geç kaldığımız için," diye mırıldandı,
saatini kontrol etmek için bileğini kaldırdı. Kadranlar ve gümüş çarklar garip şeyin üzerinde çılgınca dönüyordu; daha önce gördüğüm hiçbir saate benzemiyordu.

"İkizler... burç olarak mı?" Tory sordu. Her zaman gizliden gizliye burçları okumayı sevmişimdir ama Tory böyle şeylere inanmazdı. Yine de burcumun hayatım üzerinde gerçek bir etkisi olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Sadece bir çeşit
ilgimi çekti.

"Kesinlikle," dedi Orion. "İkizler bir hava burcudur, bu yüzden güçleriniz Uyandığında-"

"Dur bakalım," diye seslendim ve yüz ifadesinden bundan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Bizden gerçekten

güçlerimiz olduğuna inanıyor musun? Büyü gibi mi?"

"Dürüstçe mi? Neye inandığınız umurumda değil. Ama yapmam gereken bir iş var ve bu işin bir parçası da bunu sana açıklamak. Açıkçası, nasıl olsa yakında öğreneceğiniz için nefesimi boşa harcamamayı tercih ederim."

"Bu da ne demek oluyor?" Tory ondan beklediğimden daha az öfkeyle sordu.

"Yani bütün gün sizinle konuşmaya çalıştım ama anlaşılan haneye tecavüz ve motosiklet çalmak gündeminizdeydi, ben de köpek gibi peşinizde koşturdum. İnsanları kovalamaktan gerçekten hoşlanmıyorum, bu yüzden şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim diyelim."

Dudaklarımı büzdüm. Bizi bir okul öğretmeni gibi azarlıyordu. Ama o sadece evimize giren garip bir psikopattı ve görünüşe göre bunu onun için kolaylaştırmadığımız için bize kızgındı.

Saatini ikinci kez kontrol ederken dudakları sinirli bir şekilde seğirdi. "Tamam, gidiyoruz." Cebinden bir şey çıkararak ayağa kalktı ve ben de şaşkınlıkla ona baktım.

"Bir dakika bekle." Ben de ayağa kalktım ama onun yüksek boyuyla boy ölçüşemedim. "Fae olduğumuzu mu söyledin? Bu da ne demek oluyor?"

"Biz farklı bir ırkız. Daha iyi bir ırk." Omuz silkti ve ben kaşlarımı çattım. "Dikkatli olun Bayan Vega bu tür ifadeler sınıfımda cezalandırılabilir."

"Vega mı?" Burnum kırıştı. "Bu benim adım değil. Bekle, lütfen bana yanlış ikizleri aldığını söyle?"

Başını iki yana salladı. "Bu senin Solaria'daki gerçek soyadın. Oraya vardığında kimse sana başka bir şey demeyecek, sözümü unutma."

"Pardon?" Tory araya girdi. Çenesi sanki bu sözleri bağırarak söylemeyi diliyormuş gibi gıcırdıyordu. "Biz Lobiden bir sürüngenle bir yere gitmek. Tam olarak hangi uyuşturucuyu kullanıyorsun? Süslü kıyafetlerine bakarak kokain olduğunu tahmin ediyorum."

'Profesör' ona midemi düğümleyen yırtıcı bir gülümseme verdi. "Bakın, burada, pis bir apartman dairesinde, beni kafayı sıyırmış bir bağımlı sanan birkaç kızla dikilmekten çok daha iyi zaman geçirecek işlerim var. Ama bu konuda seçme şansım yoktu. O yüzden bana biraz anlayış göster, olur mu?"

"Hiçbir şey açıklamadın." Başımı salladım ve eski korkumun bir parça daha başını kaldırdığını hissettim. "Hem senin söylediklerine neden inanalım ki?"

Çantasını kaptığı gibi ters çevirdi ve içindekileri sehpamızın üzerine döktü. Sayfalar dolusu kâğıt şelale gibi her yere döküldü. Bebeklik resimlerimiz,
Anne babamızın bir ev yangınında öldüğü günle ilgili gazete haberleri. Küllerin arasından nasıl çıkarıldığımızı, iki tamamen zarar görmemiş bebekler. Tam bir mucize. Tüm bunların arasında koruyucu aile dosyamız da vardı. Geçmişimiz hakkında bildiğimiz her ayrıntı bu kağıtlar arasında bulunabilirdi. Peki neden bu adamda vardı?

Orion hepsini eledi ve anne babamızın düğün günlerinde kol kola çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Babamın

Ellerini annemizin iri karnına koymuşlardı, gözleri mutlulukla parlıyordu. Onları hiç tanımamıştım ve asla da tanımayacaktım.
Ve o fotoğrafın tam o anda yüzüme tutulması, duygularımı kontrol altında tutan tüm zincirleri çözdü.

Gözyaşlarım, bu parlak hazırlık öğrencisinin önünde göze alamayacağım dramatik bir patlama tehdidinde bulunurken, onu elinden kaptım ve göğsüme sarıldım.

"Anne babamızın fotoğrafıyla ne yapıyorsun?" Tory tısladı.

"Onlar senin ailen değil," dedi soğukkanlılıkla, sanki bu kendimiz hakkında bildiğimiz her şeyin temellerini sarsmamış gibi. "Siz Değişkenlersiniz. Fae olarak doğdunuz. Damarlarınızda doğal büyü akan elementaller. Gerçek ebeveynleriniz
Seni o çiftin ikizleriyle değiştirdim." Elimdeki fotoğrafı işaret etti ve kaşlarım birbirine dolandı.
İfadesi o kadar soğuktu ki - nasıl bu kadar
Kalpsiz mi? En ufak bir duygu belirtisi olmadan böyle yıkıcı şeyler söylemek.

"Bu doğru değil. Sen delirmişsin. Bunu neden yapsınlar ki?" Ben talep ettim.

"Benim tahminim? Tehlikedeydin," dedi omuz silkerek. "Ya da belki de şu anda beni kızdırdığın kadar onları kızdırdın ve seni daha azıyla değiştirmeye karar verdiler.
sinir bozucu ikizler."

Tory ona yumruk atmak üzereymiş gibi görünüyordu ve ben olsam onu hiç durdurmazdım.

"Çık dışarı," dedi ölçülü bir ses tonuyla.

"İyi, denedim." Cebinden küçük siyah ipek bir çanta çıkardı ve iplerini çözdü. "Yine de mirasını kaybetmen çok yazık. Gerçek ailen Solaria'nın en zengin ailesiydi."

"Doğru," diye mırıldandım, gözlerimi devirmekle savaşarak. Bu, Afrikalı bir prensin bize iki milyon dolar vermek için rastgele seçtiği dolandırıcılık e-postalarından biri gibiydi. Ama bu kez e-posta ön kapıdan içeri bir spor modeline benzeyerek girmişti - bu adamın taşaklarına bakın!

"Bekle... zengin mi?" Tory bir adım daha yaklaşarak sordu, öfkesi ciddi biçimde azalmıştı.

"Bu doğru olamaz Tor," dedim nefesimin altında.

Bir omzunu silkti. "Onu bir dinleyelim." Bana büyük ikramiye olduğunu söyleyen bir bakış attı ama ben ikna olmamıştım.

"Evet, dinle beni," diye ısrar etti ve ben aniden başımı sallayarak devam etmesini istedim. Fotoğrafı elimden çekip aldı ve belli belirsiz bir kaş çatmayla bir süre baktı. "Bak, ben
Bu çift hakkındaki küçük hayallerini yıkmaya çalışıyorum ama onlar sadece iki rastgele insan.
Çok daha büyük bir şey. Onları Adam'dan tanıyamazsın.
Bu konuda ben de öyle. Öldükleri gerçeği bir trajedi ama onlar senin kanın değil. Ve bana göre önemli olan tek şey kandır." Omuz silkti, aramızda bakıştı. "Siz ikiniz birbiriniz için her şeyi yaparsınız, umarım? Çünkü bu boktan hayat böyle geçip gidebilir." Parmaklarını şıklattı. "Tek yapmanız gereken Zodiac'a kaydolmayı kabul etmek.
Akademi. Tam pansiyon yemek alacaksınız, kendi yataklarınız olacak-"
kanepeye sert bir bakış attı, "-ve mirasınız

konaklama masraflarınızı karşılayacak, ayrıca aylık
ondan maaş. Mezun olduğunuzda, hepsi sizindir. Ama sadece mezun olduğunuzda. Kanun böyle."

"Yani bizim bir okula gitmemizi mi istiyorsun?" Tory sordu. "Evet. Ama herhangi bir okula değil. En iyi okul." Gözleri
buna olan inancıyla parıldıyordu. "Peki sen ne diyorsun?" "Sen delisin diyorum," dedim.

"Evet... ama parayı istiyorum." Tory kaburgalarıma dirsek attı ve kaşlarımı çattım.

"Tam pansiyon mu?" Orion'a baktım.

"Her öğün," diye yemin etti. "Yani?" Sabırsızca ayağını yere vurdu.

İkimiz de cevap vermedik.

"Sadece evet de ve benimle gel," diye homurdandı Orion. "Evet," dedik ikimiz de bir an bile düşünmeden.
Tereddüt.

Bekle - az önce ne oldu?

Orion bir kulaktan diğerine sırıttı. "Bunu en başta yapmalıydım." Çenesini bana doğru salladı. "Git giyin, eğer Zodiac'a bu şekilde gelirsen diğer öğrenciler tarafından canlı canlı yenirsin."

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve bir başka emrine daha itaat ettiğim için içimden kendime lanet ettim. Banyodan kot pantolon ve siyah bir yelekle döndüğümde korkumun bir kısmı geri gelmişti.

"Büyüden bahsettiniz..." Orion'un sert duvarlarını aşıp aşamayacağımı görmek için taktik değiştirerek söyledim.

"Evet," dedi. "Su, hava, ateş, toprak. İkiniz de bir, belki de iki Elemente sahip olacaksınız. Ebeveynleriniz çok güçlüydü, bu yüzden ölçülemeyecek kadar yetenekli olmanızı bekliyorum."
Ses tonundaki bir şey bana bundan memnun olmadığını söyledi.

Küçük ipek çantasını açtı, parmaklarının arasına bir şey sıkıştırdı ve avucuna serpiştirdi.

"O da ne?" Ben yaklaşırken Tory fısıldadı.

"Solaria'daki en nadir madde ve seyahat etmenin en hızlı yolu: yıldız tozu." Şeytani bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Uyanışınıza hoş geldiniz."

Malı yüzümüze doğru üfledi ve ben nefes nefese kaldım. Kalın, siyah parıltılar üzerimize döküldü ve kendimi korumak için bir elimi kaldırarak sıçramaya hazırlandım, ama bunun yerine vücudum buhar haline gelmiş gibi hissettim.
Dairemiz gözden kayboldu ve tek görebildiğim, üzerimizi kaplayan ışıltılı siyah madde oldu.
Etrafımda. Sanki bir galaksinin içinde yüzüyormuşum gibi görünene kadar her tarafa yayılıyordu.

Vücudum yeniden şekillendi ve ayaklarım sert zemine bastı. Sendeleyerek ilerledim ve alnım sert bir zemine çarptı.
Vücudum. Görüşüm eski haline döndüğünde gözlerimi kırptım ve kendimi Orion'la göğüs göğüse buldum. Elim karnına doğru bastırılmıştı ve omuzlarımdan tutup beni ters yöne çevirdiğinde bunu çok geç fark ettim.

Kalbim son vitese takıldığında kendimi bir
Kristal berraklığında bir gece gökyüzünün altındaki geniş çayırlık, yıldızlar onları hiç görmediğim kadar parlaktı.
Bizden önce bitmişti

Etrafı ağaçlarla çevrili geniş bir çayırda büyük bir daire şeklinde duran, hepsi bizim yaşlarımızda iki yüz kişi.

Tory nefesini içine çekti ve ben de ona doğru yaklaştım, Orion'dan hemen uzaklaşırken tüylerim diken diken oldu. Bir teselli jestiyle kız kardeşime uzanmak istedim ama elim yumruk oldu, çünkü biliyordum ki
Muhtemelen bunu takdir etmezdi.

Telaşla Orion'a dönüp baktım. "Neler oluyor?" Panikle sordum.

"Az önce bize ilaç mı verdin?" Tory ona doğru döndü. "Uyuşturucuyla ne alıp veremediğin var senin?" diye mırıldandı.

Bir saniye sonra "Sakin olmayı unutma," diye emretti ve o hüzünlü duygu korkumu tekrar çaldı.

Havada bir kadın sesi çınlıyordu ama gençlerin oluşturduğu çemberin ötesinde kime ait olduğunu göremiyordum.

"Ringe çıkın." Orion işaret etti ve biz de isteksizce kitleye katılmak için ilerledik.

İki kız aralarında durmamıza izin vermek için ayrıldılar, gözleri merakla üzerimizde geziniyordu. Ellerimizi tuttular ve Orion benim ve Tory'nin bileklerinden tutup parmaklarımızı birleştirerek çemberi oluşturdu. Sonra gecenin içine doğru geri adım attı ve karanlığın içinde kayboldu.

Ringin ortasında uzun boylu, mavi cüppeli bir kadın duruyordu. Kollarını havaya kaldırmış gökyüzüne bakıyordu ve ringdeki herkes dikkatle onu izliyordu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Tory'nin de benim gibi kaybolmuş hissettiğini onaylamak için onunla hızlı bir bakış paylaştım.

Uzun çayır otları dizlerimi gıdıklıyor ve serin bir rüzgâr sırtımı itiyordu. Kadın kollarını indirdi ve rüzgâr ölümcül bir şekilde durdu, tüm dünya nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

"Zodyak Akademisi'ne hoş geldiniz. Ben Astroloji bölümünden Profesör Zenith.
Bu gece Elementlerinizi uyandırın. Lütfen yüzlerinizi gökyüzüne kaldırın, öğrenciler. Yıldızların içinizdeki gücü uyandırma vakti geldi." Sesi yavaş ve dramatikti ve tüm bunlar kulağa gülünç gelse de her kelimesine tutunmaktan kendimi alamadım.

Kapüşonunu başından geriye doğru itti ve gece yarısı bukleleri etrafına döküldü. Orta yaşlı bir kadındı, teni soluk ve parlaktı, dudakları koyu kırmızı bir rujla boyanmıştı. Gözleri Tory ve benim üzerime düştü ve parmağını bir emirle gökyüzüne doğru salladı. Çemberdeki herkesin başını kaldırdığını fark ettim ve biz de hemen onu takip ettik.

Üzerindeki lacivert yorgan yıldızlarla ışıldıyordu ve samanyolu, pembe ve mor tozlardan oluşan parıltılı bir şerit gibi her şeyin ortasından geçiyordu. Bu güzel manzara karşısında ağzım açık kaldı. Chicago'da bir tane bile görseniz şanslı sayılırdınız.
bırakın bu gösteriyi, geceleri yıldız bile göremezdim. Sanki dünyadaki diğer tüm ışıklar gökyüzünün hâkimiyetine izin vermek için söndürülmüş gibiydi. Aydan eser yoktu ama o olmadan bile yıldızlar çayırın üzerine puslu gümüş bir parıltı yayacak kadar parlaktı.

"Virtus aquae invocabo!" diye seslendi Zenith kulağa Latince gibi gelen bir sesle.

Tamam, bu gariplikten akıl hastanesine doğru hızla gidiyor.

Sessizlik uzadı ve yağmur yanaklarımı noktaladığında neler olduğunu anlamak için neredeyse başımı eğiyordum. Çemberdeki diğer birkaç kişi nefes nefese kaldı ve ben Tory'ye baktım,
yanaklarında da damlacıklar buldu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

İçimde derin bir güç girdabı açılıyor gibiydi ve gücünü damarlarımda hissettiğimde nefesim kesildi.

Böyle bir şey olamaz.

Ama öyle. Ve bunu gerçekten hissedebiliyorum.

Zenith, "Eğer yağmur hissediyorsanız, lütfen sağ kolunuzu kaldırın," diye seslendi.

Tory ve ben kollarımızı kaldırdık ve çemberdeki yaklaşık elli kişinin de aynı şeyi yaptığını gördüm.

"Güzel!" Zenith heyecanla söyledi. "Tıpkı benim gibi su elementini içinde taşıyorsun."

Ellerini kaldıran diğerlerinden bazıları hevesle mırıldanmaya başladı ve ellerini kaldırmayan birkaçı da homurdanarak iç çekti.

"Sessiz olun," diye susturdu Zenith onları. "Gözlerinizi bir kez daha gökyüzüne çevirin.
Tüm Elementler için test edileceksiniz, ancak birden fazlasına sahip olmanız pek olası değil canlarım."

Gözlerimi kaldırdım, söyledikleri üzerinde düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Su elementi mi? Tory ve ben gerçekten bu yeteneğe sahip miydik? Bunu düşünürken bile doğru olduğundan emindim.
Sanki doğuştan gelen bir parçam uyanmış ve suyun kendisini bedenleştirmişti.

Lanet olsun, biz gerçekten buraya aitiz.

"Rogo vim aeris!" Profesör Zenith seslendi ve güçlü bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Tory'ye baktığımda onun da saçlarının aynı güçlü esintiyle hareket ettiğini gördüm. Gruptan elli kadar kişi daha girdabın derinliklerinde gibi görünüyordu ama çemberdeki diğer herkes açıkça etkilenmemişti. İçim kıpır kıpır oldu ve midemde çırpınan bir his belirdi.
damarlarımda dolaşıyordu. O kadar doğal geliyordu ki, sanki vücudumda damarlarımın yanı sıra bambaşka bir kanal daha vardı ve şimdi iki Elementin büyüsüyle akıyordu.

"Rüzgârın gücünü hissediyorsanız sağ kolunuzu kaldırın!" Zenith emretti.

Tory ve ben, çemberden rastgele seçilen diğer kişilerle birlikte kollarımızı kaldırdık. Bunlardan birkaçı kollarını su için kaldırmıştı.

Gözler üzerimize çevrildi ve yakalayamadığım birkaç kelime konuşuldu. Zenith bizimle yüzleşti, kaşları keyifle kalktı. "Siz hava ve su kızlarısınız. Güçleriniz harika olacak gerçekten de tıpkı aileninki gibi."

Başımı salladım ama Tory ellerine baktı, sanki orada daha somut bir şey bulmayı bekliyormuş gibi ellerini evirip çevirdi.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordu bana nefesinin altında.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım. "Ya öyle ya da o tehlikeli Profesör peri tozunun içine bir şey kattı."

Tory bir kahkaha attı ve Zenith bize ters ters baktı. "Sessiz olun! Gözlerinizi gökyüzüne çevirin. Sizin burada işiniz bitmiş olabilir ama diğerlerinin bitmedi."

Başımızı salladık ve tekrar yukarı baktık.

Hava ve su... Bu elementlerle ilgili büyüleri gerçekten kullanabilir miyiz? Denemek için sabırsızlanıyordum.

"Rogo vim terrae!" Zenith bağırdı ve ben diğer öğrencilere baktım, bir sonraki güce sahip olanlara ne olacağını merak ediyordum. Çimlerin kenarları dizlerimi gıdıklıyordu ve çemberin içinde bir sonraki Element'in etkisini gösterip göstermediğini araştırdım.

İçimde derin bir kuyu açılmış gibiydi.
titreşen bir tür enerji. Karıncalandı ve sonra içimde yaşayan sürekli değişen bir varlık gibi kıvrıldı ve dalgalandı.

Bir şey koluma sürtündü ve sonra kolumun etrafında kıvrıldı.

Kaşlarımı çatarak aşağıya baktım ve otların büyüdüğünü ve bileğimin etrafında bir okşayış gibi nazikçe döndüğünü gördüm. Daha fazla yaprak kollarımın etrafını sardı ve
Aynı şey Tory'ye de oluyor.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İki tane almanın nadir olduğunu sanıyordum?"

Omuz silktim, çemberdeki diğer öğrencilerin de etraflarını saran çimenleri fark edince kafam karıştı. Zenith de dahil olmak üzere herkesin bize baktığını fark etmem bir anımı aldı.

"Ben- aman..." diye nefes aldı, bir elini ağzına götürdü. Elinden bıraktığında genişçe gülümsüyordu. "Canlarım, ne kadar harika. Sizde de Toprak var. Üç Element çok nadiren duyulur. Zodiac'ın en güçlü öğrencileri arasında yer alacaksınız."

Bu haber üzerime çöktüğünde boğazımda bir yumru oluştu. Bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordum ama her şey çok gerçeküstü geliyordu. Diğer öğrenciler mırıldanıyordu ve ben 'Göksel Mirasçılar' ve 'Vega İkizleri' gibi garip kelimeler yakaladım.

"Gözler gökyüzüne!" Zenith bir kez daha emretti ve ben kalbim rahatsız edici bir şekilde çarparak tekrar yukarı baktım. Neden herkes bize öyle bakıyordu? Üç elemente sahip olmak gerçekten de duyulmamış bir şey miydi?

"Invoco virtutem ignis!" Zenith bağırdı.

Isı bir anda ayaklarımda parladı ve ateş etrafımdaki toprağı dar bir daire şeklinde çizdi. Ateş titreyerek kor haline geldi ve Converselerimin etrafındaki çimenlerde parlayan kırmızı bir halka bıraktı. Aynı şey Tory'nin botlarının etrafında da parladı.

Şaşkınlık içinde manzaraya bakarken kalbim durdu.

Dört Element mi? Ama Zenith dedi ki.

"Yıldızlar adına!" Zenith bağırdı ve başımı kaldırdım. Herkes bakıyordu. Sert bir şekilde. Ve iyi anlamda değil. Çemberin neredeyse dörtte birinin ayaklarının etrafında da aynı halkalar vardı ama kimse onları umursamıyor gibiydi.

"Her elementi elinde tutuyorsun," diye soludu Zenith, bunun doğru olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

"Bu... kötü mü?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," diye fısıldadı Tory, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Zenith kendini toparlayıp boğazını temizlerken etrafımızda yüksek sesli ve kaçınılmaz mırıltılar koptu.

Zenith sonunda bana, "Elbette hayır," diye cevap verdi.

Kızlardan biri bize doğru keskin bir bakış fırlatarak, "Görünüşe göre erkek arkadaşımın rakipleri var," dedi. Kızın saçları zengin bir
Altın rengi ve kusursuz bir şekilde düz olan yüzü, genellikle makyaj reklamlarında rastlanan türden bir güzelliğe sahipti.

Yanındaki kız gözlerini kıstı. "Sen gerçekten
Varislerden biriyle mi çıkıyorsun Kylie?"

"Evet, uzun zamandır birlikteyiz, bana iki haftada bir mesaj atıyor." Kylie bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu söyleyen bir ifadeyle saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Konuşmalar daha da arttı ve Profesör Zenith sonunda fark etmiş gibiydi. "Yeter! Sessiz olun! Uyanışınız sona erdi. Eğer iki -ya da daha fazla- gücünüz varsa, bunlar arasında seçim yapacak ve katılmak için bir Elemental ev seçeceksiniz. Sınıf başkanınız şimdi sizi Küre'ye götürecek ve orada diğer öğrencilere katılarak bu kararı vereceksiniz."

Onun sözleri üzerine gölgelerin arasından çıkan Orion'un bizi kendisini takip etmeye çağırdığını gördüm. Öğrenciler bir dalga halinde ona doğru ilerlerken, gözleri bana kilitlendi. Bakışları beni sonsuz bir saniye boyunca içine çekti, sonra döndü ve çayırın kenarındaki karanlık ağaç sırasına doğru baktı.

Tory yanıma geldi ve ben de dudağımı ısırarak ona yaklaştım. "Neden herkes bize kızgın görünüyor?"

Sanki onu uzaktan etkilememiş gibi bir omzunu silkti ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

TORY

Uyanış beni sersemletmişti, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir boşluğu dolduran ani güç saldırısına uyum sağlamaya çalışırken kendi bedenimin içinde sıkışıp kalmıştım. İlk defa Hayatımda ilk kez, nutkum tutulmuştu. Bu güç bana yaklaşmış, kulağıma tatlı sözler fısıldamıştı.
Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki, tüm dünyanın görebileceği şekilde pembe ve acı içinde kaldı.

Damarlarım şu anda olduğum şeyin gücüyle canlıydı. Ve artık Orion'un kapımıza dayandığından beri bize söylediği her şeyin gerçekliğini inkâr edemezdim.

Bu nasıl olmuş olabilir? Bu nasıl olabilir?
oluyor? Dünya hakkında bildiğimi sandığım her şey kendi ekseni etrafında dönmüştü ve ben de
onun dümen suyunda bocalarken. Ben değildim.

Evet, yeni keşfettiğim güç beni bunaltmıştı ama derimin altında kıvranırken ne kadar iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Kendimi korkusuz, güçlü ve durdurulamaz hissettiriyordu. Şimdiye kadar kurduğum tüm hayaller bir anda önemsiz görünmeye başlamıştı. Dünya her zamankinden çok daha fazlasını barındırıyordu. Ve Darcy ile benim onun arasında yerimizi almamız için hazırdı.

Güç sarhoşluğuyla herkesin çayırın öbür ucuna doğru ilerlediğini fark etmemiştim ama keskin bir öksürük dikkatimi çekti. Orion bana bir kaşını kaldırdı,
Beni çoktan uzaklaşmış olan birinci sınıf öğrencilerinin sırasına doğru yönlendirdi. Sadece Darcy kalmıştı, birkaç tereddütlü adım attıktan sonra beni beklerken gözlerinin içi parlıyordu

aynı kıvranan güçle ruhuma bağlandığını hissedebiliyordum.

Hızlı bir koşuyla onun yanına gittim ve yaşıtlarımızdan oluşan grubun peşinden koşarken onunla aynı hizaya geldim.

Karanlık gökyüzünün altındaki patika dolambaçlıydı ve başka koşullar altında tökezleyeceğimden emindim. Ama içimden akan sihrin mucizesiyle, tek bir çakıl taşını bile yerinden oynatmadan rotama sadık kalmayı başardım.

Patika sık bir ormanın içine doğru ilerliyordu ve dallarının altından geçerken yanan meşaleler bize yol göstermek için canlandı.

Diğer öğrencilerden bazılarına yetiştik ve bize ilgiyle baktılar. Sarışın, kısa boylu ve burnunda çiller olan bir kız bize dostça gülümsedi.

"Ben Sofia," diye nefes aldı ve arkamızdaki öğretmenlere bir bakış attıktan sonra konuşmamızın sakıncası olmadığına karar verdi. "Daha önce hiç bir Dönüşen'le tanışmamıştım," diye mırıldandı ve kız kardeşimle benim aramda gidip geldi.

Darcy gülümseyerek, "Merhaba,"

diye cevap verdi. "Ben Tory, bu da

Darcy," diye ekledim.

"Sanırım tüm bu yer senin için çok kafa karıştırıcı?" diye sordu sempatik bir şekilde. "İstersen senin yürüyen, konuşan bilgi kaynağın olabilirim?"

"Oh," dedim şaşkınlıkla. Tanımadığım insanlardan yardım beklemek içimde programlanmış bir şey değildi. Ya da bu konuda tanıdıklarımdan. Büyüdüğümüz yerde insanlar

Ama Sofia'nın ciddi ifadesine bakınca, teklifinin tam da bu olduğunu düşünmeden edemedim. "Bu... harika olur. Teşekkürler," dedim, bir yandan sıcak bir gülümseme takınmaya çalışırken bir yandan da bunu başarıp başaramadığımı merak ediyordum. Muhtemelen kafayı bulmuş bir sırtlan gibi görünüyordum ama Sofia girişimimden memnun görünüyordu.

Ayaklarımın altındaki yol topraktan çakıla, oradan da parlayan altına dönüştü. Zihnimi okşamasından kopardım enerji harcadı ve yaklaşmakta olduğumuz binaya baktı.

Kocaman, altın bir kubbeydi, o kadar büyüktü ki göremiyordum.

başka bir şey yoktu. Yüzeyinin her tarafına oyulmuş, neredeyse canlı alevlere benzeyen girdaplı süslemeler vardı, özellikle de bulutlar ayın üzerinde kayarken ve gölgeler metaldeki kıvrımlar boyunca dans ederken. Üzerinde yürüdüğümüz altın işaretler de parıldadı ve binanın neyi taklit etmek için tasarlandığını anladım. Dev bir güneş modeliydi, altımızdaki zemin ondan uzanan ışık huzmeleri gibi görünecek şekilde dekore edilmişti.

"Küre, tüm yemeklerimizi yiyeceğimiz ve dönemin başladığını ilan etmek üzere bunun gibi duyurular için toplanacağımız yerdir."

Sofia, gözlerimin açıldığını fark edince bana bilgi verdi. "Bu Zodyak güneş tarafından yönlendirildiği için bu şekilde görünmek üzere tasarlanmıştır. O olmasaydı, hiçbir şeyimiz olmazdı. Her şey onunla başlar ve onunla biter."

"Şiirsel," diye mırıldandım, hala tüm burç fikrine tam olarak inanmamıştım, ancak kabul etmeliydim ki

varsayımlarımın karışmasına neden oluyordu.

"Bu... inanılmaz," dedi Darcy, ağzı hayretle açık kalarak.

Zodyak'ın her bir burcunu tasvir eden sembollerle kaplı çift kapıdan içeri girdik. Kendimizi

O kadar büyük bir öğrenci kalabalığının önünde duruyordum ki

bir yüzü diğerinden zorlukla ayırt edebiliyordum. Tek bildiğim yüzlerce kişi olduklarıydı. Ve hepsi bize doğru bakıyordu.

Odanın ortasında, etrafı sudan bir halkayla çevrili kükreyen bir ateş çukurunun yanında, kıvrımlı kırmızı bir kanepe vardı

diğerlerinin arasında göze çarpıyordu. Salonda oturan dört kişi de son derece sıkılmış görünüyordu; birinci sınıfların geri kalanı büyük odaya girip kalan sandalyeleri kapmaya başlarken aralarına yeni katılanlara göz ucuyla bile bakmadılar

dairesel alanda mevcut. Daha önce onlar kadar çekici bir grup erkek gördüğümden emin değildim. Sanki onlardan yayılan derin bir güç uğultusunu hissedebiliyordum ve buna bağlı olarak ensemdeki tüyler diken diken oluyordu.

Henüz bize doğru bakmamışlardı ve fark edilmeden onları inceleme fırsatı bulduğum için kendimi mutlu hissettim.

Her biri, onları odadaki diğer insanlardan ayıran derin bir auraya sahipti. Düşünebilirdim ki

O kadar farklı görünüyorlardı ki kardeş olamayacaklarını biliyordum. Yine de onları birbirine bağlayan bir şey vardı, neredeyse görebileceğim kadar net bir şey.

Hepsi uzun boyluydu ve bakışlarımı biraz uygunsuz bir şekilde üzerlerinde dolaştırmama neden olacak şekilde güçlü kaslara sahiplerdi. Üzerlerine giydikleri tasarım kıyafetler kadar rahat bir şekilde güç sızdırıyorlardı.

Sol tarafta teni kahve kadar koyu olan bir adam vardı, siyah saçları onu tam bir dangalak gibi göstermesi gerekirken bir şekilde parmaklarımı üzerinde gezdirmek istememe neden olacak şekilde mohawk şeklinde tıraş edilmişti.

Yanındaki adama bir şeyler söyledi, o da kahkahalarla başını geriye attı, öyle ki keşke ben de duysaydım dedim. Bu kahkahaya eşlik eden gülümseme, sahibinin dikkatini çekecek kadar uzun süre bakışlarımı üzerinde topladı.

Lacivert gözleri üzerimde gezinirken kalbim şeker alırken yakalanmış bir çocuk gibi hızla çarptı. Bir elini kıvırcık altın sarısı saçlarının arasından geçirerek bakışlarımı
Diğer ikisini çok yakından incelemeden önce bir an için geniş omuzlarıma baktım.

Bakışlarım başımızın üzerindeki kavisli tavana takıldı ve altın tavana oyulmuş, takımyıldızları ve gezegenleri tasvir eden bir dizi özenli oymayı fark ettim. Sayamayacağım kadar çoktu ama bakışlarım açlıkla üzerlerinde dolaştı ve bu odaya her girdiğimde onlara bakmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Diğerlerini takip etmeye başladığımızda Darcy bana yaklaştı ve ben de ona bir kaşımı kaldırarak tepkisini ölçmeye çalıştım. Hayatımızı değiştiren, aklımızı başımızdan alan, kendimizi içinde bulduğumuz yeni gerçekliği tartışacak vaktimiz olmamıştı ama saklamaya çalıştığı gülümsemesi

Burası için onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama Zodiac Akademi ile ilgili bir şeyler doğru hissettiriyordu. Aylarca yurt dışında kaldıktan sonra eve dönmek gibiydi. Tabii hayatım boyunca hiç yurtdışına çıkmadığım ya da kendimi bir evim varmış gibi hissetmediğim gerçeğini saymazsak, bu doğru olamazdı.

Evim kıçımın indiği yerdi. Ama bunun şimdilik burada olduğunu görmekten memnundum.

Ayaklarıma baktım ve fayanslarla süslü olduğunu düşündüğüm zeminin
gerçekten oyulmuş taş. Sanki biri yıllarını dev bir kaya parçasına spiraller ve resimler kazımakla geçirmiş gibiydi; böyle bir şeyi yapmak için harcanan zaman aklımı başımdan aldı.

Bir adım daha atamadan bir el dirseğimi sıktı ve kaşlarımı çatarak elin sahibine baktım. Kadın uzun boyluydu, uzun siyah saçları başının arkasında bir topuz şeklinde toplanmıştı ve teni soluktu.
yıldız ışığı gibi parlıyordu. Bakışları kız kardeşimin ve benim üzerimde açlıkla dolaşırken sergilenen her ayrıntıyı içti ve kendimi dekolteli kırmızı yeleği değiştirmeyi seçmiş olmayı dilerken buldum. Öğrencilerin geri kalanını gördükten sonra Bunun şık bir gece olması gerektiği çok açıktı ve dışarıda motorcu kız çabalarım çıtayı pek karşılamıyordu. Yine de, bu geceye
tek amacım bir motosiklet çalmaktı, varlığından bile haberdar olmadığım bir diyarda mistik bir türe katılmak değil... Hatta

Bu düşünce beynimin bu durumun gerçekliğiyle bir kez daha mücadele etmesine neden oldu.

"Ben Müdür Nova, Zodiac'taki yol gösterici yıldızınız Akademi," dedi sıcak bir şekilde. "Bu gece ikinizle birlikte kutlayacağımız iki şey olduğunu duydum."

"Öyle mi?" Darcy küçük bir omuz silkmeyle bana bakarak sordu. "Tabii ki!" Nova'nın nefesi kesildi. "Orion beni bilgilendirdiğinde
İzini sürdüğü kızlar gerçekten de kayıp Vega İkizleri'ydi. Sizi tekrar ağırlamaktan daha fazla mutluluk duyamazdım.
ve sizi halkınıza geri vereceğim! Ama sonra ikinizin dört Elementi de elinizde tuttuğunuzu keşfetmek... bu duyulmamış bir şey. Dönüşünüz sadece okulda değil, tüm Fae nüfusunda konuşulacak. Tahtı gerçekten geri alıp alamayacağınızı öğrenmek için hepimiz yaygara koparırken her hareketiniz izlenecek ve değerlendirilecek-
"

"Taht mı?" Darcy ciyakladı.

"Evet, Profesör Orion size mirasınızı açıklamadı mı?" Müdür Nova, söz konusu adamı görmeyi umuyormuş gibi etrafına bakınarak sordu.

Omzumun üzerinden baktım ve sanki onu duymuş ve istemiyormuş gibi kalabalığın arasından sıvıştığını fark ettim. yakalanmak için.

"Evimize zorla girdi ve bizi buraya gelmeye zorladı," dedim.

"Bize anne babamızın sandığımız kişiler olmadığını söyledi," diye ekledi Darcy. "Ve mirasımızı almak için buraya gelmemiz gerektiğini söyledi."

"Bu... çok kısa bir özet," dedi Nova, dudakları Orion'dan memnun olmadığını belli eden sert bir çizgiye bastırarak. "Ebeveynleriniz Solaria'nın son Kral ve Kraliçesiydi, buraya tahtın ortak varisleri olarak dönüyorsunuz."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Darcy ile göz göze geldim, neredeyse gülecektim, sonra tekrar Nova'ya baktım ve aslında hiçbir yanıt veremediğimi fark ettim.

"Yani biz... prensesler gibi miyiz?" Darcy sordu ve ses tonundaki güvensizlik benim kahkahalarımla noktalandı.

"Şey, evet. İşte bu yüzden oldukça heyecan yarattınız. Annen ve babanın ölümünden bu yana, dört Göksel aile tahtın gücünü aralarında tutuyor
Aynı şekilde. Kraliyet hattının düştüğünü bilerek bu gücü kendi Varisleriyle birlikte ellerinde tutmayı planlamışlardı. Ama senin dönüşünle her şey değişebilir.
bir kez daha değiştirin."

Nova gözlerini Darcy ve benim aramda gezdirirken bu fikirden heyecanlanmış görünüyordu ama benim aklımdan geçen tek şey hayırdı. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.
sözde içine doğduğumuz aileyi yalnız bıraktı. Nasıl olur da orada cam ayakkabılı beyaz atlı prens gibi durup ayaklarımızı içine sokmamızı bekleyebilirdi?

"Gerçekten sanmıyorum-" diye başladım ama Nova sözümü kesti.

"Elbette taht size öylece teslim edilmeyecek. Bu gerçekleşmeden önce Akademi'den mezun olman ve değerini kanıtlaman gerekecek. Ve yakında öğreneceksin ki, eğer istiyorlarsa Fae'ler kendi güçlerine sahip çıkmalılar.

Sen

Eğer tahtı Göksel Varislerden geri almak istiyorsanız, yapmanız gereken çok şey var."

Birkaç saniye boyunca gözümü kırpmadan ona garip bir şekilde baktım ve zihnim, duyurusunun beynimin kolaylıkla işleyebileceği tek kısmına takıldı.

"Yani ailemiz kraliyet ailesiyse, bu bize bir sürü mücevher ve bir şato bıraktıkları anlamına mı geliyor?" Ben sordum.

Darcy'nin gözleri bu fikir karşısında parıldadı ve ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşti.

Nova bir kahkaha attı. "Tabii ki mirasınız oldukça büyük - mezun olduğunuzu ve
talep etmeye hak kazanacaksınız. Ve bu arada, doğuştan gelen haklarınızı yerine getirmek için bilmeniz gereken her şey hakkında bilgi edinebilirsiniz. Ve tabii ki röportajlar da olacak.
Hatta dönüşünüzü detaylandıran bir belgesel yapılacağını bile duydum ve-"

"Böyle bir ilgi istemiyoruz," dedim kararlı bir şekilde, neden bahsettiğini bilmiyordum ve gerçekten de bilmek istemiyordum. "Buradayız çünkü Orion denen adam mirasımızı almak için gelmemiz gerektiğini söyledi. Hepsi bu."
Büyü gücümün Uyandırıldığından beri
Bu okula gelmenin bana paradan çok daha fazlasını verebileceğini düşünmeye başlamıştım çünkü bunun bir önemi yoktu.
Neresinden bakarsam bakayım, ne kız kardeşimin ne de benim onun önerdiği türden bir ilgiyi istemeyeceğimizi biliyordum.

Müdürün gözleri şaşkınlıkla irileşti ama bunu gerçekte gülümseme olmayan sahte bir gülümsemeyle kapattı

ama çok daha hesaplı bir şeyi kontrol altında tutuyordu.

"Kabullenmesi çok zor olmalı," diye nazikçe kabul etti.

"Bu kadar

Tabii ki iddianızı nasıl ele alacağınız veya bunun dışında herhangi bir şey hakkında herhangi bir seçim yapmak zorunda kalmadan önce yerleşmek için biraz zaman harcayabilirsiniz. Belki de medyayı bir süreliğine uzak tutarız, böylece kendinizi toparlayabilirsiniz."

"Harika," diye ısırdım, endişelendiğim kadarıyla yapılacak herhangi bir seçim olmadığı gerçeğini gizleme zahmetine girmeden. I

Uzaklaşmaya çalıştım ama Müdür Nova pençelerini kardeşime ve bana geçirmişti ve yakın zamanda bırakacak gibi görünmüyordu.

Fark ettiğimde midemde bir yumru oluştu.

İlk günümüzde tüm okulun önünde bizi rezil etmeye karar vermişti ve büyük odayı dolduran öğrenci kalabalığına hitap etmek için dönmeden önce onu tam olarak atlatamadım.

"Herkes buraya bakabilir mi?" Nova seslendi ve toplanan öğrenciler arasında sessizlik çökerken Küre'deki tüm gözler bize çevrildi. Odanın kenarlarına dizilmiş birkaç yaşlı kadın ve erkeği fark ettim ve aralarında Orion'u gördüm, bu da onların öğretim üyeleri olduğu anlamına geliyordu. Onların da gözleri bizim üzerimizdeydi ve hemen başka tarafa baktım.

Darcy, "Yaygara koparmamayı tercih ederim," diye mırıldandı ama Müdür sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti.

Bakışlarım kalabalığın üzerinden kaydı ve bir kez daha ateşin etrafında oturan bir grup erkeğe takıldı. Şimdi bize merakla bakıyorlardı ve bakışlarımın onlarda çok uzun süre

kalmasına izin vermemeye çalıştım ama bu zordu. Her nasılsa, onlar

Sayamayacağım kadar çok insanla ağzına kadar dolu olmasına rağmen odaya komuta etti.

Sağdaki adam başını yana eğdi, uzun kestane rengi saçları yumruğunun üzerine dökülürken çenesini eklemlerine yasladı. Bize bakışında son derece hayvani bir şey vardı ve kendimi çenemi kaldırırken buldum, Toprak rengi kahverengi gözlerindeki meydan okumanın altında ezilmeyi reddederek.

"Bu yılki katılımcılara iki kişi daha katıldı özellikle önemli kızlar," dedi Müdür Nova, geniş bir Akademi'deki tüm öğrencilerin şu anda bize baktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken dudaklarında gülümseme belirdi. "Akademi'deki tüm öğrencilerin bize baktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak ve onları yüce ulusumuzun koruması altına geri getirdi. Vega İkizleri on yedi yıl boyunca bizim için kayıptı ve öldüklerine inanılıyordu. Ancak büyük bir sürprizle, on sekizinci yaş günlerinde güçlerinin ortaya çıkmasıyla onları ölümlüler aleminde bulabildik ve aramızdaki hak ettikleri yere geri getirdik."

Sözlerinin ardından alkış gelmedi, gerçi verdiği uzun ara bir alkış beklediğini gösteriyordu. Bunun yerine odada hamile bir sessizlik oluşmuştu ve ben nefesimi tutarak birinin bunu bozmasını bekledim.

Uzun boylu, geniş omuzlu, uzun kahverengi saçlı bir kızın ayağa fırlamasıyla sessizliği tiz bir heyecan çığlığı bozdu. O kadar hızlı alkışlamaya başladı ki elleri

Neredeyse bir bulanıklıktı ve yüzündeki geniş gülümseme biraz manik görünüyordu.

Onun bu hareketi, salonun dört bir yanına dağılmış coşkulu alkışçılardan oluşan küçük bir gelgit dalgası yarattı, ancak hala kıpırdamadan oturan ve kız kardeşim ve benden pek etkilenmemiş gibi görünen pek çok insan vardı. Hangisi olduğundan emin değildim.
tepki daha kötüydü.

Yavaş hareketler gözüme çarptı ve son adam bize daha iyi bakmak için öne doğru eğilirken, dört kalp kırıcının hakim olduğu kanepeye baktım.

Dirseklerini dizlerine dayamıştı, koyu renk gözleri omurgam boyunca sıcaklığın yükselmesine neden olacak şekilde etimin üzerinde geziniyordu. Diğerlerinden daha genişti, güçlü vücudunun kıvrımlarına yapışan bordo tişörtünün altındaki kasları sıkıydı. Saçları simsiyahtı ve alnına dökülürken gözlerini gölgeleyecek kadar uzundu. Pazılarını kaplayan mürekkep, tişörtünün kısa kollarının altında kayboluyordu; desenler karmaşık ama tam olarak adlandıramadığım bir şekilde güçlüydü. Yüzü benim kendi kişisel fantezimden kesilmişti, sanki biri en derin arzularımı araştırmış ve onları sadece benim için yapılmış güçlü açılara ve mükemmel cazibeye dönüştürmüştü. Bakışlarım kaslı vücuduna, ağzına, çenesini süsleyen kirli sakalına, tekrar ağzına takıldı...

Gözleri bir an için benimkilerle buluştuğunda kalbim biraz daha hızlı çarptı ve kendimi bir aslanın bakışlarına yakalanmış bir kuzu gibi hissettim. Her yönden tehlikeliydi ve çok yaklaşırsam gözlerindeki ateşin beni yakacağından hiç şüphem yoktu.

Alkışların bitmesi çok uzun sürdü ve bir numaralı hayranımız en son durdu. Sandalyesini geri aldı ama hayran bakışlarını bir saniye bile bizden ayırmadı. Binlerce çift göz bize bakarken öylece kalakalmıştık. Bizi parçalara ayırdı, merak bizden her sırrı koparmaya hazırdı.

Bakışlarımı aç kalabalıktan çektim ve onun yerine kız kardeşimin yeşil gözlerini buldum.

Bakışlarında, derimin altında kıvrandığını hissettiğim aynı gergin enerji dans ediyordu ve kolumu Müdür'ün pençesinden çekerken yavaş bir nefes bıraktım. O kadar da kolayca caydı ve bizi ileriye doğru itmeden önce kolunu hızla arkama bağladı, böylece yürümeye başladık.
Doğruca, yüzlerinde hiç de dostça olmayan ifadeler olan bir grup adama yöneldi.

"Beyler," diye mırıldandı Müdür Nova bana elini uzatırken küçük bir itiş kakışla kurbanlık bir sunu gibi önlerinde durmaya zorlandım. "Bunlar Göksel Varisler," dedi.
bana ve Darcy'ye soldan sağa doğru isimlerini sayarak açıkladı. "Max Rigel," (koyu tenli yarı tanrı). "Caleb Altair," ("Darius Acrux," (benim günah dolu fantezim). "Ve Seth Capella," (uzun saçlı çapkın). "Bunlar Gwendalina ve Roxanya Vega."

"Bunlar bizim isimlerimiz değil," diye araya girdim, kas dolu hayaller sürüsü bizi taze etmişiz gibi değerlendirirken orada limon gibi durmayı reddediyordum. "Ben Tory ve bu da Darcy."

Nova, "Değişken ailenizin size kendi çocuklarının isimlerini verdiğinin farkındayım," dedi.

küçük bir çocuğu sakinleştirmek, sarışın kızın çok hoşuna gitti.
Caleb olarak adlandırdığı adam. "Ama artık eve döndüğüne göre sürekli kullanmak zorunda değilsin-"

Darcy, "Ben adımı seviyorum," diye araya girdi.

"Roxanya'yı kullanmaya başlamayacağımdan eminim," diyerek konuyu tartışmaya kapatan bir ses tonuyla kabul ettim.

Müdür Nova daha fazla tartışmayı düşünüyormuş gibi bize baktı ama gözlerimizde gördüğü cevabı tahmin ettim bırakması için onu cesaretlendirdi. Önümüzdeki dikkat dağıtıcı derecede iyi görünümlü örneklere hitap etmeye devam etmeden önce dramatik bir şekilde iç çekti. "Hangi isimle giderseniz gidin,
Sen hala Vegas'sın. Soyunun sonuncususun ve reşit olduğunda Solarya tahtının gerçek sahibisin. Buradaki değerlendirmeleri geçtiğin ve okuldan mezun olduğun sürece Zodyak, tahtı Göksel Varislerden geri alacaksın." Önümüzde oturan dört adamı işaret etti ve tam olarak ne önerdiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.
Bu küçük bilgi kırıntısını hesaplamama fırsat vermeden Varislere hitap etmeye devam etti. "Ben
Umarım tahtı bir arada tutma fikrine fazla alışmamışsındır. Eminim sen de
Bu eğitim yolculuğuna çıkarken kızlara dostluk elini uzatan ilk kişi benim."

Dört adam bize elini uzatır gibi baktı.
Arkadaşlık akıllarındaki son şeydi. Aslında, Karanlık ve Tehlikeli'nin sadece gözleriyle bile bizi yakmaya çalışabileceği hissine kapıldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan o oldu, bir gülümseme Şüphesiz dostça görünmesi gereken ama bana maske gibi gelen yüzünü aydınlatıyordu. Bu konuda uzmandım. saçmalıkları tespit ediyordu ve bu adam özellikle Müdür'ün menfaati için kendini bunlarla dolduruyor gibi görünüyordu.

"Ölümlüler âleminde saklandıklarını mı söyledin?" Darius merakla sordu. "Bir gram bile eğitim almadan mı?"
Sesi tenimi ürperten bir şekilde derin ve sertti ve ağzının köşesi eğlenerek kalkarken ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Eminim siz çocuklar onları hızlandırmak için fazlasıyla istekli olacaksınız." Nova beni ve Darcy'yi iyi çocuklarmışız gibi okşadı ve bizi kurtların önünde bırakarak uzaklaştı.

"Bu gücü hissedebiliyor musunuz?" Caleb sanki bizi bir köpek gibi koklamak istercesine bize doğru eğilerek sordu.

Darcy geri çekildi ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. Diğer üçü merakla bize bakıyordu ve ben kendimi buradan başka bir yerde olamaz.

"Sanırım görüşürüz," dedim umursamaz bir tavırla ve Darcy'yi uzaklaştırmaya çalışırken onlara sırtımı döndüm.

İki adım atamadan, dört Varis aniden etrafımızda durmak için ayağa kalkarken geniş bir göğüsle yüz yüze geldim.

"Bu biraz kabaydı," diye mırıldandı Seth, uzun saçları omuzlarına dökülen bana bakarken sesi neredeyse bir hayvan hırıltısını andırıyordu.

"Onları biraz rahat bırak, Seth," dedi Darius da yaklaşırken ve kendimizi testosteron dolu bir kas duvarı tarafından sıkıştırılmış bulduk. Bu şekilde köşeye sıkıştırılmak pek hoşuma gitmemişti. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü henüz bilmiyorlar. Sanırım üstlerine sırtını dönmenin hakaret sayıldığını fark etmedin?" Ses tonu neredeyse nazikti ama sözlerinde bir "siktir git" damlası vardı.
omurgam boyunca uzandı ve bakışlarımı ona çevirirken doğruldum. Dik durduğu için şimdi daha da korkutucuydu, geniş göğsü yüzümle aynı hizadaydı, bu yüzden ona bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım.

"Üstleri mi?" Ona bir kaşımı kaldırarak sordum. "Buralarda benden üstün birini görmüyorum."

"Belki de biraz daha yakından bakmalısın, Roxy," diye alay etti, bu ismi beni kızdırmak için kullanıyordu. Ölü ailemin bebek isimleri seçimiyle dalga geçiyordu.
Klas.

Omuz silkmeden önce bakışlarımı dördünün üzerinde gezdirerek bir gösteri yaptım. "Burada bizden daha iyisini göremiyorum. Peki ya sen Darcy?"

"Hayır," diye cevap verdi kız kardeşim umursamaz bir tavırla.

Cevap veremeden ona tekrar sırtımı döndüm ve Max ile Caleb'in arasına girerek uzaklaşmaya başladım.

Onlardan biraz uzaklaştığımızda Max, "Bence burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir ders alsalar iyi olur," diye homurdandı ama ben arkama bakmaya zahmet etmedim. Daha önce hiç

Diğer okullarımızda popüler olma alışkanlığım yoktu ve şimdi de bundan rahatsız değildim.

Onlardan uzaklaşırken Darcy bana bir kaşını kaldırdı ve dudaklarım cevap olarak kalktı. O hiçbir zaman benim kadar ortalığı karıştırmaya hevesli olmamıştı ama ben de hiçbir zaman arkadaş edinme konusunda fazla endişeli olmamıştım. Özellikle de hak ettiklerinden emin olmak yerine saygı talep eden türden.

Ona başka bir şey söyleyemeden, sert bir ağırlık yan tarafıma çarptı ve etrafımda dönüp kıvrımlı odanın altın duvarına doğru itildiğimde bir şaşkınlık çığlığı attım.

Saldırganın elinden kurtulmaya çalışırken kalbim korkuyla yerinden fırladı ve Caleb güçlü bedenini benimkine bastırıp beni olduğum yerde sabitlerken bana gülümsedi.

"Bağışlanmak için yalvarmak ister misin?" diye mırıldandı ve bir ürperti

Kız kardeşim ona durması için bağırırken ve yardımıma koşmaya çalışırken omurgamdan aşağıya doğru bir hareket başladı. Max onu yakaladı.

Yaklaştım ve bakışlarım odanın içinde gezinerek öğretmenleri aradı ama hiçbiri Varislerin bize ne yaptığını umursamıyor gibiydi.

Kalbim güm güm atıyordu ve dizimi kasıklarına vurmaya çalışmadan önce Caleb'ın bileklerimi tutmasına karşı güçsüzce mücadele ettim. Saldırımı kolayca savuşturdu ve tekrarlayamamam için vücudunu benimkine bastırdı.

"Son şansın," diye teklif etti, bakışları üzerimde gezinirken, yıkıcı yakışıklılığına rağmen bacaklarımda korkunun gezinmesine neden oldu.

"Siktir git," diye homurdandım, yumruklarım onun güzel yüzünü yumruklama arzusuyla sıkılıyordu.

"Bunu söylemeni umuyordum." Ağzı boynuma doğru eğildi ve yarım saniyeliğine beni öpeceğini düşünürken dişlerinin acısı etimi deldi.

En korkunç emme hissi kanımı ve daha da kötüsü yeni keşfettiğim gücümü çekerken haykırdım, şaşkınlıkla ona karşı direndim. Kanımı emdiğini, onu benden alıp kendine çektiğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun, bu da ne böyle?

Küre'deki herkes bize bakıyordu ama kimse yardım etmek için bir adım bile atmadı.

Bakışlarım, müdahale etmek istermiş gibi görünen Sofia'ya, hafif sıkılmış görünen Orion'a ve
Hayal kırıklığına uğramış görünen Müdür ve son olarak da diğer üç Varis. Max, kız kardeşimi bir çocukmuşçasına kolaylıkla zapt etmişti, her ne kadar kız kardeşimi itip kakıyor ve ona küfrediyor olsa da. Darius ve Seth onun yanında durmak için hareket etmişlerdi.
gösteriyi eğlenen ifadelerle izlediler. Onlar
Arkadaşlarının beni mide bulandırıcı bir tatmin duygusuyla yemesini izlediler. Darius gözüme çarptı ve bir an için bir adam yerine bir canavara bakıyormuşum gibi hissettim.

Sadece ağırlığını ortaya koyarak kazanabileceğini düşünen ana akım bir pisliğin tüm kendini beğenmiş memnuniyetiyle bana gülümsedi.

Darcy birinin bir şeyler yapması için bağırırken kalbim kaburgalarıma çarptı ve dizlerimin bağı çözüldü.

Göğsümün derinliklerinde bir yerde, paniğimin ateşinin altında meydan okuyan küçük bir kıvılcım yandı ve ona bir cankurtaran salı gibi tutundum. Bunun o aleve dokunmasına izin vermeyecektim. Ve birlikte karanlığı atlatacaktık.

DARCY

Beni kız kardeşimden uzak tutan kaslı Varis'e dirsek **attım ve** odada yardım edebilecek birilerini aradım.

"Bırakın beni," diye hırladım.

Canavar Tory'nin boynunu kemirmeye devam etti.
Tam bir ucubeydi ve onu itmek için çılgınca mücadele etti. Bileğimi Max'in tutuşundan kurtarmayı başardım ve avucumu öfkeyle göğsüne doğru ittim. Bir güç seli derimin bariyerlerini yıktı ve bir hava fırtınası onu kalabalık salondakilerin başlarının üzerinden uçurdu ve
arka duvara çarparak.

Kalbim katı, çözülmeyen bir buz kütlesine dönüştü.

Caleb Tory'yi serbest bıraktı ve herkes yaptığım şey karşısında şok olmuş bir şekilde bana baktı. Ellerime baktım, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği nihayet kafama dank edince titremeye başladım. Sihir yapabiliyordum. Gerçek, gerçek hayat büyüsü. Ve bunu o iki yüz kiloluk adamı odanın öbür ucuna fırlatmak için kullanmıştım.

Ve şüphesiz onu çok kızdırdı. Hay
aksi.

"Buna pişman olacaksın," dedi Darius soğukkanlılıkla, kaslarını esneterek. Uzun saçlı olan, taştan çene çizgisine sahip Seth, kaosa gülümsedi.

Tory Caleb'ı itti, bana doğru sendelerken boynunu tutuyordu. "Senin neyin var, psikopat herif!" diye çıkıştı ve Caleb gülmeye başladı.
Yakınlardaki birkaç kız sanki işin içindeymiş gibi kıkırdadı ve Caleb'e umutla bakarak bir tanıma kırıntısı aradı.

Bütün Fae'ler insanları ısırır mı? Ne tür çılgın türler bunlar?

"Sen iyi misin?" Kan lekeli parmaklarını incelerken Tory'ye sordum. Sertçe başını salladı, gururlu olduğu her halinden belliydi.
ondan daha fazla yaralandı.

Odanın arka tarafındaki öğretmenlere doğru baktım, Orion'u aradım ve tek öğretmenin o olduğunu fark ettim. kimse bize dikkat etmiyordu. Gözlerinde vahşi bir entrika vardı ve öfke damarlarımda magma gibi akıyordu. Şu anda gerçek mi bu? Onun bir öğretmen olması gerekiyordu!

Max yeniden ortaya çıktı, kollarını sıvayarak kalabalığın arasından izdiham yaratan bir gergedan gibi geçti.

"Geri çekil," diye tükürdü Tory, korku kalbimi ezerken yanıma doğru ilerleyerek.

"Ya da ne?" Darius sorarken, arkadaşı Seth sanki bu şimdiye kadar tanık olduğu en eğlenceli şeymiş gibi gülmeye devam etti.

Görünürdeki destekçilerimizden oluşan grup, bir viking savaşçısı gibi inşa edilmiş siyah saçlı kızın önderliğinde yaklaştı. "Ya da kraliçelerimiz için savaşacağız," diye anons edince Tory ile şaşkın bir bakış paylaştık.

Max sanki bir büyü yapacakmış gibi avucunu açtı ve korku kalbime hançer gibi saplandı.

"Çoklu Element birinci sınıf öğrencileri
evler!" Müdür Nova, derin bir sohbete dalmış olan birkaç öğretim üyesinden uzaklaşarak seslendi. Öğrencilerinden birinin Tory'yi ısırdığını fark etmeyecek kadar mı? Hiç sanmıyorum. Ama ne tür bir

Okul, öğrencilerinin sözlü bir uyarı bile almadan birbirlerine saldırmalarına izin mi veriyor?

Diğer Varisler Max'in etrafını sararak başlarını sallayarak onu geri ittiler ve içimden derin bir oh çektim.

Onlarla tartışmamızı sona erdirmek için bulduğum bahaneye şükrettim ve Nova bizi acele ettirmek için ellerini çırptı. Tory ve ben fakültenin önünde toplanmış olan birinci sınıf öğrencilerinden oluşan küçük gruba katılmak için ilerledik.

Öğrencilerin geri kalanı yerlerine oturdu ama Varisler ayakta kaldılar ve kollarını kavuşturarak gidişimizi izlediler.

Nova onlara "Ev Kaptanları," diye seslendi ve ben de döndüm, içim sol çorabıma sıkıştığından emin olana kadar battıkça battı. Dört Göksel Varis Evin Kaptanlarıydı. Tabii ki öyleydiler. "Evinizin adını söyleyin.
ve birinci sınıfların neden size katılmaya söz vermeleri gerektiğini anlatacağız. Ve biraz merak uyandırmak için en yeni Varisleri sona bırakacağız."
heyecanla söyledi.

"Harika," dedi Tory nefesinin altından bana. "Hangi pisliği seçiyoruz?"

"Umm." Berbat seçeneklerimize kaşlarımı çatarak baktım ve onlar da bizi yiyip bitireceklerini söyleyen bakışlarla bana baktılar. Ve içlerinden biri Tory'yi çoktan denemişti. Yani o kesinlikle elenmişti.

Önce Max öne çıktı, bir elini sırıtarak mohawkının üzerinde gezdirdi ve pazusu sertleşti. Saf erkeklikten oluşan bir kuleydi ve gözlerinde fırtınadan başka bir şey yoktu. Nova'ya baktı ama bir şekilde onun

kelimeler bizim içindi. "Su odağı, Aqua Evi. Benim evim, Zodyak'taki ölümcül yaşam deniziyle gözünü kırpmadan yüzleşmek için gerekenlere sahip olanlar içindir."

Nova, "Bu şiirsel tanımlama için teşekkür ederim," dedi, boğazını temizleyerek ısırgan sarışın Caleb'i işaret etti. Altında bir iblis saklayan melek yüzünü görünce kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Dünya'ya odaklan, Terra Evi. Uyum sağlayamazsan başına gelecek olan da tam olarak terördür." Tory'ye ve karnıma sertçe baktı.

sıkı bir top haline geldi.

"O değil," diye tısladı Tory, gözlerinden ona doğru zehir saçarak.

"Anlaştık." Başımı salladım.

Sonra uzun saçlı adam öne çıktı ve bakışlarım kaslı gövdesini sıyırıyordu. Onunla ilgili her şey baştan çıkarıcı ve belirgin bir şekilde yırtıcıydı. "Havaya odaklan, Aer Evi. Bizimle hayat çocuk oyuncağı." Gözleri bize doğru kaydı ve gülümsedi. Oldukça samimi görünüyordu ve omuzlarım biraz gevşedi.

Evet. Aradığımız kişi gibi görünüyordu. Özellikle de sonuncusu, Darius, bir kale gibi inşa edilmiş ve bıçak gibi keskin gözlere sahip olduğu için.

"Ateşe odaklanın, Ignis Evi. Kalbi zayıf olanlara göre değiliz. Ve açıkçası bu kadroda bize katılacak kadar iyi birini göremiyorum." Evine katılmamız için bize meydan okurcasına baktı ve bunu yaparsak hayatlarımızı çekilmez hale getirmenin yollarını düşündüğünü neredeyse görebiliyordum.

Nova yanımızdaki on iki öğrenciden oluşan sıra boyunca ilerledi ve teker teker seçtikleri iki Elementten

hediye edildi ve Ev Kaptanlarına katıldılar. Uyanış'ta bize ters ters bakan güzel kız Seth'i seçti, öne doğru koştu ve kollarını ona doladı.

"Bebeğim!" diye bağırdı, düz bir altın bukleyi omzunun üzerinden atarak.

Seth onu atletik vücuduna yasladı ve yarım saniyeliğine bu kolların kucaklamasının nasıl bir his olduğunu merak ettim. "Hava almana çok sevindim Kylie," dedi ama gözleri aynı şeyi söylemiyordu. "Senin diğer
Element?"

Onun göğsüne vurdu. "Biliyorsun bende Dünya var Sethy, ben Oğlak burcuyum." Bir öpücük için eğildi ve adam neredeyse bir dakika süren açık bir gösteriyle dilini boğazından içeri soktu. Güzeldi.

Sonunda sadece Tory ve ben kalana kadar sıra azaldı.

"Hava mı?" Sessiz bir sesle onayladım. Başını salladı ve Nova konuştuğunda bunu duyurmak için ağzını açtı.

"Korkarım farklı kızlar seçmeniz gerekecek. Her ev çok rekabetçidir ve biz herkesi
sağlıklı rekabetin bir parçası olun. Bu kadar çok güce sahipken, bir Evin diğerine karşı bu kadar üstün olması adil olmaz.
avantaj."

Göğsümde korku çiçekleri açtı. Tory ile ayrılmak mı? İkizimle mi? I
Yani... bağımsızdık ama aynı zamanda birbirimizin hayatında sabittik. O benim sol kolum gibiydi. Çoğu zaman onsuz idare edebilirdim ama kesilirse bir bütün olamazdım.

Tory kaşlarını çatarak bana baktı. "İşte bu mükemmel."

"Ayrı ayrı mı kalacağız?" Nova ile teyit ettim. "Ohh

ağlayacak mısın?" Max bana seslendi ve ben de yüzünü parçalamaya hazırlanırken odayı kıs kıs gülüşler doldurdu.

Sertçe yutkundum, içimde kabaran duygularımla başa çıkmaya çalışırken başımı salladım.

Tory yüksek sesle, "Ateşi seçiyorum," dedi ve parmaklarını kısa bir süre için sırtımda gezdirdi. O Kulağıma eğilip konuştu ve aramızdan bir vedanın geçtiğini hissettim. "Hava al ama hiçbir bok alma."

Ona hesapçı bir bakış atan Darius'un yanında durarak uzaklaştı ve bana onunla başının derde gireceğini söyledi. Darius'un yanında dururken içim içime sığmıyordu. şeytani görünümlü varis. Hayatta hiçbir zaman kolay yolu seçmemişti. Ama sadece bu seferlik öyle yapmasını diledim.

"Hava," dedim, yürürken moralimi yüksek tutmaya çalışarak

temkinli bir şekilde Seth'e doğru ilerledim. Beni karşılamak için ilerledi ve aniden beni kollarıyla sardı. Tam da iki saniye önce rüyamda gördüğüm kollar. Kahretsin, fırından yeni çıkmış çok sıcak bir kurabiye yemek gibi hissettirdi. Her tarafı yanıyordu ama tadı harikaydı.

"Kabileye hoş geldin bebeğim." Misk gibi kokuyordu ve Neredeyse hayvani bir şeydi. Beni hızla uygunsuz bir şekilde yakınlaşan bir kucakta birkaç saniye daha tutarken çekmeye çalıştım. Beni bıraktığında, onun

Kız arkadaşı yüzünde parlak bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Hey kızım, bil diye söylüyorum, sorumlu benim kankam. Bunu anladığın sürece sorun yok."

Omuz silktim, sevgilisinden güç almak umurumda bile değildi.

Nova hepimizi kovarken ve Hava Elementi birinci sınıf öğrencilerinin geri kalanı bize katılırken kolunu benimkine doladı.

Bu Caleb'in evinde olmaktan daha iyi olmalı.

"Hadi yenilere Aer House'un nasıl çalıştığını gösterelim," dedi Seth ve Küre'den çıkış yolunu gösterirken bana göz kırptı. Daha birçok yaşlı öğrenci ayağa kalktı ve biz binadan çıkarken saflarımıza katıldı.

Max'in Aqua'daki yeni askerlerine göz gezdirirken, onun evinde olmadığım için fazlasıyla rahatlamıştım. Onlara sahipti
başlarının üzerinde duruyor ve üzerlerine su dökme işlemini sürdürüyordu. Öğretmenler sanki bu tamamen olağan bir şeymiş gibi sohbet etmeye devam ederken ben şaşkınlıkla başımı salladım.
Biri boğulmaya başladığında bile kabul edilebilir.

Tory'nin Darius'la gergin görünen bir konuşma yaptığını gördüm ama kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Kız kardeşim çivi gibi sağlamdı. Ama onu özleyecektim.

Küre'den doğuya doğru ilerledik ve Kylie benden ayrılarak iri gözlü ve kuzguni saçlı bir kızın yanına gitti.

Küre'yi çevreliyor gibi görünen büyük taş binaların ve hilal şeklindeki devasa bir yapının yanından geçtik.
Ay'ı andırıyordu. Seth'in heyecanlı bir zıplaması vardı.
dolambaçlı patikayı takip ederek uzaktaki sık ağaçlara doğru ilerliyorduk.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve grup beni itip kakarken etrafımda dost bir yüz aradım ama kimse gözüme çarpmadı.

Sık ormana doğru ilerledik ve fenerlerin kehribar rengi ışıltısı patikayı aydınlattı, ağaçlar patikanın her iki yanında birbirine yakın bir şekilde gruplandı ve başımızın üzerinde yaylandı. Bir ürperti
Bir adrenalin yalaması eşliğinde tenimde gezindi.

Yarın uyandığımda tüm bunların bir rüya olduğunu görmeyi bekliyordum. Varislerin içimde yarattığı korkuya rağmen, burası beni çağırıyordu. Çok güzeldi ve ruhumdaki derin bir titreşim bana buraya ait olduğumu söylüyordu. Sanki yıldızların kendisi tam da bu noktaya gelmemi bekliyormuş gibiydi.

Ağaçların arasından çıktık ve kendimizi bir
Dalga seslerinin aşağıdan duyulduğu geniş bir uçurumun tepesindeydik. Koyu gri tuğlaları eski ve yıpranmış olan devasa bir kule tepemizde uzanıyordu. Duvarların içine dikey pencereler yerleştirilmişti ve en tepede devasa bir Hissedemediğim bir esintiyle hareket eden dönen ahşap türbin.

Seth bize doğru döndü ve siyah demirden yapılmış kemerli kapının önünde durdu. Kapının üzerinde, taşa oyulmuş, yatay bir çizgi ile bir üçgenden oluşan büyük bir sembol vardı
üst yarısını kesiyordu. Seth avucunu kaldırdı ve sembol yoğun beyaz bir ışıkla parladı, bu manzara kalbimin heyecanla çarpmasına neden oldu. Demir kapı ağır ağır gümbürdedi, Kilit açma sesi.

Seth, "Birinci sınıflar, kıçınızı kaldırıp karşıma geçin çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye anons etti.

Ben ve diğer elli kadar acemi grubun önüne doğru yöneldik. Kylie'nin yanına doğru ilerledim ve başında bere, yüzünde heyecanlı bir ifade olan bir adamla onun arasına girdim.

Seth tüm ilgiyi üzerine çekti, birkaç büyük öğrenci onun etrafında toplanırken bakışları hepimizin üzerinde geziniyordu.
Birçoğu onunla omuzlarını ovuşturdu ya da ellerini sırtında ve kollarında gezdirdi. Bu çok garipti ama o sanki sıradan bir olaymış gibi devam etmelerine izin verdi.

"Gücünüzü bu sembol üzerinde kullanmadığınız sürece Aer'e giremezsiniz." Kapının üzerindeki üçgeni işaret etti. "İlk günün olduğu için çoktan açtım ama yarından itibaren hava çağıramazsan evimde yatak bulamazsın."

Parmaklarımı birbirine sürterek gücümü tekrar kullanabilmeyi umdum ama bunu daha önce nasıl yaptığımdan tam olarak emin değildim. Güç içimde beklentiyle kıvrılıyordu ama onu ellerime geçiremiyordum.

Yanımdaki adam topuklarının üzerinde keskin bir enerjiyle sallanıyordu; bana doğru baktı ve şimdiye kadar aldığım en dostça gülümsemelerden birini verdi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verince omuzlarım gevşedi, yeni evimde bir arkadaşımın olmasından memnundum.

"Şimdi." Seth gülümsedi ve bir an için
Birkaç gündür bir şey yememiş aç bir kurt. "Hadi devam edelim." Gözleri bana kaydı ve beni yanına çağırmak için bir parmağını kıvırdı.

Ağzım kurudu ve öne doğru adım atarken bacaklarımı hareket ettirmem bir saniye sürdü. Beni birinci sınıf öğrencilerinin olduğu gruba doğru çevirdi ve bir kolunu Omuzlarımı. Parmakları çıplak tenimi okşadı ve ben onun bu dokunsal davranışı karşısında şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Eğilip uzaklaşmaya çalıştım ama gömleğimin arkasından tutup beni tekrar kalçasına doğru çekti, eli aniden saçlarımdaydı.

Beni okşuyor muydu?

"İnisiyasyon!" Seth seslendi ve birinci sınıfların arkasındaki büyük öğrenci sürüsü, siyah keten çantaları başlarına geçirerek üzerlerine çullandı.

Seth dikkatini benden ayırmadı ve burnunu saçlarıma götürüp derin derin içine çektiğinde kalbim göğüs kafesime çarptı. İçimden bir ürperti geçti ve onu geri itmeye çalıştım ama o korkutucu derecede güçlüydü. Sıcak,
Dilinin ıslak ucu aniden sağ yanağıma doğru ilerledi ve içimi bir tiksinti kapladı.

"Ergh!" Ona tokat atmak için elimi kaldırdım, ama elimi kolayca yakaladı, gözleri sanki bir oyun oynuyormuşuz gibi parlıyordu.

İçtenlikle güldü. "Sakin ol, bebeğim. Ben böyle merhaba derim."

Ona bakarken kalbim bir parça yavaşladı. Başını eğdi ve bana masum bir ifade verdi, öfkemden geriye kalanların eriyip gitmesine neden oldu. Belki de Solaria'da bu normaldi. Ve kültür ayıbı yapmakla suçlanmak istemiyordum...

"Doğru," dedim huzursuzca. "Hâlâ tüm bunları anlamaya çalışıyorum."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü, sonra kalabalığa döndü, kolu hâlâ sıkıca etrafımda kilitliydi.

Kapüşonlu birinci sınıf öğrencilerini gördüğümde içim gerginlikle doldu ama Kylie'nin eli kalçasında, onların yanında durduğunu fark ettim. Belli ki Ev Kaptanı'nın Kız arkadaşın serbest geçiş hakkı var.

"Emrin nedir, bebeğim?" Seth kulağıma sokuldu ve bedenim onun hareketlerinin samimiyeti karşısında kasıldı.

"Ee.. ne?"

"Bilirsin işte... Siren, Vampir... Kurtadam?" diye sordu merakla.

Arkamdaki biri saçıma dokunmaya başladı ve saçımı ördüğünden oldukça emindim.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, Seth yüzünü boynuma götürüp tekrar derin nefes alırken düşüncelerimi aynı hizada tutmaya çalışarak.

Kıkırdayarak uzaklaştı. "Sen gerçekten de ölümlüler dünyasındansın. Merak etme bebeğim, o güçler yakında ortaya çıkacak."

Arkamdaki birine başıyla işaret etti ve keten bir torba kafama geçirilerek beni bir anda kör etti. Nefesim yüzümü çevreleyen havayı hızla ısıtırken kendimi Seth'e karşı sabitledim.

Seth beni bıraktı ve bir anda yalnız kaldığım için sinirlerime hakim olmaya çalıştım. Bir şeyler olmasını beklerken nabzım hızla atıyordu.

"Eğer kabul törenimi geçemezsen Aer'de kalamazsın.
Bu mu?" Seth havladı ve sesi o kadar güçlüydü ki irkilmeme engel olamadım.

Birinci sınıflardan bir yükseliş mırıltısı yükseldi. "Evet

Alfa' diye cevap vereceksiniz. Tekrar deneyelim,"

dedi Seth.

emretti. "Anladın mı?"

"Evet Alfa!" diye seslendi birinci sınıflar ama ben bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Bu çok aşağılayıcıydı.

Aniden sert bir bedene doğru çekildim ve bunun Seth olduğundan emindim. "Cevap ver bana, rehin."

Gah.

"Evet Alfa," diye dişlerimin arasından zorla söyledim.

Beni serbest bıraktı ve o uzaklaşırken ben öne doğru tökezledim.

"HAREKET ET!" Seth bir talim çavuşu gibi böğürdü ve ellerim kollarımı kavrayarak beni hızlı bir tempoyla çekmeye başladı. Üzerimde soğuk bir esinti esti ve yüzlerce ayak sesinin gümbürtüsü kulaklarımı doldurdu.

Hava hissedilir derecede ısındı ve sert bir taş zemin üzerinde yönlendirildiğimde kulenin içinde olduğumu tahmin ettim.

Converselerimin burnu bir basamağa çarptı ve sendeledim ama beni tutan eller beni dik tuttu.

Dolambaçlı bir merdiveni tırmanmaya başladık, döndük, döndük ve döndük. Başım dönüyordu, sıcak basıyordu ve korku beni çıldırtmak için büyük çaba sarf ediyordu. Ama bu sadece bir oyundu.

Ölümlü üniversiteler bile böyle saçmalıklar yapardı. Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyordu. Aptal kabul törenlerini geçmeliydim. Sonra umarım sıcak bir yatağım olur ve bunu

düşünmek için biraz yalnız kalabilirdim.

Bütün gün. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı ve yorgunluk iliklerime kadar işlemeye başlamıştı.

Biri beni sırtımdan bıçakladı ve daha yükseğe çıkmaya zorlanırken homurdandım.

Sonunda düz bir zemine çıktık. Bacak kaslarım yandım ve nefes nefese kaldım. Beni tutan kişi hiç de nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. Aslında etrafımda sesi benim kadar bitkin çıkan pek fazla insan duyamıyordum.

O kadar da uygunsuz değilim, değil mi?

"İleri," diye emretti Seth ve sert zemin üzerinde sağa sola dönerek ilerledim.

Soğuk bir rüzgâr bana çarptı ve yine dışarıda olduğumu fark ettiğimde vücudumdan bir ürperti geçti.

"Şu anda Aer Tower'ın tepesindesiniz," diye anons etti Seth ve diğer birinci sınıflardan korku mırıltıları yükseldi.

Sırtıma baskı yapan buz gibi rüzgâr arttıkça kalbim hızını ikiye katladı.

"Onları kenara diz," diye homurdandı Seth.

Kenar!?

Kollarımdan tutan iki kişi beni ileri doğru sürüklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bazı birinci sınıf öğrencileri "Bekle!" ve "Hazır değilim!" diye bağırırken topuklarımı sıktım.

İleriye doğru itildim, sonra serbest bırakıldım ve kendimi uçurumun kenarında sallanıyordum, ayak parmaklarım kenarda sallanıyordu.

Korkuyla geriye doğru sıçradım ama güçlü eller beni tekrar yerime itti.

"Sizler havadan doğdunuz, erler!" Seth arkamızdan bize bağırdı. "Rüzgâr sizin müttefikinizdir. Eğer onu kullanamazsanız

burada yaşamayı hak etmiyorsun. Ya da bu konuda hiçbir şeyi."

Dehşet kalbimi kavradı ve başımı salladım.
ne olmak üzere olduğunu anladım. Rüzgâr tekrar sırtıma vurdu ve içimden bir korku mırıltısı kaçtı.

Biri kıkırdadı ve onun Kylie olduğundan oldukça emindim. Dişlerimi sıktım, karşımda bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum.
herkes. Ama en azından diğer birinci sınıf öğrencileri yanımdaydı. En yakın olana uzanmaya çalıştım ama elim sadece
çırpındı ve ben de çabucak yanıma çektim.

Etrafımdaki hareketlilik, ayak sesleri ve garip kıkırdamalar duyuluyordu.

Bu nasıl komik olabilir? Güçlerimi nasıl kullanacağımı bilmiyordum!
Diğer birinci sınıflar eğitim aldı mı? Belki de almayan tek kişi bendim. Ve eğer bu doğruysa, onlara haber vermeliydim.

"Bekle," diye boğuldum. "Ne yaptığımı bilmiyorum." Kylie beni cesaretlendirmek için, "Bir yolunu bulacaksın, kızım," dedi.

Altımda uzanan devasa damlayı hayal ederek titremeye başladım.

"Üçe kadar saydığımda zıplayacaksın ve eğer kendini yere çarpmaktan alıkoyamazsan, o zaman sıçrayacaksın. Atlamazsan da itileceksin," diye açıkladı Seth parlak bir ses tonuyla.

"Ne oluyor lan?" Birden kendimi kaybederek bağırdım. "Bir!" Seth beni görmezden gelerek seslendi.

Başımı salladım, panik kalbimi parçalara ayırdı. Ne

yaptığımı bilmiyordum. Daha birkaç saat önce sahip olduğumu öğrendiğim bir güçle kendimi nasıl yakalayabilirdim ki!? Ovaladım

Parmaklarımı birleştirdim, o dalgalanma hissini tekrar onlara çekmeye çalıştım ama itaat etmedi.

"İki!"

Kafamın içindeki sessiz, kararlı bir ses bana bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Bu çılgın öğrenci grubunun zayıf halkası olamazdım. Okul her zaman hiyerarşiyle ilgiliydi ve eğer ilk engelde başarısız olursam, buradaki yerimi asla kazanamazdım.

"Üç!"

Nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kendime olan inancımın her zerresini ortaya koydum.

Atladım.

Ayaklarım yere çarptı. Biri kapüşonumu yırttı ve şamatalı kahkahalar kulaklarımı doldurdu. Bir ayak basamağından atladığımı fark etmem acı verici derecede uzun bir saniye sürdü.

Kalabalık bir odanın ortasında. Diğer tüm birinci sınıf öğrencileri beni izlemek için kenara çekilmişti. Tek başıma.

Isı yanaklarımı, boynumu, her yerimi kavurdu. Ortadan kaybolmak, alaycı gözlerinden saklanmak ve asla tekrar ortaya çık.

Hissettiğim soğuk rüzgâr birkaç son sınıf öğrencisinin uzanmış ellerinden geliyordu ve şimdi zalim şakaları bittiği için rüzgâr kesildi ve histerik bir şekilde yere yığıldılar. Birinci sınıflar da aynı şekilde yüksek sesle gülüyorlardı, keten kapüşonlarını şimdi yumruklarında tutuyorlardı.

Seth kurt gibi sırıtarak ortaya çıktı. "Bu hiç komik

değil," diye mırıldandım, gülümsemeye çalışarak.

Bileğimi yakaladı, beni ileri doğru sürükledi, elleri yine her yerdeydi. Bakışlarındaki cızırtılı ifade

Gülümseme düşen bir tuğla gibi düşer.

"Komik olmayan şey, senin ve kız kardeşinin buraya gelip tahtımızı çalmanız. Bu hakkı kazanmak için kıçımızı yırttık. Kral Vega'nın düşüşünden bu yana yaklaşık yirmi yıldır dört ailemiz hüküm sürüyor ve Solaria bunun için çok daha iyi durumda. Ailelerimiz gücü kendi aralarında paylaştılar ve biz de Göksel Konsey'in oğulları olarak yakında bu sorumluluğu onlardan alacağız. Bu yüzden arkamıza yaslanıp tahtı elimizden almanıza ve Solaria'yı babanızdan önceki bok çukuruna döndürmenize izin vermeye niyetimiz yok. hükmetti," diye hırladı, gözleri zalimliğin iki boş çukuruydu. Hiçbir samimiyet kalmamıştı, dokunuşları artık merak uyandırmıyordu,
sahiplenici ve aşağılayıcıydılar.

Sözlerini anlamaya çalışırken zihnim umutsuz bir sarmalın içine girdi.

"Senin tahtını istemiyorum." Bileğimi tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

Beni odaya doğru çevirdi. "Bu sefer onu gerçekten kuleden atacağımızı kim söylüyor?"

"Ne?" Aer Hanesi'nin tamamı kükreyerek yükselirken nefesim kesildi. "Bırakın beni!" Seth'e omzumu attım ama beni gri bir taş salona doğru çekiştirirken fark etmedi bile. yün halılar ve krem rengi koltuklarla doluydu. Seth beni bir balkona açılan büyük bir cam kapıya doğru çekti ve korku bir orman yangını gibi içime yayıldı.

Seth beni bir taş duvarın bizi bir hiçlik denizinden ayırdığı kenara doğru zorlarken daha büyük öğrenciler arkamıza doluştu.

"Delirdin mi sen?!" Ellerini üzerimden çekmeye çalışırken umutsuzca bağırdım.

Daha önce üzerine çullanan grup başlarını gökyüzüne kaldırdı ve ulumaya başladı. Bu delici ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Beni kaldırıp duvara dayayan Seth'in ellerini pençeledim.

Orada durdum, çıkıntının üzerinden bakmayı reddederek, Aer'deki herkesin dışarı bakmak için savaştığı cam pencerelerden salona baktım.

Seth bana dik dik baktı, bu çılgınlar grubunun kralıydı. Yalvarmak istemiyordum ama ölüm bir kıpırtı uzakta görünüyordu ve bunu ne kadar ileri götüreceğini bilmiyordum.

"Lütfen, bırak beni," diye fısıldadım, sadece ona, son kelimede titreyen sesim korkumu ele veriyordu.

Seth sırıtarak başını eğdi ve ben Kylie'yi gördüm Kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışıyordu. Ona geri çekilmesini söyleyip söylemeyeceğini merak ederek ona baktım ama bunun yerine parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve hain bir sırıtışla bana baktı.

"Atla," dedi, gözleri parlıyordu.

Kalabalığın arasında tek bir dost yüzü ararken boğazım düğümlendi. Ama bir tane bile bulamadım. Ben yalnızdım. Ve güvenmem gereken tek kişi kendimdim. Benimle aptal gibi oynadılar.

Yumruklarımı sıktım. "Bırak beni."

Seth duvara doğru ilerleyip ayak bileklerimi kavrarken Kylie'yi serbest bıraktı. Korku içimde bir şimşek gibi çaktı.

Cıvata. Hayatım onun ellerindeydi, beni her an kökünden söküp atabilirdi.

Seth uzun bir aradan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Ama ancak tüm saçlarını kestikten sonra aşağı inebilirsin."

Tam bu sırada Kylie cebinden keskin bir makas çıkardı, makası Seth'e uzatırken bakışları zehirliydi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Ya öyle yaparsın ya da atlarsın." Seth omuz silkti ve kahkahalar her yönden çınladı.

Top gibi kıvrılmak istedim ama kırıldığımı görmelerine izin vermedim. Seth makası uzattı, yüzü gölgede kalmıştı.

Çenemi sıktım, bu şekilde köşeye sıkıştırıldığım için öfkeliydim. Başından beri planının bu olduğu açıktı. O benimle tamamen alay edilmesini istedi. Tüm Meclis'in bana gülmesini, beni onarılamayacak kadar küçük düşürmesini istiyordu. Almaya çalıştığı sadece saçım değildi, haysiyetimdi.

Rüzgâr sırtıma bastırdı ve bir enerji damlası parmak uçlarımla buluştu. Hava ellerimin arasında hareket ediyor, dans ediyor, süzülüyor, tamamen benim komutam altında.

Boğazım düğümlendi ve omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Kalbim bunu yapmamam için haykırıyordu ama Zodyak Akademisi'ndeki ilk günümde Seth Capella tarafından yok edilmememin tek yolu buydu.

Ne yapmak üzere olduğumu anladığında kaşları birbirine çarptı.

Havayı içime çektim ve bir vaatle vücudumda hareket ettiğini hissettim. Ve bu hisse körü körüne inanmak zorundaydım.

Kendimi uçurumdan aşağı atarken tutunabileceğim tek şey buydu.

Çığlıklar ve soluklar beni takip etti.
kalbim göğsümden kurtulmaya çalışıyordu. Yuvarlandım ve her şeyi gözden kaybettim, panik beni istila etti ve vücudumdaki her hücreye yapıştı.

Ellerimi umutsuzca açtım, saniyelerin hızla geçtiğini biliyordum. Aşağıdaki sert zemine çarpmama sadece birkaç metre kalmıştı.

İçimdeki kuyu taştı ve bir değişim hissettim. Kasırga gibi bir enerji dalgası bedenimde kendini serbest bıraktı. Parmak uçlarımla buluştuğu anda, güç devasa bir fırtına halinde derimden patladı. Son saniyede, düşüşümü durdurması için yalvardım ve hızla durdum.

Birkaç metre altımdaki zemine bakarken havada asılı kaldım, zarif değildim ama tamamen canlıydım.

Başarısız olmaya çok yaklaşmıştım. Ölmeye çok yaklaşmıştım. Yukarıdan bana tezahüratlar yükselirken, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hava yastığı çöktü ve bir yığın halinde yere çakıldım.

Adrenalinim yükseldi. Tüm vücudum titredi. Ama hayattaydım. Ve şimdilik Aer'deki yerimi hak etmiştim. Görünüşe göre Ev'in geri kalanı da bunu biliyordu.

TORY

Küre'den uzaklaşan Ateş Elementalleri kalabalığını takip ettim ve dik bir tepeden aşağı inmeden önce binanın güneyine giden kıvrımlı bir patikadan aşağı indim.

Her birkaç metrede bir yolun iki yanında taş sütunlar vardı ve üzerlerindeki kaidelerde alevler yanıyordu. Büyük öğrenciler yanlarından geçmeye başladıkça alevler çeşitli yaratıkların şekillerine bürünüyordu ve alevden başka hiçbir şeyden yapılmamış atlara, kurtlara, kuşlara ve insanlara bakarken dudaklarım aralandı. Zihnim bunu bir tür illüzyon olarak görmek istiyordu ama öyle olmadığını biliyordum. İçimde kaynayan güç ateşe ve onu şekillendiren her bir büyü fişeğine karşılık veriyordu ve ben
Nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen alevlerin üzerine kendi sihrimi salmak için can atıyordum.

Sofia kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma kadar geldi ve ben ona doğru bakarken dostça bir gülümseme sundu. Tamamen dışlanmadığımı bilmek güzel o zaman. Diğer öğrencilerin çoğu beni görmezden geliyordu ve Göksel Varisler'i gücendirmenin beni kesin olarak boktanlar listesine soktuğu izlenimini edinmiştim. En azından Noel kartı gönderme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı çünkü kart almam pek olası değildi.

"Nasıl giriş yapılacağını kesinlikle biliyorsun," dedi Sofia, ağzının kenarı eğlenerek kıvrıldı.

Homurdandım. "Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı hiç öğrenemedim," diye itiraf ettim. "Geldiğim yerde zor yoldan öğrendim ki

Bu hayatta karşınıza her türlü saçmalık çıkacaktır ama kabul etmek zorunda olmadığınız tek şey başkalarının saçmalıklarıdır."

Diğer birinci sınıf öğrencilerinden birkaçı bu yorumu duydu ve tedirgin bir şekilde benden uzaklaştı. İstenmeyen kişi statümün ortaya çıkmasından endişe ettiklerini tahmin ediyordum. Belki de öyleydi ama Sofia en azından bu riski umursuyor gibi görünmüyordu.

Darcy'yi düşünüp duruyordum, hava varisiyle arasının iyi olup olmadığını merak ediyordum. Seth, Darcy'den biraz daha az
İlk izlenimlere göre diğer üçünden daha pislikti ama emin olmak zordu. Kuş tüyü falan... Kahvaltıda onu kontrol edip iyi olduğundan emin olabilmeyi umuyordum. Hayatlarımız hiçbir zaman düz bir seyir izlememişti ama o hiçbir zaman benim kadar kalın bir deri geliştirmemişti
ve o dangalakların ben yanında olmadan ona zor anlar yaşatması fikri öfkeyle ürpermesine neden oldu
kanımda dolaşıyor.

"Keşke benim taşaklarım da senin gibi Varislere karşı durmama izin verecek kadar büyük olsaydı ve
Sofia takdirle," dedi. "Onlara karşı durmak için herhangi bir nedenim ya da bir neden bulma niyetim olduğundan değil."

"Sağ salim çıktığımı söyleyemem," diye mırıldandım, Caleb'ın beni ısırdığı boynumdaki hassas deriye bir parmağımı dokundurarak.

Sofia'nın iri gözleri elimin hareketini takip etti ve yarayı incelemek için daha yakına eğildi.

"Sanırım onu kışkırttığınızda Caleb'in Vampir Tarikatı'ndan olduğunu fark etmediniz?"

Onun bir Vampir olduğundan bahsedildiğinde, soğuk bir buz omurgam boyunca dans etti. Elbette bana yaptıklarından sonra bu kelime aklıma gelmişti ama bu kadar... delice bir şeyin var olduğu fikri beynimde aynı hizaya gelmek istemiyordu. Büyülü yaratıklar fikrini kabullenmenin neden büyü fikrinin kendisinden daha zor olduğundan emin değildim ama anladığımı sandığım tüm doğa kanunlarına karşı geliyor gibiydi.

"O bana saldırmadan önce kimsenin Vampir olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım. "Ve şimdi beni ısırdı, yani bu kana susamaya başlayacağım ya da bir Vampir olacağım anlamına gelmiyor mu?
Ayak parmağı sandviçi ya da başka bir şey için iştahınız var mı?"

Sofia şaşkınlıkla güldü. "Bizim dünyamız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Bizim hakkımızdaki tüm fikirlerin ölümlü bir masaldan çıkma!"

"Yani dişlerim çıkmayacak mı?" İnce alayını görmezden gelerek onayladım. Kötü niyetli olmadığını anlayabiliyordum. Ama son bilim deneyi olmaktan da pek hoşlanmıyordum.

"Hayır. Vampirler sadece bir Fae Tarikatı'dır. Her Tarikat kendi büyüsünü farklı yollarla yeniler. Vampirler kendi sihirlerini yaratamazlar, bu yüzden diğerlerini alt ederek onlardan almak zorundadırlar. Birinci sınıf öğrencileri olarak hepimiz onlardan çok fazla ateş altında kalacağız - henüz kendimizi büyümüzle savunamıyoruz ve onları fiziksel olarak alt etmeye çalışmak çok zor. Sihriniz bu kadar güçlüyken, muhtemelen diğer öğrencilerden çok fazla ilgi göreceksiniz.

Vampirler sizi alt edebilecek güçteyken buna alışmak isteyebilirsiniz."

"Mükemmel. Her zaman yürüyen bir öğle yemeği olmak istemişimdir," dedim kuru bir sesle ve onlarla savaşabilecek kadar güçlenene kadar tüm Vampirlerden uzak durmayı aklıma not ettim. Birini nasıl fark edeceğimi bilseydim bu çok daha kolay olurdu. Bir an için Sofia'nın dişlerine baktım, diş bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Şakam karşısında bana bir gülümseme fırlattı ve ben de dişlerinin olmadığını doğrulayabildim. "Bazen en güçlü Vampirler bir güç kaynağı üzerinde hak iddia ederler-"

"Bu senaryoda güç kaynağı ben miyim?" diye sordum.

"Ee, evet," diye özür dilercesine omuz silkti Sofia. "Ama Caleb gücünün tadını beğendiğine karar verirse seni kendine saklamak isteyebilir ve okuldaki en güçlü Vampirlerden biri olduğu için diğerleri onun önünde eğilir.
hakimiyet."

"Yani beni ısıran tek kişi o mu olacaktı?" Onayladım, bununla nereye varmak istediğini az çok anlıyordum ve bundan hiç hoşlanmadığımdan emin değildim.

"Evet, öyle. Ama bir de şu açıdan bak; eğer o yaparsa, koca bir Tarikat yerine endişelenmen gereken sadece bir Vampir olacak. Ayrıca, Vampirler bu okuldaki en tehlikeli Tarikat bile değil; buradaki yaratıklardan bazıları yanlış bir anda yakalanırsan seni öldürebilir. En azından bir Vampir'in sana canlı ihtiyacı var. Ve eğer beni duvara yapıştırıp ağzını her yerime sokacak bir Vampir seçmem gerekseydi, Caleb Altair listenin başında olurdu."

Şaşırmış bir kahkaha attım, az önce yaşadığım çileden sonra böyle bir şeyi nasıl başardığımı merak ediyordum ama Sofia'nın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Herhangi bir vampirin beni ısırması fikrinden pek hoşlanmıyordum ama eğer birini seçmem gerekirse o zaman dağınık sarı bukleleri, koyu mavi gözleriyle Caleb ve Abercrombie and Fitch reklamından fırlamış bir vücut muhtemelen listenin başında yer alırdı. Ya da en azından böyle bir ahmak olmasaydı olurdu.

Caleb Altair'in kişisel sınırlardan yoksunluğu ve genel olarak kendini beğenmişlik havası hakkındaki görüşlerimi dile getiremeden, öğrenci kalabalığı durdu ve dikkatimi bizi durduran şeye verdim.

Tepe hala aşağıya doğru eğimli olduğundan, 'bina' terimi kesmiyor gibi görünse de, ulaştığımız binanın bir görüntüsü bana sunuldu.

Kemerli bir kapı, bir binaya benzeyen bir yere açılmıştı. Ama bulutlar yıldızların üzerine çekilmişti ve açıklığın üzerinde yanan devasa ateşin dışında hiçbir şey göremiyordum.

Eski öğrencilerin çoğu içeri girmişti ve sadece birinci sınıflar ve eski Ateş Göksellerinden on tanesi kalmıştı. Darius kapının önünde durmak için hareket etti ve üzerindeki platformda yanan devasa ateş kendini dev bir ejderhaya dönüştürdü. Canavarın detayları çılgıncaydı; vücudu en koyu kırmızı renkteydi ve tek tek pulları ve ısıracak kadar keskin görünen dişleri altın renginde parlıyordu. Ateşten canavar açıldı

Çenesini açtığında kocaman kanatları iki yanında genişçe açılmıştı.

Büyü gösterisini izlerken kalbim küt küt atıyordu ve ejderha doğrudan bana doğru döndü. Yaratığın gerçek olmadığını biliyordum ama onunla ilgili bir şey bir seraptan çok daha fazlasını hissettiriyordu.

Ejderha, yanan közlerin çıtırtısından oluşan bir kükremeyle, başımızın üzerinden bir ateş seli üfledi; birinci sınıfların çoğunun çığlık atıp kenara kaçmasına neden olacak kadar alçaktı.

Ateşin sıcaklığı tenimi ısıtırken ve içimdeki güç takdirle mırıldanırken başımı arkaya eğerek yerimde durdum. Caleb'ın benden çaldığı şeylerin bir kısmının geri döndüğünü hissediyordum ve büyüm ejderhanın alevleriyle buluşmak için yükseliyor gibiydi.

Eski dostum.

"Ateş en güçlü Elementtir," diye duyurdu Darius. "Karanlığa ışık, soğuğa sıcaklık getirir ve yoluna çıkan her şeyi yok edebilir. Yalnızca damarları güneşin sıcaklığıyla dolu ve kalpleri alevlerin gerçek gücüyle yanan kişiler bizim topraklarımıza girebilir.

Evimize gelip aramızdaki yerlerini talep etsinler."

Sofia'ya baktım, tüm bunların ne anlama geldiğini sormak istiyordum ama birinci sınıflardan oluşan kalabalığın üzerine çöken sessizlik beni susturdu.

"Zodyak Akademisi'ndeki en büyük eve girmeye çalışan ilk kişi kim olmak ister?" Darius, kalesini koruyan bir canavar gibi girişin önünde dururken kollarını iki yana açarak seslendi.

Diğer öğrencilerin hepsi birbirlerine bakış atıyor, hiçbiri önden gitmek için gönüllü olmak istemiyor gibiydi. Birkaç çiftten fazla göz bana kaydı ve acaba benim
Kayıp Vega Varisi unvanı ilk benim gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu fikir aklıma geldiğinde, Darius'un gözleri kalabalığın arasından benimkilerle buluştu ve bakışlarındaki cüret açıktı. Bu meydan okumaya karşı koyma dürtüsüyle kanım kaynadı ve
Onunla yüzleşmeye tam olarak karar veremeden ayaklarım beni ileriye taşımaya başladı.

Birinci sınıfların geri kalanı bir dalga gibi dağıldı ve ben de yüzümde en iyi "benimle dalga geçme" ifadesiyle ilerledim. Joey'nin barında geçirdiğim birkaç yıl bana tehlikeli erkeklerle başa çıkma konusunda yeterince pratik kazandırmıştı ve hayatta kalma kitabımdaki bir numaralı kural kulaklarımda çınlıyordu.

Geri adım atmayın. Zayıflık gösterme.

Bu yüzden çarpan kalbime ve kaygan avuçlarıma rağmen Darius'un gözlerini tuttum ve ona yaklaşırken hafifçe etkilenmiş bir hava yaydım.

Darius, "İlk gelen her zaman en zorunu yaşar," diye uyardı. "Ölümlü olarak yetiştirilme tarzınız sizi bu zorlu mücadeleye hazırlıksız bıraktıysa geri çekilmekten çekinmeyin."

"Hepimiz öyle ya da böyle gideceğiz. Bu işi bir an önce halletmeyi tercih ederim," diye cevap verdim.

Darius'un gözleri ses tonuma sinirlenerek parladı ve bir an için içinde bir şeylerin değiştiğini gördüğümü sandım. Vampirler bu okuldaki en tehlikeli yaratıklar değilse, tam olarak neydi? Çünkü şu anda bir tanesinin gözlerinin içine

bakıyormuşum gibi belirgin bir izlenim edindim ve

dürttü. Bakışlarını üzerimde tutarken boğazımdaki yumruyu yuttum ve o da bana doğru bir adım attı.

"Belki de katılmak için daha kolay bir Ev seçmeliydin," diye uyardı. "Bunun zorlukları için biçilmiş kaftan olduğun hissine kapılmıyorum."

"İçeri girmeyi başardın," diye belirttim. "Yani o kadar da zor olamaz."

Cevap veremeden onu atlattım ve
mağaranın ağzına doğru. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse duyabileceğine ikna olacaktım. Ama kaya gibi sert irademve aptal şansımın bir kombinasyonu sayesinde cesaretim direndi ve titreyen bir enkaza dönüşmeden mağaraya girmeyi başardım.

Eşikten adımımı attığımda tenimde garip bir his belirdi ve dışarıdaki ateşin ışığı
kayboldu. Omzumun üzerinden baktım, girişin artık orada olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yerinde sağlam bir duvar vardı ve ben titredikçe dokunmak için uzandı.

Bir sonraki köşedeki tünelin ilerisindeki bir yerden gelen loş ışığa alışmaya çalışırken gözlerimi kırptım. Titreşimli niteliği turuncu parıltıyla birleşince aşağıda bir yangın olduğunu düşündüm. Tabii ki yangın var, burası yangın evi, eğer olmasaydı zencefilli bir eve gidip tuğla duvarlar bulmak gibi olurdu.

Birkaç saniye daha kıpırdamadan durdum, dinledim ve görebildiğim kadarıyla gözlerimi kısarak etrafı inceledim. Duvarlar ve zemin siyahtı ve binlerce küçük delikle doluydu.

Bunun bir lav tüpü olduğunu fark ettiğimde anılar içimi sızlattı.

Bakıcı ailelerimizden biri

Discovery Channel ve orada yaşadığım altı ay beynimi dünya hakkında her türlü rastgele gerçekle doldurmuştu.

Lav sıvı ateş gibi olduğu için, bu mağaranın Ignis Evi'nin bir parçası olması birden mantıklı geldi.

Giriş yoktu ve sadece tek bir yol vardı, bu yüzden derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım. Hızlı bir şekilde

Yavaş gitmenin zaten beni bekleyen şey üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını bilerek hızlandım. Kardeşlik evi tacizleri ve üyelerini yapmaya zorladıkları sapkın şeyler hakkında pek çok hikâye duymuştum ama aklımın bunlarla meşgul olmasına izin vermemeye çalıştım. Karşılaşmak üzere olduğum şey o kadar da kötü olamazdı... değil mi?

Köşeyi döndüğümde, titreyen ışığın kaynağıyla karşılaştım.

Yanan kömürlerden oluşan bir çukur yolu kapatıyordu; merkezdeki ısı ile koyu kırmızı renkte parlıyor, diğer tarafa doğru ise serbestçe yanıyordu.

tünelin kenarları. Önümdeki boşluğu en az beş metre boyunca doldurdular ve o atlayışı yapmamın sıfır şansı olduğunu biliyordum.

Bir pişmanlık duygusuyla en sevdiğim botlarıma baktım. Sadece iki çift ayakkabım vardı ve yıpranmış spor ayakkabılarımı evimizde bırakmıştım. Bu botlar pratik ve şıklığın doğru kombinasyonuydu. Güzel görünüyorlardı ve onlarla koşabilir, zıplayabilir ve ata binebilirdim. Yaptığım her yasal olmayan alışverişte benimle birlikte olmuşlardı ve

başımızı sokacak bir çatı ve karnımızı doyuracak bir yemek bulmama yardım etmişti.

Bunun yarattığı mutsuzluk içinde kaybolmadan önce Botlarımı sıcak kömürlerin çilesine sokmak zorunda kaldığımda, arkamdaki tünelden derin bir hırıltı duydum ve donakaldım.

Omzumun üzerinden bakarken nefesim kesildi ve dudaklarım dehşetle aralandı. Arkada hiçbir şey yoktu. Sadece o tarafa gelmiştim. Ve yine de...

Köşeden bir şekil fırladı ve ben çığlık attım.
kocaman dişi aslanı fark ettim. Bana doğru kükreyerek ilerledi ve ben de koşmaya başladım.

Kömür çukuruna kadar olan son mesafeyi hızla kat ettim ve kömürlerin üzerine koşarken hiç yavaşlamadım. Ayaklarımın altında kayıyorlardı.
ve kollarım dönüyordu, ben de kendimi korumak için mücadele ediyordum.
mümkün olduğunca hızlı hareket ederken dengemi koruyordum. Düşersem, tıpkı botlarımın tabanlarının erimeye başladığı gibi derimin de eriyip etimden ayrılacağından hiç şüphem yoktu.

Altımdaki közlerin sıcaklığıyla koşmaya devam ettim. Ayaklarımı yanan deriden bir fırınla kaplıyordu. Tabandan bir parça düştü ve çıplak ayağım iki kez kömürlere çarptı. Kendimi çukurdan aşağıya fırlattım ve mağaranın soğuk zeminine çakıldım.

İki kez yuvarlandım ve durmadan önce ellerimle yüzümü korudum. Bir acı tıslaması beni terk ederken kanlı bir sıyrık dikkatimi ön koluma çekti. Lav kayası keskindi ve üzerinde kaymak biraz tatsızdı.

Hızla kömür çukuruna baktım ve dişi aslanın sıcaktan parıldayan havanın ötesinde, uzak tarafta bir ileri bir geri dolaştığını gördüm.

Önümdeki imkânsız yaratığa bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Önce vampirler, şimdi de bu mu? Nasıl bir yere gelmiştik böyle?

Sıcaklık dikkatimi sol ayağıma çekti ve küçük bir alevin botumu tuttuğunu fark edince nefesim kesildi. Yırttım Üzerimdeki deriyi parçaladıktan sonra çorabımın yırtık pırtık kalıntılarını çıkardım ve işlemi sağ ayağımda tekrarladım. Mucizevi bir şekilde yanmaktan kurtulmuştum ve zavallı botlarıma fedakârlıkları için sessizce teşekkür ettim.

İçimde bir pişmanlık hissiyle, parçalanmış eşyaları kömürlerin üzerine attım ve kendimi ayağa kaldırdım. Yola devam ederken keskin kayalar tabanlarıma battı ama dikkatimi elimdeki işe vermeye zorladım. Bunu ne kadar çabuk atlatırsam o kadar iyiydi. Sadece bir adımda bir adım atmaya odaklanmam gerekiyordu.
Zamanla hallederim. Burada öğrencilerin ölmesine izin verecek değillerdi ya... değil mi?

Tünel, doğal görünmeyen kıvrımlı bir şekilde alçalmaya başladı. Neyse ki keskin kayalar düzeldi ve topallamayı bıraktığım için hızımı tekrar artırabildim.

Mağara hâlâ turuncu bir parıltıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu ama ne zaman parıltının kaynağına yaklaştığımı düşünsem, parıltı geri çekiliyordu.

İleriden hafif bir kahkaha bana seslendi ve bir an için sustum.

Tekrar geldi ve diğer öğrencilerin beni bir şekilde görüp görmediğini merak etmeye başladım. Etrafıma bakındım, herhangi bir kamera ya da benzeri bir şey görmeye çalıştım ama söyleyebileceğim kadarıyla
mağara boştu.

Omurgamda bir ürperti hissediyordum, içgüdülerim beni hızımı artırmaya zorluyordu. Aynı hisler beni polislerden birden fazla kez kurtarmıştı ve onları görmezden gelecek kadar aptal değildim.

Önce koşmaya başladım, sonra önümde ışık belirince daha hızlı koşmaya başladım.

tekrar dans etmeye çalıştım ama sonunda onu yakaladığımı hissettim.

Bir köşeyi döndüm ve kendimi geniş bir odada bulduğumda hareketsiz kaldım. Görünürde mobilya yoktu ama çeşitli silahlar vardı.
Duvara dizilmiş, beni onları almaya çağırıyorlardı.

Odanın uzak tarafında, koyu kırmızı cüppelerinin altında gizlenmiş, yüzleri kukuletalarının içinde gölgede kalmış üç figür duruyordu.

Dikkatleri açıkça benim üzerimdeydi ve ben izlerken, alevden yapılmış üç varlık önlerinde canlandı. İnsansı bir şekle sahip olmalarına rağmen kolları dizlerinden aşağı sarkıyordu ve parmakları yanan pençelerle kıvrılmıştı. Gözlerinin yerinde bana aç gözlerle bakan siyah çukurlar vardı.

Ateş mankenleri üzerime atılmadan önce hayranlıkla bakmak için sadece bir anım vardı.

Telaşla haykırdım ve kendimi silah koleksiyonuna doğru fırlattım. İlk manken bana ulaştığında duvardan bir balta kopardım ve önümde salladım. Ağır silah

Yaratığın göğsünü dümdüz oydu ama alevler deliğin etrafında hızla yeniden şekillendi.

Tökezleyerek geri çekildim ve bu şeyleri benden uzak tutmak için boşuna bir çaba harcayarak tekrar salladım ama saldırılarımın gücü karşısında neredeyse hiç ürkmediler.

Baltayı onlara doğru fırlattım ve kenara çekildim, tekrar duvara ulaştım ve bir hançer aldım. En yakındaki mankene fırlattım ama zararsız bir şekilde içinden geçti.

Üçüncü bir silah talep edemeden yaratıklar çok yaklaştı ve sıcak bir el kalçama değip yoga pantolonumun kumaşını yakarken haykırdım.

Alevler çıplak kollarımı okşarken kendimi ikisinin arasındaki bir karışlık boşluğa attım ve ellerimi yüzüme kapattım.

Büyümün içimde kabardığını, beni ağzına kadar doldurduğunu ve serbest bırakılmak için can attığını hissedebiliyordum ama onu nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Düz zeminde yuvarlandım ve geri çekilirken ayağa fırladım. Ben arkalarındaki silah duvarına bakarken üç ateş mankeni tekrar üzerime geldi. Kılıçlar, mızraklar, yaylar, hatta bir topuz bile vardı. Hiçbiri ateşten yapılmış bir yaratığa karşı bir şey yapamazdı.

Bana doğru koştular ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildim. Bakışlarım onları kontrol eden üç öğrenciye takıldı ve onların benim öğrencilerim olması gerektiğinden emin oldum.
gerçek hedefler. Arkalarında, ileriye giden yol olması gereken geniş bir kapı açık duruyordu ve ben onun konumunu
kaçış yolum olarak zihnim.

Kaçmaya çalıştım ama mankenler yoluma fırlayarak beni alevli bedenlerinin oluşturduğu duvarın önünde durmaya zorladılar.

Hızla geri çekildim, bunu anlamaya çalışırken zihnim fikirlerle dönüyordu ama daha önce düşünmeme izin vermediler

tekrar benim için geliyor.

Kendimi kenara attım, soğuk zeminde yuvarlandım ve sonra

Ayaklarımı yeniden kazanmaya çalışıyordum. Bir manken beni durdurmak için oradaydı, alevli pençeleri yüzüme doğru uzanıyordu.

Çığlık attım, tekrar yere düştüm ve başımı çarptım.

Ateşe karşı savaşamam! İhtiyacım olan şey bir kova lanet olası su!

Bu düşünce zihnimi terk ederken, arzuladığım sıvı da sel gibi akmaya başladı. Ellerimden bir su seli fışkırdı ve Arkasındaki öğrencileri de ıslatmadan önce en yakındaki mankene çarptı. Yaratıklar söndü ve ben de az önce yaptığım şeye hayret etmekle vakit kaybetmeden şansımı yakaladım.

Aralarından hızla geçerken öğrencilerden biri "Hey!" diye inledi.

"Sadece geçmesi gerekiyor," diye cevap verdi bir diğeri. "Nasıl geçeceğine dair bir kural yok."

Kapıdan koşarak geçerken kendi kendime sırıttım ve dönen merdivenleri buldum. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Duvarlar boyunca uzanan ve kan kırmızısından turuncuya, sarıya kadar farklı renklerde titreşen yanan aplikler sadece biraz dikkat çekiyordu.

ve hatta mavi.

Merdivenlerin tepesinde kemerli bir kapı vardı ve
Onun ötesinde rahat sandalyeler ve yumuşak mobilyalarla dolu geniş bir oda yer alıyordu.

Darius yaklaştığımı duyunca bir grup hayranının ortasından başını kaldırdı ve bir an için gözlerinin şaşkınlıkla parıldadığına yemin edebilirim.

Ben daha içeri giremeden ayağa kalktı ve kapı aniden ateşle doldu.

Ona bakarken hareketsiz kaldım. Etrafında hiçbir yol yoktu. Tek seçenek içinden geçmekti.

"Son meydan okuma," diye seslendi Darius alevlerin ötesinde bir yerden. "Eğer gerçekten bizden biri olmak istiyorsan, ölümlülerle geçirdiğin zamana dair her şeyi geride bırakman gerekecek."

Bununla ne demek istediğini merak ederek kaşlarımı çattım. Darcy burada benimle birlikteydi ve hayatımda onu getirecek kadar önemsediğim çok az şey vardı. Acaba Arkamda harika bir arkadaş grubu bıraktığımı hayal ediyorum. geri dönmek için umutsuz bir dürtü duyduğum ailem? Belki de bu bağları çözmem için beni zorlamanın
benim için sonsuz derecede zor olacaktı ama böyle bir endişem yoktu.

Zalimlik çabası boşa gidiyordu ve bunun farkında bile değildi.

"Hazır olduğunuzda alevlerin arasından geçebilirsiniz. ölümlü kıyafetlerini geride bırakacaksın. Ateş hepsini yakıp yok edecek ama bedenin zarar görmeden kalacak." Darius Yüzünü göremesem de sesi eğlenmiş gibiydi.

küçük bir gülümsememe engel olamadım. Ölümlü dünyayı geride bırakmak benim için gayet iyiydi. Zaten beni pek de umursuyor gibi görünmüyordu. Ve bu his karşılıklıydı.

Ateş duvarına göz kırptım, tanıdığım ölümlülerden ayrılmaktan daha çok bundan korkuyordum. Evlat edindiğim ailem bir yangında ölmüştü. Olaya dair hiçbir anım olmasa da Darcy ve benim hayatta kaldığımız için şanslı olduğumuzu biliyordum. Bu
Bilgi beni her zaman açık alevlere karşı biraz temkinli yapmıştı. Ama küçük bir korkunun beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Derin bir nefes aldım ve ateşe doğru adım attım.

Isı beni sardı ama yakmak yerine, sadece binlerce küçük öpücük gibi tenime nazikçe sarıldığını hissettim.

Yanık kokusu burun deliklerimi doldurdu ve uzun saçlarımı tutarken kalbim panik içinde tekledi ama
Neyse ki tamamen iyiydi.

Odaya girdiğimde sıcak halı çıplak ayaklarımı rahatlattı ve Darius'a baktım, son meydan okumasının benim için ne kadar az şey ifade ettiğini söylemeye hazırdım ama
Ben daha gülemeden odadaki herkes gülmeye başladı.

Darius bana sırıtıyordu, gözleri vücudumda geziniyor ve beni yere baktırıyordu.

Ne yaptığını anladığımda nefesim kesildi; giysilerim gitmiş, yarattığı ateş tarafından yakılmıştı, böylece onların önünde çırılçıplak kalmıştım.

Vücudumu her zaman beğenmiştim ve yıllar boyunca birkaç erkek arkadaşım ve kaçamaklarım olmuştu, bu yüzden daha önce kimse görmemiş gibi değildi ama bu başka bir şeydi. İçimdeki sıcaklık

ölümlü dünyayla olan duygusal bağlarını geride bırakmaktan bahsetmediğini fark ettiğimde yanakları
çok daha gerçekçi konuşuyordu. Getirdiğim fiziksel her şeyi kastetmişti, yani kıyafetlerimi ve-

"Orospu çocuğu!" Ona doğru öfkeyle bir adım atarken küfrettim, sonra kendimi durdurdum.
Şafak gibi çıplak. "Cebimde neredeyse üç bin dolar vardı! O para için kız kardeşimle ne kadar çok çalıştığımızı biliyor musun?"

Darius anahtarı uzatırken öfkeme karşılık olarak sadece daha geniş bir şekilde gülümsedi.

"Odan üçüncü katta, koridorun sonunda," dedi, az önce söylediğim her şeyi tamamen görmezden gelerek. "Eğer gidip giyecek bir şeyler bulmak istersen?"

Anahtarı elinden almak için ilerledim ve vücudumu örtmeye çalışmayı reddettim. Artık çok geçti ve omurgamdan aşağıya inen sıcaklık, eğer bir şey yapmazsam azalmayacaktı.
acınası bir saklanma girişiminde bulundu. Bu noktada bana yaptıklarına karşı tek savunmam, umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışmaktı. Yine de yanaklarıma dolan kan, gözlerini kıçımdan ve göğüslerimden yeterince uzun süre ayırabilen herkesin görmesi için açık olmalıydı.
fark ettim. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama onları sertçe tokatladım. Bu lanet piçin önünde ağlamayacaktım.

Parmaklarım pirinç anahtarın etrafında kıvrılırken, Darius beni bir adım daha yaklaştırmak için anahtarı tuttu.

"Elbette, odama gelmeyi tercih ederseniz, size Ateş Evi'ne gerçek bir hoş geldin diyebilirim," dedi.
bakışları etimin açıkta kalan her santimini kaydırırken ve utanç omurgamı diken diken ederken önerdi.

Bakışlarındaki sıcaklığı fark ettiğimde midemde bir çarpıntı oluştu ve teklifini bir an bile düşünmediğim için zihinsel olarak kendime lanet ettim.

Omuzlarımı dikleştirdim, tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de ona baktım. Kot pantolonunun kalçalarından aşağı sarkmasından, dar gömleğinin altındaki kaslarının kabarıklığına kadar her şeyi inceledim. Kısa kollarının altından görünmeyecek şekilde kıvrılan dövmelerine ve dokunulmak için haykıran pazularına baktım. Geniş omuzları ve yüksek boyuyla
Ona bakmak için başımı arkaya yatırdığımda içimde bir tür cinsel ihtiyaç belirdi.

Dudaklarımda ukala bir gülümseme belirdi.
ve siyah saçları, ellerimi içine sokmayı düşünmeme neden olacak kadar öne düştü.

Neden hep kötü adamları istemek zorundaydım?

Sanki onunla bir sırrımı paylaşacakmışım gibi bir santim daha yaklaştım ama sesimi taşıyabileceğim kadar yüksek tuttum.

"Biri kalbime bıçak dayasa ve eğer sana yaklaşırsam dünyanın sonunun geleceğini söylese bile sana yaklaşmazdım.
yapmadım," diye hırladım ve anahtarı elinden kaptım.
"Öyleyse neden yapabiliyorken uzun uzun bakmıyorsun? Çünkü sana söz veriyorum, bunu bir daha görmeyeceksin."

Odadaki diğer öğrenciler benim yerime ona gülmeye başlayınca Darius'un yüzü bir parça düştü ve yanından geçerken omzumu onunkine çarptım. Bir duvara çarpmak gibiydi ama onu biraz hareket etmeye zorlamayı başardım, çünkü onu gafil avlamıştım.

Kendimi koşmak yerine sabit bir tempo tutmaya zorlayarak, odanın içinden vaat edilen yatakhaneye çıkan merdivenlere doğru yürüdüm.

Gözler ilerleyişimi takip etti ve etrafımda fısıltılar koptu ama ben bakışlarımı hedefime sabitleyerek başka bir yere bakmayı reddettim. Gözyaşlarım geliyordu ve onları durdurmak için savaşırken zamana karşı kaybettiğim bir savaş verdiğimi biliyordum.

Sadece birkaç saniye daha.

"Buralarda edindiğin düşmanlar konusunda daha dikkatli olmalısın, Roxy," diye arkamdan seslendi Darius, bunu istediği kadar yumuşak bir şekilde yapabilmesi için çok geç kalmıştı. Onu da bir anlığına sarsmış olduğumu bilmek içimi bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Bir pislikle sidik yarışına girmek gerçekten benim tarzım değildi ve eğer
Birazdan kapalı bir kapının ardında herkesin önünde hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımdan emindim. Çenemi yüksekte ve yüzümü boş tutabilirsem, belki de yerden kazımak zorunda kalsam bile bu odadan onurumu koruyarak çıkabilirdim.

Üç kat merdiven çıkıp koridorun sonuna geldim ve anahtarım neyse ki kapıyı açtı.

İçime akıttım ve gözyaşları sel olup akmadan bir saniye önce kapıyı arkamdan iterek kapattım.

Yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çekerken başımı kollarımın arasına gömdüm. Öfke ve aşağılanma içime işledi ve onları tekrar kilitlemeden önce istediklerini yapmaları için onlara beş dakika verdim.

Gözyaşları hiç kimseye iyilik yapmazdı ama bazen dökülmeleri gerekirdi.

DARCY

İçeri girmek için havanın gücünü kullandığımda, kapının üzerindeki sembolü aydınlattığımda ve dairesel bir odaya adım **attığımda** adrenalin hala kanımda yoğun bir şekilde bulunuyordu.
kulenin tabanı. Parmaklarım bir an için
sihirli ve ağzımı çeken baş döndürücü gülümsemeye karşı koyamadım.

Az önce bir kulenin tepesinden atladım ve hayatta kaldım. Saçlarım sapasağlam.

Dalgalı saçlarımı ellerimin arasında topladım.
onlara karşı yoğun duygusal tepki verdim. Bir yıl önce uçlarını maviye boyamaya başlamıştım. Bu bağımsız bir ifade ya da yardım çığlığı değildi. Bu, kendi çarpık tarzımda, bir
asla unutmamaya kararlı olduğum, hayatımın en karanlık ve en önemli anlarından birini hatırlattı.

Avlunun bir tarafında, gri taş zemin beyaz mermer bir merdivenle buluşuyordu. Mekânın ortasına doğru ilerledim ve tepemde dönüp duran inanılmaz merdivene baktım.

Merdivenleri çıkarken yavaşça nefes aldım, korku ve beklenti karnımda birlikte yıkanıyordu. Konuşmalarımın basamaklara çarpması etrafımdaki tek sesti ama birkaç kat daha çıktığımda yolumun kapalı olduğunu gördüm.

Seth tek başına duruyordu, kollarını kavuşturmuş, gözleri kısılmıştı. Aramızdaki hava parazitlerle doluydu ve her an ondan bir fırtına kopmasını bekliyordum. Bunun yerine, o

Bir elini uzattı ve içinde gümüş bir üçgen ve ondan sarkan uzun bir anahtar vardı. "On birinci kat, oda üç."

Dudaklarım aralandı ama kapıyı kapatırken hiçbir kelime çıkmadı.

Aramızdaki mesafeyi açıp anahtara uzandım. Zafer bir yaz esintisiyle içime doğru süzüldü.

Onu kendi oyununda yendim.

"Tebrikler," diye mırıldandı ama ses tonunda hiç nezaket yoktu. "Cehennemde ilk günü atlattın. Bundan sonraki her gün daha kötü olacak. Zodiac'tan ayrılmak istemediğine emin misin?"

Anahtarı ondan aldım, elimi yumruk yaparak keskin metalin avucuma batmasını sağladım. "Burada olup olmamam seni neden ilgilendiriyor? Anlaşamayacağımız çok açık. O yüzden sadece
Birbirinizin yolundan çekilin." Etrafından dolaşmaya çalıştım ama yan adım atarak omzunu duvara dayadı ve yolumu kapattı.

Sinirden içim içime sığmıyordu.

Uzandı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bir avuç saçımı parmaklarının etrafına doladı.

"Neden bana böyle dokunup duruyorsun?" Sarsılarak kenara çekildim, üst dudağım geriye doğru sıyrıldı.

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Çünkü ben bir Alfa'yım, bebeğim. Ve sana kimin yetkili olduğunu böyle gösteriyorum. Bana karşı gelmeyi unutmalısın çünkü kazanamayacaksın." Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve acı dolu bir çığlık atmayı reddederek dişlerimi sıktım.

"Sana karşı ayaklanmak gibi bir planım yok, Seth," dedim elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Sadece yatmak istiyorum."

Sırıttı, saçımı daha sert bir şekilde çekiştirdi ve sonra tamamen geri çekilerek geçmemi işaret etti. Omuzlarımı geriye doğru bastırarak yanından geçtim, ağrıyan kafa derimi ovma isteğimle savaşırken gözlerini üzerimde hissettim.

"Bana saçını borçlusun," diye seslendi.

Öfke vücudumda sıcak ve hızlı bir şekilde parladı. Seth'le aramda mümkün olduğunca çok mesafe bırakmak için hızımı artırarak koşmaya başladım.

Katımı bulduğumda etrafta hiç öğrenci olmadığı için şükrettim. Yine de yükseklerden gelen panik çığlıklarını duyabiliyordum ve diğer birinci sınıfların bu kadar kolay kurtulup kurtulmadığını merak ettim.

Her iki tarafında beşerden on kapı bulunan taş koridora yöneldim. Anahtarı üçüncü odanın kapısına soktum ve rahat bir nefes alarak içeri girdim.

Hareketimle birlikte üzerimde bir ışık yandı ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Odanın koyu ahşap bir zemini vardı ve bir tarafında beyaz çarşaflar ve kabarık yastıklarla döşenmiş tek kişilik bir yatak bulunuyordu.

Duvarlar kulenin geri kalanıyla aynı gri taştandı ve odanın sonundaki dikey pencereye doğru uzanıyordu. Benden daha uzundu ve iki ağır panjuru vardı.

cıvatalı. Sol tarafımda uzun bir masa, onun üzerinde de kitap ve not defterleriyle dolu raflar vardı. Masanın üzerinde bir sıra beyaz kalem duruyordu ve parmaklarım kaşınıyordu. Yıllar olmuştu

Bir şeyler çizmek için ilham gelmediğinden beri. Ama her zaman kendimi daha iyi hissetmemi, dünyayı unutmamı sağlamıştı. Eğer yapmasaydım

çok yorgun olsaydım, geçirdiğim geceden sonra muhtemelen bu fırsatın üzerine atlardım.

Kalemlerin yanında şık ve beyaz, ince bir cihaz vardı. Alt kısmında birkaç dikdörtgen düğme ve yan tarafına iliştirilmiş dijital bir kalemle daha geniş bir iPad'e benziyordu.

Parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirdim ve Aer'in sembolü beyaz zemin üzerinde siyah olarak belirirken rüzgar çanları gibi bir ses çıktı.

Görüntü çözülüp birkaç sıra uygulama belirdiğinde yumuşak bir erkek sesi yayıldı. "Zodyak Akademisi'ne hoş geldiniz. Bu sizin Atlas'ınız. Profiliniz veri tabanımıza eklendi. Artık tüm okuldaki arkadaşlarınızı arayabilir veya onlara mesaj gönderebilirsiniz. Uygulamalara tıklayarak
Zaman çizelgenizi, okul etkinliklerinizi, Pitball maçlarınızı ve skorlarınızı keşfedin ve dönem için tüm müfredatınızı bulun. Yardıma ihtiyacınız olursa, doğrudan Ev Kaptanınıza bir mesaj gönderin, size her türlü sorununuzda yardımcı olacaklardır."

"Evet, elbette yapacak," diye mırıldandım, Atlas'ı elime aldım ve
uzun bir kişi listesine ulaştım. En üste Tory'nin adını yazdım ama hiçbir sonuç bulamadım. Vega'yı yazdığımda
benim adımın Gwendalina, Tory'ninkinin ise Roxanya olarak listelendiğini gördüm. Benimkini Darcy olarak değiştirdim ve parmağım Tory'nin orijinal isminin üzerinde gezinirken bu ismi veren insanları düşündüm
ona. Onlar gerçekten de bu bilinmeyen dünyanın kral ve kraliçesi olabilirler miydi?

Her zaman yetim kaldığımızı düşünmüştüm ama şimdi ailemizin bizden kurtulmayı seçtiğini bilmek neredeyse daha kötüydü. Orion tehlikede olduğumuzu düşünmüştü ama neden?

Ve eğer bu doğruysa, neden bizi rastgele insan çocuklarıyla değiştirip onları tehlikeye attılar? Bu zalimliğin de ötesindeydi.

Seth, Solaria'nın babam kral olmadan daha iyi durumda olduğundan bahsetmişti ama bu gece onda gördüğüm iğrençliğe bakılırsa, söylediği her şeye inanabilir miyim diye merak ediyordum.

Beynimde bitmek bilmeyen soruların cevaplarını bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Yorgunluk beni ele geçirdi ve Atlas'ımdaki saate baktığımda saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu gördüm.

Genişçe esnedim, ayakkabılarımı çıkardım ve Tory'yi ararken yumuşak yatağa yığıldım. Cevap vermesi için dua ettim. Onunla konuşacak çok şeyim vardı ve Ignis'te geçirdiği zamanın benim burada geçirdiğim zamandan daha kolay olduğunu umuyordum. Ama bir şekilde
şüphe ettim.

***

Rüzgar çanları beni çağırıyordu, ting ting ting-alinging. Gürültü daha yüksek ve daha ısrarlı hale geldi ve bir iniltiyle yuvarlandım, yüzüm Atlas'ıma doğru ezilmiş halde tamamen giyinik olarak uykuya daldığımı fark ettim.

Tory'nin yaşadıkları benim yaşadıklarımdan çok daha kötü görünüyordu. Çok güçlüydü ama sessizce acı çektiğini her zaman anlardım. Sesi sadece
telefonda kızgındı, ama ben şaşırmazdım

Darius'un ona yaptıklarından sonra birkaç damla gözyaşının akmasına izin vermişti.

Sonunda ikimiz de bu inanılmaz fırsattan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdik. Birkaç aptal kabadayı bizim için bir ömür boyu sürecek olasılıkları mahvedemeyecekti. Ama biz

Burada hayatta kalabilmemiz için bu dünya hakkında olabildiğince hızlı bilgi edinmeye başlamamız gerekiyordu. Taht iddiaları ve kraliyet kanı, bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir şey bilmeden kabul etmek için çok fazlaydı. Ve Varisler yakında onlardan bir şey çalmak için burada olmadığımızı anlayacaklardı.

Tüm bunları aklımda tutarak, ilk derslerim için, yeni keşfettiğim güçlerim hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için heyecanlıydım. Onları tekrar avuçlarımda hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Çınlama devam etti ve sesin kaynağının Atlas'ım olduğunu fark ettim. Parlak ekranda bir bildirim yanıp sönerken gözlerimi kısarak baktım.

Günlük burç yorumun seni bekliyor, Darcy!

Mesaja tıkladım ve bir gece gökyüzü yayıldı

Ekran, gümüş harflerle yazılmış sözcüklerin canlanmasıyla ışıl ışıl parlıyordu.

Günaydın İkizler. Yıldızlar senin hakkında konuştu.

Gün.

Yakın zamanda dönüştürücü bir değişim yaşadınız, ancak şimdi tozlar yatıştığına göre kendinizi garip hissediyorsunuz

yeni manzaranızdaki eviniz. Bulutlar dağılıyor ve neredeyse güneşin size doğru parladığını görebiliyorsunuz. Ancak çok aceleci olmayın. Mars hâlâ yeni evinizin üzerine gölge düşürüyor.

bu ay hareketlendi ve bir süre daha burada kalacak gibi görünüyor. Terazi ve Kova burçları arasında gününüz çok zorlu geçebilir ancak İkizler burcu içgüdülerinize başvurursanız, bu zorlukların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaksınız

senin yolun.

Kaşlarımı çattım. İkizler içgüdülerim mi? Burcumun bir İkizler'i iyimser olarak tanımladığını hayal meyal hatırlıyordum ve bugün kendimi

Bu varsayımla örtüşüyor.

Atlas'ta bir başka mesaj daha belirdi.

Kardinal Büyü dersin otuz dakika içinde başlıyor, Darcy. Harita için buraya tıklayın.

Düğmeye bastım ve benim için hazırlanmış bir rota buldum. Aer Kulesi'nden arazinin ortasındaki Küre'ye doğru uzanıyordu. Kürenin etrafında gezegenlerin isimlerini taşıyan bir grup bina vardı ve benim dersim Jüpiter Salonu'ndaydı.

Genişçe esnedim, yataktan kalktım ve kendi özel banyoma girdim. Fayanslar mavi beyazdı ve bir tarafında kocaman bir duş ünitesi duruyordu. Kendi diş fırçam ve kullanmam için bir sepet dolusu kozmetik ürünüm bile vardı.

Şelaleyi andıran duşta yıkanırken çocuklar gibi çığlık attım ve ardından cildime mis gibi kokan bir nemlendirici sürdüm. Zamanın farkında olarak yatak odama geri döndüm ve tavana kadar uzanan bir gardıroba yöneldim. Çekiştirerek açtım ve içinde beni bekleyen bir üniforma buldum.
Bunlardan birkaç tane ve üzerinde Aer logosu basılı bir sürü yoga pantolonu, gömlek ve kazak vardı.

Üniformamı giydim ve gardırop kapısının içindeki aynada kendimi seyrettim. Lacivert ve beyaz ekose etek
Pileli ve dizlerime kadar inen beyaz gömleğim ise net ve vücudumu sarıyordu. Diz üstü çoraplarımı ve topuklu ayakkabılarımı giydim, ardından blazer ceketimi üstüme geçirdim ve parmaklarımı Akademi'nin zodyak sembolleriyle çevrili altın armasının üzerinde gezdirdim.

Omuzlarıma dökülen saçlarımı düzelttim, mavi uçları lacivert blazer ceketimle neredeyse uyum sağlıyordu.

Bugün güzel bir gün olacak, diye söz verdim kendime, sonra gardıroptan deri bir el çantası aldım ve Atlas'ı
içinde birkaç defter ve kalemle birlikte.

Odamdan çıktım, kapıyı kilitlemeden önce
Merdivenlerden inen öğrencilerin akışını takip ediyordum. Bazıları bana doğru baktı ve aralarında mırıldanmalar geçti. Hiçbiri merhaba demedi. Ama bu beni rahatsız etmeyecekti. Dün değerimi kanıtlamıştım ve buradaki yerimi en az onlar kadar hak ediyordum. Birkaç gün içinde, onlar da
Muhtemelen bir 'Vega İkizi' olduğumu unutur ve arkadaş edinmeye başlayabilirim.

Dışarıda sabah havası tazeydi ve ardıçların kokusu esintiyle bana doğru geliyordu. Rüzgâr yüzüme vurdukça, tenim sanki hava soğukmuş gibi karıncalanıyordu. Elementleri damarlarımın içinde canlandırıyordu. Daha fazla büyü kullanma fikri içimde bir beklenti yarattı ve ben Ateş, su ve toprağı da kullanmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Majesteleri!" diye seslendi biri arkamdan ve merakla döndüğümde dün gece Küre'de bizi gördüğüne sevinen birkaç öğrenciden biri olan iri yarı kızı gördüm. Gözleri sevinçle açılmış bir halde patikadan bana doğru koştu.

Benimle mi konuşuyordu?

Başını öne eğerek önümde durdu. Kaşlarımı çattım, şaşırmıştım.

"Benim adım Geraldine Grus ve hizmetinizdeyim. Artık etrafınızda sadık bir takipçi grubunuz, Yüce Egemen Topluluğunuz olduğunu bilmenizi isterim. Yapın Kendilerine Varis diyen Göksel kabadayılardan korkmayın. Siz ve kız kardeşiniz gerçek kraliçelersiniz ve bunu yakında kabul edecekler." Tekrar eğildi ve öğrenciler önümüzden geçerken gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim.

"Oh um..." Ne diyeceğimi bilemedim. Ama çektiği dikkatten ya da Tory ve benden kraliçe olarak bahsetme şeklinden hoşlanmamıştım. "Aslında buraya taht için gelmedik. Dürüst olmak gerekirse, Varisler'e kapımız açık."

"Küfür!" diye soluk soluğa bağırdı, kara gözleri yuvarlaklaşmıştı. "Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz Prenses Gwendalina?"

"Bana öyle deme," diye yalvardım. "Adım Darcy."

"Elbette, nasıl isterseniz," dedi bir kez daha eğilerek.

Tanrım, durdur şunu.

"Geraldine!" diye seslendi bir kız. "Bu kraliçelerden biri mi?!"

Bizi karşılamak için patikadan koşan bir grup insan gördüğümde havayı içime çektim.

Yokum. Ben yokum.

"Gitsem iyi olacak," dedim çabucak. "Derse geç kalmak istemiyorum." Ona kibarca gülümsedikten sonra aceleyle uzaklaştım, peşimden gelmeyince içime bir rahatlama geldi.

"A.S.S'in sizi sevdiğini unutmayın!" diye bağırdı ve onu duyan birkaç kişi gülmeye başladı.

Gerçekten mi? Seçtiği isim bu muydu? Göt kulübü mü?

Nezaketine karşı nankörlük etmek istemedim ama yüzde doksan dokuz ihtimalle bu kulübe atlayacağımı da biliyordum.

bir dahaki sefere onun geldiğini gördüğümde en yakın çalılığa.

Kısa süre sonra Jüpiter Salonu'na giden yolu buldum ve yüksek, gotik binaya huşu içinde baktım. Diğer öğrencilerle birlikte içeri girdim ve beyaz taştan yapılmış geniş bir avluya girdim. Karşı duvarda bir sıra sütun bir merdiveni yukarı kaldırıyordu ve ben de bir grup birinci sınıf öğrencisini takip ederek ders programımdaki sınıfa doğru ilerledim.

Herkes içeri girdi ve ben de Tory'yi her an görebilme umuduyla omzumun üzerinden baktım.

Sınıf bal rengi tuğlalardan inşa edilmişti ve odanın bir tarafında uzun bir sıra kemerli pencere vardı,

Güneş ışığının sekiz mükemmel şaft halinde alana düşmesine izin veriyor.

Yaklaşık yüz öğrenci vardı ve tahta sıralar hızla doluyordu. En yakın sıraya doğru koştum, çantamı Tory'nin oturması için yanındaki sıraya yerleştirdim.
ortaya çıktı.

Büyük bir elektronik ekranın önünde hilal şeklinde meşe bir masanın bulunduğu ön taraftan birkaç sıra gerideydim.

Çantamdan Atlas'ımı çıkardım ve üzerinde parlayan bir mesaj buldum.

Cardinal Magic'e hoş geldin, Darcy!
Başlamak için buraya tıklayın.

Üzerine dokundum ve boş bir sayfa belirdi. Atlas'a bağlı kalemi aldım ve denemek için ekrana bir şeyler karaladım.

"Hey!"

Kafamı kaldırdığımda Tory'nin Akademi üniformasıyla yanımda olduğunu gördüm, gözleri uykusuzluktan kapalıydı. O benden çok daha az sabah insanıydı ama ben bile bugün kaçırdığım uykunun acısını hissediyordum.

Sofia onun bir adım gerisindeydi ve sınıfı incelerken ışıl ışıl gülümsüyordu.

"Bu sabah Ateş Pisliği'nden kaçmayı başardın mı?" Çantamı yanımdaki masanın üzerinden çekiştirerek Tory'ye sordum.

Bir kahkaha atarak benim ayırdığım koltuğa çöktü ve Sofia da onun arkasındaki koltuğa oturdu. "Evet, ama bilerek değil. O pislikten saklanmayacağım."

"Saklanmamız gereken başka biri daha olabilir," dedim ve ona Geraldine ile karşılaşmamı anlattım.

"Size majesteleri mi dedi?" Tory inanamayarak sordu, ben de başımı salladım.

"Duyduğuma göre okulda epeyce kraliyet taraftarı varmış," diye araya girdi Sofia ve ben sessizce hepsinin Geraldine kadar hevesli olmamasını umdum.

"Que pasa amigas?"

Erkek sesine döndüğümde Aer adaylarından birinin masanın diğer tarafına oturmak için eğildiğini gördüm. Onu dün geceden hayal meyal hatırlıyordum. Üzerinde beyaz bir haç olan siyah bir bere şapka takıyordu, koyu renk saçları şapkanın altından dışarı doğru kıvrılıyordu. Nazik bir yüzü vardı, teni bronzlaşmış ama gözleri alışılmadık derecede maviydi.

Ben ona boş bir bakış atarken o bana kara bir kaş kaldırdı. "Pardon, İspanyolca konuştuğunuzu sanıyordum." Genel olarak bizi işaret etti. Latin bakışlarımız bize böyle birden fazla kez hizmet etmişti, ancak bunu bulduğuma şaşırdım
bizimkinden tamamen farklı bir dünyada gerçekleşiyor.

"Siz... ölümlü dünyadan mısınız?" Dünyadan bu şekilde bahsetmek tuhafıma gittiği için sordum.

Bir saniye bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. "Hayır, Solaria bir ayna dünya. Aynı ama farklı, claro? Yani güzel dilimizi hiç öğrenmedin mi?"

Başımı sallayarak içtenlikle gülümsedim. "Hayır, bu dili konuşan biriyle hiç evlat edinilmediğimiz için öğrenmeyi kaçırdık."

"Gerçi Bay Harrison'a sürekli orospu çocuğu diyen bir hizmetçi vardı," diye araya girdi Tory.

Adam bir kahkaha patlattı. "Yani İspanyolca bildiğin tek cümle orospu çocuğu mu?"

"Bunun anlamı bu mu?" Tory güldü.

"Evet." Atlas'ını çıkardı ve çantasını yere bıraktı. "Ben Diego."

"Darcy ve bu-"

"Tory, biliyorum," diye bitirdi yan yan gülümseyerek. "Siz Los Gemelas Vega'sınız -pardon, Vega İkizleri. Dün gece The Orb'da olanlardan beri FaeBook'ta herkes sizden bahsediyor."

"Ne üzerine?" Kaşlarımı çattım.

"Okul için bir sosyal medya sitesi. Al, bak." Diego Atlas'ımı aldı, üzerinde daire olan mor bir uygulamaya dokundu her bir yıldız burcunu birbirine bağlayan. Bir sosyal medya sayfası çıktı.

FaeBook mu? Şaka yapıyor olmalı, değil mi?

Profilime bastım ve benim için çoktan doldurulmuş olduğunu gördüm. Profil resimlerinin yerini yıldız işaretleri almıştı ve benimkinde İkizler sembolü pembe renkte parlıyordu. Üzerine dokundum
ve ekranın üst kısmında en popüler gönderiyi gördüğümde ağzım kurudu.

Max Rigel: Darcy ve Tory'ye (daha kolay olması için onlara Dory diyelim) kocaman bir hoş geldiniz. Vega İkizleri'nin
Solaria'nın tahtı için bize meydan okumaya tam zamanında geldi çünkü en son yaptığım şeyi denemek için can atıyordum.

Birine elemental kombo saldırıları. #waterguns #wetterisbetter

Yorumlar:
Marguerite Helebor: PMSL

Milton Hubert: Hahaha evet ıslat onları!

Gary Jones: BRUTAL BRO! Pitball antrenmanında görüşürüz!

Milly Badgerville: Çok komiksin Max!

Tory omzumun üzerinden yazıyı okudu ve sinirli bir nefes verdi. "Harika, üç saniye öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir sosyal medya sitesinde alay konusu olduk."

Kaşlarımı çatarak uygulamayı kapattım. "Görmezden gel."

"Ben o aptallar gibi değilim," dedi Diego nazikçe. "Burada kimseyi tanımıyorum, ailem Solaria'nın ücra köşelerinde yaşıyor. Buradaki Fae'lerin çoğunun zaten birbirleriyle bağları var. Burası çok dar bir bölge. Yani... eğer takılmak istersen
bir ara..."

Kapı açıldı ve Orion içeri girerek kapıyı tekmeledi.
bir fincan kahveyi yudumlarken arkasından baktım.
Duvardaki saate baktım ve on dakika geciktiğini fark ettim.

Sırasının arkasına geçti ve sınıf birbiriyle sohbet etmeye devam etti. Kylie'yi bağdaş kurmuş bir şekilde gördüm.

Arka sıradaki birkaç çocukla konuşurken, güneş ışığıyla parlayan saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında döndürüyordu.

Orion'un derse başlamasını beklerken dijital kalemimin ucunu çiğniyor, bugün ne öğreneceğimizi merak ediyordum. Merak ettiğimi inkâr edemezdim. Tüm hayatımız bir yıl içinde altüst olmuştu.
yirmi dört saat. Ve şimdi bir sınıfta, hayatımda gördüğüm en ateşli öğretmenin karşısında oturuyordum.

Her zaman yaşlı erkeklerden hoşlanmışımdır ve bu durum Orion'un göz kırpmayı unutturan türden bir yüze sahip olduğu gerçeğiyle birleşince kesinlikle dikkatim dağılmıştı. Ne tür bir öğretmen böyle görünürdü? Son okulumdaki erkek personelin hepsinin çeşitli bıyıkları ve parlak kel bölgeleri vardı.

Orion kahve fincanını masaya bıraktı ve dijital keçeli kalemini kaparak tahtaya büyük harflerle bir şeyler yazdı:

ZODYAK AKADEMİSİ'NDE YERİNİZ YOK.

Profesör Orion arkasını dönerken Tory'yle bakışlarımızı paylaştık. Kravatını eline aldığında çözülmüş olduğunu fark ettim, düzeltmek için acele etmiyordu.

"Her zaman işe giderken mi giyinirsiniz, efendim?" diye sordu ön sıralardan bir çocuk, sözleri açık bir şakaydı.

Orion ona şöyle bir baktı ve boğazındaki düğümü sıktı. "Adın?" diye sordu ona.

"Tyler Corbin."

"Corbin, buraya yaptığım tek bir şeyi bile yargılamaya gelmedin. Aslında tam tersi. Yani ders bitmeden beş dakika önce çıplak görünmek istersem, görünürüm."

Kylie de dahil olmak üzere kızlardan birkaçı kıkırdadı ve midemde bir ateş topu büyüdü.

Orion Kylie'yi işaret etti. "Yerinize oturun ya da dersin geri kalanında sıranızın üzerinde durabilirsiniz, Bayan...?"

"Kylie Major," diye iç geçirdi ve sandalyesine çökerek saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu.

"Şunu okuyun Binbaşı," diyerek tahtayı işaret etti.

Birkaç kez boğazını temizledi ve o güzel
Yanındaki esmer kız bir kıkırdamayı daha bastırdı. "Zodyak Akademisi'nde yeriniz yok."

Konuşma tekrar başladı ve Orion kollarını kavuşturdu, bakışları sessizlik talep ediyordu. Dileği yerine geldi, bakışlarındaki soğuk ifade itaatsizliğe meydan okuyordu.

Sessizlik kulaklarımda çınlayacak kadar keskinleştiğinde konuştu. "Hepinizin bir ara dönem değerlendirmesi var. Zodiac'ta devam edip etmeyeceğinize karar vereceksiniz. Biz buna Hesaplaşma diyoruz çünkü tüm hayatınızın kaderini belirleyecek. Zodiac Akademisi Solaria'daki en prestijli okuldur ve değerini kanıtlayamayan hiç kimseyle zaman kaybetmeyiz. Başarısız olursanız, gidersiniz. Bu dünyanın -ya da başka bir dünyanın- hangi yarığına dönerseniz dönün."
ve bana sert bir bakış attı, "-geldiğin yer. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz bir ağızdan "Evet" dedik ve içim daraldı.

"Evet ne?" diye sordu. "Evet,
efendim," diye düzeltti herkes.

Orion tahtanın altındaki bir düğmeye bastı ve kelimeler kayboldu. "Burası Kardinal Sihri, burada size tüm pratik sihirler hakkında temel bir anlayış kazandırmaya çalışacağım,
basit kehanet ve astroloji. Bugün size Fae Tarikatlarını tanıtacağım. Hiçbiriniz sınıfımda tek bir büyü bile yapamayacaksınız.
Çalışmak için bilgi, bu yüzden dikkat edin."

Sınıf arkadaşlarımın birçoğundan tepki olarak bir inilti duyuldu. Çok rahatsız olmadım, bu dünyada hiçbir şey hakkında kesinlikle hiçbir fikrim olmadığı için temel bilgileri öğrenmekten çok mutluydum.

"Herkesin aynı seviyede olması gerekecek
dönem sonuna kadar anlayacaksınız. Bildiğinizi düşündüğünüz her ne varsa, yakında bildiğinizden çok daha fazlası olduğunu öğreneceksiniz
değil." Ceketini çıkardı ve kaslarının soluk mavi gömleğine yaptığı baskı karşısında ağzım kurudu. Tahtaya dokundu ve üzerinde bir diyagram belirdi, bana başka bir şeye bakmam için bahane verdi. Atlas'ım parladı ve
Aynı görüntüyü not almak için etrafında boşluk bırakarak.

FAE TAENIA'NIN

EMİRLERİ

(Parazit Düzenleri)

Vampir

Siren

MUTATIO

(Mutasyona
Uğrayan Emirler)

Ejderha
Manticore
Griffin
Cerberus
Pegasus
Kurtadam
Nemean
Aslanı Hydra
Kafkas Kartalı
Chimera

DIVISUS

(Eklenmiş
Emirler)

Minotaur
Medusa
Centaur
Cyclops
Sfenks
Harpy

Tüm bu tuhaf yaratıkların gerçekten var olduğuna inanamayarak isimlere hayranlıkla baktım.

Orion tekrar yüzünü bize döndü. "Her birinizin bir Düzeni var, bunların çoğu çocukluğunuzdan beri bellidir. Bırakın

Henüz sırasını bilmeyenler el kaldırsın."

Tory ve ben yavaşça ellerimizi kaldırdık ve Diego da aynısını yaptı. Etrafıma bakındım, bize katılan birkaç kişi daha buldum ve başka bir şeyde tek başımıza olmadığımıza sevindim.

Orion sertçe başını salladı. "Dersten sonra bana e-posta gönderin." Daha fazla açıklama yapmadan tahtaya geri döndü. "Taenia'nın sadece iki bölümü var, oysa her bir bölümü yazacak olsam

Bu tahtada mutasyona uğrarsak önümüzdeki haftaya kadar burada oluruz." Listeye baktım, kelimeler aklımı başımdan aldı

Kurtadam, Ejderha, Medusa, Tepegöz ve diğerleri.

Orion ortadaki sütunu işaret etti. "Bir Mutatio Düzenini ayırt etmenin en kolay yolu, tamamen insansı özellikleri olmayan bir yaratığa dönüşmeleridir. Divisus Düzeni Mutatio ile karıştırılabilir, ancak en kolayı

Onları ayırt etmenin yolu, Divisus Tarikatlarının büyülü formlarına dönüştüklerinde insan benzeri özelliklerini korumalarıdır. Taenia'ların diğer iki Tarikattan farkı, bir özellik dışında her zaman insan formunu korumalarıdır. Bir Siren'in güçlerini benimsediğinde değişen özelliğini söyleyebilecek olan var mı?" Sınıfa baktı ve ben de etrafıma göz gezdirdim.

ellerini kaldırmış öğrenciler.

Orion arka tarafta uzun örgülü saçları olan bir kızı seçti. "Sirenler pul alır." Elini havada çevirdi ve teninde mavi ve altın rengi bir pırıltı dalgalandı. "Cehennem kadar sertler ve yüzmek için mükemmeller."

"Doğru," dedi Orion ve ben de Atlas'ımdaki Sirenlerin altına not düştüm. "Peki Vampirler için hangi özellik değişiyor?"

Tory keskin bir ses tonuyla, "Dişler," dedi.

Bazı öğrenciler kıs kıs güldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Doğru, Bayan Vega." Orion ellerini masasına dayadı ve üst dudağını geriye doğru sıyırdı.

Köpek dişleri sivri uçlar halinde uzarken kalbim mideme doğru serbest bir dalış yaptı. Karanlık bir şekilde sırıttı, sonra bir kez daha geri çekilirken dilini üzerlerinde gezdirdi.

Kalbim göğsümde mutsuzca çarpıyordu. O bir vampir miydi? Caleb gibi mi?

Orion'a bakarken burnum kırıştı, onu tamamen farklı bir ışıkta görüyordum. Ve iyi bir ışık değildi.

"Peki Vampir dişlerinin amacı nedir?" diye sordu. "Diğer

Emirlerin büyüsünü emmek için!" Kylie seslendi, Heyecanlı görünüyordu.

"Doğru," dedi Orion bakışlarında aç bir parıltıyla. "Gönüllü var mı?"

Gergin kahkahalar yükseldi ve midem bulandı. "Hayır mı?"

Orion koridorlarda rahatça gezinerek bastırdı masaların arasında. "Çünkü Solaria'da Fae'ler istediklerini isteme eğiliminde değiller, değil mi?"

Diego'nun masasının yanında durdu ve çocuğun gözleri büyüdü.

"İsim?" Orion ondan bunu talep etti.

"Diego Polaris," dedi. "Ve bir öğretmen olarak, efendim, kan istemeniz gerekmiyor mu?"

Cevap olarak Orion, Diego'nun kolunu kaptı ve dişlerini koluna geçirdi.

Diego acı dolu bir çığlık atarken kalbim boğazıma çarptı ve kendimi bir anda ayaklarımın üzerinde buldum.

"Dur!" Ben talep ettim ve Orion dişlerini çekerek ağzının kenarındaki kanı sildi.

Diego biraz güçsüz görünüyordu, kanlı bileğini Orion'dan olabildiğince uzak tutarken gözlerini kırpıştırıyordu.

"Bir sorun mu var Bayan Vega?" Orion beni değerlendirirken kaşlarını kaldırarak sordu.

Omzumun üzerinden Tory'ye baktım ve o da beni uyarmak için başını salladı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek koltuğuma geri gömüldüm.

Ona cevap vermedim, bunun yerine tiksintiyle başka tarafa baktım.

Domuz.

Orion masasına doğru yürüdü ve arkasındaki geniş deri koltuğa oturdu. "On dakikanız var
Tablodaki her bir Mutatio'nun değiştirilmiş formlarını tanımlayın. Hadi." Kahve fincanını kaldırıp bir dikişte içtikten sonra sandalyesine oturdu ve Atlas'ında bir şeyler karıştırmaya başladı.

Tory kollarını kavuşturarak, "Harika, on dakika burada otururuz o zaman," dedi içinden.

Dudaklarımı büzerek başımı salladım.

Tamamlama şansımızın olmadığı görevin birkaç dakikasında Diego'ya baktım. "Sen iyi misin?"

Orion'un şiddetli saldırısını atlatmış gibi görünerek başını salladı. Gözlerini tekrar Atlas'ına çevirdi ve cevaplara dokunmaya devam etti.

Bakışlarım sırıtan Orion'a kaydı
Atlas'ında okuduğu bir şey. Gözleri derin bir sıcaklıkla parıldıyordu ve kendime onun sadece güzel bir yüze sahip bir canavar olduğunu hatırlattım. Tıpkı Caleb gibi.

"Orion çok ateşli," diye fısıldadı Kylie, sesi kulaklarıma kadar geliyordu.

"Evet ve o da bunu biliyor." Yanındaki kız bir kahkahayı bastırdı.

"Bunu biliyor, çünkü Vampir kulağı var." Orion masasından başını kaldırdı ve keskin bakışlarıyla onları kıstırdı. "Eğer önümüzdeki hafta ceza almak istemiyorsanız, benim ve diğer öğretim üyeleri hakkındaki küçük düşüncelerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

Kızların ağzı açık kaldı ve benden bir homurtu kaçtı. "Hadi ama Profesör, sanki bir grup kızla birlikte olmayı sevmiyorsun.
"Tyler ön sıradan seslendi, sarı uçlu saçlarını karıştırmak için bir elini saçlarına soktu.

Orion oturduğu yerden kalktı ve eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle çocuğa doğru ilerledi. Orion ona doğru uzandığında çocuk bir kulaktan diğerine sırıttı. Bir hareketle Tyler'ın kafasını sırasına çarptı ve gülümsemesi kaybolurken tüm sınıf nefes nefese kaldı.

Orion parmağıyla odadaki henüz kafasında yara olmayan herkesi işaret etti. "Bana göre, her

ve her biriniz sadece bir çift kulaksınız. Benim konuşmamı dinleyecek kulaklar ve bu dünyada başka kimse yok. Sınıfta. Yanındaki koltukta oturan küçük kankanla konuşmak istiyorsan, durma. Ama bu gece cezada Frosted Tips'e katılacaksın. Ve inan bana, benimle cezaya kalmak hiç de eğlenceli bir deneyim değil."

"Gözaltı mı?" diye soluk soluğa alnını ovuşturdu çocuk.

Orion'un gözleri "gerçekten istiyor musun?" dercesine ona dikilmişti.

Şimdi benimle sohbet etmek ister misin? baktı ve çocuk geri çekilerek hızla başını salladı.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. O öğretmen az önce bir öğrenciye fiziksel olarak saldırmıştı! Bu nasıl bir okuldu böyle?

Tory ile bakıştık ve içimde bir öfke kabardı. Bu hiç iyi değildi.

"Burası çılgın bir yer," diye fısıldadım Tory'ye.

"Berbat," diye onayladı.

Atlas'ım yüksek sesle çaldı ve Orion'un bakışları öfkeyle üzerime çevrildi. Özür dilemek için elimi salladım ama o ne yapacağını şaşırdı ve sessize alma düğmesini bulmaya çalıştı. Bakışlarım ekrandaki bildirime takıldı ve kaşlarımı çattım.

FaeBook'tan özel bir mesaj aldın, Darcy!

Meraktan bunalmış bir halde ekrana dokundum ve uygulamaya doğru yol aldım. Gelen kutumda 'Falling Star' adında birinden gelen tek bir mesaj buldum ve profil resmi bir hilaldi.

Düşen Yıldız:
Sana tüm hikayeyi anlatmadı.

Tory'ye baktım ve onun da kendi Atlas'ını önüne çektiğini gördüm. Onun da sohbet kutusunda olduğunu fark ettim ve bana şaşkınlıkla bakarken kaşlarım çatıldı.

Bir cevap tuşladı ve ben de ekranıma baktım.

Roxanya Vega:
Kimi?

Cidden profil ismini değiştirmesi gerekiyordu. I
Bir kahkaha attı, Atlas'ını aldı ve onun için yaptı. Geri verirken bana teşekkür eder gibi bir ifade takındı. Konu bilgisayarlara geldiğinde ben her zaman ondan biraz daha teknoloji meraklısı olmuşumdur.

Atlas'ımdan keskin bir ping sesi geldi ve irkildim, Orion'la gözlerimi kilitlediğimde omuzlarım kamburlaştı. Eğer gözler lazer ateşleyebilseydi, o anda bağırsaklarımdan bir su birikintisi olurdu.

"Bayan Vega, siz tamamen aptal mısınız?" diye hırladı.

"Hayır," dedim elimden geldiğince güçlü bir şekilde. "O zaman neden Atlas bildirimleriniz benim kapatmanız için sizi açık bir şekilde uyardıktan sonra mı?"

Boğazım düğümlendi ama bocaladığımı görmesine izin vermek istemedim. Yüzde on (tamam seksen) korkmuş olabilirdim.

ama elimden gelse bunu bilmeyecekti.

"Fark etmemiştim-" Başladım ama ağzı şeytani bir gülümsemeye dönüşerek sözümü kesti.

"Bana asla yalan söyleme," diye homurdandı ve ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Duyalım o zaman. Dersimi bölecek kadar önemli olduğu belli olan bu mesajda ne yazıyor?"

Ekrandaki mesaja bakarken nefesim kesildi. Kelimeleri gözlerimle takip ettim ve günüm ciddi anlamda karanlık bir hal aldı. Bir rollercoaster'ın tepesine ulaşıp, kemerinizin kilidinin açıldığını fark etmek gibi bir şeydi.

"Yüksek sesle. Şimdi," dedi Orion ve ben Tory'yi gördüm Okuduğunu belli ederek başını salladı.

Güle güle hayat, seni tanımak güzeldi.

Etrafımdan birkaç kıkırdama sesi gelince boğazımı temizledim.

Okumaya başladığımda Diego bana sempatik bir bakış attı, Her heceyi telaffuz ederek, sonuma giden yolda yolculuğun tadını çıkarabileceğimi düşündüm.

"Kardinal Büyü dersini veren kas yığını. Açık olmak gerekirse, Orion'u nefesindeki burbon kokusundan tanıyacaksınız."

"-yüzüne damgasını vuran sürekli çatık kaşları ve işini kaybettiğinden beri yüzündeki genel başarısızlık havası Solarian Pitball Ligi'nde oynama şansı."

Gözlerimi kaldırdım, Orion'un buzulları eritebilecek bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim boğazımda düğümlendi. Kahkaha

sınıfta büyüyordu ve Orion patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu.

"Peki o renkli mesajı sana o kadar çok arkadaşından hangisi gönderdi?" diye sordu, ölümcül bir sakinlikle.

"Bilmiyorum. Bir çeşit... anonim," dedim zayıf bir sesle ve Atlas'ı uzattım.

Bir süre ona baktıktan sonra sınıfa döndü. "Herkes işinin başına dönsün."

Sandalyesine geri yerleşti ve ben dudağımı ısırdım, göğsümdeki gerginlik dayanılmaz hale geldi.

Bu kadar kolay kurtulmamın imkanı yok.

Orion Atlas'ına bakmaya geri döndü ve ben de dudaklarımda binlerce kelimeyle Tory'ye döndüm.

"Sence bu Falling Star denen kişiye güvenebilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Bu yerde kime güveneceğimi bilmek zor."

Orion aniden sanki yerimden kalkmamı istermiş gibi elini salladı. Kaşlarımı çatarak onay almak için etrafıma bakındım ama herkes çelik gibi bir kararlılıkla Atlas'larına bakıyordu.

"Bayan Vega, eğer önümüzdeki üç saniye içinde ayağa kalkmazsanız, buna pişman olacaksınız," diye bağırdı Orion.

"Hangi Vega?" Tory alaycı tonunu zar zor gizleyerek sordu.

Vay anasını Tor.

Orion'un gözleri ona kaydı. "Saçlarının uçlarını maviye boyayarak kendini bireyselleştirmeye çalışan kişi. Bu

bu arada başarısız oldu."

Hakaret karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım ve kıpırdamamaya karar verdim.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, ahmak.

"Ayağa kalk," diye emretti.

"Hayır dersem kafamı masaya mı vuracaksın?" Dişlerimi sıkarak sordum. Belki de
Blöfünü görmekten yüzde bir korkuyordum ama bir sonraki hedefi olmak da istemiyordum. Görünüşe göre buradaki herkes bu kültürdeki yeri için savaşmak zorundaydı. Ben bu kültürde
ilk günümde zayıf bir halka haline getirildim. Ve buna karar verdiğimde, içimde doğuştan gelen bir şey, ekilen bir tohumun aniden filiz vermesi gibi canlandı.

Kahretsin, ben gerçekten Fae'yim.

"Ben yaparım." Tory oturduğu yerden kalktı ama Orion elini kaldırdı.

"Sana sormadım," diye hırladı.

Tory suratını astı, sonra gözlerini devirerek sandalyesine geri döndü. Tory'nin her zaman benim için kurşun yemesinden hoşlanmıyordum; her zaman beni koruması gerekmiyordu.

Ayağa kalktım ve cümlemi beklerken kaşlarımı kaldırdım. Orion'un ağzı köşeden kıvrıldı ve gözlerine yırtıcı bir parıltı girdi. Korku içime işledi ama dehşetimi göstermeyi reddederek bakışlarını tuttum.
Bir şey bana yayında tadını alabildiğini söyledi.

"Bana bir Nemean Aslanı'nın niteliklerini ve yeteneklerini anlat." Yine o ürpertici gülümseme şeyini yaptı. Sanki Larry kadar mutluydu. Ama artık taktiğini anlayabiliyordum. Bu onun

İnsanların gözünü korkutmak. Arkadaş canlısı bir tipmiş gibi davranıyor, sanki bir an için sizin tarafınızdaymış gibi, sonra BAM yüzünüzü bir masaya çarpıyor.

Nemean Aslanı'nın ne olduğunu bilmediğimi biliyordu ama beni utandırmak istiyordu. Tıpkı bu okuldaki diğer pislikler gibi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sessizce. "Ama herkes çalışırken aynı derecede işe yaramaz kız kardeşinle konuşmak için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?"

İçimde bir öfke parladı ve Tory oturduğu yerden aniden kalktı. "Sen kime işe yaramaz diyorsun?"

"Yeterince açık konuşmuyor muyum?"

Dudaklarını büzdü ve cevap vermedi.

Bir süre bizi inceledikten sonra gözleri bir fikirle parladı. "İkiniz de masalarınıza tırmanın."

Keskin sesi üzerime çöktü ve itaat etmekten başka bir şey yapamadığımı hissettim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.
Tory'nin yanındaki masamın üzerine koydum ve odadaki herkes heyecanla konuşmaya başladı.

Orion masasına yaslanmak için hareket etti, elleri cebindeydi. Diego'ya başıyla işaret etti. "Polaris, lütfen açıkla
Solunuzdaki cahil ikizlere Zorlamanın ne olduğunu yüksek sesle ve açıkça anlatın."

Diego ayağa kalktı, sandalyesinin ayakları çığlık atarak yere sürtündü. Bere şapkasını düzeltti ve bize bir cevap vermeden önce özür dileyen bir bakış attı. "Zorlama, istisnasız tüm Fae'lere bahşedilen Kardinal büyülerinden biridir. Bu

Zihni zayıf olanları kontrol etme yeteneğine sahiptir ve özellikle ölümlüler üzerinde etkilidir."

"Onlara nedenini söyle," diye bastırdı Orion, gözleri üzerimizdeyken neşeyle dans ediyordu.

Tüm bu bilgiler kafama dank ederken kalbim güm güm atıyordu. Zorlama büyüsü yapabilen herkes bizi kontrol edebilirdi.

Diego boğazını temizledi. "Çünkü çoğu Fae genç yaşlardan itibaren temel Zorlamaları engellemek için zihinlerine basit bir kalkan uygulamayı öğrenir."

Orion Diego'ya, "Teşekkür ederim, otur," dedi ve yanaklarımda bir sıcaklık oluştu.

"Bize hiç öğretilmedi-" Tory başladı ama Orion onun önünü kesti.

"Sessiz olun," diye emrettikten sonra sınıfın geri kalanına baktı. "Vega İkizleri'nin nasıl gösteri yapacaklarını öğrenmeleri gerekiyor.
basit bir kalkan. Onları bunu yapmaya teşvik etmek için, hepiniz
bundan sonra her fırsatta onları zorlamakla görevlendirilmiştir."

Kylie sevinç çığlıkları attı ve sınıftan birkaç kişi daha güldü.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Daha önce adını bile duymadığımız bir şeyi yapmayı nasıl öğreneceğiz?"

Adam sessiz kalmasını emrettikten sonra Tory hâlâ dudaklarını açmaya çalışıyordu ama bunun için gerçekten çok uğraşıyordu.

Orion bizi görmezden gelerek ön sıradaki Tyler'ı işaret etti. "Ayağa kalk, arkanı dön, tek komut."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kendimi masadan kalkmaya zorlamaya çalışarak ama bunu yapamadığımı fark

ederek ağzımdan kaçırdım.

Orada kalma dürtüsünü görmezden gel.

Lanet olsun.

Tyler heyecanla bize sırıttı. "Yukarı aşağı zıplayın ve kollarınızı tavuk gibi çırpın."

Zıplamaya başladığımda bacaklarım hemen bana uydu ve kollarım da yanımda çılgınca çırpınarak beni takip etti. Tory benimle aynı anda bir aşağı bir yukarı zıplarken hâlâ umutsuzca konuşmaya çalışıyordu.

Kahkahalar sınıfta yankılanırken sıcaklık yanaklarıma çarptı. Orion da katıla katıla sırıtıyordu. "Sıradaki kim?" diye sordu ve Kylie'nin kolu bir N.A.S.A roketinden daha hızlı havaya fırladı.

Kahretsin!

"Devam et." Adam başıyla onu onayladı.

Çok güzel yüzünde kötü niyetli bir ifadeyle ayağa kalktı ve kalbim öfkeyle çarptı. Önceki dürtünün üzerimden gittiğini hissettim ve hem Tory hem de ben hareketsiz kaldık.

Tory, Atlas'ını masanın üzerinden tekmeleyerek, "Siktir et bunu," diye bağırdı. Orion'un kolu dışarı fırladı ve Atlas havada durdu, görünmez bir rüzgârın üzerinde daha önce olduğu yere oturmak için geri süzüldü.

Sınıf kapısı açılıp Müdür Nova içeri girdiğinde onu azarlamak için ağzını açtı. Etrafı ilgiyle inceledikten sonra Orion'a gülümsedi. "Herkesin ilk dersi nasıl gidiyor?"

"Korkunç," diye mırıldandım ama beni duymuyor gibiydi.

Orion'un gözleri bana doğru parladı ve bunu doğruladı.

Yere düştüm.

Masamdan kalkıp kollarımı kavuşturarak ona baktım. Nova'nın bir şey yapmasını beklemiyordum, Caleb'in Tory'yi ısırmasına seyirci kaldıktan sonra. Ama belki de dikkatini dağıtmak bu çılgınlığa bir son vermek için yeterli olabilirdi.

"İkizler geride kaldı," dedi Orion ona açık açık. "Tarikatlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bunun ötesinde, onlar Zorlamaya karşı basit bir kalkanları bile yok ve diğer büyülerden de şüpheliyim. Yani büyük ihtimalle dönem bitmeden ölmüş olacaklar."

Midem katı bir top haline geldi ve o anda ondan nefret ettim. Sanki bu kadar hazırlıksız olmamız bizim suçumuzmuş gibi konuşuyordu. Buraya bir günlüğüne gelmiştik ve tüm hayatımızı Fae'ler hakkında hiçbir bilgimiz olmadan geçirmiştik. Yeni öğrendiğimiz bir büyüye karşı kalkan oluşturmamız nasıl beklenebilirdi ki?

"Hmm." Nova bize doğru baktı. "Bu işe yaramaz." Alt dudağına dokundu. "Haftada bir gün ders için Liaisons'a gitmeleri gerekecek."

Orion başını salladı. "En azından buna ihtiyaçları var."

Nova düşünceli bir ifadeyle, "Bu iş için en iyisine ihtiyaçları

olacak," dedi. "Doğru." Orion çenesindeki kısa sakalı kaşıdı, Birdenbire konuşmaya ilgisiz görünmeye başladı.

"Yani birine sen özel ders vereceksin, diğeri için de ben başka bir Profesör seçeceğim."

Orion'un sıkılmış ifadesi bir öfke duvarına dönüştü. "Çoğu akşam Pitball koçluğu yapıyorum, bunun için zamanım yok."

Nova parlak bir sesle, "Evet ama sadece bir saatliğine koçluk yapacaksınız, sonra bütün akşam emrinizde olacak," dedi.

"Haklısın, bunun için özel zamanımdan vazgeçmeyi çok isterdim," dedi kuru bir sesle ve Nova onun alaycılığını fark etmemiş gibi gülümsedi.

Müdür bana baktı ve işaret etti. "Tory, sana Profesör Orion ders verecek ve-"

"Ben Darcy," diye düzelttim.

"Tabii ki öylesin," diye geri adım attı Nova. "Yani Orion ve Darcy ile birlikte olacaksın, sana haber veririm-"

"Ben Tory," diye homurdandı kız kardeşim.

"Doğru-" Nova başladı ama Orion araya girdi.

"Mavi, sen benimlesin." Beni işaret etti ve ben de bu lakap karşısında kaşlarımı çattım.

"Doğru," dedi Nova. "Bu gece başlamalısın; bir an önce yola koyulmaları gerekiyor."

"Harika," diye ısırdı ve midem sinirle doldu.
Ben ve o mu? Liaising? Lütfen hayır.

"O zaman sizi yalnız bırakayım." Müdür topuklu ayakkabılarını giydi ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Orion derin bir iç çekti ve duruşundaki gerginlikle tahtaya doğru yürüdü.

"Efendim?" Kylie inledi. "Artık Zorlama yapmıyor muyuz?"

"Hayır," diye hırladı. "Oturun ve çenenizi kapatın. Bu hepiniz için geçerli."

Tory ve ben koltuklarımıza geri çöktük ve ruh halim daha da karanlık bir hal aldı. Akşamlarımı Aer tower'da Seth ve arkadaşlarıyla geçirmek zaten yeterince kötü görünüyordu, ama

şimdi daha da kötüleşecek gibi görünüyordu. Ben ve Profesör Bites-His-Students bir odada birlikteydik. Görünüşe göre evren günümü mahvetmek için gerçekten iyi bir yol izliyordu. Sabahki burç yorumumu hatırladığımda, Profesör Orion'un Terazi burcu olup olmadığını merak ettim.

TORY

Profesör Asshat ile ikili Kardinal Büyü dersimizden sonra, öğle yemeği için Küre'ye doğru giden öğrenci sırasını takip ettik. Işıl ışıl parlayan altın bina
Güneş ışığında nefes kesiciydi ve ben kendimi o kadar kaptırmıştım ki
ona bakarken, neredeyse tepelerine çıkana kadar girişte duran dört Varisi fark etmedim.

Darcy onları gördüğünde nefesinin altından bir küfür mırıldandı ve parmakları bileğime dolanarak beni uyardı.

Onunla yüklü bir bakış alışverişinde bulundum ve yaklaşırken çenemi dik tuttum. Bir mucize eseri, bizi fark etmemiş gibi görünüyorlardı ve biz onları geçmek zorunda kalmadan önce dördü içeri yöneldi.

Bir grup heyecanlı gençle birleştik.
yüksek sesle Pitball diye bir şey tartışıyor ve fark edilmeden yemek kuyruğuna doğru ilerliyorduk. Mirasçılardan saklanmayacaktım ama onların dikkatini bilerek çekecektim. bana bile aptalca bir fikir gibi geldi.

"Falling Star'dan gelen mesajlar konusunda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Darcy tırnağını çiğnerken bana sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Görünüşe göre buradaki herkes
Burası ya bizim tarafımızdan tehdit ediliyor ya da bizden bir şey istiyor. Ve Orion hakkındaki değerlendirmeleri oldukça komik olsa da bizi çoktan bu işin içine düşürdüler."

Darcy bir kahkaha attı. "Acaba gerçekten de burbon kokuyor mudur?"

"Bunu bu akşam onunla yapacağın özel derste öğrenebilirsin," diye şaka yaptım ve yanıt olarak yüzünü buruşturdu.

O kadar çok yemek seçeneğinin bizi beklediği bir tezgâha vardık ki kendimi bir restorana girmiş gibi hissettim bir okul kafeteryası yerine. Bir tabela bizi bilgilendirdi. teşhirden soğuk bir şey alabilir veya masa servisi için sıcak yemek sipariş edebilir.

Ne tür bir yemek tercih edeceğime karar verirken, kulağıma bir heyecan çığlığı geldi ve hemen ardından "Majesteleri! Sizin için bir masa ayarladım!"

Başımı çevirmeye başladım ama Darcy kolumdan çekerek beni tekrar gençlerin arasına soktu.

"Yine o çılgın A.S.S. kızı," diye tısladı. "Varisler onun bize kraliçelerim dediğini duymadan önce bir şeyler alıp buradan gidelim!"

Darcy bizim için birkaç büyük denizaltı alırken bir kahkaha attım ve beni kalabalığın içinden çıkışa doğru yönlendirmesine izin verdim.

Büyük bir buz bloğundan yapılmış gibi görünen geniş bir buzdolabında durakladım ve odaya geri bakmadan önce bize birkaç içki aldım. Uzun boylu, kahverengi saçlı bir kız bize doğru çılgınca el sallıyordu ve ben de kız kardeşimin peşinden dışarı çıkarken dudağımı ısırdım.

Darcy rastgele bir yol seçip huzur içinde yemeğimizin tadını çıkarabileceğimiz bir yer aramaya başladığımızda, "Buradaki insanların hepsi deli," diye homurdandı. "Onlar ya

Uzun zamandır kayıp olan kraliçelerini yeniden ağırlamaktan mutluluk duyuyorlar ya da tahtlarını çalmak için geri döndüğümüz için bize kızıyorlar."

"Biliyorum. Sanki aptal tahtlarını isteyip istemediğimizi sormak hiç akıllarına gelmemiş gibi. Yani, prenses olduğunu öğrenmenin masalsı versiyonu harika ama gerçekte ben Bir imparatorluğu yönetmekle ilgili çok fazla iş olduğunu hayal edin. Ve bizim bu rolü üstlenmek için hiçbir vasfımız yok."

"Evet. Bırakalım da aptal Varisler o lanet tahtlarını ellerinde tutsunlar," diye onayladı Darcy. "Ben sadece sihrimi istiyorum."

"Ve mirasımız," diye ekledim sırıtarak.

"Evet, ve bu. Darius yandığından beri daha da çok. Sahip olduğumuz her şey," diye karanlık bir şekilde cevap verdi ve Ignis Evi Kaptanı hakkında bir başka küfür dizisini bir araya getirmekten kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Darcy dün gece zaten bir saatten fazla dinlemek zorunda kalmıştı ve ona daha fazla küfür etmek paramızı geri getirmeyecekti.

Darcy, The Orb'dan benim için aldığı denizaltıyı bana uzattı ve ben de ona aldığım pembe limonata şişesiyle değiştirdim.

Yürürken yemeğimizi yedik ve damak tadımda dans eden muhteşem lezzet kombinasyonu karşısında yüksek sesle inlemekten kendimi alamadım. Peynir ve salata vardı ve bir çeşit
Aynı anda hem tatlı hem de tuzlu olan bir sos. Kıt gelirimizle yemekler sade ve yarı besleyiciydi. En iyisi Son zamanlarda yediğim tek yemek Joey'in barda sunduğu akşam yemeğiydi. O zamanki yağlı hamburger ve patates

kızartmasını ne kadar sevmiş olsam da, bunun eline su dökemezdi.

"Vay anasını, sadece yemek için bile burada kalırım," diye inledim parmaklarımdaki son sosu yalayıp lezzetli limonatayı boğazımdan aşağı yudumlarken.

Darcy gülerek, "Pete'in sosis ve püre çabalarını utandırdığı kesin," diye onayladı. Eski evlatlığımız Ebeveynim tam olarak üç öğün yemek pişirebilecek beceriye sahipti ve diğer ikisi donmuş pizzaydı. Eğer hiç yemek yemeseydim
Sosis yine çok erken olacaktı.

Yürüyüşümüz bizi Akademi arazisinin kuzeyinde, haritalarımızda 'Toprak Bölge' olarak işaretlenmiş bir alana götürdü. Etrafımız yeşilin her tonuyla çevriliydi.
Akla gelebilecek her renkte ve güneşin altında açan çarpıcı çiçekler. Harita, arazinin her bir Element için bir tane olmak üzere dört bölüme ayrıldığını gösteriyordu ve bu bölümlemenin bir isimden çok daha fazlası olduğunu anlamaya başlamıştım. Tüm manzara, ona adını veren Element tarafından şekillendirilmişti ve bu Elementler arasında dolaşmak farklı kıtalar arasında dolaşmak gibiydi.

Solumuzda, kır çiçekleriyle dolu eğimli yeşil bir tepe Gökyüzünden süzülerek yumuşak çimlerin üzerine inen bir yaratık gördüğümde kıpırdamadan durdum.

Darcy'nin kolunu tuttum, önümdeki manzara karşısında dudaklarım aralanırken tek kelime bile edemedim. Göz kamaştırıcı bir sürü
Kanatlı tek boynuzlu atlar, gümüşten bronza, altından pembelere, sarılara ve hatta yeşile kadar metalik renklerde parıldayan kürkleriyle çayırda ilerlemeden önce yere indi. Paltolarına simler serpiştirilmişti ve uzun

Altın boynuzları güneş ışığını cilalı metalden yapılmış gibi yakalıyordu.

"Hayatta olmaz," diye nefes aldı Darcy.

Küçük bir aygır onun sesini duyunca başını kaldırdı ve biz de onu ürküttüğümüzden endişelenerek donup kaldık ama güzel, gümüş renkli yaratık bize merakla baktı.

Dudaklarım kontrolsüzce büyüyen bir gülümsemeye dönüştü. Demek istediğim, genellikle kız gibi bir kız değildim ama bu lanet olası bir uçan tek boynuzlu attı!

Tek boynuzlu at bize doğru koşarken göğsümde kabaran heyecan çığlığını bastırmak zorunda kaldım.

"Omagod," diye soluk soluğa bağırdı Darcy tam önümüzde dururken.

Görkemli yaratığın pırıl pırıl kürküne dokunmama izin verip vermeyeceğini merak ederek elimi uzattım.

Tek boynuzlu atın gözleri eğlenceyle parıldıyor gibiydi Öne doğru eğildi, böylece parmaklarım yumuşak burnunun üzerinden geçip yelesine girdi.

Darcy de elini uzatarak parmaklarını adamın yüzünün yan tarafında ve boynunda gezdirdi.

Tek boynuzlu at daha da yaklaştı, yüzünün yan tarafını göğsüme sürttü ve benden bir kahkaha kopardı. Sonra yüzünü Darcy'ye bastırdı ve Darcy kollarını onun boynuna dolayarak Cheshire Kedisi gibi sırıttı.

Pembe bir tek boynuzlu at tırısla yaklaştı, bir an bizi süzdükten sonra burnunu boynuma dayayan aygıra doğru kişnedi. Aygır öyle bir homurdandı ki

Pembe tek boynuzlu at solumuzdaki ağaçlara doğru ilerlemeden önce ayağını yere vurdu.

"Kes şunu Tyler!" Sofia'nın sesi pembe tek boynuzlu atın az önce girdiği ağaçların arasından geldi ve şaşkınlıkla irkildim, Nereden geldiğini merak ediyordum.

Gümüş tek boynuzlu at yüzünü tekrar göğsüme bastırdı ve ben de karşılık olarak elimi boynunda gezdirdim.

"Senin ne olduğunu bilmiyorlar!" Sofia öfkeyle, eteğini ters giymiş ve gömleğinin sadece yarısını iliklemiş bir halde çalılıkların arasından çıktı. Düğmelerini iliklemeye devam etti. yalınayak bize doğru yürüdü, gümüş tek boynuzlu ata sanki onu gücendirecek bir şey yapmış gibi ters ters baktı.

"Dikkat et de onu korkutma," diye söze başladım ama yanımdaki tek boynuzlu at önce sinirli bir homurtu çıkardı. Aniden bana doğru geldi ve saçlarının uçları buzlu ve yüzünde kocaman bir sırıtış olan bir çocuğa dönüştü. Aynı zamanda çırılçıplaktı ve görünüşe göre bu durum onu hiç rahatsız etmemişti. Elim, o sırada
tek boynuzlu atın boynu, şimdi onun göğsüne dikilmişti. Tiksinti dolu bir çığlıkla onu geri çektim ve Darcy bir çığlık attı,
geriye doğru sarsıldı ve kıçının üzerine düştü.

"Artık ön sevişmeyi aradan çıkardığımıza göre, siz kızlar benim odama geri dönecek misiniz?" Tyler bana ve Darcy'ye göz kırparak sordu.

"Sen bir tek boynuzlu attın!" Beynim az önce olanları anlamakta zorlanırken Darcy şaşkınlıkla bağırdı.

"Pegasus," diye düzeltti Tyler. "Ve siz ikiniz her yerdeydiniz
Ben." Eğer bu mümkünse sırıtışı genişliyordu ve ben

birden ne dediğini anladım. Az önce okşadığımız güzel yaratık aslında oydu.

"Göğsüme mi sokuldun?" Tiksintiyle sordum.

"Evet," diye cevap verdi Tyler, bakışlarını neyse ki gömleğimin altında saklı olan göğüslerime çevirerek.

İçgüdüsel olarak yumruğumu savurdum ve onu hazırlıksız yakalayarak çenesine vurdum ve tökezleyerek geri dönmesine neden oldum.

"Kahretsin!" diye küfrederek yüzünü tuttu.

"Senin neyin var böyle?" Darcy ayağa kalkıp benimle omuz omuza durmak için hareket ettiğinde talep etti.

"Hey, ne olduğumu fark etmediğini nereden bilebilirdim ki?" Tyler geri çekilmeye başlarken sordu. "Sen benim kadar ilgileniyor gibiydi."

"Çünkü at suratlı bir ucube tarafından taciz edilmediğimizi, vahşi bir hayvanı okşadığımızı sanıyorduk," diye hırladım.

Sofia benim kazmamla eğlenerek homurdandı ve Darcy ellerini ona doğru kaldırırken Tyler geri çekilmeye devam etti tehditkar bir şekilde.

"Tamam, tamam, özür dilerim," dedi Tyler yatıştırıcı bir şekilde. "Saçından çekileceğim."

Düşecekmiş gibi ileri atıldı ama elleri yere çarpamadan toynaklara dönüştü ve vücudunun geri kalanı tekrar güzel gümüş Pegasus'a dönüştü.

Sürünün geri kalanına doğru tepeye tırmanırken bakmaktan kendimi alamadım ve Sofia bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Onun için üzgünüm," diye mırıldandı. "Tarikatınızda kimin yer alacağını seçemiyor olmanız ne yazık."

"Pembe Pegasus sen miydin?" Farkına vararak sordum ve o da utangaç bir şekilde başını salladı.

"Evet. Bulutların arasından uçarak gücümüzü yeniliyoruz ve ben de sıradaki Ateş Elementi Sınıfımızdan önce şarj oluyordum," diye açıkladı.
uçan tek boynuzlu at önemli bir şey değildi.

Bu konuda söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Aslında gitsek iyi olacak," diye devam etti Sofia, bizim şaşkınlığımızı fark etmemiş gibi. "Dersin başlamasına sadece yirmi dakika var ve Ateş
Arena, sahanın güney ucunda yer almaktadır.

Darcy Atlas'ının üzerindeki zaman çizelgesine bakarken, "Sırada Ateş yok," dedi. "Hava var. Sanırım Diego da orada olacağını söylemişti."

"Bu iyi bir şey. En azından burada konuşabileceğimiz iki normal insan var," dedim, ancak Sofia çalıların arasında çoraplarını, ayakkabılarını ve ceketini bulmaya giderken, boş zamanlarını toynaklarla geçiren biri için normalin gerçekten geçerli olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Darcy Atlas'ından bir sonraki dersinin haritasını çıkarırken bana bilmiş bir gülümseme verdi ve Sofia ile bana veda ederek, okulun doğusuna giden yola girdi.

gerekçesiyle. İçeri girerken biraz hayal kırıklığına uğramıştım. İlk gerçek sihirbazlık dersimiz için ayrı yönler vardı ama bu, ayrı olacağımız birkaç dersten biriydi.

İlk Element dersimizi alacağımız Ignis Evi'ne ve onun ötesindeki Arena'ya doğru ilerlerken Sofia da benimle birlikte adım attı.

Toprak Bölgesi'nden çıkıp güneydeki Ateş Bölgesi'ne geçmemiz biraz zaman aldı ama Sofia ilerledikçe Tarikatı hakkında verdiği bilgilerle beni eğlendirdi ve ben de yaşadığım şoku yavaş yavaş atlattım.

Gün ortası güneşi itfaiyecilerin evine yaklaştıkça parlıyordu ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Dün gece o kadar karanlıktı ki sadece birden fazla ateşin bulunduğu binanın girişini görebilmiştim.
Gece görüşümü mahvediyor ve geri kalanını görmemi engelliyordu. Fark etmediğim şey, binanın birinci kattan itibaren tamamen sarı, turuncu ve kırmızının çeşitli tonlarında camdan yapılmış olması ve bunların hepsinin birbirine karışarak devasa, parıldayan bir ateş izlenimi vermesiydi.

"Yukarıdan bakınca bir yıldıza benziyor," diye yorumladı Sofia, dikkatimi binaya verdiğimi fark ederek.

"Böyle bir şeyi nasıl yaratmışlar?" Merakla sordum. İşin içinde sihir olduğuna şüphe yoktu ama bu kadar emek harcandığını hayal bile edemiyordum. Yalnızca tasarım aklımı başımdan aldı.

"Elbette ateş büyüsü ve sanırım işin içinde biraz ejderha ateşi de vardı. İkinci yılımızda büyülü altyapı hakkında daha fazla şey öğreneceğiz."

"Yani böyle şeyler yapmayı öğrenecek miyiz?" Gözlerimi büyülü binadan ayıramayarak hevesle sordum. Biz yürürken güneş camın farklı parçalarına vuruyor ve neredeyse gerçekten yanıyormuş gibi görünüyordu.

"Yaratmak biraz iddialı olabilir," diye güldü Sofia. "Ama Elemental sihrimizi yaratım için daha incelikli kullanmayı öğreneceğiz, evet."

Bu fikir karşısında sırıtmaktan kendimi alamadım.

Ignis Evi'ni geçtik ve arazinin kayalık ve kuru olduğu Ateş Bölgesi boyunca patikayı takip ettik. Henüz Hava veya Su Bölgesini keşfedecek zamanım olmamıştı ama doğuda büyük bir ormana ve
Cardinal Magic'e giderken gölü batıya doğru süpürüyordum.

Parlak kırmızı çiçeklerle dolu bir sarmaşık sağımdaki siyah lav kayasından bir duvara tutunmuştu ve etrafta başka bitkiler de fark ettim. Ateş manzarası ilk başta çorak gibi görünse de, daha dikkatli baktıkça daha da güzelleşti.

Sarı ve altın mineralleriyle parıldayan iki kaya yüzü arasındaki bir yarık boyunca ilerledik.

Sofia ilgimi tekrar fark ederek, "Bu kükürt," dedi. "Sen yürüyen bir ansiklopedisin, bunu biliyor muydun?"
Alay ettim, şikâyet ettiğimden değil. Bu yerde neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun bilgisi benim için çok değerli.

"Gerçekleri severim. Yay burcuyum, bu da yardımcı oluyor. yeni şeyler öğrenirler ve genellikle oldukça zekidirler."

sırıtarak cevap verdi.

Bunu ciddi bir şekilde söylemesi, içimde serbest kalmak isteyen inançsızlığı bastırmaya çalışmama neden oldu. Sanırım buraya uyum sağlamak istiyorsam tüm bu burç meselelerine zihnimi açmaya çalışmam gerekecekti.

"Öyle mi?" Şüpheciliğimi uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Evet. Ayrıca çok iyi bir hafızam var.
sınavlarda başarılı olmama ve güç eksikliğimi biraz olsun telafi etmeme yardımcı olur."

"Güçten yoksun musun o zaman?" Nazikçe sordum, bunu söylemenin doğru olup olmadığından emin değildim ama konuyu açan oydu.

"Evet. Konu güç olduğunda ailem sıralamada oldukça altlarda yer alıyor. Kendinizi on numara olarak hayal ederseniz, ben... üç numara olurum sanırım." Omuz silkti. "Bizim dünyamız tamamen güçle ilgili, bu da benim besin zincirinin en altında kalmaya mahkum olduğum anlamına geliyor ama gerçekten umursamıyorum. Yani, en azından hayatımın geri kalanında pozisyonumu ele geçirmek ve korumak konusunda endişelenmeme gerek yok, anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz, ama sanırım hoşuma gidip gitmediğini çok yakında öğreneceğim."

"Evet, öyle diyebilirim. Tüm hayatın bir güç mücadelesi olacak," dedi sırıtarak.

"Mükemmel," diye iç geçirdim. "Peki ya iddia etmem gereken güç her neyse onu istemediğimi söylesem? Sadece kendi sihrimi kendi amaçlarım için kullanmak ve
doğuştan gelen haklarla, tahtla ya da varislerle hiçbir ilgisi yoktur-"

Sofia'nın kahkahası sözümü kesti ve ona bir kaşımı

kaldırdım.

"Şaka yapmıyordum," dedim kararlılıkla.

"Tanrım, Tory," dedi kendini biraz dizginleyerek. "Bizim dünyamız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu söylemeyi çok isterdim.
gün batımına doğru kaçıp gidebileceğinizi düşündünüz ama... bu asla
olacak."

"Kahretsin," diye cevap verdim yarım ağızla. Benden beklenen şeylerin hiçbirini yapmak için hâlâ bir planım yoktu ama en azından bir konuda cevabımı almıştım. Hiçbir şekilde güç yarışından çekilebileceğimi ve umduğum gibi diğer Varislerin dikkatinden kaçabileceğimi sanmıyorum.
Belki onlarla konuşabilir ve güçlerini istemediğimi söyleyebilirdim. Tamamen mantıksız olamazlardı...

Kükürtle dolu yarıktan çıktık ve kükürt kokusu burun deliklerime saldırdı.

Buharın kıvrılan dallarını görene kadar etrafıma bakındım. sağımızdaki arazide yükseliyor ve uzaktaki suyun parıltısı.

"Kaplıcalar mı?" Merakla sordum.

"Oh, evet. Burası ateşin su ile buluştuğu yer. Yüzmek ve rahatlamak için en iyi yer olduğunu duymuştum. Bir akşam dersten sonra oraya gitmeli ve denemeliyiz!" Sofia heyecanla cevap verdi.

"Bikinim yok," dedim omuz silkerek, ama kaplıcalarda yüzme fikri kesinlikle cazipti. Bu yüzden
Su çok derin olmadığı sürece; birkaç yıl önce travmatik bir kaza geçirmiştim ve o zamandan beri derin su düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Evden bir tane getirmedin mi? Eminim tavsiye edilenler listesinde vardı-"

"Evden getirdiğim tek şey sırtımdaki giysiler ve bir cep dolusu paraydı ve Darius
Dün gece onları yok ettim," diye cevap verdim karanlık bir şekilde.

"Oh, evet, dün gece kabul törenimi tamamladıktan sonra bunu duymuş olabilirim. Görünüşe göre seninle biraz ileri gitmiş..."

"Yani cesedindeki giysileri yakmadı mı?" Cevabı zaten bildiğimi düşünerek sordum. Bu özel duruşma özellikle benim yararıma tasarlanmıştı.

"Umm, hayır. Ama dediğim gibi ben çok güçlü değilim. O yüzden beni dikkate almasını beklemezdim.
Her neyse." Ben sinirle oflarken Sofia bakışlarını ayaklarının altındaki patikaya indirdi.

"Aşırı büyümüş biriyle ters düşmek konusunda bana güvenin,
geldikten sonra yarım saat içinde," diye mırıldandım.

Sofia nefes nefese kaldı ve beni duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. "Eğer onun kulağına gitmesini istemiyorsan bu düşünceni kendine saklamak isteyebilirsin. Varislerin çok fazla hayranı var ve senin adına sessiz kalacak kimseye güvenmezdim."

"Eminim ki Darius ve kankalık ekibi
Onlar hakkında tam olarak ne düşündüğümü saklamama gerek kalmadan. Ayrıca, eğer bana sorsaydı, insanlara eziyet etmeyi içermeyen yeni bir hobi edinmesi gereken zıpçıktının teki olduğunu düşündüğümü memnuniyetle yüzüne söylerdim."

Sofia'nın ağzı açık kaldı ve şokla kahkaha arasında sıkışıp kaldığını anlayabiliyordum. Bir kıkırdama duyduğumda sevindim.
sonunda ondan kaçtı.

Yolun sonuna geldiğimizde önümüzde devasa bir bina yükseliyordu. Biraz Antik Roma'da gladyatörlerin dövüştüğü Kolezyum'a benziyordu ama tuğlaları simsiyahtı.

Başımızın üstündeki duvar boyunca yerlerinden bize bakan taş ejderhalara ve gargoyllara bakarken sohbetimiz durdu.

Bir kemerin altından geçtik ve kısa kızıl saçlı, koyu bronz tenli bir kadın profesörün bizi beklediğini gördük.

"Haydi kızlar, üzerinizi değiştirip arenaya çıkmanız gerekiyor," diye emretti, tanıştırma zahmetine girmeden. Zaman çizelgem bana onun adının Profesör Pyro olduğunu bildirmişti ve talimatlarına uymak için acele ederken ona hafif bir gülümseme sundum.

Sofia ve ben kızların soyunma odalarına girdik, orada bir dizi kancanın üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu çantalar vardı. Üzerinde Roxanya Vega yazılı olanı kaldırdım, benim Kendi ismim olarak kabul etmeyi reddettiğim bu isim karşısında burnum kırıştı.
Bu konuda konuşabileceğim biri olmalıydı.
Tory demek için resmi her şeyi değiştirmek. Bununla başa çıkabilirim.
Ama Roxanya bu garip Fae dünyasında büyümesi gereken bir kızdı ve ben o değildim.
Tory, hayatım boyunca benim adım olmuştu.
Beni bugün olduğum kişi olarak şekillendirdi ve şimdi ya da gelecekte bu kişiliğimden kurtulmaya hiç niyetim yok.

Çantayı açtım ve içinden uyumlu bir çift koyu kırmızı tayt ve uzun kollu bir gömlek çıkardım. Malzemesi neredeyse ipeksi bir his veriyordu ama aynı zamanda esnekti. Üniformamı bununla değiştirdim ve siyah saçlarımı düzeltirken bir süre aynada kendime baktım.

Kıyafet daracıktı ve kıvrımlarımı öyle bir vurguluyordu ki, bir şekilde onlara olduğundan daha fazla dikkat çekiyordu. daha fazla tenim görünseydi daha iyi olurdu. Gerçi dün gece Ignis Evi üyelerinin çoğunun önünde çırılçıplak dolaştığım için bunun bir önemi olduğunu düşünmüyordum.

En son bir çift beyaz spor ayakkabı giydim ve Sofia'nın da üzerini değiştirmesini bekledim.

Birkaç kız daha geliyordu ve ben daha fazlasını fark ettim Aralarında gezinirken düşmanca bir bakış bana doğru yöneldi. Sınıf arkadaşlarımla daha fazla tartışmaya girmek istemediğim için Sofia'yla birlikte hızla arenaya çıktım.

"Bu ders için çok heyecanlıyım," diye itiraf etti kumla dolu açık bir stadyuma çıkarken.

Colosseum'a benzediğini düşündüğüm ilk izlenimim, arenayı çevreleyen tribünlere baktığımda daha da pekişti. Duvarların etrafında, dört kaide çıtırdayan ateşlerle yanıyor ve dört fıskiyeli su ile dönüşümlü olarak aydınlatılıyordu.

Bir adım daha attığımda, ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Kendimi sabitlemek için kollarımı döndürdüm ve yeryüzü tekrar sarsıldı.

Güçlü kollar beni yakaladığı anda bana ne olduğunu merak ederek geriye doğru devrildim.

"Teşekkürler, ben-" Başımı kaldırıp kurtarıcıma baktığımda Caleb Altair'in bana sırıttığını gördüm.
Sarı bukleleri onu öğle güneşinde neredeyse melek gibi gösteriyordu. Ama onun melek olmadığını biliyordum.

"Buna dikkat etmelisin. Buralarda toprağın sağı solu belli olmaz," diye mırıldandı ve birden onun Terra Evi'nin, yani toprak evinin lideri olduğunu hatırladım. Ayaklarımın altındaki zemini kimin titrettiğini tahmin etmek için ödül yok.

Sofia bizden uzaklaştı ama Terra Varisi'nin dikkatinden kaçmak istediği için onu suçlayamazdım.

"Tamam. Bunu yapacağımdan emin olabilirsin." Kollarımı tuttuğu yerden çektim ve geri adım atmaya çalıştım ama toprak tekrar altıma girdi ve yere çakıldım.

Diğer öğrenciler izlemek için yaklaşırken etrafımda kahkahalar çınladı ve kendimi tekrar dik konuma getirmek için çabaladım.

Ben bunu yapamadan Caleb yere düştü ve uzayan köpek dişlerini ortaya çıkaran hınzır bir sırıtışla üzerime çıktı.

"Tanrı aşkına," diye hırladım avuçlarımı göğsüne vururken. "Yapmak üzere olmasan iyi edersin-"

Bileklerimi inanılmaz derecede güçlü bir şekilde kavradı ve Dişlerini boynuma gömerken beni tekrar yere itti.

Denizci ağzımı onun üzerine salarak ona küfür ettim. Aklıma gelen her kötü isim ve birkaç renkli isim ekleyerek

yeni yaratıklar da karışıma katıldı. Kanımın ve gücümün bedenimden çıkıp onunkine geçtiğini hissedebiliyordum ve bu midemin iğrenerek yuvarlanmasına neden oluyordu.

Onu uzaklaştırmaya çalıştıkça etrafımdaki kahkahalar artıyordu ama o lanet olası bir ton tuğla gibiydi. İnsanüstü bir sülükte insanüstü bir güç.

"Bu kadarı yeter de artar bile, Altair," diye mırıldandı Profesör Pyro, sesi azarlamak yerine sıkılmıştı. "Bugün dersimde performans gösterebilmesi için biraz enerjiye ihtiyacı var."

Caleb dişlerini boynumdan çıkardı ve ben de hastalıklı bir hayranlıkla dişlerin tekrar normal görünümlü dişlere dönüşmesini izledim. Bana bakarken dudaklarındaki kanımın son damlalarını yaladı, gözlerinde eğlence titreşiyordu.

"Tadının ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi utanmadan ve ben tiksintiyle burnumu kıvırdım.

"Benden istediğini aldın, o yüzden neden üzerimden defolup gitmiyorsun?" Hırladım, bileklerimi kumda sabit tuttuğu için tekrar çekiştirdim.

Caleb bana bakarken başını eğdi ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Biliyor musun, bundan senin kadar nefret eden birinden beslendiğimden emin değilim," dedi neredeyse kendi kendine. "Diğer Fae'ler benim türümü bilerek büyüdüler ve bunu güç zincirinin bir parçası olarak kabul ediyorlar ama sen..."

"Evet, nefret ediyorum," diye hırladım. "Öyleyse neden senin çarpık markandan hoşlanan birinden beslenmiyorsun?

ve beni yalnız bırakır mısın?"

Caleb beni bıraktı ve ayağa fırladı, beni ayaklarının dibinde kumda debelenirken bıraktı.

"Bu kız benim kişisel kaynağım," dedi yüksek sesle etrafımızda toplanmış olan gruba.
en az elli kişiye ulaştı. "Ondan beslenmek isteyen başka bir Vampir varsa, bunu benimle görüşebilir, bu haberi yayabilir."

Ayağa kalkmayı başardığımda içimde bir ağırlık oluştu ve ona ters ters baktım.

"Ben senin kişisel hiçbir şeyin değilim," diye tersledim.

"Beni durdurmaya çalışmaktan çekinme, tatlım," diye alay etti. "Ama bunu başarana kadar kendini benim kişisel meyve suyu kutum olarak görebilirsin."

Derin bir kahkaha dikkatimi sol tarafıma çekti ve Darius lanet olası Acrux'un bu etkileşimi eğlenerek izlediğini fark ettim. Neden buna şahit olmak için burada olmak zorundaydı ki?
Neden dört tane olmak zorundaydı ki? Ben sadece
Başımı öne eğip kendi işimle uğraşmak istiyordum ama Mirasçıların benim ya da kız kardeşimin bunu yapmasına izin vermeye hiç niyetleri olmadığını anlamaya başlamıştım.

Profesör Pyro, "Eğer tüm Vampirler tamamen yenilendiyse, ben de dersime devam etmek istiyorum," diyerek kanımın mülkiyeti hakkındaki tartışmalara son noktayı koydu.

Caleb ve Darius'a sırtımı dönerek dikkatimi öğretmene verirken öfkeyle kaynıyordum. İçlerinden birinden derin bir hırıltı yükseldi ve tüylerim diken diken oldu.

ensem diken diken oldu. Dün onlara sırtımı dönmenin bir hakaret olduğuna dair söylediklerini hatırladım ama umurumda bile değildi. Eğer bana eziyet etmekten memnunlarsa, yapacağım son şey onlara saygı göstermek olurdu.

"Birinci sınıfların ilk dersi olduğu için, geri kalanınızın eşleşmesini ve geçen yılın sonunda öğrendiğiniz tekniklerle yeniden tanışmak için biraz zaman ayırmanızı istiyorum. Yaz boyunca pratik yapmış olmalısınız ve ben de
Bu çocuklar gittikten sonra iyileştirmelere bakmak için geleceğim." Profesör Pyro büyük öğrencileri uzaklaştırdı ama Caleb ve Darius oldukları yerde kaldılar, bakışları bana sabitlendi.

"Hâlâ burada ne yapıyorsunuz çocuklar? En son baktığımda ikinci sınıftaydınız," dedi Pyro, Varisleri delici bakışlarıyla sabitlerken.

"Biz sadece yeni Varis'in gerçekten ne kadar güçlü olduğunu görmek istedik," dedi Darius ve içimi bir rahatsızlık dalgası kapladı.
ilk ateş büyüsü denememi izlemeyi planladıklarını fark ettim.

"Ne yazık ki yeni kızı süzmek müfredatın bir parçası değil," diyerek onları tekrar kovdu ve Varisler geri çekilirken gerginliğimin bir kısmı omurgamdan ayrıldı.

Darius uzaklaşırken bana son bir kez baktı ve öğretmenime dönmeden önce dar kıyafetinin kaslı vücuduna nasıl yapıştığını fark ettiğim için kendime lanet ettim.

"Bugünkü görev çok basit. Senden bir tane getirmeni istiyorum.
Alevi avucunuzun içinde canlandırın ve onu koruyun. Eğer bunu başarabilirsen, onu bir küre haline getirmeni istiyorum. Gücü ne kadar sıkı sararsanız, o kadar sıcak yanacaktır. Özensiz davranmayın - giysileriniz sizi yanıklardan koruyacaktır ama elleriniz ve yüzleriniz savunmasızdır. Size dönmelerini engellemek alevler üzerindeki kontrolünüze bağlı. Eğer gücü kendi içinizden çağırmakta zorlanan olursa, enerjiyi korumak için apliklerden çekebilirsiniz. Bayan Vega, eğer gücünüz Bay Altair tarafından kendi alevinizi yaratamayacak kadar tüketilmişse, o zaman aplikleri kullanmanız gerekecektir.
"

Ne demek istediğini anladığımda öfkem daha da arttı; Caleb beni bu dersteki performansıma zarar verecek kadar zayıflatmış olabilirdi. Pislik herif!

Bir öfke titreşimiyle avucumu önüme doğru uzattım ve bir alevin canlanmasını diledim. Elim o kadar çabuk tutuştu ki, ateşin parıltısı neredeyse kaşlarımı ganimet olarak alacakken geri çekilmek zorunda kaldım. Kırmızı alev huzmesi gökyüzüne doğru yükseldi ve yumruğumu şaşkınlıkla kapatıp söndürmeden önce alçak bulutları turuncu bir parıltıyla aydınlattı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Sofia ve ben iri gözlerle ona baktım.

Profesör Pyro bir kahkaha attı. "Görünüşe göre gücünün çok azalması konusunda endişelenmemize gerek yok," dedi takdirle. "Eğer bu kadar çok şey sunabileceksen, kontrolün üzerinde çalışman gerekecek.
sadece yarı kapasitede."

Güç seli damarlarımdan çekilirken dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Evet, bu beni çok korkutmuştu ama çok da iyi hissettirmişti. Varisleri hissedebiliyordum. Yine bana bakıyorlardı ve umuyordum ki güç gösterim beni rahat bırakmalarına yetecekti.

Pyro öğrencilerin arasında dolaşmaya başlarken, "Bir küre inşa etmeye ve onu korumaya çalışmaya devam edin," diye emretti ve ben de zihnimi bana verdiği göreve odaklamaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım, elimi tekrar uzattım ve alevin canlanmasını diledim. Bu sefer, tüm elim
Labrador büyüklüğünde bir ateş topuna dönüştü ve onu dizginlemeye çalışırken şaşkınlıkla ciyakladım. Bir cocker spaniel'e kadar küçüldü, sonra söndürmek zorunda kalmadan önce boğa mastiff'ine doğru sıçradı.

Profesör Pyro diğer birinci sınıfları dolaştıktan sonra bana yaklaştı ve denemelerimi keskin bir gözle izledi.

"Hiç yorgun hissediyor musun? Sanki rezervlerinin çoğunu tüketmeye başlamışsın gibi?" diye sordu ilgiyle.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim. Aksine, ne kadar uzun süre pratik yaparsam, büyü rezervlerim içimde o kadar şişiyor gibiydi.

"Tamam. Bakalım gücünü yönlendirmene yardımcı olabilecek miyim?" Bana yaklaştı ve sol elimi avucunun içine aldı. Ona şaşkınlıkla baktım ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Güçlerini yönlendirebilmek için ten tene teması sürdürmeliyiz.

bir başkasının gücünü yönlendirmek ve kanalize etmek için. Benim etkim yalnızca bu temas devam ettiği sürece sihriniz üzerinde işe yarayacaktır."

"Tamam," diye kabul ettim. "Yani tekrar bir top yaratmaya çalışmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ne zaman hazır olursan."

Onun elini tuttuğum gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ve onun yerine önümde tuttuğum diğer avucuma odaklandım.

Bir nefes aldım ve mümkün olan en az miktarda ateş yaratmaya odaklandım. Bir cehennem anında alevlendi ve ayaklarımın dibindeki kuma çarpıp yukarı fırlayan bir mızrak yarattı

aynı anda başımın üstünde.

Profesör Pyro'nun elimi tutuşu sıkılaştı ve benimkini kontrol altına almaya çalışırken büyüsünün sallanışını hissedebiliyordum. Onun yaptığını taklit etmeye çalıştım, tüm dikkatimi bir top oluşturmaya verirken irademi asi Elementin etrafına sardım.

Profesör ve ben gücüm olan canavarı kontrol altına almak için birlikte çalışırken alevler yavaş yavaş küçülmeye başladı.

Sonunda, beyzbol topundan daha büyük olmayan bir ateş topu avucumun üzerinde durdu ve ona muzaffer bir şekilde sırıttım. Koyu kırmızı bir renkte yanıyordu ve dokunmama gerek kalmadan bir volkanın derinlikleri kadar sıcak olduğunu biliyordum.

Profesör Pyro elimi bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi. Şok içinde ona döndüğümde ateşin kontrolünü kaybettim ve alevlendi

Tekrar söndürmeyi başarana kadar parlak bir şekilde.

"Ben iyiyim," dedi benden bir adım daha uzaklaşırken hayıflanarak.

"Ne oldu?" Kaşlarım endişeyle birbirine çarparak sordum.

İnce bir ter tabakası tenini kaplamıştı ve elleri hafifçe titriyordu. "İyi bir doz güneş ışığının düzeltemeyeceği bir şey değil. Endişelenme canım."

"Anlamıyorum." Kendini hiç iyi hissetmediğini söyleyebilirdim ama omuz silkme şekli bana sanki onun sorununun sebebi benmişim gibi hissettirdi. "Seni incittim mi?"

"Bana zarar veren şey kendi kibrim," dedi omuz silkerek. "Büyümle bir Varis'in gücüne rehberlik etmeyi düşündüm. Başkasının gücüne rehberlik ederken, kendi gücüm
Süzülmüş de. Bunu, büyük boy bir yatağı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çarşafına sarmaya çalışmak gibi düşünün."

"Yani sihrin gitti mi?" Ben sordum.

"Şimdilik kendimi tükenmiş buluyorum," diye başını sallayarak onayladı. "Bay Altair'le karşılaşmanızdan sonra depolarınızın kontrol altına alabileceğim kadar azalacağını düşünmüştüm. Ben olmayacağım
aynı hatayı iki kez yapmak."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. O bana rehberlik edene kadar hiçbir ilerleme kaydedememiştim ve eğer tekrar bu şekilde çalışamazsam gücümü kullanmayı ne kadar kolay öğrenebileceğimden emin değildim.

"Şimdi..." Profesör Pyro seçeneklerimi değerlendirirken işaret parmağını dudaklarına götürdü. "İşe yarayabilecek iki olası hareket tarzı var. Bay Altair'i enerjinizi çok daha düşük bir seviyeye çekmesi için davet edebiliriz, böylece uğraşacak daha az şeyiniz olur-"

Yüz hatlarım böyle bir şey isteme fikri karşısında dehşete kapıldı ve Profesör'ün dudakları eğlenerek kıvrıldı.

"Bir kez daha düşündüm de, bunun sadece çok kısa vadede faydası olur," diye itiraf etti ve bu fikirden vazgeçmiş gibi göründüğünde rahatladım. "Güçlerini tam güçle kullanabilmen gerekiyor. Bu da seninle başa çıkabilecek kadar güçlü bir öğretmene ihtiyacın olduğu anlamına geliyor..."

Bakışları benden uzaklaştı ve neye baktığını görmek için döndüm.

Arenanın uzak tarafında, Darius ve Caleb
bir filmden fırlamış gibi görünen bir ateş savaşına kilitlendi. Darius devasa bir ateş ejderhasını Caleb'in kontrolü altındaki yüzlerce ateş yılanına ateş etmesi için yönlendirdi.

Ejderha yılanlardan çok daha büyük olmasına rağmen, Caleb'in yarattığı yılanların sayısı Darius'un avantajını korumasını zorlaştırıyordu. Neredeyse
Bir oyun gibi görünüyordu ve her ikisinin de yüzünde gülümsemeler vardı, ancak gözlerinde, her ikisinin de kazanmak için oynadıklarını açıkça gösteren şiddetli bir rekabet çizgisi vardı.

Ben izlerken, ikinci bir ejderha canlandı ve onlara en yakın olan su fıskiyesinden tırmanarak çıktı.
engerek sürüsünün içine daldı. Ateşten yaratıkların hiç şansı yoktu ve varlıkları yok olurken, Darius bir zafer çığlığı attı ve iki ejderha arenada bir zafer turu attı.

Caleb kollarını kavuşturarak, "Hep hilekâr," diye alay etti.

Darius gülmeye başladı ve Caleb mümkün görünmeyen bir hızla ileri atıldı.

İkisi çarpıştı ve yumruklarını savurmaya başladılar. Şaşkınlıkla Profesöre baktım, onun araya girmesini bekliyordum ama bakışları tekrar bana yönelmişti.

"Gücü sizinkini kontrol altında tutmaya yetecek sadece birkaç kişi var," dedi
Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü fark ettiğimde midem bulandı. Bu durakta inmesini istemiyordum ama kelimelerin dudaklarından çıkmasını engellemek için ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Caleb iyidir ama en iyisi tarafından eğitilmen daha iyi olur, bu yüzden Darius olmak zorunda."

"Ama ben..." Ben ne? Ne? Profesör Pyro bana bakıyordu ve ağzım bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu, çünkü onu döndürecek bir şey, söyleyecek herhangi bir şey arıyordum. bu fikirden. İsteyeceğim son şey Darius Acrux'a borçlu olmaktı. Ama beynimdeki çarklar çok fazla dönüyordu. Yavaşça ve aklıma gelen tek şey 'ama o bana kötü davranıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum' demek oldu ki bu da gerçek olsa bile beni zavallı küçük bir kız gibi gösterecekti. "Müdür Nova arayı kapatmama yardımcı olması için bana bir İrtibat Görevlisi atıyor ve eminim ki bir öğretmen bana yardım edecek en iyi kişi olacaktır-"

"İrtibatınız size daha pratik bir rolle rehberlik edecek, size dünyamızı ve sizden beklenen standartlara nasıl uyacağınızı öğretecek. Ölümlüler dünyasında bir ömür geçirdikten sonra size ne kadar garip gelse de

Her birimizin sahip olduğu güç miktarı doğuştan sahip olduğumuz bir şeydir. Burada sihrinize bu şekilde rehberlik edebilecek kadar güçlü öğretmenler yok. Sadece diğer Varisler
gücünüzle size rakip olabilir. Ve o zaman bile, her biri dört elemente de sahip olan İkizler burcundan doğan ikizler olarak, ellerinin dolu olacağına bahse girerim." Dudakları bir an için kıvrıldı ve bu fikrin onu eğlendirdiği izlenimine kapıldım.

Tek argümanım çıkmaza girdiğinde zihnim dönmeye başladı ve başka bir bahane bulmak için çabaladım. "Ben sadece... benimle çalışarak zamanını boşa harcamasını istediğim için kendimi kötü hissediyorum.
anlayış çok daha az-"

"Saçmalama," diye beni başından savdı Profesör Pyro. Arenanın öbür ucunda hala yerde güreşen ve kavgaları giderek şiddetlenen iki Varis'e doğru onu takip etmemi işaret etti. "Bu onun için de iyi olacak, gücünü başka bir Fae'ninkiyle birleştirmek ustalaşması zor bir beceridir, bu yüzden bu onun kendini geliştirmesi için mükemmel bir fırsat olacak.
o kaslar. Çok fazla konsantrasyon gerektirir ve sihrinizin birbirinizle uyum içinde çalışabilmesi için ikinizin bir güven seviyesine ulaşmaya çalışmanız gerekeceğinden gerçekten çok samimi olabilir."

Mahrem mi? İğrenç - gerçi kendimi inandırmaya çalıştığım kadar değil. Peki ya güven? Eğer bu kızın
Ona asla güvenmem. Onun hakkında iyi bir şeye inanmaktansa bir maymuna bir avuç muzla güvenmeyi tercih ederim.

Darius varisleri sıkıştırırken biz de varislerin yanında

durduk.

Caleb yere düştü, elleri diğer adamın ellerini sıkıca kavradı.

Boğaz. Caleb çırpınıyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama başaracak gibi görünmüyordu.

Darius hırladı ve sesi o kadar hayvancaydı ki neredeyse irkiliyordum. Avını yere seren bir yırtıcıydı ve her an Caleb'in etini parçalayabileceğini hayal edebiliyordum.

Caleb'in dudakları morarmaya başladığında Profesör Pyro bu etkileşimi belli belirsiz bir ilgiyle izlemekle yetindi.

Müdahale etmek isteyerek ağzımı açtım. Caleb tam bir pislikti ama Darius onu öldürebilirmiş gibi görünmeye başlamıştı ve bu muhtemelen biraz fazla ileri gitmekti. Önce ben
bir şey söyleyemeden Caleb elini üç kez yere vurdu ve Darius sırıtarak onu serbest bıraktı.

Caleb gülmeye başladı ve Darius ayağa kalkarak diğer Varis'e onu da yukarı çekebilmesi için elini uzattı.

Caleb arkadaşının sırtına bir tokat atarken, "Bir dahaki sefere seni haklayacağım," dedi.

"Bunu geçen sefer de söylemiştin," diye takıldı Darius ve bir an için ikisi de... hoş değillerdi ama en azından tamamen iğrenç de görünmüyorlardı. Ya da dikkatleri bana yönelene kadar öyle görünüyorlardı.

Darius'un yüzü anında kaşlarını çattı ve Caleb
Kıvırcık saçlarını geriye savurdu ve bu durumdan hiç utanmadan aç gözlerle boynuma baktı.

"Sizin için yeni bir görevim var Bay Acrux," diye açıkladı Profesör Pyro ve bundan kaçış olmadığını anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Evet, Profesör?" Darius sordu, yüzünde onun istediği her şeyi yapmaktan daha iyi bir şey düşünemediğini gösteren bir ifade vardı.

"Tory'nin içindeki güç fırtınasını dizginlemeyi öğrenmesine yardımcı olmak için ona bire bir ders vermeni istiyorum. Ona kendim rehberlik etmeye çalıştım ama benden daha güçlü birine ihtiyacı var ve Akademi'deki en başarılı ateş dokumacısı olarak sen bariz bir seçimdin."

Darius'un gözleri bana kaydı ve sanki az önce bakışlarının keskinliği göğsüme bir hançer gibi saplandı.

"Elbette, Profesör Pyro," diye sorunsuzca kabul etti. "Yalnız, şu anda dolu bir programım var, bu yüzden başka birini seçmesi onun için daha iyi olabilir."

"Tamam," diye kabul ettim, bunun benim fikrim olmadığını anlamasını sağlayan bir gülümsemeyle. "Boş ver." Onlardan uzaklaşmaya başladım ama Profesör Pyro beni durdurdu.

"Bu sorun değil," dedi kararlı bir şekilde. "Onu Perşembe akşamları yemekten sonra eğitebilirsin ve gerekirse Pazartesi günlerini de ekleyebiliriz."

Kız akşamlarını ondan çalarken Darius'un bakışları kardı ve çenemi yüksek tutmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Evet Profesör," diye kabul etti sonunda ve beni ondan uzaklaştırırken memnuniyetle gülümsedi.

Bir şey söylememiştim ama benim katkımın kötü bir durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yarayacağını düşünmüyordum.

Diğer birinci sınıfların antrenman yaptığı yere geri döndüğümde, Mirasçılara bakmaktan kendimi alamadım. İkisi de bana bakıyordu ve bakışlarındaki öfkeden neredeyse irkiliyordum.

Mükemmel. Bu gün gittikçe kötüleşiyordu.

DARCY

Yatağıma uzanmış, Atlas'ımdaki o güne ait notları okuyordum. Hava Elementleri dersim inanılmazdı; Profesör Perseus bizi Hava Bölgesi'nin doğu ucundaki uçuruma götürmüştü ve turkuaz renkli denize rüzgâr atmıştık. Sonunda onu belirli dalgalara yönlendirebildim ve spreyi uçurumun kenarına gönderdi. Bu kadar büyük bir gücü tam olarak kullanmak zordu, ama sahip olduğumuz her şeyi okyanusa salmamıza izin vermekten memnun görünüyordu.

Hâlâ her şeyin heyecanını yaşıyordum ama saat yedi yaklaştıkça heyecanım yerini gerginliğe bıraktı. Bu akşam Profesör Orion'la ilk seansım vardı. Ve sınıfın ortasında Diego'yu umursamadan ısırdığını gördükten sonra hâlâ sersemlemiş durumdaydım.

Ya bunu benimle denerse?

Parmaklarımı birbirine dokundurdum, aralarında hafif bir esinti dans ediyordu. Gücümün tamamını denize bıraktıktan sonra kendimi biraz daha güvende hissettim. Ama henüz bir rakibe karşı şansımı denemek istemiyordum. Özellikle de jilet gibi keskin dişleri vardı ve bir kale gibi inşa edilmişti.

Daha önce The Orb'dan aldığım muzu elime aldım, keşke şimdi daha sağlam bir şey alsaydım diye düşündüm. Tory ile İrtibat seansımdan sonra buluşma planlarımız vardı, yani hayatta kalabilirdim.

Meyvelerimi bitirdikten sonra, bütün gün giydiğim üniformamın yerine spor kıyafetlerimi giydim. Orada giyecek başka bir şeyim yoktu ve yarı yarıya maaşımı merak ediyordum.

Orion bahsetmişti. Dairemize döndüğümüzde daha açık sözlü olsaydı, yanımda daha fazla kıyafet getirebilirdim.

Saat yediye çeyrek kala Converses'lerimi giydim ve çantamı omzuma attım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Odamdan çıkarken endişeliydim, merdiven boşluğuna doğru koşmadan önce kapıyı kilitledim.

Kule sessizdi ve Aer öğrencilerinin çoğunun üst kattaki ortak salonda takıldıklarından ya da The Orb'da yemek yediklerinden şüpheleniyordum.

Zemin kata indiğimde Atlas'ımdan bir ping sesi geldi. Onu çıkardım ve üzerinde yanıp sönen bir bildirim buldum.

Bir FaeBook yazısında senden bahsedilmiş, Darcy!

Kaşlarımı çattım ve pişman olacağımı düşünmeme rağmen uygulamaya dokundum.

Kylie Major: Harika bir ilk gün, burada ZA'da olduğum için çok şanslıyım! Darcy ve Tory gibi kızlar için daha zor olmalı - temel Zorlama savunmasına bile sahip değiller. Kampüste dikkatli olun kızlar. #loveeya #besafe #girlsticktogether

Yorumlar:

Lois Hargreeves: Basit bir kalkan bile mi yok? Hahahahaha

Jillian Minor: Aman Tanrım, çok tatlısın :)

Yewande Rubel: Gerçekten Seth Capella ile birlikte mi olacaksın Kylie?

Milton Hubert: YESSSSSS!!!

Yanağımı o kadar sert ısırdım ki neredeyse kan akacaktı. Tüm Akademi'deki herkes bunu görecekti ve yüzden fazla insanlar çoktan beğenmişti! Resmen başımıza neon bir hedef çiziyordu. Ve Kylie'nin ne yaptığını bildiğine dair en ufak bir şüphem yoktu.

Kıçımın kız kodu.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım, üzerime çullanacaklarına dair aşırı temkinli hissediyordum.

Orion'un ofisinde olmak birdenbire dünyanın en kötü kaderi gibi görünmemeye başladı. Haritayı kontrol ettim ve kuleden çıkıp araziye doğru ilerledim. Demir fenerler yolu aydınlatırken

Akşam çöktü ve Ağlayan Orman'dan kestirme bir yoldan geçerken adımlarımı hızlandırdım.

Dolambaçlı yol beni ağaçların arasına götürdü ve serin bir rüzgar

Toprak yola adım attığımda üzerime bir rüzgar esti. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Yürüdükçe dünya daha sessiz görünüyordu. Üzerimde yapraklar hışırdıyor, bazıları sonbaharın ilk renkleriyle yalıyordu.

Ormanın derinliklerine indikçe ağaçlar daha da yakınlaşıyor, önümde sonsuz bir tünel oluşturmak için başlarının üzerinde kavis çiziyorlardı.

Fenerler daha seyrekleşmişti ve bir sonrakinin kehribar rengi ışıltısı küçülüp ileride titriyor gibiydi.

Uzun yoldan gitmeliydim. Burası cehennem gibi ürkütücü.

Ayağım bir köke takıldı ve tökezledim, son saniyede kendimi yakalamadan önce neredeyse yere çarpıyordum. Aceleyle ilerlerken kendime küfürler mırıldandım, bu yerden birkaç dizimi incitmeden çıkmak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydım. Ama bir hafta içinde bırakın yetişkin bir kadını, yeni yürümeye başlayan bir çocuk için bile normal olandan daha fazla kez düştüm.

Atlas'ı çantamdan çıkardım, yolu iki kez kontrol ettim ve beni bekleyen bir FaeBook mesajı buldum.

Düşen Yıldız:

Gölge sana yaklaşıyor, Darcy!

Işıkta kal!

Kelimeleri tekrar okurken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kimdi bu Düşen Yıldız ve bu ne anlama geliyordu?

İçimdeki burkulma hissini görmezden geldim ve haritayı kontrol ettim. Yollar birkaç kez çatallaşmıştı ama neyse ki yolumdan sapmamıştım. Falling Star'ın ürkütücü mesajını zihnimden uzaklaştırarak yoluma devam ettim.

Bir sonraki fenerin yaydığı dairesel ışığa geldiğimde haritayı eğdim ve küçük bir yıldız yanıp sönerek kalın ağaçların arasındaki yerimi işaretledi.

Çıkışa yaklaştığımı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Sonra Orion'un ofisinin bulunduğu Jüpiter Salonu'na doğru düz bir atış yaptım.

Arkamda bir yerde bir dal çatırdadı ve kaskatı kesildim, etrafımdaki ışık halkasının ötesindeki karanlığa bakmak için döndüm.

Gözlerimi kısarak ağaçların arasındaki gölgelere baktım ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

Önemli bir şey değil. Yürümeye devam et.

Fenerin ışığındaki güvenlik yanılsamasını terk etmek istemesem de, kendimi hareket etmeye zorladım ve hızımı yarı koşuya çıkardım.

Omurgamda bir ürperti belirdi ve kendimi
buz gibi bir su gibi üzerime akmasını izledim. Ayak sesleri arkamdaki patikada yumuşak ve hızlı adımlarla ilerliyordu, sanki
birileri sessiz kalmaya çalışıyordu.

Korku boğazıma bir yumru gibi otururken etrafımda döndüm.

Muhtemelen başka bir öğrenciydi, neden birkaç gölge ve ses yüzünden bu kadar korkuyordum? Falling Star's
mesaj beni tedirgin etmişti. Ama muhtemelen onlar da benimle dalga geçmeye çalışıyorlardı. Bunun üstesinden gelmeliydim.

Mavi bir ışık parlaması beni dondurdu, vücudumdaki her kas katı bir şey haline geldi. Sadece bir anlığına olmuştu ama bir an için ağaçların arasında iri bir cisim gördüğümü sandım. Ormanın derinliklerinde... bir canavar.

Bu okuldaki herkes bir canavar. Sadece bir öğrenci. Düzen formlarından birinde olan biri.

Kendime aşırı tepki verdiğimi söyleyerek kabaran kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama içimden bir ses korkmam gerektiğini söylüyordu.

Bir enerji gücü arkamdan bana çarptı ve bir
Yere düştüğümde zifiri bir çığlık attım, yuvarlandım ve savunmak için elimi kaldırdım. "Uzak dur!" Karanlık siluet yaklaşırken bağırdım.

Avucunda ateş parladı ve Darius yüzünde geniş bir sırıtışla ortaya çıktı. "Vay canına, seni orada görmedim, Vega." Derin bir kıkırdamayla elini uzattı. İsteksizce tuttum, hâlâ titriyordum.

"Beni korkutmaya çalışan sen miydin?" Beni ayağa kaldırırken talep ettim.

"Nereye?" diye sordu tembelce, parmaklarını siyah saçlarında gezdirmek için elimi bıraktı.

"İşte orada." Darius'a doğru kayarak ağaçları işaret ettim, yanımdaki kişinin rahatlığına tutunmaktan kendimi alamıyordum. Ama Tory'ye yaptıklarından sonra ona güvenmekten çok uzaktım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi hafifçe. "Görüşürüz." Hareket etmek üzereydi ve parmaklarımın altında kaslarla sıkılaşmış kolunu yakaladım, gururum gözlerimin önünde eridi.

"Sakıncası yoksa... beni dışarı çıkarır mısın?
Ormana mı?" Utanç içime işledi ama burayı hiç sevmemiştim ve burada geri döndürülme fikri kocaman bir canavarın etrafı kokladığını görmek bana çekici gelmiyordu. Kızlık gücüm önemli bir darbe alsa bile.

Darius homurdandı. "Korkuyor musun, Vega?"

"Hayır," dedim öfkeyle, kesinlikle öyle olduğumu belli ederek. Boğazımı temizledim. "Sadece burada kaybolmak istemiyorum. Beş dakika içinde Profesör Orion ile bir toplantım var."

"Pfft, zaten geç kalacak, acelen yok." Beni silkelemeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum.

Son gururumu da bir süpürge gibi emdim ve "Lütfen" dedim.

Derin bir iç çekti, sonra arkasını döndü ve beni hızlı bir şekilde kendine çekti. Umurumda değildi. Sadece olmak istiyordum.

Bu ormanın dışına yerleşmek ve hayatıma devam etmek. Şu anda karanlıktan ve avlanma hissinden asla kaçamayacağımı hissediyordum. Darius bir pislik olabilirdi ama ihtiyaç duyduğum anda onu kullandığım için mutluydum.

"Kardeşim!" diye bir ses uludu ve ardından Seth çamurla kaplı beyaz bir spor kıyafeti giyerek karanlığın içinden fırladı. Üzerinden yarısı yırtılmış olan gömleğinin göğsünde Aer'in sembolü damgalanmıştı. "Flörtün kim?" Bir adım daha yaklaştı ve

Ben olduğumu anlayınca kaşlarını çattı. "Sakın bana bir Vega ile takıldığını söyleme?"

Çenemi sıktım, şu anda buna ihtiyacım yoktu. Altın bir ışık küresi Seth'in üzerinde parladı ve hepimizi aydınlatmak için orada süzüldü.

"Korkuyor," dedi Darius kuru bir ses tonuyla ve utancım içime doldu.

"Korkmuyorum," diye ısrar ettim ama sesim kendini toparlamış bir yetişkinden çok bir çocuk gibiydi. Lanet olsun.

Seth'in gözleri parladı ve bir eliyle dağınık saçlarını karıştırdı. Sanki Noel günü erken gelmiş gibi mutlu görünüyordu.

Seth bize doğru ilerledi, Darius'un kolunu okşadı ve sonra öne doğru ilerleyerek yüzüyle saçlarımı okşadı. Yana doğru sendeledim.

Lanet hayvan.

"Seni geçireyim, bebeğim." Kolumu tutarak beni Darius'tan uzaklaştırmaya çalıştı.

Gözlerinde merhamet belirtisi görmek için Ateş Varisi'ne baktım ama bana soğuk bir bakıştan başka bir şey vermedi.

Seth beni kolunun altına alıp götürmeye çalışırken tehlikeli bir gülümsemeyle, "Bekle," dedi. "Önce bana düzgün bir veda etmesi gerekiyor."

Seth gülerek beni Darius'a doğru itti ve Darius zalimce gülümsedi. "Diz çök," diye emretti, üzerimde Zorlama'yı kullandı ve emri bedenimi ele geçirirken irkildim.

Dişlerimin arasından onun adına küfrederek önünde yere kapandım.

"Ayağımı öp." Sırtım bükülürken bir kahkaha attı ve kendimi durdurmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Ağzım onun süslü ayakkabısıyla buluştu ve bu sapkın pislikten yardım istediğim ana pişman oldum.

Neden Tory gibi sarsılmaz bir omurgaya sahip olamıyorum?

Seth şamatayla güldü. "Hadi onu bizim için dans ettirelim," dedi hevesle. "Max ve Caleb her an burada olabilirler, onu çaça çaça yaparken gördüklerinde çıldıracaklar."

Kalbim öfkeyle çarpıyordu. "Sakın buna cüret etme."

Darius kolumdan tuttu ve hain bir gülümsemeyle beni ayağa sürükledi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"Çekil üstümden," diye bağırdım, uzaklaşmaya çalışarak. Gözlerindeki ateşli heyecan çukuruna bakarken kalbim duracak gibi oldu.

Beni bıraktı ve onunla Seth'in arasına baktım, güzel yüzleri ışığın altında gölgelerle dans ediyordu. Yukarıdaki parlayan küre.

Falling Star'ın mesajı kafamda dönüp duruyordu: Gölge yaklaşıyor. Ama bu bir tesadüf olmalı.

Seth dudaklarını yaladı ve bu görüntü o kadar seksiydi ki bir an için ağzının içine bakmaktan kendimi alamadım.

"Koş," diye emretti Darius ve ben ne olduğunu anlayamadan bacaklarım hareket etti.

Ben patika boyunca ilerlerken Seth arkamdan heyecanla uludu. Olabildiğince hızlı hareket ettim, kollarım yanımda bir ileri bir geri dönüyordu, Darius'un koşmamı söyledi çünkü ben hep hızlıydım. Ve bilmeden bana bir avantaj sağlamış olabilir.

Ayak sesleri arkamdan geliyordu ve onlara karşı şansımdan şüphe etmeye başladığımda korku karnıma saplandı.

Beni yakalarlarsa ne yapacaklar?!

Ağaçların arasından ışıklar parıldıyordu, ana kampüsün vaadi bu hiç bitmeyen yolun hemen kenarlarında yatıyordu.

Kalbim küt küt atıyor ve sırtımdan aşağı ter boşanıyordu. Ellerim aniden güçle ısındı ve rüzgâr parmaklarımın arasından geçti. Profesör Perseus'un bana öğrettiği gibi ona odaklandım ve onu sırtıma doğru yönlendirdim. Hava

Birdenbire en büyük müttefikim oldu ve beni muazzam bir hızla ilerletti.

Yolun sonu göründüğünde heyecandan bir çığlık attım.

Neredeyse varmıştım. Kazanacaktım.

Yirmi fit.

On.

Beş.

İki figür yoluma çıktı ve ben de tüm gücümle onlara çarptım. Caleb'ın kolları beni sarıp sabitlerken keskin ve ölümcül bir şeyin kokusu duyularıma çarptı.

"Vay canına atçık." Saçlarımı ensemden geriye doğru itti ve gözleri açlıkla parladı.

Olamaz.

Geri çekildim ve midemi bulandıran bir kasılmayla Max'e çarptım. Ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldım, boyu muazzamdı ve mohawk'ı fazladan birkaç santim daha ekliyordu.

"Mehtaplı bir gezintiye mi çıktın?" diye sordu, sesi derindi ve sanki içimden samimi bir şeyler çıkarmaya çalışır gibiydi.

Darius ve Seth bizden önce durdular ve ben
Aniden etrafı sarıldı. Dört avcının silahlarının ucunda bir geyik.

Etrafımdaki esintiyi kontrol altında tutmaya çalışırken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve bunun onları uzak tutmaya yetmesi için dua ettim. Ama içten içe, boku yediğimi biliyordum.

En güçlü sesimle "Bırakın geçeyim," dedim, yoluma çıkan Caleb'e doğru adım attım. Beni geri itti ve başka bir çift el beni arkamdan sabitledi. Seth'in kolları beni kucaklıyormuş gibi omuzlarıma dolandı. Ağzı kulağımın üzerinden geçti ve derin bir sıcaklık karnımdaki korkuyla karışarak ölümcül bir kokteyl oluşturdu.

Sert çenesini şakağıma sürttü ve ben de onun açık dokunuşlarından kaçınmak için başımı yana doğru eğdim.

"Gitmem gerek," diye homurdandım. "Profesör Orion ile bir toplantım var."

"Orion?" Caleb hırladı, kolumu kaptı ve beni Seth'in kollarından tekrar kendi kollarına çekti. "Şimdiden senden kan almaya mı başladı? Sadece sen ve onun dişleri için özel toplantılar, ha?" Ağzını açtı, dişlerini gösterdi ve bir Onu geri itip avuçlarımın içine hava almaya çalışırken nefesim kesildi. Keskin bir rüzgar göğsüne çarptı ve homurdanarak beni serbest bıraktı.

Omzunun üzerinden baktım, bu cehennem çemberinden kaçmaya hazırdım.

Caleb kaşlarını çattı. "Şanslısın ki daha önce kız kardeşini doyurmuştum."

Caleb ve Max arasında açılan boşluğa doğru atılarak hamlemi yaptım. Birlikte, kas ve ateşli erkek vücutlarından oluşan sıkı bir çemberin içinde beni çevreleyerek yaklaştılar.

"Dörtlü güç?" Max sırıtarak bana doğru eğildi ve kalbimin teklemesine neden oldu.

"Harika bir fikir. Bu Orion'un bu gece ondan beslenmesini engelleyecek," dedi Caleb hevesle.

"Sen ne halt ediyorsun-" Daha bitiremeden cümlesiyle Max ellerini kaldırdı ve su sağanak halinde üzerime yağarak beni baştan aşağı ıslattı.

Beyaz tişörtüm şeffaflaştı ve kendimi örtmek için ellerimi kaldırdım, nefesim şokla kesildi. Caleb
Ayaklarımın altındaki toprak ve çamur bir halka halinde etrafıma sıçradı. Aniden dondurucu soğuk çamurla kaplandım.
Kalbim öfke ve utançtan çığlık atıyordu.

Pisliği temizlemek için elimin tersiyle gözlerimi sildim, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Görüşümü yeniden kazandığımda, Darius ve Seth'i yan yana buldum.
benden önce. Seth, Darius'un avuçlarında yanan ateşin üzerine sert bir rüzgâr estirdi. Birleşik etki sanki
bir fırında patlatılıyordu ve üzerimi kaplayan yapışkan madde kuruyup sert, geçilmez ikinci bir deri haline geldiğinde dehşet içinde nefes nefese kaldım.

Hayır, hayır, hayır!

Tırmaladım ama kımıldamadı. Saçlarım kalın parçalar halinde sarkıyordu ve yüzüm şimdiye kadarki en büyük çamur paketiyle yapıştırılmış gibi hissediyordu.

"Argh!" Öfkeyle bağırdım, damarlarımda bir ateş vardı. "Alın şunu üzerimden!"

Bir ışık parlaması bana bir fotoğraf çekildiğini söyledi ve sonra hepsi gülmeye başladı. Birkaç saniye sonra yırtıldılar
Benden ormanlık alana doğru uzaklaşırken, histerileri bana geri dönüyordu.

Orada dururken titriyordum, o kadar öfkeliydim ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Kollarımdaki sıkıştırılmış çamuru karıştırdım ama yerinden oynamadı. Ne yapmam gerektiğini anladığımda utançtan gözlerim yaşardı.

Bir bataklık canavarı gibi ormanlık alanın kenarına doğru tepindim ve Küre'yi çevreleyen binalar halkasına giden patikaya çıktım.

Bir grup kız bana doğru geliyordu, onlara doğru yürüdüğümü fark ettiklerinde konuşmaları dudaklarında donup kalmıştı. Utanç kelimesi o an hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı.

"Bu bir Tarikat mı?" diye mırıldandı içlerinden biri.

"Hayır, sanırım bu bir Vega," dedi bir diğeri neşeyle ve fotoğraf çekmek için Atlas'ını çıkardı.

"Eşek gibi ses çıkar," diye emretti bir kız, gözleri muziplikle parlıyordu. Zorlama üzerime çöktü ve sesin çıkmasını engellemek için elimi ağzıma götürdüm. Boğazım yırtıldı ve dudaklarımdan utanç verici ve korkunç derecede yüksek bir "EEH-OOHR!" sesi çıktı.

Kahkahaları üzerime dökülürken yanlarından koşarak geçtim.

Umutsuzca daha fazla fotoğraf çektirmekten kaçınmaya çalışırken utanç yanaklarıma saplandı ve ellerimi başımın üzerinde kavuşturarak Jüpiter Salonu'na doğru ilerledim.

Koşmaya devam et. Sakın durma.

"Çamur canavarı!" diye bağırdı bir çocuk Küre'den çıkarken ve etrafındaki kızlar çığlık atıp kıkırdayarak koşuşturdular.

Bu durumun utancı beni tüketirken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ve en kötüsü henüz gelmemişti.

Çünkü bataklıktaki canavar gibi görünürken lanet olası Profesör Hot-As-Shit Orion'dan bana yardım etmesini istemek zorunda kaldım.

Jüpiter Salonu'nun içinde, onun ofisine giden yolu buldum. uzun bir koridoru takip ediyordu. Kapının kolunu tuttum ve birkaç uzun saniye tereddüt ettim.

Lütfen beni yut, toprak. Şu anda bu gerçekten harika olurdu.

Kolu çevirdim ama kapıyı kilitli buldum. Kaşlarımı çatarak Atlas'ımı çıkarıp saati kontrol ettim. Beş dakikam vardı. Geç kaldıysa hangi cehennemdeydi? Beklemekten çoktan vazgeçmiş miydi?

"Umarım bu bir moda tercihi değildir, Bayan Vega." Profesör Orion kot pantolon ve beyaz bir tişörtle göründü, saçları yeni duş almış gibi nemliydi - bazıları için sorun değil.

Obsidyen gözleri beni tepeden tırnağa süzdü ve ağzının bir tarafı yukarı doğru çekilerek sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı.

"Evet, akşamları çamurda yuvarlanmaya bayılıyorum," diye kestirip attım, bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Ama öyle oldu.
Etrafımda görebildiğim tek şey çamur yığınlarıyken oldukça zordu.

Anahtarını kapıya sokarak nefes alma alanıma doğru adım attı. Kapıyı açık bırakarak içeri girdi.
Peşinden gittim ve lüks ofisini gezerken kendimi balo salonundaki bir dev gibi hissettim.

Kiraz ağacından yapılmış hilal biçiminde bir masa masanın tam ortasında duruyordu ve arkasında deri ciltli kitaplarla dolu raflardan oluşan bir kemer vardı. Kemerin

içinde kapalı bir kapı duruyordu.

O yöne daha fazla bakmamam için odanın geri kalanına göz gezdirdim. Solumdaki uzun pencere Küre'ye bakıyordu ve kahkaha ve sohbet sesleri aralık pencereden içeri sızıyordu. Birinin ismimden bahsettiğini duyduğuma neredeyse emindim.
ve domuz boku aynı cümlede. Atlas'ımdan gelen bir ping bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Fotoğrafım artık yayındaydı ve tüm okulun görmesi için FaeBook'ta beni bekliyordu.

İçim soldu ve öldü.

Orion büyük Osmanlı koltuğuna çöküp bir şeyler çekerken ben koyu kırmızı halının üzerinde beceriksizce durdum.
masasındaki bir dolaptan. Üzerine kristal bir bardak ve ardından büyük bir şişe burbon koydu. Sanırım Falling Star'ın onun hakkındaki değerlendirmesi doğruydu.

Kendine bir kadeh doldurup sandalyesine oturduktan sonra içindekileri boğazından aşağı dökerken beni görmezden gelmeye devam etti. Dudaklarını şapırdatarak bardağı yere bıraktı ve yeniden doldurmak için harekete geçti.

"Affedersiniz?" Kabalığını yarıda kestim.

Orion'un gözleri yukarı kaydı. "Evet?"

"Şey, görünüşe göre ofisinizde duruyorum
bir bataklık canavarı gibi görünüp sarhoş olmanızı izlemek."

"Öyle görünüyor, evet. Çok dikkatli,
Mavi. Ya da belki artık sana Kahverengi demeliyim?" Kendi şakası karşısında neredeyse kahkahadan boğulacaktı.

Tanrım, bu adam tam bir baş belasıydı.

Ellerimi kalçalarıma koydum ve bana bakarken kahkahalarını dizginlemeye çalıştı - başaramadı.

"Tamam, siktir et." Kapıya doğru yürüdüm, bu günden ve bu gün boyunca karşılaştığım her piçten bıkmıştım. Nasıl Bu öğretmenin bana yardım edeceğini bir an bile düşünebilir miydim? Zodiac'taki öğretmenlerin de en az öğrenciler kadar kalpsiz olduğunu unutmamalıydım.

Kapının kolunu tuttuğumda, tenimdeki çamur cezalandırıcı bir sıcaklıkla ısındı. Üzerimden santim santim kazınırken irkildim ve ardından cildimi bir film gibi saran bir su akıntısıyla yıkandım. Birleştirilmiş
Sihir etimdeki çamuru sürükledi ve o da pencereden dışarı doğru yelken açtı.

Vücudum çamurdan temizlendiğinde ve saçlarım mavi ve siyahtan oluşan yumuşak bir yelpaze gibi üzerime döküldüğünde içimi bir rahatlama kapladı.

Teşekkür etmek için Orion'a döndüğümde sert bir rüzgâr beni kapıya doğru itti. Havanın saldırısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve olduğum yerde tutulurken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Rüzgâr dindiğinde, birkaç kez göz kırptım ve Orion'un karşımda durduğunu gördüm. Burbon kokusu ondan y a y ı l ı y o r d u . Korkutucu derecede uzundu ve tüm o kasları beni zayıflattı, ama o hala güzel yüzlü bir pislikti.

"Teşekkür ederim," diye zorladım.

"İstediğim şey senin minnettarlığın değil." Kolumu yakaladı ve tek bir kalp atışında ne yapacağını anladım. Düşüncelerim altüst oldu ve bedenim panik moduna geçti. Ne yaptığımın farkına varmadan elim yüzüne çarptı ve odayı büyük bir alkış sesi doldurdu.

Kahretsin, az önce bir öğretmeni tokatladım.

Vuruşumu takip eden an iki sonsuzluk boyunca sürdü. Orion bana baktı ve ben de ona baktım. Yanağı elimin iziyle pembeleşiyordu ve sanki gerçekten olup olmadığından emin değilmiş gibi parmaklarını kaldırıp ize dokundu.

Dilim çaresizce kurumuş bir et yığınıydı ama boğuk bir sesle konuşmayı başardım. "Beni ısırma."

Benimle burun buruna gelecek şekilde eğildi ve tarçının ilahi kokusu teninden süzülerek nefesindeki burbonun keskinliğine karıştı.

Dudakları büzüldü ve ifadesindeki tüm eğlence kayboldu. "Beni nasıl durduracaksın?" diye sordu, sanki benden gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi. Birden kendimi bir sınavdaymışım gibi hissettim.

Yavaşça nefes aldım, onun yakınlığı düşüncelerimi kavramamı normalden daha zor hale getiriyordu. "Havayı nasıl kullanacağımı biliyorum. Seni geri itebilirim."

"Bundan emin misin?" Daha da yaklaştı ve sivri dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtı.

Başımı salladım. "Dürüstçe mi? Hayır. Ama senden yapmamanı istiyorum ve yaparsan seninle dövüşmeye çalışacağımı söylüyorum." Sesim zar zor titriyordu ve geçirdiğim geceyi düşünerek kendi kendime zihinsel bir övgüde bulundum. Küçük zaferler ve hepsi.

Orion bir adım uzaklaştı, gözlerinde düşünceli bir parıltı vardı. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama kolumu kaptı ve dişlerini derime geçirdi. Dehşet içinde soluk soluğa kaldım ve diğer elimi kaldırarak parmaklarıma büyü yapmaya çalıştım. Ama yapamadım.

odaklandı ve elim yaklaştığı anda arkamdaki kapıya çarptı.
Göğsünün sert düzlüğü
Beni tahtaya yapıştırdı ve ısırığı derinleştikçe irkildim, kalbim bir tavşanınki gibi çarpıyordu.

İçimi boşaltan bir his içimi çekiştirdi ve güç bir kanaldan bileğime doğru aktı. Büyüm benden alınıyor, bu acımasız yaratık tarafından yutuluyordu.

Üzerimdeki elleri inatçıydı ve ne kadar konsantre olursam olayım, ona karşı hafif bir esinti bile yaratamıyordum. Şimdi benden içiyordu, öyle görünüyordu ki
Gücüm onun avucundaydı ve hepsi ona doğru ilerliyordu, içimdeki kuyu boşalıyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve başım döndü, karanlık bir an için görüşümü engelledi. En iğrenç
Bileğimdeki iki kanlı iğne deliğini tutarken kelime dağarcığımdaki küfürler kafamın içinde uçuştu.

Orion bana eşit bir bakış attı. "Solaria'da her şey güçle ilgilidir, Bayan Vega. Bunu unutmayın. Herkes istediğini alır. Bu bizim yolumuz. Ve eğer kendin almaya başlamazsan, Hesaplaşma'yı geçmeyi bile denemeden bu Akademi'de başarısız olacaksın."

Sözleri aklımda yer ettikçe kalbim ritmini kaybetti.

Ben Fae'yim. Ve burada hayatta kalabilmem için en karanlık yanımı kucaklamam gerekiyor.

Orion benden uzaklaştı ve memnun bir iç çekişle sandalyesine çöktü. "Otur." Karşısındaki koltuğu işaret etti.

Sandalyeye oturmak için hareket ettiğimde kalbim hayal kırıklığıyla buruştu ve ona ne kadar sarsıldığımı göstermeyi reddettim. Bir parçam
Odama koşup bir battaniyenin altına saklanmak istedim ama bu pek de yapıcı ya da onurlu bir davranış sayılmazdı.

Saçlarımın uçlarına baktım, Orion hava ve su elementleriyle beni adeta bir araba yıkamadan geçirdiğinden beri mavi uçlar tüy gibi ve pürüzsüzdü. Sanırım ona teşekkür etmem gereken bir şey vardı. Gerçi karşılığında çok şey almıştı.

Kendine bir bardak daha burbon doldurdu ve ben kaşlarımı çattım. "Bunun bir ders olması gerekmiyor mu?"

"Hayır. Sana rehberlik ediyor olmam gerekiyordu.
Ama bunu kendi zamanımda yapıyorum. Ve kendi zamanımda bir şeyler içmeyi severim. İşte buradayız."

"Doğru," dedim gergin dudaklarımın arasından. "Peki sen burada eğlenirken ben tam olarak ne öğreneceğim?"

"İnan bana, hiç eğlenmiyorum." Bardağını yere bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Elini uzat," diye emretti ve iki elim de reddederek kıvrıldı.

Yarı yarıya gözlerini devirdi. "Beni seni zorlamaya zorlama. Oldukça yorucu ve az önce kendi gücüme güzel bir parça ekledim."

"Yani sihrimi bir sivrisinek gibi emdin." "Elbette." Omuz silkti. "Her neyse renkli benzetme
seni rahatlatır." Sırıttı, içkisini bu kez daha yavaş yudumladı. "El, hadi, sadece kırk dakikamız daha var.
hayat boşa gitmesin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sağ elimi ona doğru ittim.

"Masanın üzerinde düz dur, avuç içi yukarı baksın" diye talimat verdi ve ben de öyle yaptım. "Bu senin baskın elin mi?"

Başımı salladım.

"Güzel, bir değerlendirme yapacağım."

"Ne tür bir değerlendirme?" Ben

sordum. "Gücün hakkında."

"Tamam..."

"Hareket etmeyin. Ve kıkırdama - güneş aşkına kıkırdayanlardan nefret ediyorum." Elimi tuttu ve parmak uçlarını avucumun üzerinde gezdirirken sıcaklık damarlarımı okşadı. Cehennem gibi gıdıklandı ve kahkaha boğazımı ısırdı.

Nefret ettiği kıkırdayanlardan biri olup olmayacağımı değerlendirir gibi bana baktı. Ona düz bir surat verdim, dışarı çıkarmayı reddediyor.

Başparmağını avucumun ortasındaki çizgide gezdirdi ve tenim hassasiyetle karıncalandı. Isı midemin dibinde muhtaç bir çukur kazdı ve bunu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Neden seksi olanlar hep pislik oluyor?

"El falında ölümlülerin genellikle dört çizgisi vardır avuç içleri." Orion onları yukarıdan aşağıya doğru işaret etti. "Kalp, kafa, hayat ve kader. Ancak Fae'lerin beşinci bir çizgisi vardır. Bir güç çizgisi." Başparmağını tekrar avucumun ortasına bastırdı ve vücudum çok fazla tepki verdiğinden yerimde kıpırdandım.

Profesör Pislik'e doğru hevesle.

Merakıma yenik düştüm ve biraz daha yaklaştım.
işaret ettiği çizgiyi görebiliyordum. Avucumun tam ortasına kadar uzanıyordu ve üzerinde küçük çatallar vardı.

"Çoğu Fae'nin burada daha kısa çizgileri var." Kendini yuvarladı
Bana avucunu gösterdi ve bileğinde havanın üçgen sembolünün dövmesi olduğunu fark ettim. "Benimki yolun üçte ikisine kadar uzanıyor. Ancak seninki tam bir çizgi."
Bana şöyle bir baktı ve ben onun
bir şekilde kızgındı ama nedenini anlayamıyordum.

"Her bir Elementin gücü şu şekilde tanımlanır
bu kesişen çizgiler." Masasından küçük bir cetvel aldı ve avucumun üzerine koydu.

Avucumun içinde çalışarak her bir çizginin uzunluğunu not ederken bir ritme kapıldı. Sert parmaklarının fırçası ve tekrarlayan hareketler başımı döndürüyordu ve odada onun dokunuşundan başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Orion sonunda beni serbest bıraktı ve rahat bir nefes aldım.
dudaklarımdan geçti. Not defterine sayıları not etmeye başladı, yazdıklarını topladı, bazı
karmaşık hesaplamalar. Sonunda, elinde dört sayı vardı sayfanın altında altı çizili: Yedi, sekiz, dokuz ve on.

"Bunlar senin güç sıralaman." Rakamları önüme koyarken gözleri kararmıştı. "On, herhangi bir Elementte olabileceğiniz en güçlü seviyedir. Bunu bir perspektife oturtmak gerekirse, Bayan Vega, yedi bile yüksek sayılır."

Huşu içinde rakamlara baktım, söylediklerine inanamıyordum. Benim için sonsuza dek bir gizem olan bir dünyada bu kadar güçlü olduğuma. "En zayıf elementin ateş, gerçi zayıf kelimesini çok gevşek kullanıyorum. Toprakta sekiz, suda dokuz ve havada onsun."

Tüm bunları anlamaya çalışarak ona bakarken nefesim ciğerlerimde sıkıştı. "Ve biz bu kadar güçlüyüz çünkü... ebeveynlerimiz kraliyet ailesinden miydi? Kral ve kraliçe?" Kendi dilimden çıkınca kulağa çok çılgınca geliyordu. Ama herkesin bize söyleyip durduğu şey buydu. Aslında prenses olduğumuzu.

"Evet. Baban Solaria'daki en güçlü Fae'ydi. Üç elemente sahipti: ateş, su ve hava. Annende ise sadece bir element vardı: hava. O da senin gibi İkizler burcuydu ve Solaria'nın en güzel kadını seçildi. Bu, ordusunun istila ettiği uzak bir ülkeden onunla birlikte döndükten sonraydı. Kral Vega gelenekleri hiçe sayarak onunla evlendi. Güçlü aileler kendi türleriyle çiftleşme eğilimindedir; bu, soyların saf kalmasını sağlar ve genellikle aynı Tarikatların çocuklarını üretir. Soy ne kadar safsa, büyüleri de o kadar güçlü olur."

"Ve bunu yapmamak... kötü mü?" Anlamaya çalışarak sordum.

"Hayır, sadece aptalca. Onların çocuklarının daha zayıf olma olasılığı daha yüksektir ama... sen ve kız kardeşin için durum açıkça böyle değil. Annen ve baban dünyamızın gelmiş geçmiş en güçlü iki Fae'sini doğurdu." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bardağındaki kehribar nektarını yudumladı.

"Neydi onlar?" Nefes aldım, keşke bunu konuşabileceğim daha güven verici biri olsaydı diye düşündüm ama elimde sadece o vardı. "Emirleri neydi?"

Bir an için gözlerinde bir parça acıma duygusu belirdiğinden neredeyse emindim ama aynı hızla kayboldu. "Annen bir Harpy, baban da bir Hydra'ydı."

Hydra'dan bahsedilince tüylerim diken diken oldu. Yunan mitolojisi bilgim neredeyse tamamen Disney'in Herkül'ünden geliyordu ama o yılan gibi canavar aklımda kalmıştı.

"Hydra mı?" Kanım donarak fısıldadım. "Çok başlı canavar gibi mi?"

Tanrım, lütfen onlardan biri olmama izin verme.

"Evet," dedi sessizce. "Onlar dünyadaki en nadir Tarikatlardan biridir."

Tüm bunları sindirmeye çalışırken yavaş bir nefes aldım. "Peki sizce ben ve Tory neyiz efendim?" Cevaptan çekinerek sordum.

Parmaklarını masaya vurdu ve son içkisini de yuttu. "Bela," diye mırıldandı ve ben kaskatı kesildim.

"Bu hiç adil değil. Bunu biz istemedik ki." "Adil

olmayan şey, Bayan Vega, sizin ve kız kardeşinizin Artık Solaria tahtında, tüm hayatları boyunca hüküm sürmek için eğitim alan dört Göksel Varis'ten daha güçlü bir hak iddiasına sahipler." Boş bardağını masaya çarptı ve içimden bir sarsıntı geçti. "Ebeveynleriniz öldüğünde, Göksel Konsey birlikte yönetme hakkını talep etti. Ama şimdi sen geri döndün ve bizim yasalarımıza göre

Eğer bunu talep edecek kadar güçlü olduğunuzu kanıtlayabilirseniz. Bu da bizim lanet şansımız." Bıçak gibi keskin bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitledi ve sözleri karşısında kalbim deli gibi çarptı. "Ne kadar tehlikeli bir zamanda yaşadığımızın farkında mısın Mavi?" diye sordu ve saçlarımı küçümseyerek süzerken boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Hayır, ama belki bana söylersen-"

"Ne diyeceğim? Tüm geçmişi anlatsam bile Solaria size, bunun gerçekten yeterli olacağını düşünüyor musunuz?"

Kuru bir kahkaha attı. "Dünyanın dengesi zaten bozulmuştu, şimdi de sen ve kız kardeşin ortaya çıktınız. daha da kaosa sürüklüyor. Bütün aileler ölüyor. Güçlü olanlar da. Ailen ilkti ama son değil ve bunun gerçekleşmesi an meselesi-"

Cümlesinin ortasında durdu ve düşüncesini tamamlamayı daha uygun bulmuş gibi göründü.

"Öz ailemin öldürüldüğünü mü söylüyorsun?" Dehşet içinde sordum, bilgi içimden eriyen buz gibi damlıyordu.

"Hiçbir şey söylemiyorum." Boğazını temizledi ve kendine bir bardak daha burbon doldurdu.

Pazartesi gecesi olabilirdi ama dilini gevşetiyorsa, bunu ona hatırlatmayacağımdan emindim.

"Her neyse," diye homurdandı. "Düzeniniz er ya da geç ortaya çıkacak. Güç kaynağınız size ne olduğunuza dair bir ipucu verecektir, bu yüzden dikkat edin. Farklı Tarikatların büyüsü belirli yollarla yenilenir. Bir Kurt Adam gücünü aydan alır, bir Medusa aynadan alır ve eğer

Bir Vampir, kanları aracılığıyla diğerlerinden güç alır." Dişlerini bana doğru gösterdi ve ürperdim.

"Ben kesinlikle senin gibi değilim," dedim soğuk bir şekilde ve kaşları bir an için çatıldı.

Atlas'ına baktı, dudakları kasılmış bir şekilde üzerinde bir şey var. "Eğer büyü gücünüz artarsa, yakın çevrenizde güç alabileceğiniz şeylere odaklanmaya çalışın. Bu güneş, gölge ya da gökkuşağı olabilir, yeter ki zihninizi açık tutun. Bu arada seni tüm Düzen Geliştirme derslerine kaydettireceğim.
Geç gelişenler, kendi türlerinin etkisi altında evrimleşme eğilimindedir."

Atlas'ıma bir bildirim düştü ve onu çıkardım, zaman çizelgemde birkaç derse daha kaydolduğumu gördüm.
Ve yarın Kurtadamlarla takılmam gerekiyordu.
Seth'i ve onun alıngan tavırlarını düşündükçe midem bulanıyordu. Bu hiç bana göre değildi. Onlardan biri olmama imkân yoktu.

Orion'a bunu söylemeye hazırlanırken başımı kaldırdım ama yüzündeki buz gibi ifade beni durdurdu.

"Sen ve kız kardeşin Hesaplaşma'yı geçemeyeceksiniz," dedi eğer doğruyu söylüyorsa. "Dünyanın şu anda iktidarda iki cahil kıza ihtiyacı yok. Ve her ne kadar çoğu Göksel Varisler beni çok kızdırıyor, en azından Nimf nüfusuyla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar."

"Su perileri mi?" diye sordum, onun aşağılayıcı tonunu görmezden gelmeye çalışarak ve bilgi külçesine tutunarak.

Elindeki burbon bardağını iterek küfretti. "Onlar başka bir ırk, endişelenme. Onlar senin hayatınla ilgili hale gelene kadar sen çoktan gitmiş olacaksın."

Kollarımı kavuşturdum, ses tonundan sıkılmıştım. "Profesör, büyü ya da Fae'ler hakkında hiçbir şey bilmediğim için işe yaramaz olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama ben aptal değilim. Öğrenebilirim. Bu dersler bunun için değil mi? Bana yol göstermek?
Kaçırdığım her şeyi bana mı anlatacaksın? En azından kendimi kanıtlamam için bana bir şans ver." Bu kararlılığın nereden geldiğinden tam olarak emin değildim ama
Bu kadar kolay bir şekilde görevden alınmak bana ters geldi. İki gün öncesine kadar adını bile duymadığım bir krallığı yönetmeye uygun olduğumu düşünmüyordum ama en azından bana bir şans verilmesini istiyordum.
sözde doğuştan gelen hakkımı öğrenme şansı.

Kaşları çatıldı ve yumuşak bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Sanırım bu adil bir şey Bayan Vega. Bir Terazi burcu olarak adaleti çok severim," dediğinde ağzım şaşkınlıkla aralandı.

Yani bu sabah burcumun bahsettiği Terazi burcu.
Ve görünüşe göre adil olmak kibar olmayı kapsamıyordu.

Duvardaki büyük pirinç saate baktı. "Zamanımız dolmak üzere ve benim gitmem gereken bir yer var." Oturduğu yerden kalktı. "Atlas'ınıza Zorlama üzerine okuma materyalleri göndereceğim. Her Pazartesi akşamı benimle bir ders yapacaksınız. Bir sonraki dersimize kadar kalkanlar hakkında temel bilgilere sahip olmanızı bekliyorum. Bir sınav olacak." Sırıttı ve ben
Öğrencilerine test çözdürmeyi seven bir öğretmen olduğundan şüpheleniliyordu.

Ayağa kalktım, çenemi kaldırarak meydan okumayı içten içe tüm kalbimle kabul ettim. "A almayı planlıyorum."

Kapıya doğru yöneldim ve o da iki kat hızla boşluktan geçti. Güçlerini aniden gösterince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kapıyı kırarak açtı. "Ben not vermem. Benim için ya geçersin ya kalırsın." Elimden Atlas'ımı aldı, üzerine bir şeyler yazdı ve dijital kalemle dersimi imzaladı. Atlas'ı geri verdi, sonra kapıyı araladı ve ben de içeri girmek için hamle yaptım.

centilmence bir davranış.

Bir anda yanımdan geçip gitti ve kapı yüzüme kapandı.

Oh.

TORY

Rahatsız edici bir şıngırtı sesi beni uykumdan uyandırdı ve şaşkınlıkla kendimi yukarı doğru ittim.
Bilmediğim çevreye kaşlarımı çatarak baktım. Yine geç saatlere kadar uyanık kalmış, Darcy'yle berbat durum hakkında konuşmuştum.
Orion tarafından kendisine verilen aile tarihi dersini dinliyor ve tüm bunlar hakkında nasıl hissetmem gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Kırmızı yorganımı tekmeledim ve yatakhaneme bakarken gözlerimdeki uykuyu sildim. Burayı evim olarak görmeye başlamam biraz zaman alacaktı. Durmak için daha da uzun
Her gün ilk iş Darcy'nin gülen yüzünü beklemek.

En azından ben, bir kadıncağızın neşesine katlanmak zorunda değilim.

Kendimi uykumun neden olduğu komadan çıkarırken sabah insanı.

Bu düşünce aklımdan geçerken
Aslında onun sabahları durmak bilmeyen gevezeliklerini ve ıslıklarını özlediğimi fark ettim. Belki ıslık çalmasını değil. Ama kesinlikle
Beni çukurumdan çıkarmak için her zaman sunduğu bir fincan kahveyi özledim.

Şıngırtılar tekrar başladı ve Atlas'ımı buldum,
Alarmı kapatmak için ekrana hafifçe vurdum. Bunun kalmasına imkan yoktu. Çok daha düşük perdeli bir şeye ihtiyacım vardı.
Beni uyandırın, özellikle de - saate baktım - altı buçukta uyanmam gerekiyorsa?

"Ne, gerçekten, lanet olsun?" Küfür ettim. Günün o saatini sadece bir önceki geceden hala uyanıksam görürdüm. Sekizden önce asla yataktan çıkmazdım ve hatta

Bu cömertçe bir davranıştı. Dokuz daha çok benim tarzımdı. On benim tercihimdi. On bir çoğu hafta sonu kendime ayırdığım bir lüks... kahretsin.

Dün alarm beni uyandırdığında saati kontrol edemeyecek kadar yorgundum ve şimdi nedenini biliyordum.

Hayatımda uyuduğum en rahat yatak olduğunu kısa sürede fark ettiğim tek kişilik yatağımdan çıktım ve uzun saçlarımın en kötü düğümlerini çözmek için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Çıplak ayaklarım, alttan ısıtılan muhteşem sıcaklıktaki fayanslarla buluştu. Ignis'in evindeki her şey
Buraya adını veren ateşle ısınıyorduk ve bundan hiç şikâyetim yoktu. Chicago'nun en boktan yerlerinden birinde geride bıraktığımız dairede ısıtma sistemi yoktu ve içeriye hava akımından çok daha fazlasını alan bir pencere vardı. Kışı orada geçirmeyi dört gözle beklemiyordum ve tüm bu büyülü olayla ilgili tek iyi şey bu olsa bile
Akademi işinin bu yatak odasına dönüşmesi, yine de burada kalmaya değdi.

Giydiğim ekose pijama hiçbir şekilde benim zevkime uygun değildi ve pazen kumaşını çekiştirdim, zihinsel bir
yavaş yavaş artan alışveriş listeme bir not ekledim. Bikini, pijama, bot, bana verdikleri Bridget Jones spesiyallerinden başka bir şey olan iç çamaşırı ve eşleşen
Görünüşe göre sütyen görevi gören göğüs düzleştirici üstler. Ve sanki iç çamaşırlarının tasarımı yeterince iğrenç değilmiş gibi, renk olarak çıplak rengi seçmeye karar vermişlerdi. Yani, teni çıplak olan bir kadın yaşıyor muydu?

Aslında o iğrenç anemik şeftali tonunu mu? Çünkü kesinlikle bronz tenimle uyuşmuyordu.
tonu ve etime olan etkisi gerçekten oldukça iğrenç görünüyordu.

Bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu.
ve en kısa zamanda yerel alışveriş merkezine bir gezi sözü verdi. Alışveriş merkezinde iç çamaşırlarımla gösteriş yapmak gibi acil bir planım olduğundan değil.
ama ne zaman karşınıza seksi bir adamın çıkacağını asla bilemezsiniz. Ve aşırı ayrıcalıklı, kendini beğenmiş, sadist, yıkıcı derecede çekici Varis türünden olmadığı sürece, ben cazip gelebilir.

Neyse ki benim için tuvalet malzemelerini toplayan kişi, yetmiş yaşında bakire bir rahibe olduğunu tahmin ettiğim iç çamaşırı seçicisi kadar korkunç bir zevke sahip değildi. Ben
Hatta buraya gelmeden önce alabileceğimden çok daha fazla kozmetik ürünüyle dolu bir makyaj çantası bile verildi. Kendi koleksiyonumun etkileyici olmadığını söylemiyorum - makyaj yerel mağazada beş parmak indirim talep etmek için en basit şeylerden biriydi. Ama bu bir
Gerçekten parası ödenmiş bir koleksiyonun verilmesi bir yenilikti.

Savaş boyamı sürme işini çabucak hallettim, cömertçe sürdüğüm göz kalemi ve bir parça rujun güvenliğinin arkasından bugünün benim için sakladığı her şeyle yüzleşmeye hazırdım.

Atlas'ta tek bir zil sesi duyuldu ve bir mesaj yanıp sönerken ona baktım.

Günlük burç yorumun seni bekliyor, Tory!

Tam da beklediğim şey - anlamını gerçekte olan rastgele şeylere uyacak şekilde çarpıttığımda günümle ilgili olabilecek belirsiz bir dizi cümle.

Günaydın İkizler!
Yıldızlar gününüz hakkında konuştu.
Bugün kendinizi bir Yay burcuyla çarpışma rotasında bulabilirsiniz. Bu münakaşa size bir süreliğine huzur getirse de, önünüzdeki gerçek engelleri unutmamaya çalışın.
yol.
Bugün sizi çeşitli yollara sürükleyebilir, bu nedenle verdiğiniz her kararın bağlı kalmak istediğiniz bir karar olduğundan emin olun. Bugün hangi tutumu seçerseniz seçin, zarlar yuvarlanacak ve kontrol sizin elinizden çıkacaktır.

Atlas'ımı umursamazca bir kenara fırlatırken gözlerimi devirdim ama o anında neşeli melodisine yeniden başladı. Onu yakaladım ve kalıcı olarak susturmak için belli belirsiz bir şekilde dürttüm.
Bu senin şen şakrak sabah saçmalıklarına güçlü bir hayır demek. Çabalarım sessizlikle ödüllendirildi ama bir şekilde FaeBook uygulamasını açmayı da başardım.
Diego bize bahsettiğinde hızlıca bir göz atmaktan başka bir şey yapmamıştım. Sosyal medya
Katılım, kullanıcının sosyal bir hayatı olduğunu ima ediyordu ve henüz burada Zodiac Akademi'de böyle bir şey iddia

edemezdim.

Darcy dışında sadece birkaç öğrenciyle yarı düzgün bir etkileşimim olmuştu ve kesinlikle
Henüz ilişkimizin selfie çekerek kameraya surat asma aşamasına gelmemiştik. Zaten hiç öyle bir tip olmamıştım.

Haber kaynağına hızlıca göz attım ve Darius'un kabul şakasından sonra ortak salonun ortasında dururken çekilmiş çıplak kıçımın fotoğrafını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kimsenin ben o haldeyken fotoğrafımı çekmeyi düşünmemiş olmasını ummak çok fazla olurdu ama fotoğrafımın çekildiği andan itibaren her saniyemi hiç olmamış gibi davranmaya çalışarak geçirmiştim ve bu fotoğrafla tekrar karşılaşmak nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Üç yüz on dört tepki ve doksan beş yorum vardı ve gönderi yalnızca bir saat önce yayına girmişti. Paylaşımı yapan öğrencinin adına baktım.
gönderdi. Milton Hubert. İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Parmağım yorumlar sekmesinin üzerinde gezindi. Yapmamam gerektiğini biliyordum.
Dokun. Bilmemek daha iyiydi. Sayfayı kapat ve varlığını bile unut. Dokundum. Aptal.

Milton Hubert: Ignis hazing sırasında işler kızıştı! #wouldntsayno

Yorumlar:

Marguerite Helebor: Görünüşe göre istenmeyen varisler şimdiden sıralamanın en altındaki yerlerini öğreniyorlar. #whoresgohairless

Damian Evergile: Kılsız bir fahişe olduğunu mu söylüyorsun yoksa o kılların altında bir çalı mı saklıyorsun?
Pileli etek, Margeurite?

Marguerite Helebor: Sanki bunu öğrenmek için eteğimin altına girecekmişsin gibi, Damian Dangalağı.

O zaman fahişe değilsin. Sadece vajina kazağı giyiyorum. #muffscruff

Marguerite Helebor: Kapa çeneni Damian! #basicbastard

Terrance Bonnerville: Eğer Vega kızlarının ikisi de çıplak bu kadar güzel görünüyorsa, son fantezim olan üçlüyü buldum demektir. #idtaketwofortheteam

Aferin Damian!

Tyler Corbin: Bir dahaki sefere onu da dizlerinin üstüne çöktürecek. #gaggingonit

Beni bir et parçasıymışım gibi tartışan yorumları okudukça dudaklarım tiksinti ve öfke karışımı bir duyguyla aralandı. Kızlardan gelen çok sayıda iğneleyici ve alaycı yanıtın yanı sıra erkek öğrencilerden gelen çok sayıda müstehcen yorum da vardı. Darcy ve benim de dahil olduğum birden fazla üçlü gruptan bahsediliyordu. Bu da dudağımın geri kıvrılmasına neden oldu. Neden erkekler bunun seksi olacağını düşünüyorlardı? Eğer onlara kardeşleriyle öpüşmeye başlamalarını söyleseydim tiksinirlerdi ama ikiz olduğumuz için bu çarpık fantezi fikri bir şekilde normal mi oluyordu?

Varislerden hiçbirinin yorum yapmadığını görünce biraz şaşırdım, ancak Darius'un gülerek

beni dizlerimin üzerine çöktürmekle ilgili yoruma tepki olarak.
I
Sanırım başkalarının gönderilerine yorum eklemekten daha üstün olduklarını düşünüyorlardı.

Yanıt verip vermemem gerektiğini düşünürken parmaklarım yorum çubuğunun üzerinde duruyordu. Söyleyeceğim herhangi bir şeyin sadece alevleri körükleyeceğini içten içe biliyordum ama arkama yaslanıp bu saçmalığa katlanmak bana göre değildi...

Karar veremeden, gönderi ve onunla birlikte gelen tüm yorumlar aniden kayboldu. Yerine bir mesaj belirdi ve içime bir rahatlama yayıldı.

FaeBook Yöneticisi: Öğrencilere bu sosyal medya sitesinin pornografi paylaşmak için tasarlanmadığı hatırlatılır.

Milton Hubert, Ignis yüzünden on ev puanı kırdın. Gelecekte lütfen çıplak fotoğraflarınızı özel olarak paylaşın.

ve genel sayfada değil.

Mesaja göz kırptım. On ev puanı mı? Öğretmenlerin bu çocuktan alacağı tek şey buydu.

tüm okulun görmesi için çıplak bir fotoğrafımı mı yayınladı? Ve Darius'un cezalandırılmasından hiç bahsedilmedi.

hazing. Hepsi bu kadar. Aslında, tekrar okuduğumda, ona o fotoğrafı paylaşmamasını bile söylemediklerini fark ettim -

sadece bunu kişisel mesaj yoluyla yapmasını söylüyorlardı.

Siktir et.

Dolaptan üniformamı aldım ve kitaplarımı çantama tıkıştırmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirdim. Atlas'ı tekrar elime aldım ve Milton Hubert'in profil resmine dokunarak ona bir göz attım. Sporcu tipli, yapılı, belirgin kaşlı ve kalın kaşları neredeyse birbirinin içine girmiş biriydi.

Atlas'ı çantama tıkıştırdım ve odamdan çıkıp doğruca alt kattaki ortak alana doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda kimse beni fark etmedi ve bakışlarım odanın ortasındaki büyük bir gruba takıldı. Darius Görünüşe göre hiç sönmeyen ateşin yanındaki koltukta arkasına yaslanmıştı. Siyah saçları, yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı, bu da onu nüfusun geri kalanı gibi bok gibi göstermeliydi ama bunun yerine
onu çok seksi gösteriyordu. Eğer bu kadar birinci sınıf olmasaydı
uyandığımda yatağındaki saçları görmeyi sorun etmezdim. Ama bu haliyle onu görmek beni daha da sinirlendiriyordu. Çirkin bir ruh, çirkin bir kapta barındırılmayı hak ediyordu.

Canlı, kan kırmızısı saçları ve günlerce uzayan bacakları olan bir kız kucağına düştü ve rahatsız edicilik sınırını aşan bir öpücükle dikkatini çekti.
tüm odanın önünde onu kuru bir şekilde becermeye başladığında uygunsuz.

Ergh.

Henüz beni fark etmemiş olan hayran kulübünün yüzlerini hızla taradım ve dudaklarımda vahşi bir gülümseme belirdi.

Milton Hubert'i grubun solunda gördü.

Bu odadaki herhangi biriyle düz bir dövüşte karşılaşma şansımın çok az olduğunu biliyordum ama öfkem damarlarımda sıcak ve hızlı bir şekilde yanarken, gücümün saldırmaya hazır sinsi bir canavar gibi başını kaldırdığını hissedebiliyordum. Ve bu unsurla birlikte
Gücümün acımasızlığıyla birleşen sürpriz, bu dangalağa bir ders vermeyi umuyordum.

Şans eseri, Atlas'ı yanındaki masada duruyordu, bu da fotoğrafın da ulaşabileceği bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Odaya girdiğimde içimdeki büyü alevlendi ve Darius'un ekibinin dikkatlerini bana çevirdiklerini hissettim ama onlara zerre kadar ilgi göstermedim. Bakışlarım Milton Hubert'in üzerindeydi ve tek kaşını şaşkınlıkla kaldırarak fark ettim.

"Selam, Tory'ydi değil mi?" diye sordu ama çıplak bir fotoğrafımı internetin her yerine yapıştırdığında tanışma fırsatını kaçırmıştı.

Büyüm parmak uçlarıma kadar yükseldi ve su çağırdığımı fark ettiğimde sırıttım. Elbette çağırmıştım, ateşe aç bir mazoşisti cezalandırmak için ona buz vermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?
Soğuk duş mu?

Elimi kaldırdım ve bir su seli ona çarparak sandalyesinden fırlayıp yere düşmesine neden oldu. Üzerimden fışkıran suyun basıncını arttırarak onu ahşap zeminde yuvarladım ve duvara sabitledim.

Darius'un ekibinin geri kalanı şok içinde ayağa fırladı ve Darius da ayağa kalkarken kızıl saçlı kız neredeyse kucağından düşecekti.

Ama sürpriz bir şekilde kimse Milton'ın adına müdahale etmedi. Sanırım Fae'lerin işleri berbat etme yöntemleri bu tür anlaşmazlıkların
kişisel olarak ele aldım ve bu durumdan duyduğum rahatlamayı belli etmemeye çalıştım.

Milton, yüzüne çarpan suyla gargara yaparken bir şeyler bağırıyordu ve ben de tufanı bir miktar alçaltarak göğsüne çarpmasını sağladım, kollarını aşağıya sabitlediğimden emin oldum, böylece nişan alamayacaktı.
Sihir bana geri döndü.

"Resmi sil," diye hırladım, Atlas'ını yakaladım ve büyümü yönetmeyen elimle ona doğru tuttum.

İçimdeki güç memnuniyetle mırıldandı ve bu şekilde kendi başıma kalmanın verdiği gurur kabarmasını inkar edemedim.

"Defol git," diye tersledi Milton.

Parmaklarımın bir hareketiyle suyu havayla değiştirdim ve Milton o kadar güçlü bir rüzgârla havalanıp duvara çarptı ki gür kaşları bile dalgalandı. Kurnaz değildim, sadece onu hareketsiz kılmak için gücümün tamamını kullanıyordum ama bu benim için sorun değildi. İşimi halletmiştim.

Hızla fotoğraf albümünü açıp benim resmimi bulmadan önce öne doğru yürüdüm ve kilidi açmak için başparmağını Atlas'ın üzerine bastırdım. Aslında albümde
Yirmi tane vardı, ama FaeBook'ta paylaşmak için en açık olanını seçmişti ve şansıma, onun

oda ona sadece arka tarafın manzarasını sunmuştu. Atlas'ını ayaklarının dibine fırlatmadan önce çöp klasörünü iki kez kontrol ederek hepsini sildim.

Büyümü serbest bıraktım ve bana doğru bir el kaldırarak öne doğru tökezledi. Bana saldıracak kadar toparlanamadan, gücümü tekrar ona fırlattım, bu sefer planlamamış olmama rağmen toprağı çağırdım. Milton sarmaşıklarla sıkıca sarılmıştı ve bu sarmaşıklar, öfkem en doğal şekle dönüşürken canlandı. Ne yaptığımı bilmiyordum ama büyüm öyle görünüyordu. Sarmaşıklar kollarını iki yanına sabitledi ve sessiz kalmasını sağlamak için ağzını çevreledi. Milton büyük bir gürültüyle yere düştü ve ben de sonunda büyümün hareketsiz kalmasına izin verdim. İçimdeki kabarıklık eskisine göre biraz daha az doluydu ama yine de
Etrafta dolaşacak çok şey var.

"Kadınlara saygı duymayı öğrenmelisin," diye hırladım ve onu yere düştüğünde tekmeleme dürtüsüne direndim.

Döndüm ve çıkışa yöneldim ama Darius'un sesi beni durdurdu.

"Bana o fotoğrafların kopyalarını gönderdi, biliyorsun," dedi sakince.

Ona bakmak için döndüm, kendimi onun karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorlarken dişlerim sıkılıyordu.

Bana karşı herhangi bir hamle yapmadı ve ben de herhangi bir şeye kalkışacak kadar aptal değildim. Milton'ı alt etmiş olabilirdim ama sürpriz unsuru olmadan bunu yapamayacağımı çok iyi biliyordum. Darius ise tamamen farklı bir canavardı. Ona karşı şansımı biliyordum.

Körkütük sarhoşken ve derin uykudayken ona gizlice yaklaşsam bile sıfırdan daha düşük bir dereceye sahipti.

"Ona bir ders ver bebeğim," diye mırıldandı kızıl saçlı ve ben de ona bir anlığına dikkatimi verdim. Birden yüzü FaeBook'ta gördüğüm bir alabalık resmi ile bir araya geldi. yüzlere isim koymaya çalıştım.

"Sen Marguerite'sin değil mi?" Yüzüm onun köşeli hatlarının ve somurtkan dudaklarının
beni korkutacaktı. "Yoksa artık kukunu mu kullanıyorsun?"

İzleyenlerden birden fazlası buna karşılık olarak güldü ve yarım saniyeliğine Darius'un da bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldığını düşündüm. Ama bakışlarım tekrar ona sabitlendiğinde hayal gördüğümden emin oldum. İfadesinde sıkılmış bir nefretten başka bir şey yoktu.

Marguerite'in gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru bir hamle yaptı ama Darius ona bir el hareketi yaparak kırbaçlanmış küçük bir köpek yavrusu gibi geri çekilmesini sağladı. Ne kadar acınası. O
benimle oynamak için babamın iznine ihtiyacı vardı ve o izin vermiyordu.

"Yani kopyalarımı sildirmeye mi çalışacaksın?" Darius Atlas'ını sanki bana uzatıyormuş gibi uzatarak bastırdı.

Kalbim göğsümde durmadan çarptı ve cevap vermeden önce bir nefes verdim.

"Sende kalsın," dedim küçümseyerek. "Eğer otuz bir çekecek malzeme arıyorsan, sen bilirsin."

"Sanki senin fotoğraflarından tahrik olacakmış gibi!" Darius kaşlarını çatarken Marguerite tükürdü, onları geri almaya çalışmayacağım için açıkça sinirlenmişti. Bu noktada muhtemelen okulun her yerindeydiler zaten. Herkes kopyaları kurtarabilirdi
ve onları dağıtmaktan sorumlu adamı cezalandırırdım.
Her birini avlamaya çalışmamın bir anlamı yoktu.
Bu yüzden o görüntülerin orada olduğu gerçeğiyle barışmak zorundaydım.

"Merak etme Marguerite," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Motorunu harekete geçirmek için onlara ihtiyaç duyması senin suçun değil. Eminim kucağında zıplamaya başladığında kıllı kılların onun için bunu yapıyordur."

Marguerite gözlerimi oymaya hazır görünüyordu ama Darius ona hâlâ harekete geçme izni vermemişti. "Sen zıpladın, iki sentlik sokak fahişesi!" Marguerite bana doğru çığlık attı ama Darius onun önünü kesti.

Daha fazla arkadaş edindiğin için tebrikler, Tory.

"İstediğim kızı elde edebilirim. Neden senin resimlerine bakmakla ilgileneyim ki?" Darius homurdandı, derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım. "Hey ahbap, sen çıplak fotoğraflarımın olduğu kız, diğer türlüsü değil. Ve istediğin kızı alamazsın. Çünkü bu benden sert bir hayır demek. Ama bu resimlerle yarattığın fantezinin tadını çıkarabilirsin çünkü seni temin ederim ki
gerçeğini ele geçirme şansınız sıfır."

Çocuklardan birkaçı yüz ifadelerini hızla düzeltmeden önce eğlenerek kıs kıs güldü.

Darius'un dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve kıyafetlerimi tekrar yakmaya ya da beni başka bir şekilde aşağılamaya karar vermeden önce odadan geri çıktım. Gerçekten de son sözü söylemeyi başarabildim mi?

Ağzımda bir gülümsemeyle merdivenlerden koşarak indim ve kahvaltı için Darcy ile buluşacağım The Orb'a gitmeden önce doğrudan güneş ışığına çıktım.

Büyük bronz kubbeye vardığımda, odanın ortasındaki bir masada oturan kız kardeşimi görene kadar etrafıma bakındım. Büyük ateş çukurunun solundaydı.
Varis'in en sevdiği kırmızı kanepe ise onun sağında oturuyordu. Bir an için neden o yeri seçtiğini merak ettim, sonra yanında oturan uzun boylu A.S.S. kızını fark ettim.

Darcy beni fark ettiğinde bilerek gülümsedi, her zamanki sabah neşesi her zaman paylaştığımız kahvaltıların hoş bir hatırlatıcısıydı. Beni yanına çağırdı ve ben de dairesel alanı dolduran kanepeler ve masalardan oluşan geniş düzende gezindim.

Sofia ve Diego da onunla birlikte oturuyordu, ikincisi alametifarikası olan bere şapkasını takmıştı ve bu şapkayı tiki üniformasıyla birlikte takmasına neden izin verildiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

A.S.S.'deki kız benim geldiğimi fark edince canlandı ve aniden çevredeki tüm masalardaki insanlar ayağa kalkmaya çalışırken bir telaşla sandalyeleri sıyırarak etrafımı sardı.

Kız kardeşimin karşısındaki sandalyenin arkasına çöktüm ve şimdi hepsi ayakta duran yaklaşık otuz kişilik öğrenci grubuna kaşlarımı çatarak baktım
bana bakıyordu.

Hiçbiri bakmaktan başka bir şey yapmaya meyilli görünmüyordu ve ben yavaşça sandalyeme çöktüm, bir açıklama için Darcy'ye baktım.

Kıçım koltuğa değer değmez, izleyenlerin hepsi de tekrar oturdu.

"Ne-"

"Ben Geraldine Grus," diye bağırdı uzun boylu kız ve başını eğerek masanın üzerinden elime uzandı. "Ve sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Kraliçe Roxanya!"

O elime sahip çıkamadan elimi geri çektim. "Olamaz," diye başladım ama yine sözümü kesti.

"Yüce Egemenlik Topluluğu, Fae dünyasına dönüşünüzde size gereken saygı ve nezaketin gösterildiğinden emin olmak istiyor," diye açıkladı, birçok erkeğe taş çıkartabilecek kaslı yapısına rağmen sesi ilkel ve düzgündü. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece istemeniz yeterli."

"Doğru." Darcy'ye kaşlarımı kaldırmadan önce ona sıkı bir gülümseme sundum.

Kız kardeşim benim için doldurduğu tabağı masanın diğer tarafına itmeden önce bilmiş bilmiş sırıttı. Tabak kruvasan ve meyvelerle doluydu ve özlem dolu bir iniltiyle tabağa uzandım. Yemeğimi parçalamak için şu anki arkadaşlığımızı görmezden gelmeye karar verdim.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söylediğimi sanmıyorum, Darcy," dedim.

Sırıtarak bir fincan kahveyi bana doğru itti ve ben de mutluluk içinde iç çekerek kahveye yumuldum.

"Yemek yerken seks sesleri çıkardığını biliyorsun, değil mi?" Sofia alay etti.

Kupamı yere bırakıp ağzıma bir poğaça götürürken, "Hayır, yok," diye karşılık verdim. "Yatakta bundan çok daha yüksek sesle konuşurum."

Darcy kahkahalar atarken Diego kahvesinin üzerine sıçradı ve bağırsaklarını deşti. Geraldine skandala uğramış görünmekle gülümsemek arasında kalmış gibiydi ama bir kahkaha attığında onun hakkındaki düşüncelerim bir kademe daha arttı.

Diego kendini toparladıktan sonra tiksintiyle, "Çok fazla bilgi, Tory," dedi ve ben güldüm.

"İstersen bu bilgiyi test edebilirim?" diye arkamdan bir ses geldi ve Sofia geniş gözlerle omzumun üzerinden baktı.

Ben daha yüzümü ona dönmeden Caleb'ın eli omzuma indi ve parmak uçları boynumda gezinmeye başladı.

Ondan uzaklaştım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Dur tahmin edeyim, sülük de kahvaltı için mi burada?" I

Hırladı, dokunuşunun uyandırdığı korku damlasına rağmen onu dışarı çıkarmaya çalıştı. Bir gerginlik hışırtısı A.S.S. kalabalığı etrafımda ama Varis'le ilişkiye girme konusunda kararsız görünüyorlardı.

"Cezbedici." Caleb saçımı omzumun üzerinden taradı nazikçe ve dikkatlice dans eden ürpertiyi görmezden geldim

parmak uçları beni okşarken tenimin üzerinde.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarımdan çekmeyi reddettim. boynuma dokundu ve derin bir nefes aldı. Ne kadar istesem de onunla savaşmaya çalışmamın bir anlamı yoktu, beni yine herkesin önünde yere yapıştıracaktı.

Dün gece bu durumu kafamda evirip çevirirken, saldırılarını olabildiğince sert bir şekilde savuşturmaya karar vermiştim.

toplayabildiğim kadar asalet. Onu kendim için nasıl durduracağımı bulana kadar beni ısırmasına katlanacaktım. O zamana kadar,

Kaçmak ya da onunla savaşmaya çalışmak beni sadece aptal durumuna düşürüyordu. "Ama dünden beri karnım hâlâ tok," diye nefes aldı.

Tenime bir öpücük kondurdu. Tuhaf bir şekilde irkildim samimi bir hareket yaptı ve üç santim ötedeki boşlukta kıpırdamadan dururken ona dik dik bakmak için döndü.

"Eğer kanımın peşinde değilsen neden hâlâ buradasın?" Koyu mavi gözlerini kendi gözlerimle sabitleyerek buz gibi bir sesle sordum.

"Sadece seni unuttuğumu düşünmeni istemedim," diye mırıldandı ve iyi bir evcil hayvanmışım gibi boynumu okşadı. "Benim için sıcak tut. Siz serserileri yemeğinizle baş başa bırakayım."

Caleb uzaklaştı ve hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Kahvaltı masasını ters çevirmesini ya da "Caleb'in kalabalık alanın arasında ağır ağır ilerleyişini izlerken Darcy mırıldandı. Herkes onun için kenara çekildi. Hatta bazıları hürmeten başlarını eğdi. Bu da neyin nesiydi böyle?

"Onun tarzının bu olduğunu sanmıyorum," diye

homurdandım. "Sadece ondan korkmamızı istiyor. Bize onun merhametine kaldığımızı hatırlatmak için."

Darcy, "Umalım da diş fırçasına Pete muamelesi yapma fırsatımız olsun," diye önerdi ve ben bir kahkaha attım.

"Bu ne anlama geliyor?" Diego sorguladı. O ve Sofia, Terra Varisi geldiğinde neredeyse gölgelerin içine çekilmişlerdi ama onları suçlayamazdım. Seçme şansım olsaydı ben de onun radarına girmeyi tercih etmezdim.

"Sadece tuvalete bir daldırmak istiyorum, hepsi bu." Darcy masumca omuz silkti.

Sofia gülüp gülmemekte kararsız görünerek ağzını açarken, Diego bir kahkaha attı ve ardından kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için hızla etrafına bakındı.

Kahvaltımızı açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan sürüsü gibi mideye indirdik ve buradaki yemekler konusunda kendimi mutlu hissetmekten alıkoyamadım. Aylarca temel ihtiyaç maddeleri ve basit yemeklerle hayatta kalmaya çalışmıştım ve The Orb'daki yemekler olağanüstüydü. Eğer dikkat etmezsem çok çabuk kilo alacağımı biliyordum.

Günün ilk dersine girmemizi söyleyen zil çaldığında Darcy ve ben yeni arkadaşlarımızla vedalaştık ve
ve ilk Su Elementi dersimize doğru yola çıktık.

Geraldine bize sınıfımızda olacağını söylemişti, ama şansımıza odasında bir şey unutmuştu, bu yüzden onunla birlikte yürümek zorunda.

Darcy'nin dün gece Mirasçılar'la olan karşılaşmasından sonra, bazılarıyla derse girmeyi dört gözle beklemediğini söyleyebilirim.

ama bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Ve en azından bu sefer onlarla birlikte yüzleşecektik.

Darcy'nin Atlas'ında bizi arazinin batısına götüren yönergeleri takip ettik. Taş bir köprünün üzerinden geçmeden önce dolambaçlı bir dereyi takip etmeye başladık.

şırıl şırıl akan dereler, göletler ve sallanan sazlıklarla doluydu. Patika çeşitli su kaynakları arasında dolanıyor, damlama ve şırıltı sesleri havayı dolduruyordu.

Cildimi buğulandıran ağır bir nem tabakası.

Göl üzerindeki Aqua House'un önünden geçtik ve cam kapsüllerden oluşan yüzen adaya ilgiyle baktım. Orada Girişin üzerinde su elementi olmayanların girmesini engelleyen bir sembol vardı ama bu bizi dışarıda tutmayacaktı. Binayı keşfetme dürtüsü içimi doldurdu ve bunu daha sonraki bir keşif için dosyaladım.

Patika bizi demir parmaklıklı ve taş işçiliğine yosun tutturulmuş daha fazla köprüden geçirerek ilerletti.

Patikanın sonunda kendimizi yuvarlanan bir kayanın üzerinden düşen bir şelaleye bakarken bulduk. Patika şelalenin altında kayboldu ve ben şaşkınlıkla Darcy'ye baktım.

"Bu bir tür hata mı?" diye mırıldandı.

Atlas'ındaki haritaya tekrar baktı. Yanıp sönen bir yıldız sınıfımızın hemen dışında durduğumuzu gösteriyordu ama Burada şelaleden başka bir şey yok.

"Haydi kızlar, oyalanacak zaman yok. Sınıfınızın geri kalanı çoktan içeri girdi," dedi derinden gelen bir ses. Arkamıza döndüğümde bir adamın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Her ne kadar 'adam' tam olarak doğru kelime olmasa da

Onu. Aletini örtmek için sadece bir çift süper küçük siyah şort giymişti ve açıkta kalan kaslı vücudunun her santimi yanardöner mavi pullarla kaplıydı.

Bize doğru bir adım attı ve her birimizin omzuna birer elini koyarak bize baktı. "Ben Profesör Washer," dedi nazikçe. "Bugünkü ders için endişeleniyor musunuz?"

"Biraz öyleyim," diye itiraf ettim ve hemen bu yabancıya karşı neden bu kadar açık sözlü olduğumu merak ettim. Üniformamın kumaşının altında teninin benimkiyle buluştuğu yer sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi ve itirafımdan dolayı biraz karıncalandı.

"Peki siz kızlar nasıl yerleştiniz? Diğer Varislerin size biraz zorluk çıkardığını duydum?" dedi, sesine endişe karışmıştı.

Öğretmenlerden birinin
Diğer öğrencilerin korkunç davranışlarını kabul ettim, nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum ama Darcy yine de benden önce davrandı.

"Korkunçlar," diye itiraf etti, sesi biraz titriyordu. "Kabullenmesi gereken çok şey var, bildiğimiz hayattan koparıldık ve burayı anlamaya ve uyum sağlamaya çalışıyoruz. Bir de bunun üzerine dördüyle uğraşmak zorunda kalmak..." Darcy ağlayacakmış gibi durdu ve benim de gözlerimin yaşardığını hissettim.

Profesör Washer ikimizi de kucağına çekerken, "İşte, işte," dedi.

Daracık, minicik bir mayo giyen ve vücudunu pullar kaplamış bir öğretmene sarılmak garip gelmeliydi.

ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Derin bir nefes verirken yanağımı onun çıplak göğsüne bastırdım.

Geldiğimizden beri içimde bir şeyler birikiyor.

Göğsümde garip bir çekiştirme hissediyordum, sanki bir şekilde güç rezervlerimi kullanıyordum ama bu hiç mantıklı değildi.

Darcy, Profesör Washer'ı yanımda sıkıca kavradı ve bana bakarken gözyaşı lekeli yüzüne gülümsedim.

Bir kahkaha sesi beni kendime getirdi ve Profesör Washer sırıtarak bizi serbest bıraktı. Max Rigel yüzünde son derece eğlenmiş bir ifadeyle bize bakıyordu ve bizi neredeyse çıplak öğretmenimize sarılırken gördüğünü fark ettiğimde yanaklarım utançtan kızardı. Bize ne olmuştu böyle? Daha da kötüsü, Darius Acrux onun arkasından yaklaştı ve yüzü eğlenen bir sırıtışa dönüştü.

bakışlar bize doğru döndü.

"Bunun için teşekkürler kızlar," dedi Profesör Washer, sesi biraz alaycıydı. "Ne zaman ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyarsanız, bana gelebilirsiniz."

Kucaklamasının verdiği güven ve sıcaklık hissi beni terk ettiğinde ve aniden yolun ortasında yarı çıplak bir yabancıya sarıldığımı fark ettiğimde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"O da neydi öyle?" Bir şeyin kurbanı olduğumuzdan emin ama ne olduğundan emin olmadığım için sordum.

Profesör sadece kıkırdadı ve bir sihir dalgasıyla şelaleyi ikiye ayırarak bizi yalnız bıraktı

Max ve Darius ile.

"Siz ikiniz gerçekten de bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" Darius bu gerçek karşısında duyduğu tiksintiyi açıkça belli ederek sordu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir halkı yönetmeyi nasıl beklersiniz?"

Darcy'ye şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Mirasçılar, doğum hakları ve güç iddiası hakkındaki tüm bu konuşmalar harikaydı ama kimse bize gerçekten ne yapmak istediğimizi sormamıştı.

"Profesör de benim gibi bir Siren," diye açıkladı Max, bir çift çocukla konuştuğunu düşündüren bir ses tonuyla. "Bizler ev sahiplerimizin duygularıyla beslenerek onlardan enerji çekeriz.
O yüzden seni önemsiyor diye duygusal davranmazdım.
Sen onun için hüngür hüngür ağlarken o sadece senin gücünün büyük bir kısmını tüketti."

"İnsanların acılarını emerek enerjilerini mi çalıyorsunuz?" Darcy sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve az önce başımıza gelenlerden dolayı kendimi biraz ihlal edilmiş hissettim.

"Fiziksel teması sürdürdüğümüz sürece herhangi bir duygu bunu yapacaktır." Aniden öne çıktı ve ben Darcy'nin kolunu kavramak için uzandığında gerildi. Darcy geri çekilmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "Darcy'nin tadını çok seviyorum.
Korku," dedi Max karanlık bir sesle, kız kardeşimin gözleri belirsiz bir şekilde titrerken.

"Bırak onu," dedim ama beni duymazdan geldi, eli bir an için göğsüne değecek şekilde onu kavrayışını değiştirdi.

"Şehvet de bu işi halledecektir," diye ekledi sırıtarak.

"Rüyanda görürsün," diye tersledi Darcy, elini onun elinden çekerek.

İki Varis bizden uzaklaşıp şelalenin altındaki boşluğa doğru ilerlerken gülmeye başladılar ve ayrıldılar tıpkı Washer'ın yaptığı gibi sihirleriyle suyun fışkırmasını sağladılar. Darcy ellerini ovuşturarak, "Bu berbat bir şey," diye mırıldandı.

Sanki hâlâ Profesörümüzün sarılma hissini kovmaya çalışıyormuş gibi ellerini kollarının üzerinde gezdiriyordu.

Şelaleye doğru adım attık ve ellerimi umutla kaldırarak suyun benim komutumla ayrılmasını sağlamaya çalıştım. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra aniden bir su püskürmesi üzerimize çarptı. Şaşkınlıkla ciyakladım ve büyüyü kullanmaya çalışmayı bıraktığım için geri sıçradım.

Şelale normal akışına devam etti ve ben Darcy'ye döndüm, ne kadar sırılsıklam olduğunu fark ettiğimde güldüm.

"En azından bunu alışkanlık haline getiriyorum," dedi hayıflanarak. "Belki de bunu imzam haline getiririm."

"Kesinlikle bir değişiklik oldu," diye kabul ettim, ıslak saçlarımı gözlerimin önünden çekerken.

"Zaten sırılsıklam olduğumuz için koşarak geçelim mi?" diye önerdi.

"Olabilir," diye kabul ettim ve ona elimi uzattım.

Sırıtarak aldı ve birlikte suyun altına koştuk, dondurucu akıntıyla ıslanırken çığlıklar attık. Diğer tarafta bir mağarada ortaya çıktık ve mağaranın uzak ucundaki ışık parçasına doğru ilerlerken Darcy'yi tuttuğum yerden bıraktım.

Sırılsıklam üniformalarımızla mağaradan çıkarken Profesör Washer bizi bekliyordu. "Ignis ve Aer'e şelaleden geçemedikleri için eksi beş puan. Bu da

Siz ikiniz sınıfıma kuru gelmeyi her başaramadığınızda aynı şey olacak. Gerçi o şeffaf tişörtler oğlanlara bakacakları bir iki şey verecektir..."

Ona kaşlarımı kaldırdım. Meğer Bay Alıngan gerçek duygusal bağlar kuran biri değilmiş. Bizden istediğini almış ve doğrudan sapıklığa düşmüştü.

Dangalak modu. Bu bana çıktığım birkaç erkeğin pantolonuma girmeye çalışırken her zaman harika göründüklerini ve gün doğarken düpedüz pislik olduklarını hatırlattı. Kendime not: Siren Dickwad'e daha fazla duygusal bağış yapmak yok.

"Bana bakmanın bir nedeni var mı?" diye sordu. "Çünkü bir kez daha sarılmak istiyorsan, ben hazırım."

"Hayır, teşekkürler," dedim, Darcy yanımda geri çekilirken tiksintimi gizleme zahmetine girmeden.

Washer'ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Peki o zaman, üç dakika içinde üstünüzü değiştirip havuza girmezseniz, her birinizden beşer puan daha eksilecek."

Aceleyle yanından geçip solundaki, kadınların soyunma odasına açılan kapıdan girdik. Biz içeri girerken birkaç kız çıkıyordu ve sonuncu olduğumuzu fark ettiğimde hızımı artırdım.

Bir kez daha eğitim kıyafetlerimizin asılı olduğu çantalar bizi bekliyordu ve Aqua sembollü koyu mavi bir mayo giymek için doymuş üniformamı hızla çıkardım.

Göbeği boyunca süslenmişti. Göründüğünden çok daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkaran dalan bir yakası vardı.

dersler için uygun ve kalçalarımın üzerinde duruyordu ve kıçımın büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu.

"Sence bu üniformayı Profesör mü seçti?" Darcy saçlarıyla göğsünü kapatmaya çalışırken burnunu tiksintiyle kırıştırarak sordu.

"Sanırım daha fazla materyal içeren bikiniler giydim," diye kabul ettim.

"Otuz saniye!" Washer'ın sesi dışarıdan geldi ve bize daha fazla puan veremeden soyunma odasından koşarak çıktık.

Dışarı çıktığımızda yavaşladım. 'Havuz' aslında mağaralar, adalar, köprüler ve hatta kaydıraklarla serpiştirilmiş kristal mavisi suyla dolu devasa bir alandı. Sanki
Lüks bir tatil broşüründen fırlamış gibi görünse de tuhaf bir şekilde doğaldı; kıyılar parlak yeşil bitkilerle kaplıydı ve ağaçlar eteklerinde sallanıyordu.

Profesör Washer suyun içinde duruyordu, mavi pulları suyun inciklerine vurmasıyla ıslak bir şekilde parlıyordu. Birinci sınıf öğrencileri önünde kumlu bir kıyı boyunca dizilmişlerdi ve o konuşmaya başladığında biz de aceleyle onlara katıldık.

Havuzun uzak tarafında, daha büyük öğrenciler
Su sihirlerini kullanarak pratik yapıyorlardı ve ben de onların birbirlerine sıvı patlamaları fırlatmalarını ve yüzeyde dans eden şekiller yaratmalarını izledim.

Geraldine bizi fark etti ve o kadar alçaktan eğildi ki yüzü suyun altında kaldı. Gülsem mi yoksa
yüzümü buruşturdum ve dikkatimi hızla Profesöre geri

verdim. "Bugün, yeteneklerinizi geliştirmeye

odaklanacağız.
Elementimizi anlamak," diyordu Washer. "İçinde

Su, birçok yönden en öngörülemez ve
tüm elementler arasında değişkendir. Farklı sıcaklıklara maruz kaldığında katıdan sıvıya ve gaza dönüşebilir ve bu formların her biri birden fazla şekilde kullanılabilir." Bu formların kullanılabileceği çeşitli yolları açıklamaya başladı ama dikkatimi havuzun arka tarafındaki bir uçuruma tırmanan iki figür çekti.

Uçurum dik ve kayalıktı ve tırmanmayı nasıl başardıklarını tam olarak anlayamıyordum. Darcy'yi de işaret etmesi için dürttüm ve Max ile Darius'un zirveye ulaşmasını izlerken kaşları hafifçe çatıldı. Bu mesafeden bile onların mayolarının da bizimkiler kadar hayal gücünü zorladığını söyleyebilirdim; dar şortları etlerine uygunsuz bir şekilde yapışmıştı ve bu da hayal gücümü zorluyordu
Bir sürü fikir. İyi kişiliklere sahip oldukları ve tamamen iğrenç olmadıkları fantezisine dayanan fikirler.

Uçurumun tepesinde durdular ve birbirleriyle güreşmeye başladılar. Uçurumun kenarına bu kadar yakın dövüşmeleri fikri kalbimi titretti ve ne olacağını görmek için beklerken bakışlarımı ayıramadım.

"Düşecekler," diye nefes aldı Darcy.

"Belki bize bir iyilik yaparlar ve kendilerini Akademi'den ayrılmak zorunda bırakacak kadar kötü yaralarlar," diye şaka yaptım.

Biz izlerken, Max üstünlüğü ele geçirmeyi başardı, omzunu Darius'un karnına çarptı ve
tökezleyerek geri döndü. Uçurumun kenarında ayağını kaybetti ve düştü, kolları savruldu ve dudaklarından bir kahkaha koptu. Bir şekilde kendini çevirmeyi başardı, böylece

Önce ayakları suya çarptı ve büyük bir sıçramayla yüzeyin altında kayboldu.

Bir saniye sonra Max de koşarak atladı ve uçurumdan suya daldı. Suya olimpik bir dalgıç gibi girdi, zar zor bir dalgalanma yarattı ve ben biraz etkilenmekten kendimi alamadım.

Sığ suya doğru ilerlemeye başlayan birinci sınıflar dikkatimi çekti ve kız kardeşimle ben de aceleyle onları takip ettik.

Hava şaşırtıcı derecede sıcaktı ve dışarı çıkarken gülümsedim,

Gücüm beni çevreleyen sıvıyı çağırırken parmak uçlarımı yüzeyde gezdirdim.

Dikkatimin dağılmasına izin verdikten sonra tam olarak ne yapmamız gerektiğinden emin değildim ama başlamaya fazlasıyla hazırdım.

DARCY

Ting-aling-aling.

Geniş bir esnemeyle yuvarlandım ve uykulu bir gülümsemeyle Atlas'ıma uzandım. Pencerenin ötesinde kuşlar ötüyordu, yatak vücudumun her santimini kucaklıyor gibiydi ve sabah beni çağırıyordu.

Hayranlıkla burcuma tıkladım. Son iki falım çok isabetli çıkmıştı ve bu kez uyarı işaretlerini görmeye çalışmak istiyordum. Eğer Mirasçılarla bir kez daha karşılaşmaktan kaçınmama yardımcı olacaklarsa, o zaman satır aralarını okumaya çalışmalıydım.

Günaydın İkizler!
Yıldızlar gününüz hakkında konuştu.
Dünya etrafınızda kaosa sürüklenirken, uyanık kalmanız ve güneşin istikrarlı yolunun sizi ayakta tutmasına izin vermeniz gerekecek. Kabul edilmesi gereken çok şey varmış gibi görünebilir ama düşündüğünüzden daha iyisini yapıyorsunuz.
Dünya etrafınızda kaosa sürüklenirken, uyanık kalmanız ve güneşin istikrarlı yolunun sizi ayakta tutmasına izin vermeniz gerekecek. Kabul edilmesi gereken çok şey varmış gibi görünebilir ama düşündüğünüzden daha iyisini yapıyorsunuz.
Etrafınızdakilere karşı dikkatli olun. En dost canlısı köpekler bile ısırabilir.

Birkaç kez okudum ve sonra zaman çizelgemi kontrol ettim. Kurtadamlar ile Sipariş Geliştirme vardı

Bugün. Kimin beni ısırmasından endişe etmem gerektiğini tahmin edin.

Yataktan kalktım, duş aldım ve o günkü üniformamı giydim. Yatak odama döndüğümde kulenin dışından sesler ve ayak sesleri geliyordu.

Çantamı omzuma attıktan sonra masamın üzerinde dün gece yaptığım eskizlere gözüm takıldı. Bunlar sadece Zodiac'ın arazisi ve binalarıydı ama ben her zaman Sanatım konusunda aşırı derecede bilinçliydim. Ben bile onlara bakarken kendimi rahatsız hissediyordum. Onları bir çekmeceye tıkıştırdım ve odamdan çıktım.
Merdiven.

Öğrenciler koşuşturuyor, birçoğu gergin görünüyor, diğerleri heyecanla sohbet ediyordu. Sanki ortak salonda önemli bir şeyden yeni çıkmışlar gibi hepsi aşağıya doğru iniyordu. Merakıma yenik düştüm ve orada takılmaktan her zaman kaçınmış olmama rağmen yukarı çıktım. Bir lağımla tartışmış gibi göründüğüm fotoğrafım viral olduğundan beri, bu okulu yöneten dört yürüyen konuşan altılıya karşı kendimi mümkün olduğunca görünmez kılmaya çalışıyordum. Ama sonsuza kadar saklanmak istemiyordum.

Krem rengi koltuklar ve kanepelerle dolu, gri taştan yapılmış dairesel odaya girdiğimde gözlerim bir duvardaki büyük ekrana takıldı. Uzun siyah saçlı bir haber muhabiri dün akşam Tucana adlı bir kasabada meydana gelen bir olayı aktarıyordu.

"- Ceset Zodiac'ta bir öğrenci tarafından bulundu Akademi'nin adı gizli tutuluyor. Daha bu sabah, Fae Soruşturma Bürosu başkanı cinayetin zanlısının halen kayıp olan bir Nymph olduğunu doğruladı. Tucana sakinleri karanlık saatlerde daha dikkatli olmalı ve yaratıkla ilgili gördükleri her şeyi FIB'ye bildirmelidir. Öldürülen Fae Ferris Pike olarak adlandırılan ve iki elemente sahip olan: ateş ve toprak-"

Televizyon karardı ve kaşlarımı çattım, kalbim Seth önündeki sandalye halkasından ayağa kalkarken çekiç sesleri geliyordu. Kumandayı koltuğuna fırlatırken Kylie de yanına atladı.

Yüzünde gergin bir ifade vardı ve Kylie elini tutmaya çalıştığında onu elinin tersiyle itti. Koşar adımlarla odadan çıktı, merdiven boşluğunda gözden kaybolurken bana bakmaya bile tenezzül etmedi.

Kylie güneş ışını saçlarını omzunun üzerinden atarak Aer'den birkaç kızın yanına gitti. "Kimin umurunda yaşlı ölü bir adam mı?" diye inledi arkadaşına, bebek yüzlü yansımasını kontrol etmek için bir pudrayı açtı.

Biri koluma dokundu ve kendi alanıma geri döndüm, döndüğümde Diego'yu orada buldum. Bana sert bir gülümseme verdi.

"Duydun mu?" diye sordu.

"Evet ama..." Suçlulukla dudağımı ısırdım. "Su perisi nedir?"

Bir kahkaha attı, beni çıkışa doğru çekmeden önce omzumun üzerinden Kylie'ye ve onun süslü barbie çetesine baktı.

Merdivenlerden inene kadar cevap vermedi, meraklı kulaklardan uzakta. "Nimfler başka bir ırktır. Fae'lerin gölgelerinde yaşarlar. Onlar bizim düşmanımız."

"Neden?" Bu konuşmanın sessiz bir sese ihtiyacı olduğunu hissederek fısıldadım.

"Çünkü..." Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra kolunu benimkine dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Nimfler Elemental güçlerle doğmazlar. Ama bir Fae öldürürlerse, tüm büyülerini emerler. Son damlasına kadar ve sonra bize karşı kullanabilirler." Bu haberi verirken gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

"Bu..." Söyleyecek kelime bulamadığım için sadece başımı salladım.

"Evet." Başını salladı. "Hasta. Bu da Nimflerin her zaman bir tehlike olduğu anlamına geliyor. Büyüye bir Vampirden bile daha fazla açlar. Ve bunu nasıl aldıklarını biliyor musun?"

Başımı sallarken ağzım kurumuştu.

"Gölgelerin armağanına sahipler, bir Fae'nin gücünü emebiliyorlar. Bunu bu sondaları kullanarak yapıyorlar... tırnakları uzuyor ve doğrudan Fae'lerin kalbine girip tüm güçlerini emiyorlar." Diego bu fikre hastalıklı bir hayranlık duyuyor gibiydi ama bu benim midemi bulandırdı.

"Haberlerdeki kadın cesedi bir öğrencinin bulduğunu söyledi," dedim dehşet içinde.

Diego yavaşça başını salladı. "Evet, ama kim olduğunu söylemiyorlar.

Tahminimce hafızaları siliniyor.

Şu anda. Böyle bir manzarayı kim unutabilir ki? İnsanı darmadağın eder."

"Hafıza silme diye bir şey mi var?" Bu fikir karşısında göğsüm sıkışarak tısladım.

Diego tekrar etrafına baktı ve sesini daha da alçalttı. "Tam olarak değil. Bu gelişmiş bir zorlama. Fae'leri unutmaya zorlamak. Bu tamamen yasadışı, ama bir sürü FIB hakkındaki komplo teorileri bunu gizlice yaptıklarını söylüyor."

"Ve sen de onlara inanıyorsun?" Tahmin ettim.

Bana sırıttı. "Kolluk kuvvetlerinde dönen tehlikeli işleri bilseydin sen de inanırdın. Sadece FIB'de değil Darcy, bu okulda da. Hakkında söylentiler bile var
fakülteden bazıları gizlice kara büyü yapıyor."

Kuleden dışarı çıktığımızda güneş üzerimizde parlıyordu, hava serin ve bulutlar seyrekti.

"Bu sabah tarot var mı?" Diego, kahvaltı için The Orb'a doğru yol alırken konuyu değiştirerek sordu.

Başımı salladım, bakışlarım ilerideki Seth'e takıldı. Takipçilerinden oluşan bir grup etrafını sarmış, ellerini sırtında gezdiriyor ve ona sokuluyorlardı - bu sokulma da neyin nesiydi? - ama o neredeyse hiç tepki vermiyordu.

The Orb'a vardığımızda, onlardan uzaklaşarak, her zamanki koltuklarında oturan Darius, Max ve Caleb'e doğru yöneldi, etrafları kantinden onlara yiyecek ve kahve getirmek için koşuşturan heyecanlı hayranlardan oluşan bir halka ile çevriliydi. Varisler zar zor

Seth onlara katılır katılmaz dördü de gergin bir sohbete daldı.

"Darcy?" Diego beni dürttü ve bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. "Geliyor musun?" Odanın ortasındaki yeni yerimizi işaret etti. Geraldine, Kral Arthur ve Şövalyeleri için uygun görünen dairesel masanın üzerine geniş bir yiyecek yaymıştı. Yüce Egemen Topluluğu'nun orada toplandığını görünce bir iniltiyle savaştım. Tory aktif bir şekilde Sofia'yı bitmek bilmeyen gevezeliklere dahil ederek onlarla sohbet etmekten kaçınmak.

Başımı salladım, Diego'yu takip ederek onlara katıldım ve Tory'nin yanında oturan adam yerinden fırlayarak eğildi. "Sizin için sıcak tuttum majesteleri."

"Doğru, teşekkürler," dedim, onun gösterisinden duyduğum rahatsızlığı gizlemeye çalışarak gülümsedim.

Kıçım sandalyeye değmeden Geraldine üzerime çullandı. "Kruvasanlar soğuyordu, bu yüzden mutfaktan bir parti daha gönderttim." Bir yığınını burnuma doğru uzattı ve tatlı, ağız sulandırıcı kokusu es geçilemeyecek kadar güzeldi.

Teşekkür ederek bir tane aldım ve Geraldine aceleyle kız kardeşimle benim karşımdaki koltuğuna oturdu. Diego, Sofia'nın yanına zorla bir sandalye çekmişti ama omzu, olduğu yerde kalmaya niyetli görünen A.S.S.'li kaba bir kız tarafından sıkıca sıkıştırılmıştı. Kızın elinden bir kruvasan çaldı.

Geraldine'in zulası, yanındaki bir kızla fısıltıyla konuşurken.

"Nymph saldırısını duydun mu?" Sofia öne doğru eğilip masanın karşısından bana bakarken gözleri şişerek sordu.

"Evet," dedim Tory'ye bakarak. "Varislerin bu sabah ne kadar tuhaf davrandıklarını fark ettin mi?"

"Herkes üzgün," dedi Sofia.

Tory omzunun üzerinden dört adama baktı, kaşları birbirine çarptı. "Hayır, Darcy haklı. Onlara bir şeyler oluyor."

Diego bir lokma kruvasanın arasından, "Onlar Varisler," dedi. "Su perisi cinayetleriyle ilgilenmek zorundalar, bu onların işi. Ya da en azından yönettikleri zaman öyle olacak."

Sofia onaylar gibi bir ses çıkardı ve ben de bunun mantıklı olduğunu düşünerek başımı salladım ama bunun Tory ve benim de onlarla ilgilenmemiz gerektiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum.

İnsanlar cesedi bulan gizemli öğrenciyi tartışırken odadaki gerilim her zamankinden daha yüksekti.

Geraldine'in konuştuğu kız saldırı yüzünden kendini tamamen kaybetmiş görünüyordu. "Her şey yeniden oluyor, tıpkı-"

"Şşşt!" Geraldine tıslayarak bize bir bakış attı. Göz göze geldiğimizde zoraki bir kahkaha attı ve arkadaşının kolundan tutup masadan uzaklaştırdı.

"Bu da neydi şimdi?" Tory bana sordu ve ben şaşkınlıkla başımı salladım.

"Hey Vegas!"

İkimiz de başımızı kaldırdık ve tek kaşlı ateş puştu Milton Hubert'in bir masanın üzerinde durduğunu gördüm.

grup öğrencileri, heyecanla ona bakıyorlardı. "Birbirinizle öpüşün."

Zorlaması bana çarptı ve Tory ile ben birbirimize doğru eğilirken dehşet içinde çığlık attım. Diego sandalyesinden fırladı ve biz daha iğrenç eylemi gerçekleştirmeye yaklaşmadan aramıza girmeye zorladı.

"Kraliçeler için!" Geraldine kalabalığın arasından fırladı, kendini bir sandalyenin üzerine attı ve bir roket
Milton'a o kadar hızlı su çarptı ki, çarpışmaya hiç hazır değildi. Odanın yarısına kadar uçtu ve bir grup birinci sınıf öğrencisine çarparak birkaçını yere serdi.

Kahkahalar odada çınlarken Zorlama bedenimden çekildi. Ürperdim ve Diego'dan uzaklaştım. "Bunun olmasını engellemeliyiz," diye inledim, çünkü Tory Milton'a ölümcül bir bakış fırlatmış, o da sırılsıklam bir halde arkadaşlarının yanına dönmüştü. Varisler bu dramı fark etmek için başlarını kaldırıp bakmamışlardı bile, hâlâ yoğun bir tartışmanın içindeydiler.

"Size kendinizi korumayı öğreteceğim," diye söze girdi Sofia, gözleri parlıyordu. "Bu gece başlayacağız ve siz bunu öğrenene kadar her anımızı harcayacağız."

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi Tory ve ben de ona minnetle gülümsedim.

Bu da bir şeydi.

***

Merkür Odaları'ndaki Tarot Sınıfı'na gittiğimizde, kalbim hala tüm o heyecanla çarpıyordu.

sabahın adrenalini. The Orb'dan sadece kısa bir yürüyüşle, yüksek duvarları tuhaf duvar resimleriyle boyanmış antik görünümlü binaya vardık. Birinde ağaçtan sarkan bir adam, diğerinde ise bir soytarı görünüyordu. Soluk taş duvarlı kasvetli iç mekâna yöneldik,
Düşük ışıklandırma mekâna ürkütücü bir his veriyor. Karanlık bir
Merdivenler başka bir kata iniyordu ve gümüş bir tabela bizi Tarot'a doğru yönlendiriyordu.

"Büyükannem bir Tarot okuyucusuydu," dedi Sofia biz diğer birinci sınıf öğrencilerini dik merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Bana kartları öğretti ama hiçbir zaman o kadar iyi olamadım."

"Hangi konuda iyisin?" Kylie, Sofia'nın yanından omuz atarak geçerken sordu ve Sofia'nın suratına bir tokat atmak için saçlarını geriye savurdu.

Sofia başını eğip yanaklarını kızartırken Tory kaşlarını çatarak Kylie'nin başının arkasına baktı. Diego bir elini onun sırtına koydu ve Sofia küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

Kylie'nin ardından öfkeyle baktım.

Kaltak.

"İçeri gel," diye seslendi boğuk bir ses ileriden.

Puslu mor bir ışık bizi ileriye doğru yönlendirdi ve kısa süre sonra mahzeni andıran geniş bir odaya vardık. Dairesel bir ahşap
Masa neredeyse tüm alanı dolduruyordu ve ortası tamamen boştu. Masanın oluşturduğu halkanın içinde uzun boylu, gri bıyıkları çenesine kadar sarkan bir adam duruyordu. Bademgözleri hızla üzerimize dikildi ve bakışlarındaki parıltı kim olduğumuzu çok iyi bildiğini gösteriyordu. Ama zaten kim bilmezdi ki?

"Oturun," diye talimat verdi, masanın kenarlarına dizildik ve dördümüz birlikte oturmak için aşağı indik.

"Ben Profesör Astrum ve bugün size Tarot'a giriş yapacağım: yıldızların mistik kartları aracılığıyla kaderlerin anlatılması." Tüvit ceketinin cebine uzandı ve bir deste çıkardı, onları parmaklarının arasında mükemmel bir beceriyle yaydı.

Elini sallayarak onları havaya fırlattı, böylece mistik bir rüzgârla etrafında geniş bir daire çizerek yayıldılar, resimler sınıfa dönüktü. Yavaş bir daire çizerek dönmeye başladılar ve ben de hayranlıkla her bir karta baktım.

Profesör dersin ilk yarısını yirmi bir kartın her birini isimlendirerek ve anlamlarını açıklayarak geçirdi. Atlas'ımı masamın üzerine koymuştum ve notlarımı öğrendiğim her şeyden büyülenmiş bir şekilde kartların her bir görüntüsünün etrafına yayıldım.

Sofia hepsini ezbere biliyordu ve Astrum her kartın arkasındaki anlamı açıklamak için onu birden fazla kez çağırdı. Bu işte berbat olduğunu düşünüyor olabilirdi ama bana bir uzmanmış gibi geldi. Sonunda bir kehanette bulunmamıza izin verdiğinde aklım başımdan gitmişti. Ve birkaç kartın ötesinde hangi kartın ne anlama geldiğini hatırlayamıyordum.

Astrum desteleri dağıttı ve bizi çiftlere ayırdı. Tory destelerimizi karıştırırken ona döndüm ve Profesör'ün söylediği gibi desteleri aramızda bir yelpaze oluşturacak şekilde dizdim.

Astrum bıyığının bir ucunu parmağının etrafında döndürerek, "İşte bu kadar, şimdi biriniz bir kart seçecek ve notlarınızı kullanarak yorumlayacak," dedi.

"Önce sen gitmek ister misin?" Tory sordu ve ben omuz silktim,

Profesörün bize öğrettiği gibi elimi yavaşça kartların üzerinde gezdiriyordum.

Parmaklarımda içgüdüsel bir karıncalanma hissettiğimde, yukarıda duraklattığım kartı kaldırdım.

Onu çevirdim ve Tory ona bakarken yakınıma eğildi. Baş Rahibe. Altın bir tahtta oturuyordu, vücudu mavi cüppelerle kaplıydı ve yüzünde bir peçe vardı.

"Bu ne anlama geliyor?" Atlas'ımdaki notları karıştırırken sordum.

"Şey... şu anlama geliyor..." Tory kendi notları arasında gezindi.

Sofia omzuma yaslandı ve kartıma bakmak için eğildi. Keskin bir nefes aldı ve ben de telaşla ona döndüm.

"Ne?" Ben talep ettim.

Özür dileyerek başını salladı ve kartı elimden aldı. "Bu, birinin size karşı dürüst olmadığı ya da bilgi sakladığı anlamına gelir." Kartı ters çevirdi ve elimi tutarak arkasına yasladı. "Ne hissediyorsun?" diye fısıldadı, ses tonu ensemde tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Ummm..." Gülmemeye çalışan Tory'ye baktım. "Ne demek istiyorsun Sofia?" "Ne demek istiyorsun Sofia? ama bir fasulye sırığına göre garip bir şekilde güçlüydü. Diğer birkaç öğrenci dönüp izliyordu ve yanaklarım ateşle kızardı.

Yardım için Diego'ya baktım ama o asık suratla kendi kartına bakıyordu. Ölüm.

"Gözlerini kapat ve hisset," diye bastırdı Sofia. "Bazen kartlar sana kimden bahsettiklerine dair bir fikir verebilir."

Gözlerimi kapattım ve Tory'nin inançsızlıkla dilini şaklattığını duydum. Ama açık fikirli olmalıydım. Burçlarım her geçen gün daha doğru çıkarken, bunun da mümkün olduğunu nasıl inkâr edebilirdim?

Karta odaklandım, arkası ısınmış avucuma karşı serindi.

Işık görüş alanımın kenarlarında dans ediyordu ve oda aniden boşaldı. Sınıf arkadaşlarımın sesinin yerini garip fısıltılar aldı ama ne dediklerini anlayamadım.

İzlendiğime dair garip bir hisse kapıldığımda kanım buz gibi soğudu. Ağlayan Orman'daki dün gibiydi. Gözler üzerimdeydi. Karanlık bastırıyordu. Sonra ateş ayaklarımı yaladı ve etrafımı sardı, yaktı, yaktı, yaktı-

"Darcy!" Tory beni sarstı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. O Endişeyle bana bakıyordu ve ağzımın umutsuzca kuruduğunu ve alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu fark ettim.

Oda sessizleşmişti ve tüm gözler benim üzerimdeydi. Profesör Astrum yaklaştı. "Kart size bir şey gösterdi mi Bayan Vega?" Bakışları umut doluydu.

Başımı salladım, sonra başımı salladım. Çünkü öyle olmamıştı. Pek sayılmazdı. "Daha çok bir histi." Ürperdim, sıcak hava avuç içlerimi gıdıklarken parmaklarımı birbirine sürttüm.

"Ne hissi?" Sofia sordu, sesi dramatikti.

"Sadece izleniyor olma hissi. Ve sonra ateş çıktı." Tüm odanın dikkatinin üzerimde olmasından hoşlanmadım.

Kylie'nin yanındaki siyah saçlı arkadaşı Jillian'a doğru eğildiğini ve bir şeyler fısıldarken eliyle ağzını kapattığını gördüm. İkisi de sessiz kıkırdamalara daldı ve boynum sinirden ısındı.

Astrum kaşlarını çatarak diğer öğrencileri işlerine dönmeleri için yönlendirdi. Hepsi birbiriyle konuşmaya döndüğünde rahatladım ve Astrum yaklaşıp kartıma baktı.

"Bir dakika elinizi tutabilir miyim Bayan Vega?" Uzandı, parmakları uzun ve cılızdı. Tereddütle avucunu tuttum. Gözleri karardı ve omuzları çöktü.

Elinin soğuk kıskacı demir gibi sıkıydı ve denesem bile benimkini kurtarabileceğimi sanmıyordum. Astrum'un nefesi kesildi ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle tökezleyerek geri çekilirken beni bıraktı.

"Ne oldu?" Birdenbire bu kadar solgun görünmesinden hoşlanmadığım için sordum.

Boğazını temizledi, koyu renk cübbesini fırçaladı. Sesini ölümcül bir fısıltıya düşürdü ve daha yakına eğildi. "Düşmanlarına dikkat et kızım. Onlar ateşten ve gölgeden yapılmıştır." Arkasını dönüp başka bir çift öğrenciye yardım etmek için hareket ederken, ben söyledikleri üzerinde düşünmek zorunda kaldım.

"Bunların hepsi saçmalık," dedi Tory beni dirsekleyerek. "Bu kadar korkmuş görünme, Darcy."

"Bunu nasıl söylersin?" İçimi çektim. "Artık doğru olduğunu bildiğimiz onca şeyden sonra." Tory'yi severdim ama bazen kendi iyiliği için fazla alaycı olabiliyordu. Fae dünyasındaki bir Akademi'nin arazisinde, büyü dersleri için bir sınıftaydık ve o sadece Darius'un yandaşlarından birine büyü yapmıştı.

Dün. Ama hâlâ burçların, tarotun ve fiziksel olanın ötesinde herhangi bir büyünün de var olabileceği ihtimalini reddetmeye niyetliydi.

"Bunlar peri masalları," dedi ama pek de öyle görünmüyordu.

bu sefer ikna olmuş. "Elimdeki ateşi görebiliyorum ama bu sadece herkesin istediği şekilde yorumlayabileceği bir kart."

"Peki ya az önce gördüğüm imgelem, bunu inkar mı ediyorsun?

ne oldu?" Kaşlarımı kaldırdım ve o da özür dilercesine kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Sen iyi misin?" Tory daha nazikçe sordu

ve başımı salladım.

"Sadece beni biraz korkuttu," diye mırıldandım, hissi içimin derinliklerine gömdüm. Ağzımda bir sırıtışla desteyi onun önüne serdim. "Pekâlâ, sıra sende. Bakalım bu seni inanan biri yapabilecek mi?"

Astrum'un bize öğrettiği gibi elini kartların üzerinde tutarak meydan okumayla gülümsedi. Bir süre sonra bir kart seçti ve ters çevirdi.

Baş Rahibe bize ters ters baktı ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bunu tekrar yapacağım." Tory hemen kartları desteye geri koydu, birkaç kez karıştırdı ve sonra bir kez daha ortaya koydu. Ellerini destenin üzerinde gezdirip en soldaki kartı çekip çıkarmasını izlerken boğazım düğümlendi.

Kitabı ters çevirdi ve Baş Rahibe bize baktı. Tory ürperdi, kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve kendisinden uzaklaştırdı.

"Demek biri bize yalan söylüyor," diye fısıldadım ve Tory başını salladı, sonunda Tarot sanatına inandığı için gözlerini inanç dolduruyordu.

***

Tory ve ben, Kurtadam Tarikatı Geliştirme Sınıfı için Atlas'ımdaki yönergeleri takip ederek Uluyan Çayır'a doğru yola çıktık. Sofia Pegasus grubuna katılmak için yola çıkmıştı ve Diego da kendi Tarikatını ortaya çıkarıp çıkaramayacaklarını görmek için Griffinlere gönderilmişti.

Hava Bölgesi'ndeki patikadan ilerlerken, denizin kokusu üzerimize siniyor ve doğu uçurumunun ötesindeki dalgaların çarpışması endişemi yatıştırıyordu. Tarot dersi Beni ürkütüyordu ama şimdi soğuk odadan çıkmıştım ve güneş sırtıma vuruyordu, o kadar da korkutucu gelmiyordu. Zodiac'taki öğrencilerin yarısından fazlası muhtemelen Bizden bir şeyler saklıyorlardı. Özellikle de bizi değerli tahtlarının yakınında istemeyen Varisler.

The Wailing Wood'un bir köşesinden geçerken Uyanışımızı gerçekleştirdiğimiz geniş çayırlığa adım attık. Sarı ve mor çiçekler hafif bir esintiyle salınıyor, çimenler neredeyse dizlerimize kadar uzanıyordu ve biz de yüz elli kadar öğrenciden oluşan büyük bir grubun toplandığı yere doğru bir yol açtık.

Birçoğu uluyor, topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bazıları çimenlerde debeleniyordu.

Tory dudaklarını büzerek, "Bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu bilmiyorum," dedi. "Köpek olmadığımı biliyorum."

Tamamen aynı fikirde olarak başımı salladım.

Ben Seth gibi değilim.

"Doğru!" diye bağırdı Profesör yüksek sesle grup. Öğrenciler onun etrafında çember oluşturdu, bazıları beklenti içinde koşmaya başladı.

Gruba katılmak için acele ettik ve Profesör bizi öne doğru çağırdı. Uzun siyah bir at kuyruğu vardı ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. İkimizi de kolumuzdan tutup kendisine doğru çekti, elleri hemen saçlarımıza kaydı.

"Bunlar yeni yavrularımız, onlara iyi bakın. Hangi sınıftan olduklarını anlamaya çalışıyorlar, o yüzden çok fazla yer değiştirmek yok.

Onlara yakın durun, ısırmayın, tırmalamayın, pislik yapmayın, tamam mı?"

Sınıf cevap olarak bağırdı ve uludu ve aralarında Seth'i gördüm, içimi sızlatan şeytani bir ifadeyle bize bakıyordu.

"Ben Profesör Canis." Tory'ye doğru eğildi, derin derin nefes alıyordu. Tory irkilerek uzaklaşırken, "Utanma," dedi.

"Utangaç değilim, sadece şu anda kişisel sınırlarımın o kadar ötesindesiniz ki artık onları göremiyorum bile." Geri adım attı ve Profesör yüksek sesle güldü, ardından bizi gruba katılmamız için ileri itti.

"Bir ders planımız falan yok mu?" Ben sordum ama o tişörtünü çıkararak cevap verdi.

Bu ne saçmalık?

"Plan yok," dedi parlak bir sesle, o anda bakabildiğim tek şey neon pembe sütyeniydi. "Sadece özgürce koş."

Etrafımızdaki herkes soyunmaya başlarken Tory, "Vay anasını," diye nefes aldı.

"Neler oluyor?" Tişörtünü başının üzerine çekerken gözlerim Seth'e kaydı ve güneş vücudundaki sert kasların üzerinde parıldadı. Günaha girmiş gibi görünüyordu. Yırtık karnı ve bel kemerinin altından geçen keskin V ile somutlaşmıştı.

Yüzden fazla öğrenci pantolonlarını indirirken yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve sınıf arkadaşlarımın ve Profesörün çok fazlasını gördüğüm için gözlerimi korudum.

Seth'in pantolonu açıktı, kalçalarının üzerinde aşağıya doğru iniyordu, elini ağzına götürdü ve başladı gökyüzüne doğru uluyordu. Tory ve benim dışımda vadideki herkes koroya katıldı, gürültü bir kakofoniye dönüştü. kafatasımın içine.

Seth pantolonunu ve boxer'ını çekiştirerek çıkardı, biz istemediğimiz bir bakışla karşılaşmadan önce son saniyede arkasını döndü. Tory gülmeye başladı ve ben de ona baktım, benden de bir kahkaha balonu kaçarken başımı salladım.

Seth tepeden aşağı koşmaya başladı ve yüz elli çıplak öğrenci de peşinden koştu. Varis ani bir hareketle öne doğru sıçradı ve atılırken tüm vücudu değişti. Beyaz saçları tenine yayıldı, kabarık kulakları, fırça gibi bir kuyruğu ve dört kocaman pençesi onun yerine yere düştü. Şaşırtıcı manzara karşısında ağzım açık kaldı ve nabzım hızlandı.

Arkasındaki herkes de bir dalgalanma etkisi gibi değişiyor, hepsi normal bir canavarın iki katı büyüklüğünde devasa kurtlara dönüşüyordu.

İnanılmaz gösteriyi izlerken korku ve heyecan kalbimi dövdü.

Büyük kitle sürülere ayrılmaya başladı, çayır boyunca bölündü ve kenarlardaki ağaçların arasına daldı. Aralarında sadece birkaç beyaz kurt vardı ve Seth tüm hayvanların en büyüğüydü, bu da gözümü sürekli ondan ayıramayacağım anlamına geliyordu.

Dokuz kişilik bir gruba Ağlayan Orman'ın kenarı boyunca önderlik etti; kulaklarını kafasına dikmiş, etrafta daireler çizerken rüzgâr gibi hareket ediyordu. En öndeki saf beyaz canavarın önderliğinde on devasa canavar yolumuza çıkarken yer sarsıldı.

Tory ve ben geri çekildik ve içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp onlara güç verdim, ancak Seth benden önce durdu. kendimi savunmaya bile gerek duymadım.

Yumuşak bir miyavlama sesi çıkararak ilerledi ve devasa cüssesiyle benimle göz göze geldi. Islak burnunu yanağıma çarptı, sonra aynısını Tory'ye yaptı. Geçici olarak uzandı ve parmaklarını onun kulaklarının üzerinde gezdirdi. Onun burnuna sokuldu

O kadar sertti ki kıçının üzerine düştü ve ben onu yukarı çekerken güldü. O anda, onun bir Varis olduğu gerçeğini bir kenara ittim, güzel dönüşümünden çok etkilendim ve Kurt gibi bakan gözlerindeki davetkâr bakış. Bu yerin ve içindeki öğrencilerin büyüsü görmezden gelinemeyecek kadar harikaydı. Ve ben

kendi düzenimin ne olduğunu bilmeyi her şeyden çok istiyordum.

Seth aniden yere düştü ve başını çevirerek sırtını işaret etti.

"Sanırım binmemizi istiyor," dedim telaşla.

Tory sırıtarak bana baktı ve heyecan vücudumu orman yangını gibi sardı.

En azından Seth bu şekilde konuşamıyor. Ne olmuş yani?

Elimi kadife yumuşaklığındaki boynunda gezdirdim ve bir bacağımı omuzlarına doğru salladım, kastettiğinin bu olduğundan emin olana kadar ağırlığımı yere vermedim. Tepki vermeyince yerime yerleştim ve ellerimi kürkünün içine sokarak
iyi kavrama.

Tory arkama geçmek için hareketlendi ama başka bir siyah erkek Seth'in yanına indi ve onu cesaretlendirmek için havladı. Aceleyle Seth'in yanına gidip sırtına tırmanırken dudağını ısırdı.

Seth altımda yükselirken ve karnım şişerken, "Bu çılgınlık," diye güldüm.

Burnu vadinin karşısındaki ağaçlara doğru eğilirken can havliyle ona tutundum. Başını geriye attı, beni irkiltecek kadar yüksek bir sesle uludu, sonra bir hız patlamasıyla ileri atıldı.

Rüzgâr saçlarımı yoldukça telaş içinde bağırdım ve Neredeyse ipeksi pürüzsüz kürküne olan hakimiyetimi kaybediyordum. Dizlerimi onun etrafında daha sıkı kenetledim, hayatım için tutunurken bir inç geri kaydım.

Boğazımdan kahkahalar fışkırdı ve adrenalin içime akarken kükredim. Seth, Seth'e doğru
Wailing Wood, uzun bir patikadan ağaçların içine doğru ilerliyordu. Hemen patikadan daha sık ağaçlık alana saptı ve ben de alçak dallardan kaçınmak için başımı zamanında eğdim. Arkamda ağır pençe sesleri duyuldu ve omzumun üzerinden bir bakış attım, Tory'nin altındaki kurda sarılırken sırıttığını gördüm.

Ormandaki diğer sürülerden bir uluma korosu yükseldi ve içlerinden biri yolumuza çıkıp Seth'in şiddetle sola dönmesine neden olunca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gitti ve kısa süre sonra ormanın o kadar derinlerindeydik ki kurtların yardımı olmadan dışarı çıkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Seth sonunda yavaşladı ve parıldayan büyük bir su havuzunun bulunduğu bir açıklığa doğru ilerledi. Etrafı uzun sazlıklarla çevriliydi ve bir söğüdün alçak yapraklarıyla gölgeleniyordu. Güneş ışığı güzel noktanın üzerine şaftlar halinde düşüyor, toz ve polenler altın rengi ışınların arasında dönüyordu.

Seth doğruca havuza girdi ve buz gibi suyun derinliklerine batarken nefesim kesildi. Üzerinden kaydım ve o da yüzeyin altında yüzerek derinlerde kayboldu. Bir an sonra insan formunda yeniden yüzeye çıktı ve bana sırıttı.

"Bana binmek hoşuna gitti mi?" diye sordu imalı bir şekilde.

"Seni kurt olarak tercih ederim." Üzerine sıçradım ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Kurtların birçoğu havuzun etrafında yere çöktü, tozun içinde yuvarlandı ya da gölgede dinlendi. Birkaç tanesi

İnsan formlarına geri dönerek ve her şeylerini dünyaya göstererek suda bize katıldılar. Seth'in gözleri, dalgalanan gölette yüzerken uğruna ölünecek kıvrımlara sahip bir kızı takip etti. Tory atından indi ve adam tam önünde tekrar değişti, çok yakınına eğildiği için Seth'in kılları diken diken oldu. Havuza endişeyle baktı ve ölçülü bir şekilde
ondan bir adım uzaklaştı ve kalbim ona gitti. Derin sulardan nefret ederdi ve bir grup eli ayağı düzgün çıplak öğrenci bile onu burada kovalayamazdı.

Kıyıya doğru yüzmek için hamle yaptım ama Seth bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Yontulmuş yüzünden akan su damlacıklarını inceledim, elimden bir şey gelmiyordu.

Kaçıp kaçmamayı tartışırken yanaklarının açılarını izliyordum. Saçları nemli eladan bir yeleydi ve gözleri delici bir karalıktaydı. Onu geri itmek istedim ama
bir şey beni yerimde tuttu, onun tutsağı oldum.
hayvani bir aura. O anda onda beni bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiren bir şey vardı. Belki de bu bir sürü şeyiydi. Sanki her zaman bağ kurmaya çalışıyordu ama aynı zamanda beni kontrolü altında tutuyordu.
Belki de ben bir kurt adamdım.

Bu sabah bakışlarında gördüğüm stresli ifade
ama bugün daha az formda olduğu açıktı. Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve ben de onları serbest bıraktım. Şimdi gözlerinde gördüğüm yumuşaklığın bir süre daha kalmasını umuyordum. "Bu sabah üzgün görünüyordun," dedim kaşlarımı kaldırarak ve gözleri kısıldı.

"Beni mi gözetliyordun, bebeğim?" Kaslı kolunu bana daha sıkı doladı ve beni kalçasına doğru sürükledi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Açıkça görülüyordu." Dizim kalçasına değdi ve boğazından derin bir ses çıktı.

Ağır bir nefes verdi. "Endişelenecek bir şey yok Vega." Beni serbest bıraktı ve aynı hareketle bana bir dalga fırlattı.

Piç kurusu!

Tory havuzun ortasından çıkan büyük bir kayaya doğru yüzerken, ben sıçrayarak geri çekildim. Kıyıya dönüp Tory'ye yeniden katıldım, onunla biraz çaba göstermeye çalıştığım için kendime kızdım.

"İyi misin?" Tory'nin derin göletin yakınından bile geçmediği gerçeğine dikkat çekmek istemediğim için mırıldandım. Kurt çocuğun eline ona karşı daha fazla koz vermek istemiyordum.

Başını salladı, yanaklarına sadece benim görebileceğim lazer görüşüne sahip olduğum bir gülümseme kazınmıştı.

"Kurt olup olmadığını anlamanın tek bir kesin yolu var!" Seth'in keskin sesi içime bir titreme gönderdi.

Havuzun en ucunda beline kadar yükselmiş, sihirli değneğini tüm ormanlık alana göstermesine ramak kalmıştı.

"O da ne?" Tory kollarını kavuşturarak seslendi.

Gökyüzünü işaret ederek, "İkiniz de uluyun," diye emretti. Tory ve ben bakıştık ve ikimiz de sessiz kaldık.

"Gözlerinizi kapatın ve tüm gücünüzle uluyun," dedi Seth.

ama ikimiz de kendimizi böyle aptal yerine koymaya hazır değildik.

Çukur kazıp birbirimizin kıçını da koklayalım mı?

Biz cevap vermeyince Seth omuz silkti. "Tamam, zahmet etmeyin. Ama ulumak değişimi ortaya çıkarabilir, bu yüzden size kalmış." Seth döndü ve çıplak kıçıyla kıyıya doğru yürüdü.

sudan çıkarken yüzüme bakıyordu.

Tory iç çekti. "Bir uluma."

Seth cevap vermedi.

Tory ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve ben de onu taklit ederek ağaç tepelerinin ötesindeki masmavi gökyüzüne baktım.

"A-wooo!" diye birlikte seslendik.

Bazı kurtlar da bana katıldı ve oldukça saçma gelmesine rağmen yolumuza devam ettik. Bana kurtça bir şey olduğunu hissetmiyordum, bu yüzden açıklığın kenarında duran Seth'e baktım.

"Siz kurt değilsiniz," diye homurdandı küçümseyerek. "Yani benim sürümle birlikte koşamazsınız." Ağaçlara doğru sıçradı ve

bir kez daha o güzel beyaz formuna dönüştü. Sürünün geri kalanı onun peşinden koşarken kalbim duracak gibi oldu; insan formundakiler kurtlara dönüşerek ormana doğru ilerliyor, ayak sesleri havada gümbürdüyordu.

Ağzım açık kaldı ve kalbim duracak gibi oldu.

Bizi Ağlayan Orman'ın ortasında, çayırdan kim bilir ne kadar uzakta bıraktılar.

"Pislik herif!" Çantalarımızı toplarken Tory arkasından bağırdı.

Atlasımı aldım ve bir iniltiyle haritada yerimizi belirledim. "Neredeyse kampüs dışındayız."

"Harika," diye iç geçirdi Tory önümden ağaçlara doğru yürürken. "Tek kelimeyle harika."

TORY

Mükemmel manikürlü Profesör Prestos'un karşısına oturdum. o klavyesinde tık tık tık tıklarken benim irtibat görevlim olarak atanmıştı. Otuz beş saniyelik bir konuşma yapmıştık ve bu konuşma sırasında bana
Bu görüşmeden sonra bu ilişkiyi e-posta yoluyla yürütmeyi planlıyordu. Kişisel bilgilerinden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Haftada birkaç akşam bana zaman ayırdı ve bana çalışma sayfaları ve ilgili çevrimiçi
beni hızlandırmak için fazlasıyla yeterli olacaktır.

Onunla gereğinden fazla zaman geçirmeye davet edilmediğim gerçeği bir yana, ne hakkında konuştuğunu biliyor gibi görünüyordu ve sorduğum her soruya biraz kısa da olsa açık sözlü bir şekilde cevap vermişti.

Şu anda bana Değişken Fae'lerin tarihinden, öz ailelerimizle ilgili haber makalelerine, Zorlama'ya direnmeye ve hatta onu kullanmaya kadar her konuda bilgi içeren en az elli e-posta gönderme sürecindeydi: Darcy ve bana karşı çabalarına misilleme olarak bazı pislik öğrencileri Zorlamayı öğrenebilirsem, o zaman kesinlikle buna hazırdım ve Prestos savaşmayı teşvik etmişti
takdir ettiğim bir tavır.

Çalışırken incelemem için bana verdiği örnek sayfadan, bunun ikimiz için de iyi sonuçlanacağı hissine kapıldım. Gerçi benimle gereğinden fazla doğrudan ilgilenmek istemediği açıktı.

Her türlü sorum için kendisiyle iletişime geçmemden çok mutlu oldu - kesinlikle çevrimiçi - ve verdiği bilgiler eksiksiz ve anlaşılması kolaydı. Ben sadece
Arada bir ofisine uğraması gerekiyordu, böylece birlikte derslerimizi imzalayabilirdi, böylece
Fiziksel olarak katılmıştım. Çok basit.

Hatta bana yüklü miktardaki maaşımı çekebileceğim bir kredi kartı verdi, bir harita ve servis otobüsü e-postası gönderdi.
Yerel kasaba için zaman çizelgesi ve oradaki en iyi mağazalar hakkında ücretsiz bazı tavsiyeler verdi.
Kıyafetine bakılırsa, tavsiyelerini dinlemeye değerdi.

Çok iyi anlaşacaktık.

"Tamam o zaman, Tory," dedi gönder tuşuna basarken. "Hesaplaşma'dan sonra Akademi'deki resmi yerini kazandığında seninle bir toplantı yapacağım ve bu konuyu tartışabiliriz.
O zaman programınızı doldurmak için yeni dersler eklenecek. Bunun dışında, şehirde bir randevum var ve zaten geç kalıyorum."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken ben de onu takip ettim.

"Umarım bunun için onu uğraştırırsın," dedim, sırıtarak giydiği dar siyah elbiseye bakarak.

Prestos kapısını kilitlemeden ve üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla benden uzaklaşmadan önce sırıtarak, "Her zaman yaparım, merak etme," diye cevap verdi.

Bu beklediğimden çok daha az acı vericiydi. Özgürlük akşamımda ne yapacağım?

Öğleden sonranın yarısını sırılsıklam bir halde ormandan geri dönerek geçirdikten ve bir sonraki dersimizin çoğunu kaçırdıktan sonra, hiç şüphesiz tüm Varislerin Seth'in şakasına gülüp eğleneceği akşam yemeği telaşı için Küre'nin karşısına çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Prestos'la kısa bir toplantının yapıldığı Neptün Kulesi'nin merdivenlerinden aşağı indim ve yukarı baktım Güneşin batmaya başladığı gökyüzüne baktım. Saat henüz sekiz buçuktu ve Darcy'ye ulaşmaya çalışsam mı diye düşündüm. Günün son dersinden sonra Sofia'yla bir Zorlama alıştırması yapmıştık ve onunla savaşma konusunda kendime biraz daha güveniyordum ama şimdi ne yapacağımdan emin değildim.

Kampüs çok büyüktü ve henüz görmediğimiz sayısız yer vardı. Kız kardeşimi aramak için Atlas'ımı aramak üzere çantamı açtım ama birkaç dakika boyunca karıştırdıktan sonra onu kampüste unuttuğumu kabul etmek zorunda kaldım.
yatakhanem ve ben iç çekerek pes ettik.

Akşam ılıktı, yaz hatıralarıyla dolu bir esinti etrafımı sarıyordu.

Küre'ye doğru giden patikayı geçtim ve
diğer tarafa yöneldi ve tepenin kıvrımını takip ederek Ağlayan Orman'ın sınırını belirleyen ağaçların arasına girdi.

Tereddüt ettim, öğleden sonranın çoğunu
O ağaçlara tekrar girmeye pek hevesli değildim ama diğer yöne gidersem Küre'yi ve tüm neşeli sakinlerini geçmek zorunda kalacaktım. Büyüdüğümüz yerde orman ya da doğa adına çok az şey vardı. Her yer taştı.
ve çelikten, şehirli ve sıkıcı, bir yere gitme fikri

Ağaçların altında sessizlik, bugün sınıf arkadaşlarımla daha fazla etkileşime girmeye bir alternatif olarak yeterince cazipti.

Omzumun üzerinden baktım, hiçbir varisin ya da başka biri daha geliyordu ama arkamdaki yol tamamen açıktı.

Ağaçların arasına doğru ilerledim ve ilerledikçe dikleşen bir tepeye çıkan dolambaçlı patikayı takip ettim. Bu kredi kartımla birkaç egzersiz kıyafeti alır almaz koşmak için iyi bir yer olacağını düşündüm.
şimdiden cebimde bir delik var. Koşmak her zaman kafamı boşaltmama yardımcı olmuştur ve bugünlerde biraz berraklığa kesinlikle ihtiyacım vardı. The Orb'un yanında insanoğlunun bildiği her türlü egzersiz makinesinin bulunduğu devasa bir eğlence merkezi vardı ama oraya bir kez gittiğimde Mirasçılar'ı ağırlık kaldırırken görmüş ve gitmemeye karar vermiştim. Ayrıca, ben her zaman temiz havada koşmak.

Tepenin zirvesine ulaştığımda, ormanlık alana doğru uzanan ince bir patika fark ettim.

Koruyucu ailede geçirdiğim onca yıl boyunca açık havada çok fazla zaman geçirme fırsatım oldu. Her ne kadar baştan aşağı şehirli bir kız olsam da, tünemeye giden kuşların neşeli çığlıkları içimi öyle bir huzurla doldurdu ki, kendimi bir süre oturup bu manzarayı seyretmek isterken buldum. Ayrıca, diğer tek seçeneğim gece için odama dönmekti ve saat hala o kadar erkendi ki bu fikir neredeyse trajikti.

Patikadan ayrıldım ve aşağıdaki kampüse bakan bir kayalığın tepesindeki açık bir alana gelene kadar patikayı takip ettim.

Ayaklarımın altındaki toprak iyi çiğnenmişti ve buranın diğer öğrenciler tarafından tercih edilen bir yer olduğunu söyleyebilirdim. Açıklığın en geniş kısmında ağaç kütüklerinden oluşan bir halka vardı.
oturma alanı olarak düzenlenmişti ama ben daha korunaklı bir yer bulmak için onları görmezden geldim. Hiçbir iz yoktu Bu yüzden alanın en solundaki sökülmüş bir ağacın yanında, iyi kullanılan alandan uzakta, sırtımı ağacın gövdesine dayayarak manzaraya bakabileceğim ve bir süreliğine dünyadan saklanabileceğim bir yere oturdum.

Vadinin manzarası çok güzeldi. Yeşil ağaç tepelerinden oluşan uçsuz bucaksız bir denizdi ve sayısız kuş
ve ileri. Ben izlerken, kocaman bir kartal ağaçların arasından fırladı ve bir zafer çığlığıyla gökyüzüne yükseldi. Onun sadece bir kartal olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; güçlü kanatları onu gökyüzünde daha da yükseğe kaldırırken arkasından tekmeleyen bir aslanın arka ayaklarına sahipti.

Griffin'in ormanın üzerinde daireler çizmesini izlerken dudaklarım aralandı ve beynim bu inanılmaz görüntüyü kabullenmekte zorlandı. Bunun Tarikat formuna dönüşen öğrencilerden biri olduğunu tahmin ediyordum ama bu tür şeyler hakkında bilgi edinmek ve onları canlı olarak görmek delicesine farklıydı. Bu yaratık doğaya meydan okuyordu ama yine de güçlü vücudunun hareketlerini izlerken güzelliğini takdir etmeden edemiyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra Griffin ağaçların tepesinde dönmekten yoruldu ve tekrar gözden kayboldu. Güneşin son ışıkları ağacın tepesinden dans eden bir ışık parıltısı gönderdi.

Küre uzakta ve sıcaklık düşmeye başladı.

Güneş yavaşça gözden kayboldu ve ışık tamamen çalınmadan ve karanlıkta buradan çıkmak için patikada gezinmek zorunda kalmadan önce gitmem gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım.

Ellerimi yanımdaki serin zemine bastırdım ve tam kahkaha sesi bana ulaştığında kendimi dik tutmaya başladım.

Seslerden biri diğerlerinin üzerinde alaycı bir ulumayla yükselirken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bana doğru gelenin kim olduğunu tam olarak bildiğimi hissediyordum ve ormanda tek başımayken karşılaşmak isteyeceğim son insanlar onlardı. Darcy'nin dördüyle burada karşılaşmasının şanssız bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama belki de öyleydi

değildi. Belki de diğer öğrencilerden uzakta takılmayı sevdikleri yer burasıydı.

Küçük açıklığa bir göz attım ve devrilmiş ağacımın arkasındaki gizli noktaya doğru ilerledim. Eğer onlar beni göremeyeceklerdi ve bir grup zorbadan saklanmaktan ne kadar nefret etsem de, bunu yapamayacağımı biliyordum. Bırakın dördünü, herhangi birine karşı bile tek başlarına şansları yok.

Devrilmiş ağacın kökleri arasındaki açıklığa bakabilmek için yer değiştirdim ama ağaç tarafından gizlenmeye devam ettim.

"Bugün oldukça ilginç bir şey duydum, Darius," diye mırıldandı Seth açıklığa adım atıp çemberin bir parçasını oluşturan kütüğün üzerine çökerken. Uzun saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve bu, yüzündeki açıları her zamankinden daha belirgin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Max, Darius'la birlikte açıklığa girerken, "Bir saniye bekle," dedi. "Eğer bu konuda duygusallaşacaksan o zaman acına ortak olmak istiyorum."

"Madem öyle," dedi Darius, bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmek için yarım yamalak bir çaba gösterirken, kendilerine iki kütük daha aldılar ve Max onun omuzlarına bir kol attı.

Bana Sirenler hakkında anlattıklarından sonra, Darius'un gücünden beslenmeyi planladığını tahmin ettim ve Ignis Varisi'nin böyle bir şeye bu kadar rahat izin vermesine şaşırdım.

"Şey," dedi Seth, dramatik bir şekilde duraklayarak. "Duydum ki
Marguerite'e bir dahaki ziyaretlerinde ailenle buluşma sözü verdin."

Darius öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken bir kahkaha attı ve Max aralarındaki teması korumak için onunla birlikte kaymak zorunda kaldı. "Pek yaratıcı olmasa da bazı yaratıcı hikayeler bulabileceği kesin.
yatak odasındaki bir patatesten daha yaratıcıdır."

Seth aslında yarı havlama gibi gelen bir kahkaha attı ve Max sırıttı.

"Hâlâ kuzeninle evlenmeye hazır mısın?" Caleb ağaçların arasından çıkarken, az önce işediğini düşünmeme neden olacak şekilde fermuarını yeniden düzenleyerek alay etti. Çok güzeldi.

Darius her şeyden çok hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı ve diğerleri de buna karşılık olarak güldü.

"Lanet olası kuzenimle evlenmeyeceğim. Ayrıca, o benim ikinci kuzenim," diye mırıldandı Darius ve sanki bu konuyu daha önce birçok kez tartışmışlar gibi bir hali vardı.

"Tamam o zaman, ikinci kuzeninle evlenmeye hazır mısın? Peki yüzündeki o büyümeden kurtulmayı başardı mı?" Caleb alay etti.

"Yüzündeki ne büyümesi?" Darius dudakları eğlenerek seğirirken sordu.

"Hayır, Caleb. Bu büyüme onun yüzü. Hatırladın mı?" Max dedi ve üçü birden kahkahalara boğulurken Darius da kahkahalara teslim olmadan önce birkaç saniye boyunca sinirli havasını korumaya çalıştı.

"Ah, neşenizin tadı öfkenizden çok daha güzel," diye yorumladı Max sırıtarak, Darius'u kendine yaklaştırıp bir baş kilidine çekerken.

Darius, Max'i itip kakarken, "Yıldızlar üzerine yemin ederim ki daha çirkin bir kız görmedim," diye kıkırdadı. Siren tutuşunu değiştirdi ama bırakmadı, belli ki duygularından beslenmeyi henüz bitirmemişti. "Ve onunla evlenmeyeceğim. Hakkımdan vazgeçerim daha iyi."

Sanki yakın gelecekte gerçek bir olasılıkmış gibi oturup onun evlenmesini tartıştıklarına inanamıyordum. Tanrı aşkına, o daha ikinci sınıftaydı. Neden ailesi onu evlendirmeye çalışsın ki?

"Bu konuda seninle tartışırdım ama onu gördüm ve sanırım seni o evlilikten kurtarmak için ben de hakkımdan vazgeçerdim."

Seth homurdandı. "Yani belki de Marguerite'i bir alternatif olarak sunacaksın?"

Darius gözlerini devirdi. "Öyle bir ihtimal yok. Babamın alternatif olarak bir Sfenks'i seçeceğini gerçekten düşünebiliyor musun? Savaşta on para etmezler ve yarı işe yaramazlar, ayrıca ateşte sadece altıncı seviye. Hiç ikincil gücü yok. Ayrıca, kadınlarımın daha fazla meydan okumasını tercih ederim ve o
... uzun vadede başarılı olmak için çok sıradan."

Bana kalırsa Marguerite birinci sınıf bir orospuydu ama yine de Darius'un
onu açıkça becerirken arkasından onu karalıyor.

"Sol kıç yanağımı hissedemiyorum," diye yakındı Max. "Eğer burada oturacaksak biriniz bu kütükleri daha rahat hale getirebilir mi?"

"Bana bakma," dedi Seth. "Ay doğana kadar işim bitti." Umutla yukarı baktı ama gökyüzünde aydan eser yoktu. Bunun Kurtadamlar anlamına geldiğini tahmin ettim.
ayın ışığı altında güçlerini tazelediler.

Max umutla bakışlarını Caleb'a çevirdi ama Terra Varisi başını salladı. "Yapamam, bu gece antrenmanda gücümü boşalttım. Tabii içinizden biri bağışta bulunmak istemiyorsa?"

"Ben değil," dedi Max. "Ben hâlâ kendi işimi kendim görüyorum."

Seth omuz silkti, zaten yedek parası olmadığını doğrulamıştı ve Caleb bakışlarını Darius'a çevirdi
Umarım. Bu fikri bu kadar rahatça tartıştıklarını duymak tuhaftı. Caleb genellikle istediğini alırdı ama arkadaşlarıyla böyle bir şeye kalkışmayacağı belliydi. Ve ben

beceremediği için olduğunu düşünmedim. Dört Varis oldukça eşit görünüyordu ve en azından bana yaptığı gibi diğerlerinden birinin gücünü zorla almak için iyi bir şansı olacağından emindim. Hayır. Bu saygıyla ilgiliydi. Arkadaşlarını önemsiyordu ve sadece teklif ederlerse onlardan güç alacaktı.

"Bu gece zaten bir parazit besliyorum, benden iki parazit beslememi istemeyeceksin, değil mi?" Darius sordu. Yine de kesin bir ret değildi. Caleb zorlarsa kabul edeceği hissine kapıldım ki bunu gerçekten istemediği çok açık olduğu için bu bana çok garip geldi. Ben asla Darius Acrux'un kimseye boyun eğmesini beklemezdim.

Caleb sonunda aşağı inerken dramatik bir şekilde iç çekti bir kütüğün üzerine. "Akşam yemeğinde kaynağımdan doldurmayı planlamıştım ama Vegas hiç gelmedi."

Kendi kendime gülümsedim, İrtibat toplantımdan önce erken bir akşam yemeği yemeyi başardığım ve bu özel karşılaşmadan kaçındığım için mutluydum.

Darius gözlerini devirerek, "Okuldaki herhangi bir salağı bile ısırabilirsin," dedi. "Neden kontörünü başka bir yerden almadın?"

"Gücümü nasıl seviyorsam ruhlarımı da öyle severim," dedi Caleb umursamaz bir tavırla. "En üst raf ya da hiçbir şey. Tory'nin tadı hoşuma gidiyor, onun kanında siz pisliklerden bile daha fazla güç var."

Diğer üçü bu yorum karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve Caleb omuz silkerek bir elini sarı buklelerinin arasında gezdirdi.

"Bunu inkar etmenin bir anlamı yok," dedi.
"Potansiyellerinin ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

"İşte bu yüzden Hesaplaşma'da başarısız olduklarından emin olmalıyız," diye homurdandı Max.

Ses tonundaki kötülük karşısında tüylerim diken diken oldu. Darcy ve benim onların aptal tahtını bu kadar çok istediğimizi mi düşünüyorlardı gerçekten? Neden hiçbiri bizimle konuşma zahmetine bile girmemişti?
Körü körüne bizden kurtulmaya odaklanmak yerine bunu

düşünmeliydik. "Her şey elimizde," diye omuz silkti Seth.

"Bir şeyler bulabiliriz
King's Hollow'da birkaç fikir daha var. Sanırım yarın
Bu ikizler için büyük bir gün olmalı. Ve eğer gece yarısı benimle koşuya gelmek istersen, o zaman beni beslemene izin veririm," diye ekledi Caleb'e.

Darius sırıtarak, "Ya da sabah benimle Ignis House'da buluşup Tory'nin odasının önünde bekleyerek ona sürpriz yapabilirsin," dediğinde öfkeyle dişlerimi sıktım. "Eğer gerçekten şanslıysak çıplak uyuduğunu öğrenebiliriz."

"Bunu şimdiye kadar öğrenmemiş olmana şaşırdım," dedi Max imalı bir şekilde ve Darius'un ağzı yarım bir
Bu gülümseme beni hem kızdırdı hem de yüzümü kızarttı.

"Evet... Seni bu konuda ikna edebilirim," diye cevap verdi

Caleb,
kendi gülümsemesi genişliyor.

"Neden hepimiz ortaya çıkmıyoruz?" dedi Seth heyecanla. "Ona asla unutamayacağı bir uyandırma çağrısı yapabiliriz."

Uyardığınız için teşekkürler, pislikler. Yarın sabah nerede olmayacağımı çok iyi biliyorum.

"Bana uyar," dedi Darius, ayağa kalkıp Max'in kolunu omuzlarından indirerek. "Ben gidiyorum

yatağa."

"Hollow'a gelmiyor musun?" Max hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle sordu.

"Hayır, yorgunum. O zaman hepinizle sabah görüşürüz? Altı diyelim mi? Asla erken kalkmaz."

Çok mu sapık? Gerçekten benimle bu kadar ilgileniyor muydu?

"Pekâlâ, Vega eğlencemiz için özel bir şey üzerinde çalışacağız," diye kabul etti Seth.

Öne doğru kayarak Darius'u kucakladı ve açıklığa geri dönmeden önce bir anlığına parmaklarını Darius'un siyah saçlarının arkasından geçirdi. Darius kabul etti
Kurt Adam'ın dokunsal davranışları
Kendisi böyle davranmayı tercih etmese de buna alışkın olduğunu anladım. Yine, ben
Arkadaşlarından birini memnun etmek için doğal davranışlarını değiştirmesine şaşırdım ama bu dördünün bir grup olarak bir araya gelmek için doğalarına uyum sağlamaya fazlasıyla istekli oldukları açıktı. Aralarındaki bağın bir arada olmaktan kaynaklandığını düşünmüştüm. Varisler olarak birbirleriyle aynı konumdaydılar ama aralarında sorumluluk ve beklentiden daha fazlası vardı. Neredeyse aile gibi görünüyorlardı.

Max ve Caleb, Darius'un koluna vurmadan önce
Onlar da açıklıktan çıkmaya başladılar ve Darius bir an tereddüt etti, gitmelerini beklerken cebinden Atlas'ını çıkardı.

Sessizce gitmesini beklerken birkaç dakika geçti ve sonunda cihazdaki bir numarayı çevirdi.

kulaklığı takmadan önce elini tutuyor.

Darius telefonun bağlanmasını beklerken parmaklarını çenesinde gezdirdi ve kaşları çatıldı.

Telefonun diğer ucundaki kişi nihayet cevap verdiğinde, "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı. "Seninle yüz yüze konuşmam lazım... Hayır, yarın değil; şimdi. Bu durum devam ediyor
çok uzun, şimdiye kadar onlarla ilgilenmiş olmalıydık. Sanırım planı hızlandırmalıyız. Sadece dur. Şimdi sana geliyorum."

Darius telefonu kapattı ve ayağa kalktı, yükselen ay kaşlarının altındaki yüz hatlarını gölgede bırakıyordu. A Kiminle konuştuğunu ve ne hakkında konuştuğunu anlamaya çalışırken tüylerim diken diken oldu. "Onların" icabına bakılmasını istediğini söylemişti. Ben ve Darcy hakkında konuşuyor olabilir miydi?

Açıklıktan dışarı çıktı ve ben de saklandığım yerden kayarak patikaya ulaşmasını izledim. Sola dönüp Ignis Evi'ne doğru ilerlemek yerine sağa döndü.
ve hızlı bir tempoyla yola koyuldu.

Arkasından patikaya süzüldüm ve siluetinin ağaçların arasında kayboluşunu izledim. Ne yaptığı konusunda arkadaşlarına neden yalan söylemişti? Ve eğer onlardan biri değilse kiminle konuşuyordu? Eğer gerçekten bana ve kız kardeşime karşı bir şeyler planlıyor olma ihtimali varsa, o zaman ben
ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ama beni yakalarsa Onu takip edersem bana ne yapacağını sadece Tanrı bilir.

Tereddüt ettim ve o da bir dönemeçten geçerek gözden kayboldu. Pişman olmayacağımı umduğum ani bir karar verdim.

ve peşinden koştu.

On beş yaşımdan beri bisiklet çalıyordum ve her şeyden daha iyi bildiğim bir şey varsa o da sessizce hareket etmek ve gölgelerde saklanmaktı.

Ona yetişmek için dikkatli bir koşu tutturdum, o benden uzaklaşırken yolu takip ettim. Uzun adımları ve hedefine ulaşma konusundaki bariz arzusu hızlı hareket ettiği anlamına geliyordu ama aynı zamanda olası kuyrukları kontrol etmek için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Çaylak hatası. Geldiğim yerde bir numaralı kural: her zaman peşinde kimsenin olmadığından emin ol. İster bir polis olsun ister sıkı çalışmanızdan para kazanmayı uman başka bir hırsız, arkanızı kollama konusunda asla çok dikkatli olamazsınız.

Yaklaştım, birkaç metre yakınına geldiğimde ağaçların arasına girdim. Arkasına bakarsa patikada çok açıktaydım ve Darius Acrux'un gazabına uğramaya hiç niyetim yoktu.

Kampüsün bu tarafında hiç bulunmamıştım ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Dünya Toprakları'nın derinliklerindeydik ama ağaçlardan başka bir şey göremiyordum. Atlas'ım olmadan ve görünürde başka ruhlar olmadan

Bu gece bu ormanda tekrar kaybolmak çok kolay.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve düşüncelerimden kesin bir şekilde uzaklaştırdım.

Bunu düşünmek için artık biraz geç, Tory.

Ağlayan Orman'ın kenarına vardığında, geniş bir açıklığın önünde duraksadı ve ben de orada ne olduğuna bakmak için ağaçların arasından geçtim. Darius

Aniden doğruldu, ağaçlara doğru bakmaya başladı ve bakışları saklandığım yeri tararken kendimi iri bir gövdeye yasladım.

Kalbim hızla çarpıyordu ama nefeslerimi düzenli tutuyordum. Cesaretimi korumanın en önemli olduğu yer burasıydı. Birinin sizi yakaladığını bildiğinizde vücudunuz her zaman sizi harekete geçirmeye çalışırdı ama bu durum için tek çözüm tam ve mutlak bir eylemsizlikti.

Karanlıkta beni fark etmeye çalışırken donakaldım ve büyüm içimde canlı bir şey gibi kıvrıldı. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olabilirdi ama emin olmasının hiçbir yolu yoktu. Bu on seferden dokuzunda hedef kötü hislerini paranoya olarak görmezden gelir ve yoluna devam ederdi. Benim endişelendiğim on kişiden biriydi. Doğru içgüdülere sahip biri beni yakalayabilirdi. Ama Darius'un kimsenin benim gibi onu takip etmeye cesaret edemeyeceğine inanacak kadar kibirli olduğunu hissediyordum.

Ama hiçbir zaman korkunun beni yönetmesine izin verecek biri olmadım. Korkuyor muydum? Evet. Geri döner miydim? Kesinlikle hayır.

Darius ağaçlardan uzaklaştı ve ötesindeki açıklığa doğru yöneldi. Yavaşça yaklaştım, gövdeden gövdeye atladım ve beni gizlemek için derin gölgeleri kullandım.

Bir açıklığı geçti ve önünde geniş bir yüzme havuzu bulunan, kapılı bir apartman kompleksine yaklaştı. Havuzun birkaç metre ötesindeki çimlerin üzerine bir tabela yerleştirilmişti.
Ağaçların kenarındaydı ve ay ışığında okumak için gözlerimi kıstım.

Asteroit Yeri.

Sadece Fakülte Konaklama.
Kesinlikle hiçbir zaman öğrenci yok.
Bu kurala uyulmaması ciddi sonuçlara yol açacaktır.

Darius, ferforje çitin sağ tarafından dolanmadan önce komplekse olan mesafeyi kestiğinde ilgim arttı. Her ne yapıyorsa çok karanlıktı ve bir öğretmenle ilgili gibi görünüyordu.

Aklım Profesör Prestos'a takıldı, mükemmel bir şekilde sunulmuş ihtişamıyla ve onu takip edip etmediğimi merak ettim.
bir ilişki uğruna buraya kadar gelmişti. Kesinlikle yeterince çekiciydi ve eğer bir öğrenci öğretmenin dikkatini çekecekse, bu Darius Acrux olurdu.
doğal olmayan bir mükemmellik. Fark ettiğimden değil.

Ama kulak misafiri olduğum konuşmayı düşündüğümde, bunun doğru olmadığını biliyordum. Buraya her kiminle görüşmeye geldiyse, onu gerçekten görmek istemiyordu. Ve onların işi
Kulağa eğlenceli geliyor.

Ay'a baktım, üzerimdeki berrak gökyüzündeki konumundan bir mola vermesini diledikten sonra açıklığa doğru fırladım. Çitlere doğru koştum ve yumuşak otlar ayaklarımın altında eğilip yaklaşmamı engellerken Darius'un peşinden aceleyle koştum.

İlerlemeye devam ettim, kompleksin içine nasıl girmeyi planladığını merak ediyordum ki kalın ağaçların olduğu bir alana ulaştığımda bunu anladım.

eritilerek beni içine alacak kadar geniş bir delik açılmıştı.

Zekice, Darius.

Onu yok etmek için yarattığı ısıyla hâlâ kırmızı renkte parlayan erimiş demirden dikkatle kaçınarak içeri girdim.

Bir an duraksadım, nereye gideceğimden emin değildim, sonra öfkeli sesler beni sağımdaki evlerin arasına ve arka taraflarına çekti.

Yaklaştıkça kendimi yavaşlamaya zorladım, dar bir sokaktan aşağı kayarken sırtımı soğuk, taş bir duvara dayadım ve alçak bir çitin arkasına saklandım.

"-Sana buraya gelmemeni söylemiştim!" Orion hırladı Darius'un yüzüne doğru bir adım attı ve gri tişörtünü tutarak pahalı kumaşı avucunun içine aldı. "Eğer
Biri seni görecekti-"

"Sanırım kiminle konuştuğunuzu unutuyorsunuz, efendim," diye hırladı Darius, Orion'un göğsünü öyle sert itti ki, Orion bir adım geriye tökezledi ve onu bırakmak zorunda kaldı.

Şiddet vaadi serin rüzgârda dans edip kaybolurken birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

"Bunu ne kadar önemsediğimi biliyorsun," diye ısırdı Orion. "Sadece bu kadar yaklaşmışken her şeyi berbat etmemizi istemiyorum."

"Öyleyse neden bekliyoruz? Nerede olduklarını biliyoruz. Şimdi oraya gidebilir ve onlar uyurken onları bulabiliriz - Buna bir son ver," diye bastırdı Darius, sesi her an patlamaya hazır gibi görünen bir öfkeyle kısılmıştı.

"Henüz değil. Eğer yanılırsak masum insanların hayatına mal olabiliriz," diye ısrar etti Orion. "Elimizdeki bilgilerle emin olmak çok zor. Sadece birkaç gün daha bekleyin. Onu tekrar göreceğim ve şüphelerimizi doğrulayacağım."

"Birkaç gün içinde daha da güçlü olabilirler. Dönem başladığından beri neler olduğunu gördünüz. Güçlerine alışmaları için onlara ne kadar uzun süre verirsek, onu nasıl kullanacaklarını ve nasıl dönüştüreceklerini bulma şansımız o kadar artar.

Bize karşı. Eğer bu işi yapamayacağınızdan korkuyorsanız o zaman diğerlerini yardıma çağırmama izin verin. Onları yok etmeyi en az bizim kadar istediklerini biliyorsunuz."

Orion elini yüzünde gezdirerek başını salladı. "Bu çok riskli. Seth çenesini kapalı tutamaz, gün doğmadan sürüsünün her üyesine anlatır ve Max'in güçleri, doğru olduğunu ne kadar inkâr etse de onu diğerlerine karşı yumuşatır."

"Peki ya Caleb? Yoksa küçük rekabetiniz, burada karşı karşıya olduğumuz tehdide rağmen görmezden gelemeyeceğiniz kadar keskin mi?" Darius talep etti. Volta atmaya başladı ve ben de kalbim küt küt atarken geri çekildim. Bizim hakkımızda mı konuşuyorlardı? Kesinlikle Kulağa öyle geliyordu ama neden henüz güçlerimizi nasıl kullanacağımızı bile bilmeyen iki kız tarafından bu kadar tehdit edildiler?

"Bu rekabetle ilgili değil," diye tükürdü Orion. "Bu güçle ilgili.

Onu benden daha iyi tanıyorsunuz ama ben de öyle olduğuna karar verirdim.

Bunun için düşüncesiz. Eğer çok erken saldırırsa, bu noktaya gelmek için yaptığımız tüm çalışmalar boşa gitmiş olacak. Aynı şey onları şimdi öldürmeye çalışırsak da

geçerli. Hala emin değilken. Ya biz başarısız olursak ve onlar

bizden kaçar mı? Ya da başarırız ama hayati bir şeyi kaçırırız ve bu daha büyük bir şeyi harekete geçirir-"

Darius, "Yine o lanet kemiklere danışıyordun," diye hırladı.

"Gördüm," dedi Orion karanlık bir sesle. "Ve her ne kadar Bana pek çok cevabı açıklayan tek bir şey var. Bu bir bizim anımız."

Darius kıpırdamadan durdu, öfkesini dizginlemek için mücadele ederken burnundan uzun bir nefes verdi. "Bazen keşke her şeyin bizim için planlandığı bir dünyada yaşamasaydık diyorum, sanki hayatlarımız daha büyük bir yapbozun parçalarından başka bir şey değilmiş ve hiçbir söz hakkımız yokmuş gibi."

Orion içini çekti ve elini Darius'un omzuna koyabilmek için yaklaştı. "Bu babanla mı ilgili? O hâlâ sana baskı yaparak-"

"Tabii ki öyle. Tek düşündüğü bu. Sanki içinde yaşadığımız dünyanın kaosun kıyısında sallanıyor." Darius, Orion'un elini silkmeden önce başını salladı. "Babam için endişelenme, her zamanki gibi gazabının yükünü ben çekeceğim. Diğer Varisler ve ben bu durumu çözdüğümüzde zaten geri adım atacaktır. Sen sadece her şeyi doğrulamaya odaklan ki biz de harekete geçebilelim."

"Birkaç gün içinde onunla tekrar buluşacağım. Bir okuma yapacağım. Gerçeğin her parçasına sahip olduğumuzdan emin olacağım," diye yanıtladı Orion başını sallayarak.

"Peki ya sonra?" Darius ısrarla sordu, kendi yolundan döndürülmesine izin vermeden önce bir cevaba ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

resmedilmiş.

"Ve sonra... o zaman kimse bizim yaptığımızı öğrenmeden önce ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız."

"Güzel," diye yanıtladı Darius ve yüzü camı kesecek kadar keskin bir gülümsemeyle aydınlandı.

Dönüp Orion'dan uzaklaşmadan önce vedalaşmaya zahmet etmedi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.
ama neyse ki farklı bir sokak seçti ve ayak sesleri benden uzaklaşırken bekledim.

Orion ay ışığında birkaç saniye öylece durdu, bakışları Darius'un görüş alanından çıkması gereken zamandan çok daha uzun bir süre sonra girdiği sokağa kilitlenmişti.

Sonunda o da dönüp uzaklaşmadan önce nefesinin altından bir küfür savurdu.

Gölgelerin arasında saklanırken dakikaların akıp gitmesine izin verdim. Buradan Akademi'ye dönmenin tek bir yolu vardı ve yolda Darius'la karşılaşma riskini göze alamazdım. Eğer o
onu takip ettiğimi öğrenirse, muhtemelen beni oracıkta yakardı.

Saklandığım yerden çıkıp ormana geri döndüğümde Darius çoktan gitmişti. Aceleyle geri döndüm.
Darcy'yi arayabilmek için yatağıma ve Atlas'ıma ulaşmayı hedefleyerek olabildiğince hızlı bir şekilde dolambaçlı yollardan geçtim. Az önce tam olarak ne duyduğumdan emin değildim ama bir şey açıktı. Darius ve Orion sır saklıyorlardı. Ve eğer kız kardeşimle benim aramda en ufak bir ilişki olma ihtimali varsa, o zaman ben
onların dibine inmeyi amaçlıyordu.

DARCY

Atlas'ım çalmaya başladığında uykuya dalmak **üzereydim.** Komidinden aldım ve Tory'nin beni aradığını gördüm.

Cevap vermek için ekrana dokunduğumda kalbim daha hızlı atıyordu, ona bir şey olmasından korkuyordum.

"Tory, iyi misin?" diye sordum.

"Evet, böyle iyiyim. Ama bu gece gelip seninle kalabilir miyim? Varislerin sabah bana saldırmayı planladıklarını duydum ve... konuşmamız gereken bir şey var."

"Elbette, Aer Tower'ın dışında buluşuruz," dedim, esneyerek doğruldum.

"Ben zaten buradayım," dedi ses tonunda bir eğlenceyle.

Sırıttım ve hat kesilince yataktan fırladım. I
Spor kazağımı kaptığım gibi üzerime geçirdim ve sessizce koridora çıktım. Çıplak ayaklarım sert taş zeminde üşümeye başladı ve topuklarımı buzlu dokunuştan korumak için parmak uçlarımla yürümeye başladım.

Merdiven boşluğuna doğru ilerleyerek iki kat hızla aşağıya indim, kule etrafımda son derece sessizdi. Yatmaya giden birkaç öğrenciden sadece iki bakış yiyerek zemin kata ulaştım. Kazandım!

Büyük demir kapıyı çekerek açtım ve dışarı çıktım, soğuk gece havası etrafımda eserken Tory'yi arıyordum.

"Buradayım," dedi duvara yapışmış bir çalının arkasından çıkarak. Kaşlarını çatarak canını sıkan bir şey olduğunu söyledi. "Eğer Seth beni yakalarsa, oyun biter."

"Yapmayacak. Gel hadi." Bir elimi kaldırdım ve tekrar açmak için kapının üzerindeki Aer sembolüne rüzgarla vurdum. Ben içeri girerken Tory de peşimden geliyordu. sarmal merdiven.

Bulunduğum kata girerken neredeyse bir basamağa takılıyordum,

Koridor boyunca odama doğru aceleyle ilerlerken kendime bir küfür mırıldandım. Anahtarı kilide soktum ve bir saniye sonra güvenli bir şekilde içerideydik.

Tory'ye muzaffer bir gülümseme verdim ama o gülümsememe karşılık vermedi. "Darcy, gerçekten garip bir şeyler oluyor," dedi,

yatağıma tünemek için aşağı iniyor ve çantasını ayaklarının dibine yerleştiriyor.

"Ne demek istiyorsun?" Masanın sandalyesini kaptım ve önüne oturmak için çevirdim.

Saçlarını bir omzunun üzerinden çekti ve parmaklarını düğümledi. "Bu gece Darius'u takip ettim. Varislerden ayrılmıştı ve şüpheli davranıyordu, ben de peşinden gittim. O da beni doğruca Orion'a götürdü."

"Orion?" Şaşkınlık içinde nefes aldım. "Neden?"

"Bir şey saklıyorlardı." Tory her şeyi aktardı söylediler ve aklım tüm bunların en kötüsüne takıldı. Darius ve Orion bizi öldürmek istiyor gibi görünüyordu.

Kalbimin durulmasını isterken dudağımı çiğnedim. "Belki de yanlış anladın?" Denedim ve Tory yavaşça başını salladı.

"Belki... ama oldukça eminim." "O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Peki ya Falling Star?" diye önerdi. "Orion hakkında bir şey söylemediler mi? Bize söylemediğini

Her şeyi. Belki cevaplar onlarda vardır."

Kaşlarımı çattım, içim içimi yiyordu. "Kim olduğunu bile bilmiyoruz

onlar. Bildiğimiz kadarıyla bizimle uğraşan bir Varis de olabilirler." Bilinmeyen bir kaynağa güvenme fikrinden hoşlanmamıştım. "Ya bu hesaba cevap vererek Varislerin ekmeğine yağ sürüyorsak?"

"Oynamak için tuhaf bir oyun gibi görünüyor," diye cesaretlendirdi Tory. "Bize zarar verecek bir şey söylemediler.

Sadece... kafamızı karıştır."

Sessiz kaldım ve bir elimi kaldırıp saçlarımı parmaklarımın arasına aldım.

Tory'nin alnı bana bakarken kırıştı ve bir an

Bakışlarında merhamet vardı. "Onlara güvenmek zorunda değilsin Darcy. Sadece ne söylediklerine bak."

Başımı salladım ve Atlas'ımı çantamdan çıkarırken teslim oldum. I

Onunla birlikte yatağa atladım, ben cihazı kucağıma koyarken bağdaş kurup oturdum.

Sohbet penceresini açtım ve kalbim göğüs kafesimin altında şiddetle çarparken Falling Star'a soracağımız soruyu işaretledim.

Darcy Vega:

Orion hakkında bilmediğimiz şeyler olduğunu söylemiştin. Açıklamak ister misin?

Gergin bir sessizlik içinde bekledik ve yarına kadar bir cevap beklememiz gerekip gerekmediğini merak ettim. Saat gece yarısını geçmişti ve öğrencilerin çoğu çoktan

yatmıştı.

Bir dakika sonra ekranın altında üç nokta belirdi ve Falling Star'ın bir cevap yazdığını söyledi.

Gergin bir sessizlik içinde beklerken Tory ile endişeli bir bakış paylaştık ve sonunda mesaj geldi.

Düşen Yıldız:
Onunla arkadaşlık etmekten hoşlanmıyorum.

Darcy Vega:
Darius'u mu kastediyorsun?

Tekrar cevap vermelerini beklerken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Düşen Yıldız:
Evet.

"Vay anasını," dedi Tory kulağıma doğru nefes alarak.

Dişlerimi sıkarak bir soru daha sordum.

Darcy Vega:
Neyin peşinde olduklarını biliyor musun?

Düşen Yıldız:
Hayır.

İçimi çektim ve başka bir mesaj geldiğinde Atlas'ı indirdim.

Düşen Yıldız:
Ama şunu biliyorum.
Acrux ailesine bağlı olan herkes kötü haberdir.
Onlara güvenme.
Darcy Vega:
Ama neden?

Tory daha da yaklaşırken omzunu benimkine dayadı, ikimiz de onun cevabına kilitlenmiştik. Ben artık
Varisler'in bizimle dalga geçemeyeceğine ikna oldum.
Nefesimizi tutmuş beklerken üç nokta bizimle alay ediyordu.

Düşen Yıldız:
Acrux Hanesi'nin öz ailenizin ölümüne karıştığına inanıyorum.
Diğer varislerin ailelerinin de yardım ettiğine dair şüphelerim var.

Telaşla Tory'ye döndüm. "Buna inanabiliyor musun?"
Tory bana baktı, düşünürken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bilmiyorum. Bu Falling Star denen kişinin kim olduğunu bile bilmiyoruz."
"Ama eğer haklılarsa ve Darius ile Orion peşimizden geliyorlarsa..." Korku göğsümde çatırdadı.

"O zaman boku yedik," diye fısıldadı.
Başka bir mesaj geldiğinde Atlas'ım pingledi.

Düşen Yıldız:
Bulguların tamamını FaeBook üzerinden paylaşamam.
Güvenli değil.
Ama bunu okuyun, yakında sizinle temasa geçeceğim.

Mesajlarının altında bir bağlantı çıktı ve siteye tıkladım, kendimi gerçek ebeveynlerimizin ölümünden bir gün sonra basılmış bir haber raporuna bakarken buldum. Okumaya başladığımda tüylerim diken diken oldu.

Kral Hail Vega, eşi Merissa ve iki çocukları Roxanya ve Gwendalina dün sabah saat 7:08'de saraydaki yataklarında ölü bulundu. Kral Hail, Kraliçe
Hükümdarlığı sırasında Vahşi Kral ve iki çocuğu Solaria tahtının yaşayan son varisleriydi. Ölümleri artık cinayet olarak ilan edildi ve kanıtlar iki veya daha fazla yaratığın dahil olduğu hesaplanmış bir Nimf saldırısına işaret ediyor.

Krallık halihazırda kargaşa içindeyken, Göksel Konsey'in dört Hanesi (Acrux, Rigel, Altair ve Capella) Kral Vega'nın yerine hüküm sürmek için adım attı.

Lord Lionel Acrux, hayat boyu dostu olan Kral Vega'ya yardım etmek için bir imdat çağrısı geldiğinde olay yerine ilk giden kişiydi.

kendisine gönderildiği bildirildi. Ne yazık ki, onun gelişi çok geç oldu ve söz konusu Nimfler hâlâ serbest. Suçlu Periler şimdi kraliyet soyunun büyüsüne sahipler
ve şimdiye kadar var olmuş türlerinin en güçlü ve tehlikeli olanlarıdır. Yaratıklar yeni güçlerini kullanmaya vakit bulamadan onları yok etmek için toplu bir av başlatıldı.

Kral Vega'nın hükümdarlığı zorluklar ve kargaşa içinde geçtiği için bu haber keder ve kutlama karışımı bir duyguyla karşılandı. Zodyak Akademisi'nden Profesör Astrum Kral'ın yükselişinden önce Tarot ve yıldız haritaları aracılığıyla 'kanlı on yıllar' olarak adlandırdığı dönemi öngördüğü aktarıldı. Daha önce reddedilmiş olsa da, sözleri
o zamandan beri Vahşi Kral'ın hükümdarlığını tanımlamak için benimsenmiştir ve şimdi Şehrin dört bir yanındaki pankartlara basılmıştır.
Lunar, kraliyet destekçileri tarafından düzenlenen bir cenaze töreni için milyonlarca aurum harcanmasını protesto etti.

Kral Vega ve ailesinin önde gelen savunucularından biri olan Hamish Grus, tahtın en yakın kraliyet soyuna verilmesini talep etti. Ancak sadece uzak kuzenlerin kalmasıyla
Vega ailesi, Göksel Konsey'in dört evi bu öneriye karşı çıkıyor. Şu anda uygun bir hükümdar bulunana kadar tahtın boş kalması için dilekçe veriyorlar. Kraliyet kanı olsun ya da olmasın. Bu arada, dört ev birlikte yönetecek - Solaria'daki birçok kişi tarafından kollarını açarak karşılanan bir hareket.

Ağır bir nefes alarak gözlerimi makaleden ayırdım ve Tory yanımdaki yatağa uzandı.

"Falling Star haklı olabilir," dedi ve ben de başımı salladım.

"Varislerin ailelerinin onları öldürmek için sebepleri vardı," diye kabul ettim ağzımda hastalıklı bir tatla. "Ama bu rapor Nymph'lerin yaptığını söylüyor. Diego da bana onların... seni kalbinden bıçaklamak ve pençeleriyle büyüyü emmek gibi garip bir şey yaptıklarını söylüyordu."

"İğrenç," diye nefes aldı Tory. "Bunun kanıtı olabilirdi."

"Evet..." Varislerin ailelerinin bu işe karışmış olabileceği ihtimalini umutsuzca elemek istiyordum. Onlardan biri peşimizden geliyordu. Ve Profesör Orion
onlara yardım etmek. Çünkü eğer bu doğruysa, nasıl kaçabileceğimizi bilmiyordum.

***

Göğsümde bir sıkışma hissiyle Cardinal Magic'te oturdum. Orion gecikmişti. Kapıya bakıp duruyordum, yarı yarıya makineli tüfekle içeri girip Tory'yle beni öldürmesini bekliyordum.

Kendini kaptırmayı bırak.

Ayrıca, makineli tüfeğe ihtiyacı olmazdı, sadece elmacık kemikleriyle bile sizi parçalara ayırabilirdi - dişlerinden bahsetmiyorum bile...

Dün gece öğrendiğimiz onca şeyden sonra neredeyse hiç uyumamıştım. Ve bütün sabah bu dersten korkuyordum.

Diego aramıza baktı, soluk mavi gözleri endişeyle parlıyordu. "Her şey yolunda mı? Sizler çok iyi görünüyorsunuz.
bugün ölümsüz."

Zorla bir kahkaha attım ama pek inandırıcı gelmedi.

"Dün gece seni özledim," diye fısıldadı Sofia Tory'ye. "Ignis'te sensiz hiçbir şey aynı değil."

Tory ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Varisler kanımın peşindeydi. Dikkat çekmemem gerekiyordu."

Sofia içini çekerek parmağıyla masanın üzerinde bir daire çizdi. "Keşke geri çekilseler."

Kylie koridorlar arasında dans ederken parlak pembe broşürler dağıtarak salonda geçit töreni yapıyordu. "Gelecek Cuma The Orb'da yeni başlayanlar partisi var!" dedi parlak bir sesle, bizim sıramıza geldiğinde.

Elindeki broşürleri sıkıca kavrarken Tory ile benim aramda gezindi, kehribar rengi gözleri saldırmak üzere olan bir engerek yılanı gibi aramızda dolaşıyordu. "Sanırım siz gelmeyeceksiniz." Sahte bir kaş çatmayla yüzümüzün önünde bir broşür salladı.

"Neden?" Sofia yemi yuttu.

"Çünkü kimse seni orada istemiyor," dedi zehirli bir sarmaşık bakışıyla ve ben tedirginlikle kıllandım.

Kapı açıldı ve Orion içeri girerek kalbimin sert bir top gibi sıkışmasına neden oldu. Bir tane aldı, süpürdü
önce sınıfa, sonra da Kylie'nin elindeki broşürlere baktı.

"Hayır," diye homurdanarak elini salladı, böylece sınıftaki her bir broşür
Oda şiddetli bir esintiyle ona doğru savruldu ve sonra masasının yanındaki çöp kutusuna çarptı.

Kylie donakaldı, telaşla ona baktı ve bir çarşaf kadar solgunlaştı. "Efendim, ben-"

"Bayan Major, eğer bir daha sınıfımda çöp dağıtırsanız, bu yılki finallerden birine bile katılmanız yasaklanacak."

Kylie'nin ağzı açık kaldı ve onun birkaç basamak aşağı düştüğünü görmekten duyduğum küçük heyecana engel olamadım. Potansiyel bir psikopat tarafından olsa bile.

"Ama efendim!" diye nefes nefese kaldı.

Eliyle bir fiske vurdu ve kalan broşürler
Elinden kapıldı ve parçalara ayrıldı, pembe bir konfeti yağmuru halinde üzerine döküldü.

Aman Tanrım, istese bunu bana da yapabilirdi.

O zaman neden henüz yapmadı?

Etrafımızda kahkahalar çınladı ve Kylie kıpkırmızı olup koltuğuna geri dönerken benden küçük bir homurtu kaçtı.

Orion kahve fincanını masaya çarptı ve önündeki yüzler denizine bakarken oda sessizleşti. Gözleri yarım saniye kadar benim üzerimde kaldı ve ben de çenemi kaldırdım.

Beni korkutmuyorsun.

Saçmalık dışında, belki de biliyorsundur.

Orion tahtaya döndü ve dijital kalemiyle üzerine bir şeyler yazdı.

EŞSIZ DEĞILSINIZ.

Bir nefes çektim. Bu adam nasıl moral konuşması yapacağını biliyordu.

Dönüp bize baktı, bugün daha da sinirli görünüyordu (ki bu da bir şey ifade ediyordu). "Dünyadaki her burç Zodyak'ın kendine has özellikleri vardır. İyi ve kötü. Onlar doğanızı etkiler. Ama bunlar sizi farklı ya da özel yapmaz. Sizi Fae yaparlar." Tahtaya dokundu ve Atlas'ım ders notlarımızdaki ilk görüntüyle parladı. Zodyak belirdi: tüm burçların birbirine bağlandığı güzel bir daire.

"Tüm Fae'ler bunun bir parçası," diye devam etti, ses tonu aniden daha yumuşak. "Ve hepimiz ortak olarak iki belirleyici göksel varlığı paylaşıyoruz." Zodyak'ın merkezini işaret etti. "Güneş ve Ay. Bizi birbirimize bağlarlar. Ve hiçbir Tarikat, göz kalemi ya da mavi saç-" derken bana sivri bir bakış attı. koridorlara adım attı ve ben dudaklarımı büzdüm. "Ya da bere şapka." Diego'nun şapkasına bir hamle yaptı ama Diego şapkayı tuttu ve meydan okurcasına Orion'a baktı.

Profesör sırıttı, "Seni farklı kılıyor," diye bitirdi. Sınıfın derinliklerine doğru ilerledi ve o devam ederken ben de gözlerimi tahtadan ayırmadım.

"On iki işaret var, kraliyet Vega Varislerimizin bile bunların ne olduğunu bildiğini sanıyorum. Hadi onları dinleyelim." Birden arkamızda belirdi, her birimizin omzunda bir el vardı.

Avucunun izi tenimi karıncalandırdı ve ona bakmak için başımı çevirmeyi reddettim. "Devam edin Bayan Vega," diye emretti.

"Hangisi?" Tory ve ben aynı anda söyledik.

"Mavi." Omzuma dokundu. "İki numaralı Vega benimle gelebilir." Tory'yi dürttü ve Tory kaşlarını çatarak ayağa kalktı, bana doğru bir bakış attı. Ben de ona bir
Orion onu masasına götürüp sandalyesine oturturken sempatik bir bakış attı. "Avuç içi," diye emretti ve kız tereddütle elini onunkine koydu. Bir okuma yapmaya başladı ve ben
Geçen gece bana yaptığının aynısı olup olmadığını merak ettim. "Zodyak İşaretleri'nin kulaklarımı doldurduğunu duymuyorum."

Onun kaba ses tonu ve Kylie ile arkadaşlarından gelen kıkırdama sesleri karşısında dişlerimi sıktım.

Düz bir ses tonuyla ona isimleri söyledim. "Kova, Balık, Koç, Boğa, İkizler, Yengeç, Aslan, Başak, Terazi, Akrep, Yay, Oğlak."

"Güzel, Aer Hanesi'ne beş puan," dedi Orion ve çenemin neredeyse masaya çarpacağına yemin edebilirdim.

Belki de izlerini örtüyordur. Parçalanmış cesedimi bulduklarında Kylie şöyle diyecek: "Onu öldürmüş olamaz İlke Nova, daha birkaç saat önce ona beş ev puanı verdi!"

Orion, Tory'nin avuç içini okurken notlar alıyordu ve Tory onun dokunuşu altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sadece duruşu bile ondan ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

Sonunda kızın elini bıraktı ve ona bir kâğıt uzattı. "Bunlar Element puanlarınız. Sayı ne kadar yüksekse, gücünüz o kadar güçlü demektir. Asıl büyünüz ateş."

"Ah...doğru." Başını salladı, uzaklaşmak için hareketlendi ama adam bileğini yakaladı ve onu ileriye doğru sürükledi.

Dişlerini bileğine geçirdiğinde göğsüme bir korku dalgası çarptı.

Dişlerini sıktı, adam gücünü emerken öne doğru sarktı ve onu atmak için büyüsünü kullanmasını engelledi.

"Aman Tanrım, efendim!" Kylie'nin nefesi kesildi ama adam onu duymazdan gelerek kız kardeşimden beslenmeye devam etti.

"Kes şunu!" Onu tersledim, elimi vahşi bir hareketle kaldırdım ve onu itmek için yüzüne bir hava patlaması çarpmaya hazırlandım.

Tory bana bir bakış fırlatıp başını sallayarak uyardı ve ben de sıkıntılı bir ses çıkardım.

Orion sonunda onu bıraktığında, kadın karanlık bir ifadeyle sendeleyerek ondan uzaklaştı. Ayağa kalktı ve yıldız işaretleri hakkında konuşmaya devam ederken daha iyi bir ruh halinde görünüyordu.

Tory masasına geri dönerken Atlas'ında yanıp sönen bir bildirim dikkatimi çekti.

Bir FaeBook yazısında senden bahsedildi, Tory!

Kendi Atlas'ıma tıkladığımda kalbim duracak gibi oldu, gönderiyi bulmak için uygulamaya dokundum. Tory benim bulmamla aynı anda koltuğuna çöktü.

Kylie Major: Görünüşe göre Profesör Orion başkasının Kaynağı. #sharingiscaring #hairsgonnacare

Gönderinin ekinde Orion'un Tory'nin bileğinden beslenirken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Kız kardeşim Kylie'ye kötü kötü baktı.

Omuz.

Yazının altında yorumlar belirdi ve en üsttekini Tory'ye gösterirken dudağımı ısırdım.

Yorumlar:

Caleb Altair: W.T.F??????????????????????????

Ranjeep Shan: @Calebaltair - bu iyi değil kardeşim...

Tyler Corbin: Ön sıradan izledim.
#Orionwentdeep

Odada kahkahalar çınlamaya başladı ve Orion hepimizin Atlaslarımıza baktığını görünce cümlesini yarıda kesti.

Kapı ardına kadar açılıp Caleb koşarak odaya girip Orion'un masasının üzerinden atladığında hepimizi öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Profesörü tahtaya çarptı ve etrafımda toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Orion onu bir hava patlamasıyla iterken ve Caleb'in kafası masaya çarparken kalbim serbest dalış yaptı,
tahtanın ortasına bir çatlak gönderiyor.

Caleb bir canavar gibi hırladı ve alevlerle dolu eliyle Orion'un yüzüne vurdu.

"Yeter!" Caleb vuruşunu yapamadan Orion böğürdü. Terra Varisi durakladı ve sınıftaki herkes taşa dönmüş gibi hissetti.

Caleb avuçlarındaki alevleri söndürürken gerginlik havayı dalgalandırdı, boğazından alçak bir hırıltı yayıldı.

"O benim kaynağım. Ona bir daha dokunursan ölürsün. Profesör ya da değil."

Orion gömleğinin önünü tutarak onu yüzünün bir santim yakınına çekti. "Sınıfımdan defol."

"Sen yemin edene kadar olmaz," diye tükürdü Caleb, bir elini
Tory'yi işaret etti. "O benim. Dişlerini ondan uzak tut."

"Ben kimseye ait değilim!" Tory tersledi ve ben de başımla onayladım.

Orion yanıt vermeyince Caleb Profesörü öyle bir itti ki sırtı tahtaya çarptı.

Sınıfta gergin mırıldanmalar başladı ve ben sıramın kenarını tuttuğumu fark ettim, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

"Peki," dedi Orion ölümcül bir ses tonuyla. "Ama diğer Vega İkizi benim."

"Affedersiniz?" Nefes nefese kaldım ama bizi görmezden gelmeye devam ettiler.

Caleb bir şeyler homurdandı ve kafese kapatılmış bir aslan gibi onun önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sonunda "Anlaştık," dedi ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Orion gömleğini düzelttikten sonra tekrar tahtaya döndü. "Koç burcu Mars tarafından yönetilir, bu yüzden özellikle dürtüsel ve genellikle agresif olabilirler..." Devam etti ve ben şaşkınlıkla Tory'ye döndüğümde Orion sanki şöyle devam etti
hiçbir şey olmamıştı.

"Bu konuda söz hakkımız yok mu?" Kız kardeşime tısladım. "Onlarla savaşmadığımız sürece hayır," dedi Tory, kaşları çatılmış bir halde.

Öfkeyle kırışıyordu.

"Eğer dinlemezseniz bunu yapamazsınız.
Sınıf!" Bir kitap masamıza çarptı ve Tory ile ben çarpmamak için yerimizden fırladık. Orion bize ters ters baktı, suçlunun kim olduğu belliydi. "İkinizden biri tek kelime daha ederse yılın geri kalanında ceza alırsınız."

Öfke içimde fokurdayıp buharlaşırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Şu anda ciddi mi?

Bize baktı, ikimizden birinin cevap vermesini bekledi. Biz sessiz kaldık ve o da öğretmenliğe geri döndü.

"Uyandığınızda, her zaman burcunuzla bağlantılı Elemental gücü elde edersiniz. Örneğin, bir su burcu olarak, tüm Balık burçlarına suyun Elemental büyüsü bahşedilir. Birden fazla Element kazananlar genellikle bu şekilde yeteneklendirilirler çünkü birden fazla Elementle bağlantılıdırlar
takımyıldızı." Orion tahtaya dokundu ve gökyüzündeki tüm takımyıldızları gösteren bir çizelge belirdi. "Gördüğünüz gibi yüzlerce kombinasyon var. Yıldızlar tarafından size bahşedilen güçler çok anlaşılmazdır. Bazı Fae'lerin nasıl ya da neden birden fazla Elementle doğduğu hakkında çok az şey biliniyor. Ancak genetiğin bir rol oynadığını biliyoruz ve sizin Düzeniniz de öyle." Bize sert bir bakış attı ve ben de ona soğuk bir bakışla karşılık verdim.

Az önce beni kan torban olarak kabul ettin.
Ahmak! Hiçbir şey olmamış gibi hayatına nasıl devam edebiliyorsun?

Göğsümü kabartan bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Bazı takımyıldızları sayabilir misin?

bir Zodyak burcuna bağlı değil mi, Bayan Vega?"

Neden hep bizimle uğraşıyordu? Bu sınıfta neredeyse yüz kişi vardı. Ve kız kardeşimle benim burada herkes arasında en az bilgiye sahip olduğumuzu biliyordu.

Tory'nin yanında yıldızların altında uzanırken gençliğimi düşündüm. O zamanlar bakıcı annemiz bizimle birlikte yatar, bildiği birkaç takımyıldızını gösterirdi. Nazik bir kadındı ama kocası bizi orada hiç istememişti. Sonunda o kocasını seçti ve biz de dışarı atıldık. Hayatımın hikayesi.

Takımyıldızlardan biri aklımda kalmıştı.
o uzun zaman önceki günler. "Um..." Boğazımı temizledim. "Küçük ayı mı?"

"Doğru." Yanımdaki Diego'yu işaret etti. "Hangisi olarak da bilinir?"

"Küçük kepçe, efendim," diye cevap verdi.

"Bahse girerim Diego'nun bir Küçük Kepçesi vardır," diye homurdandı Tyler Corbin ön sıradan.

"Terra'dan beş puan," diye tersledi Orion onu ve Tyler ofladı.

"Peki Latince adı?" Orion, cevap verirken yüzü pembeleşen Sofia'yı işaret etti.

"Ursa Minor?" diye ciyakladı.

"Ignis Hanesi'ne on puan." Orion uzaklaşırken Sofia'nın yüzü gülüyordu. Kendisinden neden bu kadar şüphe ettiğini anlamıyordum, Tory, Diego ve benim toplamımdan daha çok şey biliyordu.

Orion tekrar tahtaya yazmaya başladı. "Yani eğer bir Kova burcuysanız ama aynı zamanda dünyanın gücüne sahip olan Küçük Ayı'ya bağlıysanız, muhtemelen size iki yetenek verilecektir
Unsurlar."

"Olabilir mi efendim?" diye sordu kuzguni uzun saç örgüsü olan bir kız ikinci sıradan.

"Yıldızlar öngörülemez olabilir," diye açıkladı Orion. "Her şeyin aynı hizaya gelmesi için onların doğasının bizimkini tamamlaması gerekir." Orion kollarını kavuşturdu. "Peki, burcunuz sizin için kişisel olarak ne anlama geliyor? Bilen var mı?"

Birkaç el kalktı ve arkamızdaki sıradan bir çocuğu seçti. "Bu size doğanızı anlatıyor."

"Hatalı," dedi Orion. "Tekrar deneyin."

"Şey..." çocuk yardım için etrafına bakındı ama kimse yardım teklif etmedi. Boğazını temizledikten sonra omuz silkti.

"Kimse yok mu?" Orion sıkıntıyla sordu.

"Bu sizin doğanızı etkiliyor mu efendim?" Sofia teklif etti.

"Doğru," dedi parlak bir sesle ve masasına yaslandı. Her zaman Kylie'nin gölgesinde kalan koyu saçlı güzel Jillian'ı işaret etti. "Bayan Minor, bir Fae'nin doğasını etkileyen diğer üç şey nedir?"

Pancar rengine döndü ve dramatik bir şekilde iç çeken Kylie'ye baktı.

Kylie onun yerine "Sipariş," dedi.

"Ve?" Orion bastırdı.

"Ee... genetik mi?" diye tahmin
etti. "Doğru. Ve?" diye sordu.

Sessizleşti ve aklıma dilimin ucunda gezinen bir cevap geldi.

"Kimse yok mu?" Orion hayal kırıklığı içinde hepimize bakarak sordu.

Bu da ne böyle?

"Hayat tecrübesi mi efendim?" Hayatımda yaşadığım her şeyin beni ne kadar şekillendirdiğini bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Eğer o, deneyimlerin kişiliğimizi etkilemediği konusunda hemfikir değilse, ben de buna karşı çıkmaya hazırdım. Saçlarım

Bir örnek.

Çoğu kişi için mavi soğuk ya da hüzünlü demekti, deniz, gökyüzü. Benim içinse başka bir şeydi. Ve bu yüzden onu saçıma taktım. Bu anlamın sürekli bir hatırlatıcısı olarak. Yapma.

Unut gitsin.

"Doğru," dedi Orion, şaşırmış görünüyordu. Koridorda ilerleyerek masamın önünde durdu ve ben de gözlerimi onun atletik vücudunda gezdirerek delici gözlerine baktım. "Diğer adıyla?"

"Yetiştirmek," dedim, dilim damağım kurumuştu.

"Güzel. Dersten sonra görüşürüz." Beni kalbim göğsümde küt küt atarken o A-bombasının ardından bırakarak uzaklaştı.

Tory bana endişeli bir bakış attı ve buz gibi bir yaratık omurgamdan yukarı doğru kaydı.

Saçmalık.

***

Tory beni Orion'la yalnız bırakmadan önce son kişi de sınıftan çıkana kadar bekledi.

"Dışarıda bekleyeceğim," diye fısıldadı ve ben de ona kapıdan geçerken endişelerini yatıştırdığını umduğum bir gülümseme verdim. Ama benimkini yatıştırmak için pek bir şey yapmadı.

Orion Atlas'ında bir şeye bakıyor, kapı kız kardeşimin arkasından kapanırken sandalyesinde arkasına yaslanıyordu.

Beni neden geride tuttuğunu açıklamasını beklerken omzumdaki çantamı ayarlayarak garip bir şekilde durdum.

Atlas'ından başını kaldırmadan, "Zorlama kalkanı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Daha iyi. Arkadaşlarımla pratik yapıyorum."

Başını salladı, bundan memnun görünüyordu. "Olmalısın her boş anımı buna harcıyorum." Sandalyesinde dönerek beni akik rengi bakışlarıyla yakaladı. "Temel Zorlama'dan kurtulabilmen şart. Nasıl olduğunu anlıyor musun? savunmasız olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım ve son birkaç gün içinde ona yenik düştüğüm utanç verici anları düşündüm. Hatırladıkça içim toz duman oluyordu.

"Evet, efendim." Onu yakından inceledim, neden bu kadar Tory ve beni öldürmeyi planlıyor olsaydı bana yardım etmeye çalışırdı.

Bir kılıf olabilir... ama kim için? Bu odada benden başka kimse yoktu.

"Güzel." Sert maskesi yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı ve bu beni tamamen şaşırttı. "Kaynağım olmanın ne anlama geldiğini açıklığa kavuşturmak istedim."

"Senin Kaynağın olmak istemiyorum," dedim hemen, sırf bu fikir bile tenimi kaşındırıyordu.

"Beni durdurmayı başarana kadar, korkarım bu senin kararın değil." Bana şaşkın bir bakış attı ve ben de ona kaşlarımı çatarak bağırmak istedim, istediğin sadece benim sihrim mi yoksa hayatım da mı?

Orion ayağa kalktı, masasının etrafından dolaşarak önümde durdu. Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum, ona baktım ve korkumu görmesine izin vermedim.

"Başka bir Vampir sizi ısırırsa bana söyleyeceksiniz.
Bu pazarlığa açık değil Bayan Vega. Ben de bunu
Akademi senin benim olduğunu ve bugünkü gibi olayların yaşanmayacağını söyledi. Caleb dışında kimse bana meydan okuyacak gibi görünmüyor.
artık sorun yaşamayacaksınız. Ancak, başka bir Vampir senden hoşlanırsa... bana söyleyeceksin."

Beni zorlamadı ve ben de nedenini merak ettim. Belki de bunu kendi şartlarımla kabul etmemi istiyordu. Ne talep ettiğini düşündükçe içimde bir savaş başladı. En azından bu diğer vampirleri durduracaktı.
koridorlarda beni ısırıyordu. Ama görebildiğim tek iyi tarafı buydu.

"Benden ne sıklıkla beslenmeyi bekliyorsun?" Kollarımı kavuşturdum ve kaşları kalktı.

"Haftada bir ya da iki kez." Omuz silkti. "Ama eğer tükenirsem o zaman daha fazla olabilir."

Sertçe başımı salladım, zaten başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum. Diğer Vampirler tarafından ısırılmamanın küçük faydasını kabul ederdim.

ve bu arada sihrimi kullanmak için kıçımı yırtardım.

Çenemi kaldırdım ve aramızdaki hava yoğunlaştı. "Bir gün Profesör, sizinle savaşacak kadar güçlü olacağım."

Ölçülü bir nefes aldı ve vücudumdan geri alabileceğimden emin olmadığım hayati bir şeyi emiyormuş gibi hissettim.

"Biliyorum," dedi gözleri parlayarak. "Ama o güne kadar, sen benimsin Mavi."

TORY

Bütün bir gün boyunca Mirasçılardan uzak durmak beni
Bu sabah saat beş buçukta kıçımı yataktan kaldırıp, beni uyandırmak için yaptıkları cehennem çağrısının tekrarlanmamasını sağladıktan sonra bile
Benim için planlanmıştı ama yine de kendimi oldukça iyi hissediyordum. Tabii ki bunların hepsi bugün sona erecekti çünkü
Bu sabahki ilk Toprak Elementi dersinde Seth ve Caleb'in arkadaşlığına katlanmak zorunda kalacaktım.

Dün Kardinal Büyü dersimize dalıp öğretmenime saldırdığından beri Caleb ile konuşmamıştım.
Sanki o bir köpekmiş ve ben de onun en sevdiği elektrik direğiymişim gibi üzerime etkili bir şekilde işedi. Çok kızgındı ve bugün tekrar onunla birlikte olmak zorunda kaldığımda bu etkileşimin nasıl gideceği konusunda biraz gergindim.

Tek umudum, Profesör'le birlikte birinci sınıf eğitimine alınmanın bana bir nebze de olsa
ama her halükarda ısırılacağım gerçeğine kendimi teslim etmiştim.

Bu arada yapmam gereken bir iş vardı ve kahvaltı telaşı sırasında The Orb'dan kaçınmak en azından
Kaçınılmaz olanı biraz daha erteleyerek.

Her zamanki yıldız falı saçmalığıyla uyandım.
Bir Boğa ve bir Kova'nın öfkesini uyandırmakla ilgili bir şeyler içeriyordu, ancak altındaki çok daha heyecan verici mesaj lehine bunu çabucak göz ardı ettim. Online siparişim gelmişti, yani küçük bir parça almak üzereydim.

kendimi kıyafet olarak geri kazanmıştım. Boş zamanlarımın tamamını üniformamla ya da spor kıyafetlerimle geçirmekten bıkmıştım ve kim olduğumu gerçekten yansıtan bazı kıyafetleri giymekte gecikmiştim.

Okulu organize eden tüm idari memurların çalıştığı Pluto Ofislerine doğru yol aldım. Öğrencilerin postalarının tek boynuzlu at osuruğu ya da postacı versiyonu her neyse onunla teslim edildiğini tahmin ediyordum.

Mektuplar ve paketlerle dolu raflar ve raflar, üç kata yayılmış olması gereken kadar yüksek bir odada çatıya kadar yükseliyordu. Boynumu büktüm, merak ettim Tüm bunların arasında teslimatlarımı nasıl bulacaktım. Konuşulacak bir etiketleme sistemi yoktu ve resepsiyondaki adam pek yardımcı olmamıştı, sadece tek bir parmağıyla beni bu odaya yönlendirdi ve selam vermeye bile tenezzül etmedi.

"-Eğer gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsanız, o zaman tamam. Ama sizi temin ederim ki her şey elimde."

Sesin geldiği yöne doğru döndüm ve kendimi şimdi karşılaşacağım şeye hazırlarken şansıma lanet ettim. Kapı açıldı ve Darius telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken belli belirsiz bir şaşkınlıkla bana baktı. Geçen gece ormanda onu takip ettiğimden beri onu görmemiştim ve potansiyel katilimle yüz yüze olup olmadığımı merak etmek zorunda kaldım. Nabzım buna göre yükseldi ve kaçmaya çalışıp çalışmayacağımdan emin olamadan çıkışa baktım.

"Nasıl isterseniz," dedi, dikkati telefon görüşmesindeydi ama gözleri bana kilitlenmişti. O meşgulken odadan sıvışmayı düşündüm ama hâlâ paketlerimi almamıştım ve onunla ya da arkadaşlarından biriyle her karşılaştığımda tepelere doğru kaçmayı reddediyordum. "Ben hallederim. Xavier orada mı? Alo?" Darius Atlas'ına bir bakış attıktan sonra sinirli bir nefes verdi ve kulaklığını arka cebine soktu. Telefonu yüzüne kapatmaya kimin cesaret ettiğini merak ettim ve kaşlarının çatılmasına neden oldukları için onları sessizce alkışladım. Ya da en azından şimdi kesin olarak bana yöneldiğini fark edene kadar öyle yaptım.

"Bitir şu işi o zaman," dedim iç çekerek. Kaçmaya çalışmamın bir anlamı yoktu ve büyülerimdeki ilerlemem daha yeni başlamıştı, bu yüzden kavga etmek de mümkün değildi.

"O zaman burada mı saklanıyordun?" diye sordu, Atlas'ında bir şeye dokunurken söylediklerimi görmezden geldi. "Ne demek saklanmak?" Masumca sordum. Nefret ediyordum

Onlarla yüzleşmek yerine onlardan kaçıyordum ama zamanımı boşa harcamıyordum. Profesör Prestos'un Zorlama ve Kalkanlama konusunda bana gönderdiği her şeyi yalayıp yutmuştum.

ve her boş anımı savunmamı güçlendirmeye çalışarak geçiriyordum. Eğer gerçekten bir şans varsa

Darius ve Orion benim ve Darcy'nin peşindeydi, o zaman onlarla yüzleşmek için mümkün olduğunca hazırlıklı olmak niyetindeydim. Yine de komplo kurduğundan şüphelendiğim adamla yüz yüze geldiğimde

Cinayetimden sonra durumun böyle olduğundan şüphe etmeye başladım. Burada, yalnız ve onun merhametine

kalmıştım ve yaptığı tek şey benimle dalga geçmekti. Bu pek de bir adamın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

Seri katil. Ama belki de günün ortasında beni öldürmeye çalışmak pek akıllıca bir hareket değildi.

"Salı gününden beri seni House'da ya da The Orb'da görmedim," diye yanıtladı Darius, bakışları üzerimde gezinirken
Dikkatini Atlas'ına vermeden önce şüpheyle baktı. "Bana bu kadar takıntılı olduğunu fark etmemiştim."
espri yaptı. "Tüm hareketlerimi geçmişte mi yapmam bekleniyor?
Sen mi? Yoksa dün uyandığımda küçük arkadaşlarınla birlikte bana sürpriz yapma planın işe yaramadığı için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Darius'un bakışları şaşkınlıkla benimkilere kaydı ve ben de ona küstah bir gülümseme sundum. "Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu, inkâr etme zahmetine bile girmeden.

"Ben kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Hepimiz babamızın parasıyla geceleri bizi güvende ve sıcak tutarak büyümedik-"

Darius bana doğru bir adım atarak, "Babam ya da benim nasıl büyüdüğüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı.

Kalbim yerinden fırladı ve bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı ve uzağa koşma arzusuyla çarpıldım ama bunun yerine kendimi onun gözlerini tutmaya zorladım, karanlık gözlerine bakarken çenemi kaldırdım.

"Tıpkı senin benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin gibi," diye cevap verdim. "Daha önce dördünüzden çok daha acımasız piçlerle karşılaştım ve yumruklarımı sallayarak çıktım. Ve sizin gibi basit piçlerin çalışma şekli hakkında bir iki şey öğrendim; pek orijinal değilsiniz. Ve sen beni

korkutmuyorsun," dedim.
Gürleyen kalp atışlarıma rağmen ses tonum mucizevi bir şekilde düzdü. Yalan söylüyordum ve ikimizin de bunu bildiği çok açıktı. Evet.

Üstünlük kompleksi olan serseriler ve motorculardan payıma düşeni aldım ama hiçbirinin güç ya da vahşet konusunda Mirasçılar'a yaklaşabileceğinden şüpheliydim.

Darius bir kahkaha atmadan önce bir saniye daha bana baktı.

"Taşaklı adamsın, hakkını vereyim," diye mırıldandı, gözlerini Atlas'ına dikip bir düğmeye basmadan önce.

Önümüzdeki raflar aniden hareket etmeye başladı ve sağa sola, yukarı aşağı kayarak çatıya yakın bir bölmenin önümüzden aşağı kaymasına yol açtıklarında şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Hareket durdu ve Darius rafın içindekileri kendine almak için bir adım öne çıktı.

Ceketinin cebine koymadan önce bir avuç dolusu zarfı karıştırdı.

Hiçbir şey yapmaya zahmet etmeden kapıya doğru döndü. ve bugün bana eziyet etmek için çok acelesi varmış gibi göründüğü için şükrettim.

Önümdeki raflara baktım, şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve çantamdan kendi Atlas'ımı çıkararak teslimatlarını nasıl yaptığını anlamaya çalıştım.

Darius derin bir iç çekti ve Atlas'ımı ellerimden aldı. Şok içinde ona baktım, geri almak için öne doğru uzandım ama beni görmezden geldi, üçüncü sayfadaki bir uygulamayı açtı ve seçenekler listesinden hızlıca 'Post Retrieval'ı seçti. Elimi tuttu ve teninin sıcaklığını hissettim.

dokunuşunun nazik olduğu gerçeği kadar beni şaşırttı.

Hain kalbim bu temas karşısında çırpındı ve gözlerimin çenesinin güçlü çizgisinde gezinmesini engellemeye çalıştım ve ağız yapısına baktım ama başarısız oldum.
Bakılamayacak kadar güzeldi.

"Başparmak izi gerekiyor," diye açıkladı derin sesiyle, ben yönlendirmelerine direnmeye çalışırken. Biraz gevşeyerek başparmağımı ekrana bastırmasına izin verdim ve yanımızdaki raflar hareket etmeye başladı.

Darius beni serbest bıraktı ve Atlas'ımı bana geri fırlattı, böylece yere düşmeden önce onu yakalamak zorunda kaldım.

Büyük bir kompartıman önümüzde durdu, ben ve Darcy için yeni kıyafetler içeren çanta ve kutularla doluydu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım Atlas'ımı çantama geri koyarken ve istifimi almak için öne çıkarken.

Darius benden önce davrandı ve yığının en üstünden üzerinde bir iç çamaşırı firmasının sloganı bulunan bir kutu çıkardı.
Şirket.

"Kıyafetlerimi daha da yakmak mı istiyorsun?" diye sordum, Az önce satın aldığım her şeyin alevler içinde kalmasını izlemek üzere olup olmadığımı merak ediyordum.

"Yapmamaya ikna edilebilirim," diye cevap verdi, ağzının bir köşesi çengellendi ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.
Cevap. Benden ne talep edeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama cevabımın ne olacağını çok iyi biliyordum. Onun istediği gibi dans etmeye başlamamın imkânı yoktu.

"Sadece yapman gerekeni yap, dostum. Seni durduramam." Kollarımı kavuşturdum ve onun çıkmasını bekledim. Yalvarmayacaktım. "Bu işin eğlencesini gerçekten kaçırıyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bu kutunun içindekileri giyerek bana bir defile yapmaya ne dersin, ben de yeni gardırobunun sende kalmasına izin vereyim?"

Gözlerimi devirdim ve odadan çıkmak için döndüm, yeni kıyafetlerimi bırakıp hepsini yeniden sipariş etmeye razı oldum. En azından maaşımız aptalca bir şekilde Cömertti; yakın zamanda finansmanımın azalma tehlikesi yoktu.

Darius ben daha çıkışa varamadan bileğimi yakaladı ve beni tekrar onunla yüzleşmem için geri çekti. Kalbim ya korkudan ya da heyecandan yerinden fırlarken tenim onunkinin altında parladı ama hangisini hissettiğimden tam olarak emin değildim. Kolumu tuttuğu yerden çektim ve o da bana sırıttı.

"Sen kendi işine bak Roxy," dedi onu sıktığımı ima eden bir ses tonuyla. "Kıyafetlerini mahvetmek geçen haftanın eğlencesiydi. Bir dahaki sefere bundan daha iyisini yapabilirim."

Önce iç çamaşırı kutusunu ellerime tutuşturdu. Sanki buranın sahibiymiş gibi odadan çıkıp gitti.

"Seni görmek her zamanki gibi bir zevkti, pislik!" Teslimatlarımı almak için geri dönmeden önce ona ulaşacak kadar yüksek sesle seslendim.

Kollarımı çeşitli çanta ve kutularla doldurduktan sonra hepsini odama geri götürdüm. Darcy'ye hızlıca bir mesaj gönderdim ve onu önden gitmeye teşvik ettim.

beni bekliyordu. Darius sağ olsun, ilk Toprak Elementi dersime geç kalıyordum ve ona ulaşmak için kampüs boyunca koşmam gerekecekti, bir gözümle Atlas'ımdaki yönleri takip ederken diğeriyle düşmediğimden emin olacaktım.

Bir patikadan aşağı doğru koştum.
Sağa dönüp sarmaşıklar ve yosunlarla kaplı yüksek bir kayalığın yanından ilerlemeden önce Ağlayan Ağaç.

Patika sonunda beni yerin altına doğru inen geniş bir mağaranın ağzına götürdü ve içeri girmeden önce bir an tereddüt ettim. Ayaklarımın dibindeki taşa kaba basamaklar oyulmuştu ve tüneli takip ederek hızla aşağı indim.
dibe ulaştım. Sağ tarafımda soyunma odaları vardı ve içeri girdiğimde soyunan kızlarla dolu olduğunu gördüm.
kıyafet torbası yine beni bekliyordu. Sinir bozucu bir şekilde üzerinde hâlâ Roxanya yazıyordu ve bu da aklıma hemen Darius'un bana taktığı aptal lakabı getirdi. Fırsat bulduğumda Profesör Prestos'a e-posta gönderip değiştirmesini isteyeceğimi aklıma not ettim.

Darcy bankta bekliyordu, ders için giyinmişti ve buraya gelmek için koştuktan sonra nefesimi tutmaya çalışırken ona hızlı bir merhaba mırıldandım.

Toprak sınıfı üniforması koyu yeşildi ve bir çift dar şort ile Dünya sembolüyle süslenmiş bir yelekten oluşuyordu. Mağaranın yoğun sıcağı ince kıyafetin bariz sebebiydi ve bu dersin ne gerektireceğini keşfetmek için çıkışa doğru ilerledim.

"Birinci sınıflar, toplanın!" diye seslendi yumuşak bir ses ve ben
Soyunma odasının en ucundaki kızlara doğru ilerledim ve Profesörümüze bakmak için boynumu büktüm. Kahverengi pixie kesimli, kısa boylu bir kadındı ve geniş gözleri onu neredeyse bir çocuk gibi kırılgan gösteriyordu. "Ben Profesör Rockford ve size Toprak Elementini kullanma konusunda eğitim vereceğim. Bugünkü ders için size özel bir çalışma yaptırmayacağım. Sadece mağarayı keşfetmenizi ve büyünüzün en doğal haliyle ortaya çıkmasına izin vermenizi istiyorum. Ben gözlemlemek ve değerlendirmek, ancak Dünya'nın gücünü kullanmanın doğru ya da yanlış bir yolu yoktur. Doğası gereği, sihrimiz tomurcuklanan bir bitki gibi büyür, bu yüzden onu kullanmayı öğrenmenin en iyi yolu akışına bırakmaktır. Hazır olduğunuzda dışarı çıkın Bakalım neleriniz varmış." Kapıyı açarken cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve sınıfa doğru ilerleyen kız grubunun arkasına düştüm.

Dışarı adımımı attığımda başımın üzerinde devasa bir mağara açıldı ve şaşkınlıkla tonozlu tavana bakmaktan kendimi alamadım. Taşın her santimetresine karmaşık desenler oyulmuştu ve yumuşak yeşil ve sarı ışık küreleri her yere asılmıştı.

Devasa merkez odadan daha fazla mağara ve tünel uzanıyordu ve kaba duvarlar boyunca parıldayan değerli metaller ve değerli taşların çizgilerini fark ettim.

Darcy yanımda "Vay canına," diye nefes aldı ve ben de kendi sırıtışımla ona döndüm.

"Bu insanların hepsi deli olabilir ama okulu nasıl ilginç

hale getireceklerini kesinlikle biliyorlar," dedim.

yeşil ışıkların parıltısı altında mağaranın diğer tarafına doğru yürüyor.

"Kutsal bisküviler! Majesteleri!" Geraldine'in sesi kulağıma çarptı ve yüzümü ona döndüğümde bir iç çekişi bastırdım. Yanında altı A.S.S üyesi vardı ve hepsi de bize sadece bizim için ayırdıkları o ürkütücü bakışlarını atıyorlardı.

Grup olarak hepsi başlarını eğdi ve ben Darcy ile rahatsız edici bir bakış alışverişinde bulundum.

"Senden bunu yapmamanı isteyip duruyoruz," diye mırıldandı Darcy. "Biz sadece iki gerçek Varis'e saygımızı göstermek istiyoruz."

Geraldine göğsünü kabartarak gururla konuştu. Gözlerinin kenarları koyu renk göz kalemiyle kaplıydı ve benimkine çok benziyordu ama o biraz fazla sürmüştü. Ve bunu Darcy'nin tercih ettiği türden soluk pembe tonda bir rujla tamamlamıştı ki bu da pek uyuşmuyordu.

"Haklı yöneticileriniz ya da her neyse, sizden bunu durdurmanızı istiyoruz," dedim kararlı bir şekilde, kaç kişi olduğunu görmek için etrafıma bakarken.

insanlar onların küçük adanmışlıklarına tanık oldular.

Birkaç kız mağaranın uzak tarafında birbirlerine bir şeyler mırıldanıyor ve bize doğru bakış atıyorlardı ama neyse ki başka kimse bize pek dikkat etmiyor gibiydi.

"Sizi rahatsız ettiysek çok özür dilerim, Majesteleri-"

"Bana öyle deme," diye terslendim Geraldine daha konuşamadan.

Cümlesini bitirdi. Şehrin kenar mahallelerinden gelen bir evlatlıktım. Hiçbir zaman Külkedisi elbiseleri giyen diğer küçük kızlar gibi prenses olma hayallerim bile olmadı.

plastik taçlarıyla yerel alışveriş merkezlerinde caka

satıyorlardı. Hayallerim her zaman daha çok yağ ve gres içeriyordu.

Beni özgürlüğe götüren açık bir yol. Küçük bir çocukken bile Speedway yarışlarını izlemek
Disney çizgi filmleri.

"Doğru. Üzgünüm senin... Tory," dedi, sanki onu kırbaçlamışım gibi başını eğerek. Sadece nazik olmaya çalıştığını biliyordum ama bir hayran kulübü istemiyordum.

Yardım için Darcy'ye baktım; o her zaman daha diplomatik biriydi. Ağzımdan çıkan her şey
huysuz bir ceylanın hızıyla. Önce konuşup sonra düşünme eğilimindeydim ve küstahlığın bir şey ifade etmediği hissine kapılıyordum.
hayran kulübümüz için en iyi yaklaşım.

Darcy beni kurtarırken, "Biz sadece sizden farklı görünmek istemiyoruz," diye açıkladı. "Takipçi falan aramıyoruz."

"Ah." Geraldine'in yüzü düştü ve bir an için gözyaşlarına boğulacağından endişelendim. Darcy buna boyun eğdi
yavru köpek bakışını tokatladı ve aceleyle bir zeytin dalı uzattı.

"Ama belki arkadaş olmayı deneyebiliriz?" Darcy sıcak bir gülümsemeyle konuştu.

Eğer bir çocuk Noel günü uyandığında Noel Baba'nın kendisine gerçek hayatta konuşabilen tavşanlarla dolu kişisel Disney World tatil köyünü getirdiğini öğrenirse
Bu öneri karşısında yüzü Geraldine'inki kadar aydınlanmazdı.

"Arkadaşlığınız için bir aday olarak düşünülmekten bile sonsuz onur duyarım!" diye haykırdı ve kız kardeşimi kucaklamak için öne atıldı. Darcy biraz beceriksizce sırtını sıvazladı ve ben bir kahkahayı bastırmayı başaramadım.

"Mükemmel," dedim sırıtarak. "Artık hepimiz arkadaş olduğumuza göre, ben biraz keşfe çıkacağım."

Grubun geri kalanı kucaklaşmaya katılmak için ilerlerken çemberden geri çekildim ve çemberin ortasında sıkışıp kalan Darcy'ye sırıttım. Bana gözlerini devirdi ama yüzünde bir eğlence ifadesi vardı, bu yüzden onu kalabalığa terk ettiğim için affedileceğimi biliyordum.

Mağaranın karşısına geçtim ve büyümün kaynamasına izin verdim.

Profesör Rockford'un önerdiği gibi yapmaya ve ona ne olmak istediğini seçme şansı vermeye çalışıyordum.

Yan tünellerden birinden yayılan sıcaklık hissi dikkatimi çekti ve keşfetmek için içeri yöneldim.

Burası ana mağaradan daha karanlıktı.

Parlayan ışıklar, yüksek çatı boyunca aralıklı olarak parıldayan mavi iğneciklere indirgenmişti. İzleri takip ettim, ben ilerledikçe sıcaklık daha da arttı ve büyüm sanki onu içine çekiyormuş gibi göğsümün içinde yükseldi.

Bir el omzuma indi ve Seth Capella yüzünü saçlarımın arasına sokup derin derin içine çekerken irkildim.

"Nerede saklanıyordun, küçük Vega?" diye sordu, onu itmeye çalıştığımda etrafımdaki kolu sıkılaştı.

"Sanırım sizin Tarikatınızdan olmadığımı tespit ettik." Onu daha sert bir şekilde ittiğimde homurdandı. "Peki benimle dokunaklı konuşmayı kesmeye ne dersin?"

"Biliyor musun, buna alınabilirim," dedi, onu geri itmek için kullandığım elini yakaladı ve

parmaklarını bir anlığına benimkilerin arasından geçirdi. "Emirleri ayıplamak hiç hoş değil."

Parmaklarımı çektim ve loş ışıkta ona kaşlarımı çatarak bakarken ellerinden kurtulmayı başardım. "Bu utanç verici bir düzen değil. Sadece paylaşmayı seçen ben olmadığım sürece bedenimi kendime saklamayı tercih ediyorum."

"Bu bir teklif mi?" Caleb arkamdan mırıldandı ve soğuk parmakları kolumu okşarken irkildiğimi gizlemeyi pek başaramadım.

"Hayır, değildi," diye tersledim, iki Varis arasında sıkışıp kalmamak için yan çizdim.

Yan yana durmak için hareket ettiler, Seth kolunu Caleb'inkine sürttü ve ikisi birden üzerimde yükseldiler.

"Ne istiyorsun?" Temkinli bir şekilde bir adım geri çekilerek

sordum. "Biz de seni arıyorduk," dedi Seth. "Zavallı Caleb Küçük beslenme çantası olmadan neredeyse açlıktan ölecekti. Orion'un ağzını senin üzerinde o şekilde kullanmasına izin verdikten sonra gelip onu affetmen için yalvarman gerekirdi."

"Affetmek mi?" Beklentiyle bekleyen Caleb'e bakışlarımı kaydırarak alay ettim. Gerçekten affedeceğimi mi düşünüyordu?

Özür dilemek mi? "Herhangi bir Vampirin benden beslenmesine hiç ilgi duymadığımdan emin olabilirsin ama eğer bir erkeğin ağzını üzerime koymasına izin vermeye karar verirsem, bunun için senden izin istemeyeceğim. Bana sahip değilsin."

"Yanlış," dedi Caleb karanlık bir sesle. "Seni ben sahiplendim. Bu da seni benim yapıyor, sen ve ben birbirimize bağlandık. Senden beslenmeye çalışan daha küçük Vampirlere bu gerçeği hatırlatmak senin

sorumluluğunda. Ve eğer bunu kabul etmek istemiyorsan

Seni Kaynağım olarak işaretlemek gibi eski moda bir yöntemi her zaman deneyebiliriz."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken Seth kıkırdadı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yıllar önce vampirler kaynaklarını bir işaretle işaretlerlerdi. Alnının tam ortasındaki dövme." Uzanıp gözlerimin arasını dürttü ve irkildim. "Senin Orion'la karşılaşman gibi küçük kazalardan kaçınmalarına yardımcı oldu. Eğer diğer Vampirleri iddiamdan haberdar etmen konusunda sana güvenemiyorsam

Belki de bunu düşünmeliyim," dedi Caleb düşünceli bir şekilde.

"Elinde iğneyle yanıma yaklaşırsan gözüne sokarım," diye hırladım.

"Öyleyse iddiamı ilgi gösteren diğer Vampirlere duyurmak için sizden söz aldığımı varsayabilir miyim?" Caleb bastırdı, bakışları heyecanla parlıyordu.

"Tamam. Vücudumu kalıcı olarak işaretleme fikrini masadan kaldırdığın sürece tüm küçük dostlarına kanım için konuşulduğunu söyleyeceğim." En azından seninle nasıl savaşacağımı bulana kadar.

"Senin pozisyonun için adam öldürebilecek pek çok insan olduğunun farkındasın, değil mi?" Seth bu durumdan tiksinmeye devam ettiğimi hissetmiş gibi sordu. "Caleb Altair'in Kaynağı olmak bir onurdur."

"İstedikleri zaman alabilirler. Siz emecek başka bir kız ya da erkek bulun, ben de yoluma gideyim." Onları atlatmak için yarım yamalak bir girişimde bulundum ama safları sıklaştırarak beni durdurdular.

"Sana sahibim. Bunu senden duymak istiyorum, Tory," dedi Caleb, sesi sertti. "Sen kime aitsin?"

"Git kendini becer, ben sana ait değilim." Düşündüm
Bir an için gözlerindeki karanlık bakışı fark ettim ve kendimi biraz kederden kurtarmak umuduyla ona bir kemik atmaya karar verdim. "Ama
Tory kan barı diğer tüm işler için kapalıdır ve bu mesajı yoluma çıkan tüm parazitlere ileteceğim."

Caleb bana sırıttı ve ben de bunun nereye varacağını kabullenerek iç çektim.

"Peki. Gerekirse ısır beni o zaman," dedim, bileğimi uzattım.
yine boynumu ısırıyor.

Caleb, "Bunu isteyerek kabul edersen o kadar da eğlenceli olmaz," diye yakındı.

"Eğer korkudan zevk almak istiyorsan neden emecek başka birini bulmuyorsun? Ve seni temin ederim ki istekli değilim, sadece pratik biriyim. Seni durduramıyorum, bu yüzden buna katlanmak zorundayım."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor," diye mırıldandı Caleb. "Ama bir konuda haklısın. Beni durduramazsın."

"Henüz," diye cevap verdim buz gibi ve bu kelime mağaranın sessizliğinde üçümüzün arasında bir an asılı kaldı.

"Kendine güvenen küçük şeysin, değil mi?" Seth bana doğru bir adım atarken mırıldandı.

Varlığımın her zerresinin beni kaçmaya zorlamasına rağmen yerimde durdum. Orta mağaranın yeşil ışıltısı hâlâ onların ötesinde görülebiliyordu ve geri dönüp dönemeyeceğimi merak ederek o tarafa bakmaktan kendimi alamadım.

"Sanırım bu küçük Vega'nın kime bağlı olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı var.

karşı," diye mırıldandı Seth, elini Caleb'ın sırtında gezdirirken.

Caleb'in masmavi gözleri heyecanla parlıyordu ve ben de yardım için bağırmayı düşündüm. Geraldine ve diğerleri hâlâ Darcy ile dışarıdaydılar ve Varisler saldırmadan önce kendimi onlardan soyutlamamı beklemişlerdi.

Belki de A.S.S. bu durumdan kurtulmama yardım edebilirdi ama bu kelimeyi kurmadan önce tereddüt ettim.

Başı dertte bir genç kız gibi yardım çığlıkları atmak bana göre değildi. Bu pisliklerle yüzleşmek ve galip gelmek istiyordum, sadece nasıl yapacağımı bulamıyordum.

Gururumun benim için ne kadar önemli olduğuna karar veremeden Caleb öne fırladı ve beni ayaklarımdan çekti. Beni omzunun üzerinden bir patates çuvalı gibi fırlattı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tünelin içine doğru koştum.

Küfrettim ve ona vurdum, Emrinin doğal olmayan hızıyla ilerlerken beni yere indirmesini sağlamaya çalıştım.

Mavi ve gümüş ışıkla parlayan geniş bir alana girdik ve Caleb durdu. Seth'in sesini duyabiliyordum.

Geride bıraktığımız tünelde heyecanla uluyorduk ama Caleb'ın hızı bizi ondan ayırmıştı.

Caleb çocuksu bir sırıtışla beni ayağa kaldırdı ve neredeyse onun tam bir piç olmadığına beni inandırabilirdi.

Gamzelerine aldırma Tory, o ödüllü bir dickasaurus.

"Aptalca güçlüsün," diye homurdanarak kendimi onun elinden kurtardım ve beni getirdiği mağaraya baktım. Pırıl pırıl bir denizin üzerindeki bir çıkıntıda duruyorduk.

Dikitler, on metre aşağıya düşecek kadar şanssız birini kazığa oturtacak kadar keskin görünüyordu. Tedirgin bir şekilde kenardan uzaklaştım.

"Öyleyim," diye kabul etti Caleb, sanki bu bir iltifatmış gibi sırıtarak. "Ve bu benim en iyi ikinci özelliğim."

"En iyisi nedir?" Otomatik olarak sordum, neden onunla sohbet etme zahmetine girdiğimi merak ediyordum.

"Bunun için kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekir," dedi, sesi müstehcen bir şekilde alçaldı ve hain kanımın bir anlığına alevlenmesine neden oldu.

Geniş omuzlarına ve yaramaz gözlerine yarım saniye kadar baktım ve sonra arkamı döndüm.
İçinde barındırdığı güzel kabuk, onun pislik doğasını körleştirdi. Neden erkekler konusunda bu kadar berbat bir zevkim var?

"Bu iddiayı test etmeyeceğim," diye onu küçümseyerek temin ettim. "Beni neden buraya getirdin?"

"Manzaraya bakmak istersin diye düşündüm," dedi bakışlarında bir amaçla bana doğru ilerleyerek.

Yanımdaki baş döndürücü kıyamet damlasına baktım ve tekrar ondan uzaklaştım. "Evet. Bu harika, teşekkürler. Ama gerçekten dersime geri dönmeliyim."

"Daha yakından bakmak istemiyor musun?" Caleb aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatarak bastırdı.

"Buradan gayet iyi görebiliyorum," diye ısrar ettim, ses tonumu dengede tutmaya çalışarak.

Koşan ayak sesleri yaklaştı ve Seth arkamızdaki tünelden mağarada yankılanan bir ulumayla fırladı

Duvarlar o kadar gürültülüydü ki çatıdan sarkan sarkıtlara endişeyle baktım.

"Manzarayı beğendin mi, küçük Vega?" diye sordu, uzun saçlarını tüylerinden su akıtan bir köpek gibi başının etrafında sallayarak.

Geri adım atacaklarına dair bir ipucu bulmak için iki Varis'in arasına baktım ama aralarında dans eden heyecan bana cevabımı verdi.

Seth öne doğru bir adım atarak, "Sanırım daha yakından bakılması gerekiyor," dedi.

Caleb, "Evet, buradan bakınca gerçekten takdir edemezsiniz," diye aynı fikirdeydi.

Denizyıldızına lanet olsun.

Zihnim bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordu ama ben daha tek bir şey bile düşünemeden Caleb bana doğru ateş etti,
göğsümü iterek beni kenara doğru fırlattı.

Geriye doğru düştüm, jilet gibi keskin kayalardan oluşan deniz bana ölüm vaatleriyle göz kırparken bir çığlık attım.

Sonuma doğru yuvarlanmadan önce iki el beni yakaladı ve spor ayakkabılarım çıkıntının parçalanan dudağında tutunmak için çabalarken kalbim yerinden fırladı. Beni yukarı çekmediler ama ben onların merhametine kalmışken, sırtım aşağıdaki korkunç düşüşe dönükken güldüler.

"Beni yukarı çekin," diye talepte bulundum ama sesim daha çok bir yalvarış gibi çıktı çünkü korku içimde hızla yayılıyordu.

Güzel şeytanların ikiz gülümsemeleriyle bana sırıttılar ve beni arafta tuttukları için tüm gücümle ellerine sarıldım.

"Vegaslar tahtı Göksel Ailelere bıraktığından beri Solaria çok daha iyi durumda," diye homurdandı Seth. "Ailelerimiz sizinkilerin terk ettiği tahtı devraldığından beri dünyamız daha iyi bir yer oldu. Buraya geri gelip kendiniz için hak iddia etmenize ihtiyacımız yok. Bunu yapmanızı istemiyoruz."

"Bunu biz istemedik," diye nefes aldım, kalbim altımdaki düşüşü düşündükçe çarpıyordu. "Bunu istemiyoruz. Aptal tahtınız ve gücünüz sizde kalabilir!"

"Bu çok güzel bir teklif, tatlım, ama bu
Gerçekleri değiştir," dedi Caleb, ses tonu sıradan bir sohbet yaptığımızı ve kimsenin yakın bir ölüm tehlikesi altında olmadığını ima ediyordu. "Kan hakkınız, tahtı alabilecek kapasitede olduğunuzu kanıtladığınız sürece tahtın size ait olduğu anlamına geliyor. Ve bu konuda bir iç savaşa neden olmak için iddianızı destekleyecek yeterince insan var."

"Ama biz istemiyoruz!" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ve başaramayarak homurdandım. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir ulusu yönetmemizi kim nasıl bekleyebilir? Bu çılgınlık!"

Odadaki loş ışıktan da olabilirdi ama bir an için Caleb'ın yüz hatlarının biraz yumuşadığına yemin edebilirdim. Aceleyle devam ettim.
Beni dinlediğini umuyordum.

"Bakın, tek istediğimiz bu büyüyü nasıl kontrol edeceğimizi öğrenmek.
içimizde ve mirasımızı alıyoruz. Bu kadar. Kimsemiz ve hiçbir şeyimiz olmadan büyüdük. Buraya gelmeden önce kışın başımızı sokacak bir evimiz olup olmayacağından bile emin değildik! Yemin ederim ki, buraya hiç ilgi duymuyoruz. herhangi bir tahtta hak iddia etmek ya da yerinizi almak."

Seth ve Caleb birbirlerine baktılar ama ifadelerinden ne demek istediklerini anlayamadım.

Seth güçlü omzunu silkerek, "Bence onu bırakalım," dedi.

Onları tutuşum panikle sıkılaştı ve büyüm içimde bir fırtına gibi dönüyordu. Ama onu kullanmayı denemek istiyorsam, ellerimi serbest bırakmak için tutuşumu bırakmam gerekecekti ve bu riski almamın imkanı yoktu.

Caleb'in dudakları eğlenerek kıpırdadı ve gerçekten düşmeme izin verip vermeyeceklerini merak etmeye başladığımda panik beni sardı. Hayır.
Beni buraya getirdiklerini gören biri vardı. Gidebilir ve beni hiç görmemiş gibi davranabilirlerdi, aşağıdaki kayalıklarda paramparça olmuş bedenimi başka birinin bulmasına izin verebilirlerdi.

Ama kaderimi bu şekilde yönetmelerine izin vermeyecektim. Ben bir savaşçı olarak doğmuştum ve eğer kendimi bu durumdan kurtarmak için en ufak bir şansım bile varsa bunu yapacaktım.

Darcy ve Sofia ile yaptığım alıştırma seansları sırasında Zorlama hakkında öğrendiğim her şeyden yararlandım. Elbette, ben sadece
Birkaç basit komutu yerine getirmeyi başardım ve Varislerin sahip olduğundan emin olduğum kadar güçlü zihinsel savunmaları aşmayı hiç denemedim bile ama bu benim tek şansımdı. Ve umarım onlar bile
Denememi bekliyorlardı. Korkumu ve çaresizliğimi aldım ve Bu durumdan kaçmak için duyduğum mutlak ihtiyaçla doldurduğum çaresiz küçük bir top haline getirdim. Kelimeler boğazıma yapışmış, ağzımı açtığımda serbest bırakılmak için yanıp tutuşan bir güçle dolup taşıyordu.

"Beni yukarı çekin," diye talep ettim, ses tonum sert ve güç doluydu.

Tamamen şok olmuştum, Caleb ve Seth beni uçurumun kenarından güvenli bir yere taşıdılar.

Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı ve yüzleri az önce yaptığım şey karşısında şoka girerken onlardan uzaklaştım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Seth, saldırsa mı geri çekilse mi bilemiyormuş gibi bana bakarak.

"Sana ne kadar güçlü olduklarını söylemiştim," diye homurdandı Caleb, lacivert gözleri sunduğum yeni meydan okumayla parlıyordu.

"Benden uzak dur," dedim, ses tonum karanlıktı.

İkisi de tereddüt etti, Caleb'in ağzı bir tarafa kaymadan önce birbirlerine dolu dolu baktılar.

"İyi deneme tatlım, ama savunmamızı ikinci kez bu kadar kolay geçemeyeceksin." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan bana doğru atıldı ve dişleri beni vücuduna doğru çekerken boynum.

Onunla savaşabilmek için sihrimi tekrar kendime çekmeye çalıştım ama beslenmeye başlar başlamaz ona sahip çıkamadım. Bir kez daha onun merhametine kalmıştım ama en azından onlara karşı bir meydan okuma eylemini başarmıştım.

Seth yaklaştı ve parmaklarını bir anlığına koluma dokundurdu. Parmakları etime dokunur dokunmaz Caleb'ın boğazının arkasından derin bir hırıltı duyuldu ve beni sıkıca kavradı.

Kalbim yerinden fırladı ve Caleb'in parmakları saçlarımda düğümlenirken diğer eli belimi kavradı ve beni duvara doğru sürükledi.

vücudunun sert hatları. Kendi ellerim kollarına ulaşmıştı, parmaklarımın altında boyun eğmeyen pazularının sıkı baskısı vardı. Neredeyse bir kucaklaşmaya kilitlenmiş gibiydik, eğer boğazıma saplanan dişleri görmezden gelebilirsem. Ki bunu gerçekten yapamazdım.

Seth sırıtarak, "Özür dilerim," dedi ve bir adım geri çekildi.

Caleb benimle beslenmeyi bitirip nihayet uzaklaştığında biraz rahatladı.

Caleb sinirli bir şekilde, "Ben beslenirken Kaynağıma dokunma," diye mırıldanarak Seth'e karanlık bir bakış fırlattı.

Seth ses tonundaki meydan okumayla sırıttı ve kendimi bir çift köpek tarafından uğruna dövüşülen bir kemik gibi hissettim. Bu fikir
öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Hâlâ buradayım, pislikler," diye terslendim, ama hemen ardından dikkatlerini tekrar üzerime çekmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ettim.

"Onu ısırmayacağımı biliyorsun, bu kadar büyütecek ne var?" Seth beni görmezden gelerek masumca sordu.

Caleb bir an için kaslarını esnetti ve ben onların farklılıklarının ham özüne bakıyormuşum gibi hissettim. Belki de
bir aile gibi bağlanmışlardı, ancak Emirleri'ndeki farklılıklara rağmen birlikte sürtünmek açıkça bir
ara sıra. Bunu onlara karşı kullanmamın bir yolu var mı diye düşündüm ama ben daha bunu düşünemeden Caleb gülümsedi.

"Ben yemek yerken pençelerini yemeğime bulaştırmanı istemiyorum," diye şaka yaptı ve omzunu Seth'inkine çarparak onu bir adım geri attı.

"Bu dersi bir yarışmayla bitirmek ister misin?" Seth heyecanla sordu, gözleri bir meydan okumayla parlıyordu.

Caleb, "Sadece kıçının kırbaçlanmasına aldırmazsan," diye karşı çıktı.

İkisi bana bir kez bile bakmadan tünellere doğru koşmaya başladılar ve ben de arkalarından bakakaldım.
Seth'in ulumaları etrafımdaki duvarlarda yankılanırken şaşırdım.

Her nasılsa bu etkileşimden yara almadan kurtulmayı başarmıştım ve bir dahaki sefere aynı şeyi söyleyebilmeyi umabilirdim.

DARCY

Zodiac'taki ilk Cuma gecemizdi ve tüm okulun planları varmış gibi hissediyordum**.** Aer Tower'daki boydan boya dikey penceremden öğrencilerin patikalar boyunca ilerleyişini, gülüşüp konuşarak akşam için kim bilir nereye gidişlerini izliyordum. Muhtemelen buradan daha iyi bir yere.

Sofia masamda oturmuş o günkü ders notlarını tekrar okurken Diego da duvara yaslanmış bir şeyler çalıyordu. Atlas'ında iç karartıcı bir müzik vardı. Tory yatağa yığılmış, benim kadar sıkılmış görünüyordu.

"Keşke dışarı çıkabilseydik," diye yakındım. "Sanki tek yaptığımız Mirasçılardan kaçmakmış gibi hissediyorum."

"Anlaştık." Tory iç çekerek dik oturdu. "Ayrıca onlar Muhtemelen bir Cuma gecesi bizi avlamaktan daha iyi yapacak işleri vardır, bu yüzden bu gece saklanmak zorunda değiliz."

"Peki nereye gidebiliriz?" Bu fikir karşısında topuklarımın üzerinde zıplayarak yalvardım.

"Küre mi?" Sofia Atlas'ından başını kaldırarak önerdi.

Tory cevap olarak dramatik bir iniltiyle kendini tekrar yatağa attı.

"Kampüs dışına çıkabilir miyiz?" Diego, başladığından beri bende pencereden atlama isteği uyandıran asık suratlı melodiyi öldürerek öneride bulundu.

"Kampüs dışında mı?" Bu fikir midemi bulandırırken sordum. "Nasıl?" Tory gözleri parlayarak sordu.

"Benim arabam var." Diego omuz silkti ve ben de zıpladım.

"Evet! Gidelim." İleri doğru koştum, elini tuttum ve onu ayağa kaldırmak için olabildiğince geriye yaslandım.

Elini bıraktığımda sırıtarak beresini düzeltti. Alışılmadık derecede mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Gidip anahtarları getireyim."

"Bize.... yarım saat falan verir misin?" Tory ayağa fırladı ve Sofia'ya doğru koşmaya başladı. Koyu sarı saçlarını omuzlarından ayırdı ve komplocu bir tavırla sırıttı. "Makyaj zamanı."

"Ne?" Sofia ciyakladı.

Tory'nin bana sipariş ettiği güzel kıyafetlerin asılı olduğu gardıroba doğru ilerlerken gülümsedim.

Diego başını bize doğru sallayıp kapıyı açarken birkaç kot pantolon ve bluz attım. "İki saat değil de yarım saat deseniz iyi olur."

***

Gitmek için o kadar heyecanlıydık ki, yirmi dakika sonra Diego'nun kapısını çalıyorduk. Tory ve ben ikimiz de kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymiştik - onunkiler benimkilerden çok daha yüksekti. Bir tuğla kadar beceriksizdim ama bu durum topuklu ayakkabı giymemi gerektiriyordu ve ayrıca yaz son bir kez daha geri dönmüş gibi hissettiriyordu.

Sonbahardan önceki akşam ve bunun için her şeyi yapmak istedim. Bu

Giydiğim uçuşan siyah cami ve dantelli bralet üniformalı bir haftanın ardından çok iyi hissettirdi.

Tory'nin koyu mavi tişörtü dekolteydi ve yüzünde parti modunda olduğunu belli eden bir sırıtma vardı. Sofia kulaktan kulağa gülümsüyordu, ince vücudu ona ödünç verdiğim lacivert maksi elbisenin içinde inanılmaz görünüyordu. Kendi numarasında ayakkabım olmadığı için okul ayakkabılarını giymişti ve saçını bizim şekillendirmemize izin vermişti. Saçları omuzlarına doğru dalgalanıyordu ve iri gözleri göz kalemiyle boyanmış olduğundan daha da iri görünüyordu.

Diego kapıyı mavi flanel gömleği ve kot pantolonuyla açtı, beresi hâlâ yerindeydi. Açık renk gözleri
Tory ve ben, Sofia'nın üzerine düştük. Adamın ağzı köşeden kıvrıldı ve Sofia pembeleşti.

Tory ile bakıştık ve Diego boğazını temizleyip koridora çıkarken sırıtmaya başladık. "Gidelim o zaman, chicas," dedi, yolu göstererek.

Kampüsün karşısına geçtik ve ufka doğru batarak tüm gökyüzünü kehribar tonlarına bürüyen güneşin son ışıklarını içime çektim.

Biri bize ıslık çaldı ve omzumun üzerinden baktım, kıçımıza sırıtan bir grup adam gördüm. "Hey Vegas, gelip tahtıma oturmak ister misin?" diye seslendi içlerinden biri.

Tory orta parmağını kaldırdı ve ben bir kahkaha atarak onlardan uzaklaştım.

Diego omzunun üzerinden onlara ters ters bakarak, "Bu okul pisliklerle dolu," diye mırıldandı.

"Bu bizi ne yapar?" Alay ettim.

"Kaybedenler mi?" diye sordu ve benden bir kahkaha kaçtı.

"Bir pislik olmaktansa ezik olmayı tercih ederim." Omuz silktim.

Zaten eski okullarımda pek arkadaşım olmamıştı. Gençken çok fazla taşınmıştık ve bir süre sonra kimseyle yakınlaşmamayı öğrenmiştim. Bu her zaman iki kat daha kötüydü. Koruyucu ailelerimiz bizi bırakırdı ve okuldan alınıp bir sonraki kasabada. Tory bununla her zaman benden daha iyi başa çıkmıştı. Ama kalbim yıllardır kilit altındaydı. Bir yerde çok rahat olmak istemiyordum.
yakında ondan kopacak.

Küre'ye giden patikadan aşağıya doğru indik ve ben onu görmeden önce bir çığlık Geraldine'in geldiğini duyurdu.

"Olamaz," diye nefes aldım.

"Ona dışarı çıkacağımızı söyleme," diye tısladı Tory.

"Jiminy Christmas!" Üzerimize atladı ve saçları bir yelpaze gibi uçuştu - bekle, ucundaki mavi boya mı???

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu heyecanla. "Ben de tam servisi yakalamak üzereydim, hep birlikte gidebiliriz!"

"Şey... aslında biz de tam The Orb'a gidiyorduk," dedim, yalan söylediğim için kendimi biraz boktan hissederek.

Gözleri kıyafetlerimizden topuklu ayakkabılarımıza doğru kaydı. "Harika görünüyorsun. Belki seni yarın yakalarım? Kahvaltı yedi buçukta mı?"

"Şey-" Tory başladı ama Geraldine elini salladı.

"Zahmet etmeyin, sonra görüşürüz majesteleri!" Patika boyunca koşarak uzaklaştı ve ben iç çektim.

"Cumartesi günü yedi buçuk mu?" Tory ofladı pufladı.

"Mümkün değil." "Hadi, yalan söylediğimizi anlamadan gidelim." Diego
sola dönerek Jüpiter Salonu'nu geçip Dünya'ya girdi.

Bölge.

Ağlayan Orman'a doğru ilerledik, kampüsün kenarına kadar taş döşeli bir patikayı takip ettik. Ağaçların arasında bir ışık parıltısı gözüme çarptı ve Diego'yu bir açıklığa doğru takip ettik.

Otopark, renkli gün batımının tonlarını yansıtan cam bir kubbenin içinde birkaç kat yükseliyordu. Cam duvarların arkasından görünen pırıl pırıl arabalara gözüm takıldı ve içimi bir beklenti kapladı.

Diego Atlas'ının üzerindeki bir şeye dokunarak binaya giriş yaptı ve cam kapı açıldı.

İçerideki hava yeni deri ve araba dumanı gibi kokuyordu. Arazi mükemmel bir spiral çizerek yukarı doğru çıktı ve kısa süre sonra renkli camları olan devasa siyah bir cipin önüne vardık.

"Woah bu senin araban mı?" Ben sordum.

Diego beceriksizce, "Hayır," dedi ve devasa aracın yanından geçip işaret etti.

Cipin etrafından dolaştık ve önümüzde duran köhne, paslanmış kırmızı hatchback'i görünce dudağımı ısırdım. "Oh, bu da harika," dedim, yüzümü kurtarmaya çalışarak.

Aferin, salak.

"En azından birinin onu çalması konusunda endişelenmene gerek yok." Tory gülmemeye çalıştı ve ben de onu kaburgalarından dürttüm.

Kıkırdama benden kaçıyor.

"Bizi A noktasından B noktasına götürecek." Diego omuz silkti ama alnındaki kırışıklık ne kadar utandığını gösteriyordu.

"Tek istediğimiz bu," dedim parlak bir sesle ve Sofia hevesle başını sallayarak onun kolunu okşadı.

Sürücü koltuğuna otururken duyulmayan bir şeyler mırıldandı ve ben de onun yanındaki yolcu koltuğuna oturdum.

Sofia ve Tory arkaya oturdular ve Diego'nun arabayı çalıştırmak için birkaç acı verici deneme yapmasını bekledik.

"İstersen bir ara motoruna bir göz atabilirim?" Tory teklif etti. "Arabalarla aram bisikletler kadar iyi değildir ama-"

Diego dişlerinin arasından "Sorun yok," dedi ve motor sanki utancı ona hayat vermiş gibi kükredi.

Otoparktan çıktık ve kampüs dışına giden yola yöneldik. Sivri bir tepenin kenarından kıvrılıp
dağ, alacakaranlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yan tarafına yerleştirilmiş, üzerinde toprak sembolü olan devasa bir demir kapı gözüme ilişti ve kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı.
Öğrenciler Terra House'un dışında dolanıyorlardı ve bazıları bizi işaret ederek, yüksek bir ses çıkaran arabayı fark ettiklerinde güldüler.

Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım. "En azından bir arabamız var," diye mırıldandım ama bu Diego'yu neşelendirmişe benzemiyordu.

Ayağını bastığında motor itiraz etti ve hızlanmaya başladık, ama fazla değil. Güneş son vedasını edip uzaktaki ağaç çizgisinin altına inerken camı açıp akşam esintisinin içeri girmesine izin verdim.

Kampüsün en uzak bölgelerine doğru ilerledik ve sonunda her iki yönde de kilometrelerce uzanan bir çitle çevrili devasa bir çelik kapıya ulaştık. Bir nöbetçi taş bir kulübeden bize başıyla işaret etti ve elini sallayınca kapılar açıldı.

Yola koyulduk ve Zodiac Akademi'yi geride bırakırken göğsümden bir ağırlık kalktı.

Özgürlük gecesi beni çağırıyordu. Ve ben de bunu en iyi şekilde değerlendirmek istedim. Varisler yok. Aslında, bok çuvalları yok.

Sonsuza kadar uzanan geniş bir yol boyunca hızla ilerledik, İki yanımızda yükseklere uzanan çam ağaçlarından oluşan sık bir ormanın içinden geçiyorduk. Ay onların üzerinde yükseliyordu, parıldayan hilal yıldız yatağı arasında mükemmel bir mücevher gibiydi.

Yol kısa süre sonra dik bir şekilde vadiye iniyor ve tam ortasında bir kasabanın parıldayan ışıkları vardı. "Bu

Tucana," dedi Sofia, öne doğru eğilip onu dürtmek için ön koltukların arasından kafasını uzattı. "Ben şu tepenin ardında büyüdüm." Vadinin uzak tarafını işaret etti.

"Bu çok güzel." Gittikçe yaklaşırken gülümsedim sonra da hareketli sokaklardan geçtik. İnsanlar barların dışında, lamba direklerinin kehribar rengi ışığının altında oturmuş içiyor ve yemek yiyordu.

Yıpranmış taş yüzleriyle eski binalara baktım, bu yerden tamamen büyülenmiştim. Kafeler, barlar, restoranlar. Chicago'ya hiç benzemiyordu. Aslında bana bir zamanlar İtalya'da gördüğüm bir tatil broşürünü hatırlattı. Her şey ilginçti, ana caddeler arnavut kaldırımlı geçitler ve taş kemerlerle kesişiyordu. Keşfetme arzusu

Seslerin uğultusu açık penceremden içeri süzülürken uğultulu atmosferi içime çektim.

Artık açıkça ana cadde üzerindeydik ve

Her yerde akşamın tadını çıkaran insanlar vardı. Birkaçını tanıdım

Zodiac öğrencileri kaldırım boyunca dolanıyordu ama kasaba muhtemelen onlardan kaçabileceğimiz kadar büyüktü. İsteyeceğim son şey Akademi'deki düşmanlarımızdan biriyle karşılaşmaktı.

Sofia işaret ederek, "Şuraya çek," diye talimat verdi.

Diego sokağın köşesindeki bir restoran/barın önüne park etti. Pencere kenarları kırmızıya boyanmıştı ve kapı girişinin etrafındaki birkaç sepetten gökkuşağı renklerinde çiçekler sarkıyordu.

Sofia arabadan atlayarak, "Buradaki yemekler harika," dedi.

Onu kaldırımda takip ettik ve kapının üzerinde Andromeda'nın Yeri olarak adlandırılan yıpranmış bir tabelaya baktım.

İçeri girdik ve güler yüzlü bir garson bizi oturtmak için acele etti. Mekân insanlarla dolup taşıyordu ve ışıklar her yerde loştu. Alçakta asılı ampuller kabinleri ve masaları aydınlatıyordu ve bir tarafta üzerinde Zodyak'ın sembollerinin gümüşle basılı olduğu uzun ahşap bir bar vardı.

"Bu Profesör Orion değil mi?" Sofia sordu ve kalbim yukarı doğru fırladı.

Bir nanosaniyeden daha kısa sürede yerini tespit ettim.

Orion, barın diğer tarafında, güzelliğiyle göz kamaştıran uzun bacaklı bir esmerle diz dize oturuyordu.

"Olabilir." Omuz silktim, vücudumun verdiği garip tepkiyi zorla görmezden gelerek ters yöne döndüm.
onu burada görmek zorunda kaldım. Ve göğsümdeki ölüm çukurunun, karşısında oturan Victoria's Secret modeliyle kesinlikle bir ilgisi yoktu.

"Bu taraftan," dedi garson parlak bir sesle ve biz de onu takip ederek Orion'u mükemmel bir şekilde gören bir masaya geçtik. Sanki lanet garson kız bütün gece ona bakmamı istiyordu. Ondan uzakta bir yere oturmak için çok yavaş davrandım ve beni sorgularlar diye diğerlerine şikâyetlerimi dile getiremedim.

Diego'nun yanındaki koltuğa çöktüm ve bir nefes aldım.

O sadece bir öğretmen, burada olması kimin umurunda? Belli ki sen.

Menümü elime aldım ve kararlı bir şekilde sunulan gazlı içeceklerin listesine baktım.

Diego havada asılı duran garsona "Rom ve kola," diye emretti ve o da sorun yokmuş gibi başını salladı.

Birinci sınıf olduğumuzu fark etmedi mi?

"Ben de aynısından alacağım," dedi Sofia parlak bir sesle, gözlerinde cüretkâr bir bakış vardı. Sofia hepimizin en genci gibi görünüyordu. Yaptığımız makyajla bile on altı yaşından bir gün fazla göstermiyordu.

"Peki ya siz kızlar?"

Tory bana heyecanlı bir bakış attı. "Tekila sunrise?" diye sordu, garsonun reddetmesini bekler gibiydi ama tek kelime etmeden not aldı ve bana baktı.

İçimde bir heyecan uğuldadı. Tory ve benim Chicago'dayken sahte kimliklerimiz vardı ama onlar bile ara sıra bizi hayal kırıklığına uğratıyordu. "Viski ve kola?"

Gülümsedi ve bara doğru yürüdü.

Diğerlerine baktım. "Bundan nasıl kurtulduk?"

"Neyle kurtulacaksın?" Sofia menüdeki yiyecekleri incelerken kayıtsızca sordu.

"Alkol mü?" Tory ekledi. "Daha on sekiz yaşındayız." "Peki ne demek istiyorsun?" Diego aramıza bakarak sordu karışıklık içinde.

"Solaria'da yasal içki içme yaşı falan yok mu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Diego gülerek, "Burada içki içmeye karşı bir yasa yok," dedi ve bir elini kaldırarak beresinin bir tarafını çekiştirdi. "Sadece satın almak için altınınızın olması gerekiyor. Ki çocuklar genelde bunu yapmazlar."

Garson kız içkilerimizi getirdiğinde, "Bu çılgınlık," dedim.

"Benim tarzımda bir çılgınlık," dedi Tory parlak bir sesle ve kokteylini aldı.

Viskimi ve kolamı yudumladım ve İzlendiğimi hissediyordum. Gözlerim Orion'a takıldı ve onun da bana baktığını fark ettim.
bir silahın namlusuna bakıyordum. Boğazım daraldı ve içkimi boğazıma tıkadım, öksürüğümü dizginlemeye çalışırken içkimi yere bıraktım. Ölmek üzere olan bir keçi gibi ses çıkararak nefesimi toplamayı başardım ve Tory eğlenen bir gülümsemeyle başını bana doğru salladı.

Bu harika.

Diego sırtımı sıvazladı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim havalı bir şekilde, Orion'a baktım ve onun yine de sevgilisiyle konuşmaya döndüğünü gördüm. Umarım bu benim boğulma krizime tanık olmadığı anlamına geliyordu.

Bu sabah burcum ne demişti? Oh evet, evren bugün seninle senkronize değil. Sürmeye hazır ol

Fırtınayı dindirmek için.

Bütün hafta fırtınayla boğuşmuştum, daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

Garson kız yemek siparişlerimizi almak için geri döndü ve ben
dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek menüden bir pizza sipariş etti.

O uzaklaşınca içkimden yavaşça bir yudum aldım ve Profesör Jerk-Face'in varlığını görmezden gelmeye karar verdim. Ama Tory ve benim, onun bizi öldürmek istediğinden oldukça emin olduğumuzu düşünürsek bu oldukça zordu.

Bir grup profesör kapıdan içeri girdi ve Diego kaşlarını çattı. "Burası öğretmenlerin takıldığı yer falan mı Sofia?"

"Şey... belki. Fark etmemiştim," dedi, yanaklarına renk gelmişti.

Su elementi öğretmenimiz Profesör Washer'ın üzerinde dar ve çiçekli bir gömlek vardı.
düğmeleri açık ve çapkın bir gülümseme. Gözlerini bizim
ve bize göz kırptı. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin edebiliyordum ve güneşin altında çok fazla zaman geçirmiş gibi görünüyordu.

"İğrenç," diye tısladı Tory ve ben ürperdim.

Tarot hocamız Profesör Astrum onu kolundan sıkıca tutarak uzaklaştırdı ve dudakları hayal kırıklığı içinde birbirine sıkıca kenetlendi.

"Yıkayıcı tam bir sapık," diye fısıldadı Sofia, sonra da sanki bunu söylememesi gerekiyormuş gibi kıkırdadı.

"Bu yüzden mi onun sınıfında kıçımızı zar zor kapatan mayolar giymek zorundayız?" Burnumu kırıştırarak sordum.

Diego güldü ve beni kaburgalarımdan dürterek, "Bahse girerim, güzelim," dedi.

Yemeklerimiz çok geçmeden geldi ve daha fazla içki sipariş ederken son lokmamıza kadar yedik. Garson tabaklarımızı temizlediğinde başım biraz dönüyordu ve Orion'u tamamen unutmuştum ve elinin şu anda sevgilisinin dizinde olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Atışlar!" Diego oturduğu yerden kalkarak
duyurdu. "Evet!" Sofia yuhaladı, saçları
etrafında dans ediyordu
sandalyesinde sallanırken omuzlarını silkti.

Diego bara doğru yürürken Tory ve ben güldük. Tory
aniden, "Olamaz," dedi ve koltuğuna gömüldü. "Ne
oldu?" Onun görüş açısını takip ederek pencereye
gittim.
Arkamda.

Geraldine elinde bir kese kağıdıyla karşıdan karşıya geçiyordu.

"Saklan," diye yalvardı Tory, bir menü kaptı ve yüzünü ona gömdü.

Saçlarımı omuzlarımın üzerine çektim, mavi uçların bir ipucu olduğunu biliyordum ama cama vurulduğunda çok geç tepki verdiğimi anladım.

"Onu görmezden gel," diye tısladı Tory, ben arkamı dönme dürtüsüyle savaşırken. Sofia el sallamak için elini kaldırdı ve Tory menüsüyle ona bir tokat attı.

"Yapamayız," dedim, içimden bir sempati sızısı geçti.

Bakma isteğime karşı koyamadım ve Geraldine'i pencereye yaslanmış, ellerini içeriyi görebilmek için gözlerinin etrafında birleştirmiş halde buldum.

Tekrar başımı çevirdim ve Tory menüsüne bir göz attı. "Kahretsin."

"Ne?" Kararlılıkla ileriye bakarak fısıldadım. "İçeri geliyor," dedi Tory dişlerinin arasından.

Geraldine göründüğünde bir iniltiyle savaştım, restoran boyunca zıplayarak masamıza doğru ilerlerken kulaktan kulağa sırıtıyordu. "Kremalı krakerlerim sağ olsun! The Orb'da kalacağınızı sanıyordum?" Sofia'yı görmezden gelerek aramıza baktı.

Yüzü şaşkınlıkla sıvanmıştı.

"Fikrimizi değiştirdik," dedim masumca.

"Oh." Şaşkınlığı yerini parlak bir gülümsemeye bıraktı. "Peki neden beni aramadın?" Diego'nun sandalyesine çöktü ve kese kâğıdını masanın üzerine koydu. "Bunlara bayılacaksın, daha yeni yaptırdım."

Çantayı havaya kaldırdı ve masanın üzerine, üzerlerinde siyah A.S.S harfleri bulunan bir yığın parıltılı gümüş rozet düştü. Vay anasını. Bunun ne anlama geldiğinin farkında değil mi? Öyle mi?

Aslında kampüste onlardan biriyle dolaşacak.

Ne?

"Bunlar Yüce Egemen Toplum için - bunlar sadece sivrisineğin pijaması değil mi?!" Geraldine masanın diğer tarafına doğru eğildi ve Sofia'nın reddetmesine fırsat vermeden bir tanesini elbisesine iliştirdi. Sofia dehşet içinde pijamaya bakarken ben de içkimden bir yudum alarak kahkahalarımı bastırdım.

Tory kuru bir sesle, "Harika," dedi ama Geraldine onun alaycılığını fark ettiyse bile belli etmedi.

Geraldine bir tanesini kot ceketinin üzerine iliştirip sandalyesinde dans etmeye başladığında içim daraldı.

Varisler bunları görürse onu parçalara ayırırlar.

"Um Geraldine," dedim nazikçe, onu Akademi'deki bir dizi tacizden kurtarmanın benim görevim olduğunu hissederek.

"Evet?" diye sordu parlak bir sesle, omuzlarını ileri geri oynatarak rozetin ışığı yakalamasını sağladı.

"Sadece... o kısaltma, biraz kıç anlamına
geliyor." Tory içkisine doğru homurdandı.

Geraldine uzun bir süre bana baktı ve çıldırmak üzere olup olmadığından emin olamadım. Boğazından bir kahkaha patladı ve kolumu okşadı. "Saçmalama! Bunu senden başka kimse fark etmezdi, Darcy." Onu salladı
sanki çok komikmişim gibi bana baktı ve kalbim karnımın dibine kadar indi.

Denedim.

Diego elinde dört parlak yeşil shotla döndü ve koltuğundaki Geraldine'i görünce kaşlarını çattı. Geraldine iğnelerden birini almak için elini kaldırınca Diego iğneleri onun ulaşamayacağı bir yere götürdü.

"Dışarıdaki sizin çete değil mi?" diye sordu başıyla pencereyi işaret ederek.

Geraldine arkasını döndü ve caddede yürüyen bir grup kraliyet destekçisini görünce nefesi kesildi.

"Ah tatlı kuru üzüm kepeği!" Rozetleri çantasına doldurdu, oturduğu yerden sıçrarken neredeyse nefes nefese kalmıştı. bize reverans yaptı. "Majesteleri, beni bağışlayın ama gitmeliyim."

"Affedildin," dedi Tory parlak bir sesle.

Geraldine saatini kontrol etti. "Bir saat içinde dönebilirim! O zaman hep birlikte dansa gidebiliriz." Geraldine kimse cevap veremeden restorandan çıktı ve heyecanla çantasını gruba doğru salladı. İçim titreyerek izledim
Hepsi göğüslerine eşek rozetlerini iliştirirken bir saniye.

"Götler," diye dehşet içinde nefes aldım. "Onlar bir grup göt
ve bunun farkında değiller gibi görünüyor."

"Varislerin bunları görmesi için sabırsızlanıyorum." Tory gülmeye başladı.

"Tory," diye homurdandım. "Bunu söyleyemezsin."

"En azından beş günlüğüne dikkatleri üzerimizden dakika." Kahkahaları nöbetlere dönüştü ve ben de kendi kahkahalarımı bastırmaya çalışırken bir elimi ağzıma bastırdım.

Sofia kendininkini çıkardı ve kıkırdayarak masanın üzerine koydu. "Üzgünüm çocuklar, ikinizi de ne kadar seversem seveyim bir eşek üye olmayacağım.

Diego rahat bir nefes alarak koltuğuna çöktü. "Kimin içkiye ihtiyacı var?"

"İstiyorum." Sofia öne doğru eğildi, bir shot kaptı ve
Bir seferde yuttu. Biz daha diğerlerine elimizi süremeden, o hepsini bir çırpıda yutuverdi.
vahşi bir kahkaha.

"Sofia!" Diego'nun nefesi kesildi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Genelde çok sessizdi, ona ne olmuştu?

Sofia omuz silkerek bir tutam saçını yüzünden savururken Tory, "Sofia gizli bir parti kızı," diye dalga geçti.

"Öyle demezdim ama içkimi idare edebilirim," dedi nazlı bir gülümsemeyle ve Diego kaşlarını çatarak ona baktı.

Sırıtarak yerimden kalktım. "Bize biraz daha getireyim."

Diğerleri hevesle başını salladı ve ben de bara yöneldim,

tek boş alana geçtim ve ne yazık ki Orion ve sevgilisinin arkasında kaldım. Ne konuştuklarını yüzde yüz merak ediyordum ve kadın onunla konuşmak için eğildiğinde kulaklarımı zorlamaktan kendimi alamadım.

"Her şey çok hızlı gelişiyor. Bu gece bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Kolunu sıktı ve ondan nefret etmemek için elimden geleni yaptım.

Ateşli bir adamla randevusu var, neden onun üzerine atlamak istemesin ki?

Orion başını eğdi. "Hayır. Daha çok erken. Beklemek zorundayız."

Kaşlarım çatıldı. Bu puştun içinde bir gram bile centilmenlik var mıydı?

"Kontrolden çıkacak, Orion. Bu gece olmak zorunda. Daha fazla bekleyemem," diye yalvardı.

Çok mu umutsuzsun?

"Planladığımız bu değildi," diye tısladı Orion. "Onları şimdi öldürmeye çalışırsak dikkatleri üzerimize çekeriz."

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Bu konuşma seks hakkında değil. Kız başını kaldırdı ve gözleri bana takıldı. Rahatça uzaklaşmaya çalıştım ama barmen siparişimi almak için bana işaret etti ve aniden Orion kolumu tuttu. Tutuşu acı verecek kadar sıkıydı. Beni kalçasına doğru sürükledi. Isı her yere yayıldı,

güçlü ve korkutucu. Tarçın kokusu ve
Tamamen erkeklere özgü bir koku üzerime sinmiş, kaynağına rağmen kalıcı olarak yeni favori kokum olmuştu.

"Ne duydun?" diye hırladı ve ben nefes nefese kaldım, parmaklarını üzerimden çekmeye çalıştım.

"Orion," diye uyardı sevgilisi ve beni serbest bıraktı.

"Ben bir şey duymadım," diye ısrar ettim ve kadınlar tuvaletine doğru kaçarken kalbim üç kat hızlandı.

Bir leğene tutundum, titreyerek nefes aldım, iyice sarsılmıştım.

O kadın bizi öldürme planının içinde miydi? Bu iş ne kadar ileri gitti? Kaç kişi Tory ve benim ölmemi istedi?

Aldığım birkaç kadeh içki, duyduklarımı gözden geçirip ne yapacağımı düşünürken sakin kalmama yardımcı oldu.

Kapı açıldı ve dehşet verici bir şekilde fark ettim ki korkunç bir hata yaptığım açıktı. Orion içeri girdi
odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve kilit havada yüksek sesle tıkladı.

Geri çekildim, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Koş.

Çığlık
at.

Bir şeyler yap!

Yardım istemek için ağzımı açtım ama bana bir fiske vurdu. ve boğazımdaki hava durdu, herhangi bir ses çıkarmayı reddetti.

Omurgam uzaktaki duvara çarpana kadar geri geri gitmeye devam ederken kalbim çılgınca çarpıyordu. Ellerimi kaldırdım, hazırdım

Onu durdurmak için avuçlarımdaki tüm sihri zorlayacaktım. Ne pahasına olursa olsun, burada bir tuvalette ölmeyecektim.

"Geri çekil," diye tısladım, sesim sadece fısıltıya izin veriyordu.

Lanet boğazımdaki hava akışını kontrol ediyordu!

"Ne duydun?" diye hırladı. "Bana her şeyi anlat."

Onun zorlaması çok güçlüydü ve ne kadar Tory ve Sofia ile yaşadığım pratik, onun büyüsünü bozmaya yetecek kadar yakın değildi. Dilim çözüldü ve kelimeleri tutamadım. "Birini öldürmeyi planladığını. Ve bunun biz olduğumuzu biliyorum. Bizi dışarı çıkarmak istiyorsun. Benim ve kız kardeşimin Solaria'yı yönetmemizi istemiyorsun ama bizi bir restoranda öldürerek paçayı kurtarabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu ve üzerimde sahip olduğu güç için ona lanet ettim. Korku kalbimi sarsıyordu ama kanım alkol ve adrenalinle de çarpıyordu.

Belki kaçabilirdim - onu geçebilirdim. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Beni etkisiz hale getirmeden önce kapıya doğru iki adım bile atamazdım.

Saldırın o zaman!

Avuçlarımı yukarı kaldırdım ve hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırlandım. Parmaklarıma büyü yaptım ve ölümcül bir sıcaklıkla karıncalandılar. Ateş yardımıma gelmişti. Ve bana zarar vermek için tek bir hareket yaparsa cehennem çukurlarını üzerine salacaktım.

Orion neredeyse tembelce bir el salladı ve kollarım Etrafımdaki havayı kullanırken aniden yanlarıma kenetlendi.

Oh, kahretsin.

"Bu kadar mı?" Sesi sanki benim ölümümü planlaması tamamen normalmiş gibi daha sakindi.

Kalbim göğsüme çarparken "Evet," diye tükürdüm. "Bu yeterli değil mi?"

Bir kahkaha patlattı, birkaç acı dolu saniye boyunca bana baktı, gözleri iki kara delik gibiydi.
her şeyim ve onu yutmaya çalıştım.

"Evine git, Mavi." Kapının kilidini açıp odadan çıktı ve beni göğsümde zehir kusan bir öfke uçurumuyla baş başa bıraktı.

Kapıya doğru yürüyüp restorana geri dönmeden önce uzun bir süre kapıya baktım. Masaya geri dönüp koltuğuma çökerken ona bakmadım, nabzım her yerdeydi.

"İçkilerimiz nerede?" Sofia suratını asarak mırıldandı ama Tory onu susturdu ve dikkatle bana baktı.

"Ne oldu?"

Buna ikiz olayı diyebilirsiniz ama birbirimizin üzgün olduğunu anlayabiliyorduk. Ne kadar saklamaya çalışsak da. O anda o kadar uğraştığımdan değil.

"Orion," dedim cevap olarak ve dizlerimin beşinci sınıf depremindeymişim gibi titrediği kısmı atlayarak hızlıca bir açıklama yaptım.

Sofia güldü. "Hadi ama, o bir öğretmen. Komplo teorilerine kendinizi fazla kaptırıyorsunuz."

Diego başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. "Haklı olabilirler. Kanıtlar onu işaret ediyor." Bir bakışını

Orion ve ben onu sevgilisiyle restorandan çıkarken gördük. Belki de sevgilisi değildi.

O giderken içime bir rahatlama yayıldı ve odanın diğer tarafındaki Profesör kümesine baktım. Elbette bana burada, halka açık bir yerde saldırmazdı.

Banyo. Bunu yapacağını nasıl düşünebilirdim? Çünkü psikopat gözleri yerindeydi, işte bu yüzden.

Orion'u tanımıyordum, bildiğim kadarıyla düzenli olarak kadınlar tuvaletinde insanları doğrayan bir adam olabilirdi.

"Eve gitmek istiyor musun?" Tory endişeyle kaşlarını çatarak bana sordu.

Başımı sallayarak çenemi sıktım. "Onun istediği de bu."

Tory sırıtarak, "O zaman bunu yapamayız," diye onaylayınca keyfim bir mil kadar yerine geldi.

Sofia ayağa kalktı ve "O artık gitti," dedi.

barda çalan fon müziği eşliğinde dans etmeye başladı. Sandalyesiyle kışkırtıcı bir şekilde dans etmeye başladı ve ağzım açık kaldı.

"Sofia!" Diego telaşla soluk soluğa kaldı ve Tory bir kahkaha attı.

Sofia tökezleyerek masaya çarptı ve küçük bir tabağı devirdi.

Vazo tam ortasındaydı. Diego, suyun üzerimize dökülmesini engellemek için eliyle hava üfledi.

Tory bize bakarak onu sakinleştirdi. "İçkisini idare edebileceğini söylediğini sanıyordum," diye alay etti.

"Yapabilirim," diye mırıldandı Sofia, dik durmak için Tory'ye tutunarak.

"Sadece birkaç atıştı," dedim şaşkınlıkla.

Diego ayağa kalkarak, "Belki de çok sık içmiyordur," dedi. "Onu eve götürmeliyim."

"Hayır." Sofia ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben iyiyim."

Diego bize baktı. "Sanırım en iyisi bu. Sokağın sonunda Akademi'ye giden bir servis otobüsü var. Eve giderken onu kullanabilir misiniz?"

Diego onu götürürken Sofia elini uzatıp Tory'nin kolunu tutmaya çalışırken, "Evet, sorun değil," dedim. Sofia hemen vazgeçti ve Diego'ya tutunarak hülyalı gözlerle ona baktı. "Şapkan... Şapkanı sevdim. Takabilir miyim?" Kız şapkaya uzanınca Diego kıkırdadı ve kızın elini tutarak onu kapıdan dışarı çıkardı.

Garson kız ortaya çıktı ve önümüze iki bardak parlak pembe kokteyl koydu. "Şuradaki arkadaşınızdan." Profesör grubunu işaret etti ve Washer bize sırıtarak dudaklarını yaladı ve parmaklarını oynattı. Bize özür dileyen bir gülümseme fırlatan Astrum'a karşı sıkışmıştı.

Yüzümdeki tiksintiyi gizleyemiyordum bile. Tory dilini gıdakladı.

"Ergh Washer tam bir domuz," diye mırıldandı ama yine de bardağını kaldırıp bana uzattı. "Bu noktadan sonra, bu gece hiçbir şey olmadan eğlenmekle ilgili olacak. sürüngenler."

Sırıttım, kokteylimi aldım ve bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Sürüngenlere değil."

Kükredi. "Sürüngenlere değil!"

TORY

Debriyajımdan belli belirsiz **bir** titreşim geldi ve Atlas'ımı çıkardım, Diego'nun Sofia'yı sağ salim geri getirdiğini bize haber vermesini umuyordum.

Düşen Yıldız:
Yeni bilgiler gün ışığına çıktı.
Buluşabilir miyiz?

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım ve dikkatini tekrar barmeni çağırmaya çalışmaktan uzaklaştırmak için Darcy'yi dürttüm.

"Neden birdenbire bizimle tanışmak için bu kadar heveslendiler?" Darcy merakla sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var sanırım," diye cevap verdim.

Tory Vega:
Ne zaman?

Düşen Yıldız:
On dakika.
Barın arkasında bir ara sokak var.
Orada görüşürüz.

Yanıtlarını okuduğumda tüylerim diken diken oldu
Kafamı kaldırdım ve Atlas'larını kimin çıkardığını görmek için etrafımızdaki herkesi taradım. Falling Star her kimse, nerede olduğumuzu biliyordu, bu da burada bir yerde oldukları anlamına geliyordu. Restoran insanlarla dolup taşıyordu ve birçok Zodyak öğrencisi gelip gitmişti.

Bu bir tesadüf müydü? Yoksa Falling Star bizi takip mi ediyordu?

Bu fikir beni ürpertti.

"Bu sapığa güvenmemiz gerektiğinden emin miyiz?" Bir grup ikinci sınıf öğrencisine gözlerimi kısarak bakarken mırıldandım.

arkamızdaki bir kabinde yüksek sesle gülüyordu.

Darcy de gözlerini restoranda gezdirdi. "Bilmiyorum. Ama bu yerde bize gerçekten yardım etmeye çalışan çok az insandan biri gibi görünüyorlar. Öyle olsalar bile sinir bozucu derecede şifreli."

Dilimi ısırdım ve mesaja tekrar baktım. Gecenin bir vakti karanlık bir sokakta bizimle buluşmak isteyen isimsiz bir yabancıya güvenmek tamamen delilik miydi? Evet,

Muhtemelen. Ama risk alacak kadar merak ediyor muydum? Görünüşe göre öyleydi.

"Bu ucubeden cevaplar istiyorum ve onlarla buluşmadan cevap alabileceğimizi sanmıyorum. O yüzden bunu yapalım derim," dedim kararlı bir şekilde.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Darcy tereddütle sordu. "Dürüst olmak gerekirse mi? Hayır ama yine de bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Darcy dudağını çiğneyerek, "Tamam," diye kabul etti. "Bize biraz Hollanda cesareti sipariş edeceğim."

Sonunda barmenin dikkatini çekip bize birer içki ısmarladığında sırıttım.

Kararlaştırdığımız buluşma saati yaklaştıkça, gitmeye hazırlananlara göz atmaya çalıştım ama bunu söylemek oldukça zordu. Öğrencilerin birçoğu yemeklerini bitirdikten sonra caddenin aşağısındaki diğer barlara gidiyorlardı. Her iki şekilde de yakında öğreneceğimizi tahmin ediyordum.

"Hazır mısın?" Boş bardağımı barın üzerine bırakırken sordum.

Zaten yakında başka bir bara gitmeyi planlamıştık, ikimiz de Geraldine'in bizimle buluşmak için geri döneceği gerçeğinden bahsetmemiştik. Onu ektiğimizi bildiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama sadece o lanet olası eşek rozetlerini düşünmem yeterliydi ve bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Zamanımı kendilerini mutlu bir şekilde eşek olarak damgalayan insanlarla takılarak geçiremezdim.

Darcy taburesini geriye itip ayağa kalkarken, "Bakalım kendileri için ne söyleyecekler," diye onayladı.

Beni dışarı çıkardı ve akşamın serin havası etrafımızı sararak gelecek kışa dair vaatlerde bulundu. Ceket giymeliydim ama daha batmadan güneşin sıcaklığı beni kandırmıştı. İnce tulumum beni elementlerden korumak için hiçbir şey yapmadığından kollarımı kendime doladım. ve moda seçimlerim için neden hep rahatımı feda ettiğimi merak ettim.

Kaldırım boyunca ilerledik, bar ile karanlık bir sokak arasındaki dar bir geçide ulaştığımızda sessizliğe gömüldük.

dükkanın yanında yer alıyordu.

Darcy'ye güven verici bir gülümseme sunduktan sonra ara sokağa doğru ilerledim.

Karanlığın içine daldığımızda bardan gelen müzik boğuk bir bas sesine dönüştü ve tüylerim diken diken oldu. Evet, kesinlikle bir seri katilin ıslak rüyasına doğru ilerliyorduk ve geri dönmeyi başaramadığımız için akıl sağlığımızı biraz sorgulamadan edemedim.

Barın arkasında sokak genişliyor ve bir sıra çöp kutusu şüpheli bir su birikintisine arkadaşlık ediyordu. Gölgelerde bekleyen kimse yoktu ve bir tedirginlik hissi etrafımıza bakarken bana yerleşti.

"Burası bir toplantı için oldukça karanlık bir yere benziyor," diye mırıldandı Darcy, geri dönmek istediğini belli edercesine buraya gelirken kullandığımız sokağa bakarak.

"Anlaştık," dedim, ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak onlara biraz sıcaklık geri getirmeye çalıştım. "Peki gizemli adamımızı daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ya da kadın," diye ekledi Darcy ve ben belli belirsiz başımı salladım, ancak karanlık bir ara sokaktaki şu anki konumumuz bana kesinlikle iri yarı bir adamın, elinde sivri uçlu bıçak, ip ve koli bandıyla dolu sırt çantasıyla üzerimize geldiğini hayal ettirdi...

"Bundan hoşlanmıyorum," diye nefes aldım. "Belki de sadece gitmeliyiz?"

Atlas'ım tekrar vızıldadı ve hemen çıkardım.

Düşen Yıldız:

Gölge yaklaşıyor. Şimdi buluşma riskini göze alamam.

Karanlık sizi ele geçirmeden önce güvenli bir yer bulmalısınız!

Darcy de mesajı okumak için yaklaştı ve ben de aptal gizemli habercimize bizi buraya boş yere getirdiği için lanet ettim.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Darcy, etrafına bakınırken sesi alçaktı.

"Hadi," diye kabul ettim, buraya gelmek için kullandığımız ara sokağa doğru bir adım attım.

Karanlık bir gölge sokaktan gelen ışığı engellemek için hareket etti

ve ben hareketsiz düştüm. Darcy durduğumu fark etmediği için bana çarptı ve düşmesini engellemek için kolundan tuttum.

"Kim var orada?" Tereddütle seslendim, acaba Falling Star gelmeye karar verdi mi diye merak ediyordum.

Sessizlik birkaç uzun saniye boyunca yankılandı ve ardından gölge yaklaştıkça derin bir tıkırtı sesi geldi.

Bir adım geri çekilip Darcy'yi de kendimle birlikte geri çekerken büyüm tepki olarak alevlendi. Daha iyi görebilmek için yanıma yaklaşmaya çalıştı ama ona izin vermedim, bedenimi onunla çıkışımızı engelleyen her kimse onun arasında tuttum.

Damarlarımdan buz damlıyordu ve avucumda bir ateş yakmak için sihrimi kullanmaya çalıştım.

O çıngırak sesi tekrar, bu sefer daha derinden, daha yüksek sesle duyulduğunda parmak uçlarımda ısı kabardı.

Büyüm tekledi. Küçük bir alev canlandı ve sonra sanki biri onu emmiş gibi söndü.

Figür bir adım daha yaklaştığında kalbim panikle çarptı ve bir adım daha geri çekildik.

Büyümün bedenimin altında bir fırtına gibi kaynadığını hissedebiliyordum ama onu dışarı çekemiyordum.

"Gücümü toplayamıyorum," diye nefes aldı Darcy, sesi korkuyla karışıktı.

"Ben de," diye fısıldadım.

Bütün bunlar bir oyun muydu? Varisler tarafından kuşatılmak üzereydik ve üzerimize yeni bir dehşet salmaya hazırlar mıydı?

Üçüncü çıngırak o kadar gürültülüydü ki uzuvlarım titredi. tepki verdim. Ne olduğunu bilmiyordum ama sanki gücümün etrafında bir kafes oluşturuyor ve onu sıkıca kilitliyor gibiydi. Attığım bir sonraki adımda kurşunla ağırlaştığımı hissettim ve

Gürültünün benim uzuvlarımı da etkilemeye başladığını fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Eğer oradan çabucak çıkamazsak, hiç kaçamayacağımızdan emindim.

"Kaç!" Darcy'nin elini tutup ters yöne doğru dönerek bağırdım.

Koşmaya başladık, ince topuklu ayakkabılarımız bunu zorlaştırdı ama bizi yavaşlatmalarına izin vermedik.

Çöp konteynırlarının yanından geçerken Darcy elimi sıkıca kavradı ve o çıngırak sesi tekrar duyuldu. Korkunç bir an için niyetimize rağmen yavaşladık ve ayak sesleri arkamızdan yaklaştı.

Bir çığlık attım ve kararlılığımın her santimini ayaklarımı olabildiğince hızlı bir şekilde yere koymaya harcadım.

Darcy tökezledi ve ben de kolundan tutarak onu önüme doğru ittim. En yakın yere doğru döndüm.
Çöp konteynerinin üstünden büyük bir çöp çuvalını kaptı ve her kim ise ona doğru fırlattı.
Tam o tıkırtı tekrar başladığında bizi takip ediyordu.

Hedefimi vurmayı başardığımda ses boğuk bir homurtuyla kesildi ve parmak uçlarımda güç dalgalandı.

Darcy büyüsünü serbest bıraktığında yanımdan bir hava akımı geçti. Rüzgâr taştan yapılmış gibi etrafımı oydu ve bir kasırga gücüyle takipçimize çarpmadan önce saçlarımı bile zorlukla çekti.

Gölgeli figür geriye savruldu ve ben kendi büyümü onunkiyle birleştirmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde sendeleyerek Darcy'nin yanına gittim.

Bunu yapamadan, tıkırtı tekrar geldi ve gücüme olan tüm erişimim bir kez daha elimden alındı.

Figür tekrar ayağa kalktı, gölgeler sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi onlara yapışmış gibiydi.
İçimden bir ses onlarda korkunç derecede yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Darcy kolumdan tutup beni geri çekerken inledi.

Tekrar koşmaya başladık, karanlık sokaklarda birbiri ardına ilerlerken korku kol ve bacaklarımıza güç veriyordu.

Her adımda gölgenin daha da yaklaştığını hissedebiliyor, nefeslerini ensemde hayal edebiliyordum.

Tıkırtılar tekrar başladı ve ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım, ne olduğunu anlamamıştım ama biliyordum

Her duyduğumda bana bir şeyler yapıyordu.

Darcy çıngırağın etkisiyle sendeledi ama ben onu devam etmesi için teşvik ettim ve adrenalinin kol ve bacaklarımda hızla yayılmasıyla daha da hızlı koşmaya başladık.

Sıcak bir ışık önümüzdeki ara sokağın sonunu aydınlattı ve çıkışı gördüğümde içime bir rahatlama yayıldı.

İleri atıldık ve kalabalık bir barın önündeki iyi aydınlatılmış bir sokağa doğru koştuk. Dışarıda masalar gülüşen ve içki içen öğrencilerle doluydu.

Bize attıkları şaşkın bakışları umursamayacak kadar korkmuştum ve hiç yavaşlamadan caddenin karşısına geçip kalabalığın güvenliğine katıldık.

Etrafımız sıcak bedenlerle çevrilir çevrilmez yüzümü ara sokağa döndüm, bizi kovalayan kişiyi bulmaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Darcy yanıma yaklaştı, dört nala atan kalp atışlarım kulaklarımda gümbürderken kolu benimkine sürtündü.

Ara sokak boştu. Sadece masum görünen iki bina arasında karanlık bir boşluk vardı. Ama içimi düğümleyen korku gerçekti.

Omzuma bir el indi ve başımı kaldırdığımda Max Rigel'in bize gülümsediğini görünce irkildim. Max Rigel'in giydiği Muhtemelen eski dairemizin bir haftalık kirasından daha pahalıya mal olan gösterişli bir gömlek giymişti ve mohawk'ı şık bir şekilde geriye doğru kaymıştı.

"İki küçük Vegas'ımızı bu kadar heyecanlandıran nedir?" diye nazikçe sordu ve gücünün bizi çağırdığını hissedebiliyordum.

korkularımızı ona anlatmalıyız.

Darcy'ye baktım, ona söyleyip söylememekte kararsızdım. Bir yandan, bu korkunun bir kısmını benden almasına izin vermek o anda kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Diğer yandan, muhtemelen sadece aptal arkadaşlarından biri bizi takip ettiği için korkuyordum.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken, sol tarafımızdaki bir masada uzanan diğer Varisleri gördüm. Hepsinde içki vardı. ve bir süredir orada oturduklarına dair her türlü işareti gösteriyorlardı. Ayrıca, gözlerimi hâlâ o sokaktan ayırmamıştım ve oradan başka kimse de çıkmamıştı.

"Bizi takip eden biri vardı," diye mırıldandı Darcy, Siren'in gücünün çağrısına boyun eğerek.

"Gerçekten mi?" Max ilgiyle sordu, kollarını bize dolayarak ona daha da yaklaşmamızı sağladı. Neyin peşinde olduğunu biliyordum ama burada kendimi kesinlikle oradakinden daha güvende hissediyordum.
Ara sokakta. Ve şu anda etrafımızın bize zarar vermek istediğini bildiğim bir grup dangalakla çevrili olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu çok şey ifade ediyordu.

"Bize zarar vermeye çalışıyorlardı," diye mırıldandım, Max benimkinin bir kısmını kendine çekerken büyüsünün çekiciliğini hissediyordum
Korkumun bir parçasıyla birlikte. Sirenler muhtemelen psikiyatrist olarak çok para kazanırlardı; kim ara sıra birilerinin içindeki acıyı emmesini istemez ki?

"Bir içki eşliğinde anlatılacak güzel bir hikâyeye benziyor." Max bizi öğrenci kalabalığının arasından diğer Varislere doğru yönlendirdi. Darcy'ye endişeli bir bakış fırlattım.

Gözlerimiz irileşti ama itiraz edemeden kendimizi onların masasında bulduk.

Diğer Varisler şaşkınlıkla bize baktılar ve ben de Max'in bizi buraya sürüklemesine neden izin verdiğimi merak ederek kaşlarımı çattım.

"Bakın az önce gölgelerden kaçan kimi buldum," Max geniş bir gülümsemeyle duyurdu, eli kıçımı sıyırma tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar sırtımdan aşağı indi.

O bunu başaramadan ben onu silktim.

Seth kurt gibi bir gülümsemeyle öne doğru eğilirken Darcy savunmacı bir tavırla, "Gölgelerden kaçmıyorduk, biri bizi kovalıyordu," dedi.

"Bizim daha iyi bir seçenek olduğumuzu düşünüyorsanız gerçekten korkmuş olmalısınız," dedi.

"Öyleler. Korkularının tadını alabiliyorum," dedi Max heyecanla. "Ve tam da bana her şeyi anlatmak üzereydiler."

Caleb bir elini sıkıca kıvrılmış sarı saçlarında gezdirirken kahkahalarla dolu bir nefes bıraktı, gözleri kız kardeşimle benim aramda gidip geliyordu.

Max masadaki tek boş sandalyeye çöktü ve Darcy'yi kucağına çekti, kulağına yaklaşırken onu göğsüne yasladı.

"En kötü kısmı neydi?" diye sordu ve artık bana dokunmuyor olmasına rağmen gücünün beni çektiğini hissedebiliyordum. Darcy onun büyüsüne kapılmıştı ve dudakları onun sorusuna otomatik olarak cevap vermek için ayrıldı.

"Sürekli korkunç sesler çıkarıyorlardı," diye cevap verdi. "Hırıltı ya da çıngırak gibi..."

Darius öne doğru eğildi, kız kardeşimi ve beni incelerken kaşları ilgiyle kalktı.

"Kalmıyoruz," dedim sertçe, Darcy'yi Max'in elinden kurtarmak için öne doğru eğildim, böylece ikinci Gecenin kaçışı.

"Bir dakika bekle." Onu ayağa kaldıramadan iri bir el bileğimi sardı ve Darius beni tutmaya devam edince kanım dondu. Koyu renk gözleriyle buluşmak için döndüm ve bakışlarımın kaslı vücuduna neredeyse çok dar gelen beyaz gömleğinin üzerinde gezinmesine engel olamadım. "Sorunlarımız için ateşkes ilan etmeye ne dersin? Sadece bir geceliğine," diye teklif etti.

"Buna neden inanalım ki?" Küçümseyerek sordum.

Darcy kaşlarını çatmış, orada olmak istemediğinin belli belirsiz farkındaymış gibi Max'in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Darcy tekrar gevşerken Max güven verici bir güç dalgası yaydı ve bu dalga bana çarptı.

"Biz sadece eğlenceli bir gece geçirmek istiyoruz," diye söze girdi Caleb. "Politik durumumuzu bunun dışında tutabiliriz."

"Siyasi durumumuz mu?" Darcy kaşlarını çatarak yineledi.

"Evet, bilirsin işte. Seninle aramızdaki şu küçük sorun Doğuştan gelen hakkımızı çalmak ve tüm krallıktaki güç dengesini altüst etmek için bir anda ortaya çıkıverdiler," diye alay etti Caleb. "Senin aptal doğum hakkını istemiyoruz," diye mırıldandım.

Darius beni hala bırakmamıştı ve ben de kendimi toparlamaya çalıştım.

elini geri çekerek. Çabam karşısında sırıttı ve beni öyle bir çekti ki kucağına düştüm.

Bir kolunu belime doladı ve uzuvlarımı ısıtan derin bir kahkaha atarak beni daha rahat bir pozisyona getirdi.

"Bizimle için," diye ısrar etti, barın tıka basa dolu olmasına ve barmenlerin ayaklarının yerden kesilmiş olmasına rağmen yanımızdaki cam pencereden barmene el salladı. "Yemin ederim sen istemedikçe sana elimizi bile sürmeyeceğiz."

"Beni kucağına almanı istemezdim ama bu seni durdurmamış gibi görünüyor," diye mırıldandım, ancak hala orada oturuyor olmamın argümanımı biraz zayıflattığından oldukça emindim.

Darius yine güldü ve göğsünün yan tarafıma bastırdığı yerdeki derin tonu hissedebiliyordum.

Caleb sağ tarafıma doğru kaydı ve parmaklarını koluma dokundurarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "İstersen bu gece seni ısırmayacağıma bile söz verebilirim?"

Darcy'yle göz göze geldik ve o da benim kadar emin olmadığını belirtmek için omuz silkti. Max bir tane daha gönderdi

Rahatlatıcı bir enerji dalgası ve kararlılığımın

parçalandığını hissettim. "Sanırım bir içki için

kalabiliriz," dedi Darcy

Max tereddütle onun kolunu okşarken, etkisinin baskısı havada süzülüyordu. Etrafımız, kalbimi pır pır ettiren ve aynı ölçüde içimi titreten gülümsemelerle çevriliydi.

Bunun berbat bir fikir olduğundan neredeyse emindim ama sistemimdeki tekila, Siren'in çağrısı ve muhteşem erkeklerle dolu masa daha iyi karar vermeme karşı çok çalışıyordu.

"Bir içki o zaman," diye kabul ettim sonunda, tam da şehvetli barmen gülümseyerek ve siparişimizi almaya hazır bir not defteriyle belirdiğinde.

Seth hepimiz için sipariş verirken, "Sadece bir tane için kalacaksanız büyük bir tane yapsanız iyi olur," diye alay etti.

Darius sandalyesinde arkasına yaslandı, saçlarımı kulağımdan uzaklaştırırken beni kendine çekti ve ben içimden tekmeledim

Ne söyleyeceğini duymak için yaklaştıkça kendime geldim. Onun gibi adamlar benim için her zaman kötü bir fikirdi. Sanki içimde beni en acımasız pisliklere doğru çeken bir mıknatıs vardı.

sona erecekti. Ve Darius Acrux'un yakışıklılığı bir yana, karanlık ve gizemli havasına rakip olabilecek bir erkekle bile tanışmamıştım. Onu durduracak gücüm yoktu.

Özellikle parmak uçları çıplak omzumda gezinirken, hain bedenimin onunkine karşı kaymasını engelledi.

"Bana o sokakta neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Bizi takip eden gölgeli figürü düşündüğümde omurgamdan aşağıya doğru akan ürpertiyi bastıramadım.

"Kurduğun bir şakaya kandığımız için bize güldüğün kısım bu mu?" Sorusuna cevap vermeyi reddederek sordum. "Oradaki arkadaşlarından biri miydi? Mesajları gönderecek birini de mi buldun?"

Karanlık bakışları bir an için titredi ve bir şey söylememek için kendini zor tutar gibi oldu.

"El işlerimi yaptırmak için kimseyi işe almama gerek yok," diye cevap verdi küçümseyerek. "Belki de senin için endişeleniyorumdur.

refah."

İnanamayarak homurdandım ve artık göğsüne dokunmayacak şekilde geri kaydım. Evet, aptalca seksiydi ama aynı zamanda istediği zaman korkunç da olabiliyordu ve sırf benim için değiştirmeye karar verdi diye onun Beyaz Atlı Prens rolüne kanacak değildim.

Barmen elinde içki dolu bir tepsiyle döndüğünde Caleb'ın ilgiyle bize baktığını gördüm.

Darcy Max'e ara sokakta yaşadığımız korkuyu anlatırken, Max'in kolu Darcy'nin beline sıkıca sarılmış, yaşlı bir sülük gibi onun korkusunu içine çekiyordu. Bizi kendilerine katılmaya ikna etmelerine neden izin verdiğimizi bir kez daha düşündüm ve barmen içkileri masaya koyarken ve Darius
eline bir dilim banknot sıkıştırdı. Bana çok fazla para gibi gelmişti ama bu bahşişi sütyeniyle hak ettiğine şüphe yoktu.

İçkilerin hepsi aynıydı; uzun bir likör ve kola karışımı ve herkes kendi içkisine uzanmadan önce ben kendiminkini aldım. Caleb hâlâ bana bakıyordu ve bardağın içindekileri uzun bir içkiyle boşaltırken gözlerini tuttum. Aptalca derecede güçlüydü ve boğazımdan aşağıya doğru yandığını hissedebiliyordum, midemde sıcak bir parti için daha önce tükettiğim tekilaya katıldı.

"Al bakalım," dedim. "Bir içki." Darius'un kucağından ittim ve bana şaşkınlıkla baktı, beni tekrar geri çekebileceğini düşünür gibi uzandı ama ben
kenara çekildi ve ona düz bir gülümseme sundu.

Darcy bana sırıtarak baktı, o da ayağa kalktı.
Kendi içeceğine dokunmaya zahmet etmedi. "Sonra görüşürüz çocuklar," diyerek uzaklaşırken, Max'in voltajı tekrar yükseltmeden önce onun gücünden kurtulmak için acele ettiği belliydi.

Onu takip etmek için bir hamle yaptım ama Caleb ayağa kalktı ve Vampir hızını kullanarak yoluma çıktı. Gözleri üzerimde gezinirken ona kaşlarımı kaldırdım.

"Sanırım senin sözün bir bok ifade etmiyor?" Bakışları bir an için boynuma indiğinde sordum ve beni ısırması için hazırlandım.

"Hayır. Bu gece seni ısırmayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim," diye alaycı bir gülümsemeyle beni temin etti. "Sadece şimdi nereye gittiğini merak ediyorum?"

Bir an için sorusunu düşündüm. Gece henüz yeni başlamıştı ve gizemli işkencecimizle karşılaşmadan önce eve dönmek gibi acil bir planımız yoktu.
Darcy barın girişine varmıştı ve Caleb'e kaşlarını çatarak beni bekliyordu.

"Dans etmek," diye cevap verdim basitçe, yanından geçip giderken ellerim bir anlığına kaslı beline indi ve onu yolumdan çektim. "Ayak uydurabileceğini düşünüyorsan bize her zaman katılabilirsin."

Bunu neden söyledim ki?

Lacivert gözleri bir an için parladı ve ben de karşılık olarak küçük bir gülümsemeye engel olamadım. Bakışlarımın yarım saniye boyunca onun üzerinde gezinmesine izin verdim ve sonra kız kardeşime katılmak için arkamı döndüm. Tekila beni her zaman göt deliği olan ateşli bir erkeğin enayisi yapmıştı.

ve bu gece onlardan çok fazla vardı.

Bara girdiğimizde Darcy'nin yanında yerimi aldım ve loş ışıkta gümüş parıltılarla ışıldayan gri duvarlara baktım. Mekân tıklım tıklımdı ve kocaman bir dans pisti odanın en ucundaki alanı kaplıyordu.

"Hadi içkilerimizi ısmarlayacak hoş adamlar bulalım," dedi Darcy sırıtarak, olasılıkları gözden geçirmeye başladığında ve biz de bildik gece gezmesi rutinimize geri döndük. Kendi içkilerimiz için hiç yedek paramız olmamıştı ama genellikle birimizin ya da ikimizin birinin dikkatini çekmesi an meselesiydi. Elbette yeni bulduğumuz servetimizle artık bunu yapmamıza gerek olmadığını tahmin ediyordum ama neden bir ömür boyu süren alışkanlığımızı bozalım ki?

Darcy'nin kendisine doğru bakan birkaç adamı fark etmesi uzun sürmedi ve barda yanlarında durmak için hareket ettiğimizde liderliği ele aldı. Bizden birkaç yaş büyük görünüyorlardı ve bizimle aynı okula gitmeyen ve onlarla etkileşimimizi lekelemek için tüm Varis durumu hakkında herhangi bir fikre sahip olmayacak çocuklar bulduğu için memnun oldum.

Biz onların geldiğini fark etmemiş gibi davranırken sarışın adam bize yol gösterdi ve o bizim alanımıza girerken ben ona 'şaşkın' bir gülümseme sundum.

"Merhaba," diyerek gülümsedi ve kızıl saçlı arkadaşı da solundan sırıtarak ona eşlik etti. "Ben Peter, bu da-"

Max yeni arkadaşlarımızla aramıza girerken yüksek sesle "Hayır," dedi.

Caleb, sarışına geri çekilmesini sağlayan bir bakış atarak, "Olmaz," diye zorla kabul etti.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Gerçekten mi?"

"Şimdi de bedava içkilerimize bir son mu vereceksin?" Darcy teslim olmuş bir havayla sordu.

"Şurada VIP bölümü bize aitken neden barda içiyorsunuz?" Caleb dans pistinin yanındaki kapalı alanı işaret ederek sordu.

"Sanırım kendi soruna kendin cevap verdin Caleb," diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

Max arkadaşıyla alay edercesine kıkırdadı ve ben de şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Bunun pantolonuna girmek için çok daha fazla çalışman gerekecek dostum," diye takıldı.

Caleb cevap vermeden önce, "Asla olmayacak," dedim.

"Hadi ama Tor," dedi Darcy, Varisleri tamamen görmezden gelerek. "Eğer
içmiyorsak o zaman dans etmeliyiz."

Elimi tuttu ve Max'e sırtını döndü.
Caleb mavi uçlu saçlarına bir fiske vurdu. Ben de onlara döndüm, Darcy beni dansa kaldırırken bundan nefret ettiklerini bilmek içimde küçük bir heyecan yarattı.

Müzik tanıdıktı ve neden insan ezgileri dinlediklerini merak ettim. Belki de Fae'lerin şarkı yazma yetenekleri yoktu? Ya da belki Miley Cyrus da yarı Fae'ydi? Sebep ne olursa olsun, değişiklik olsun diye kendimi tanıdık bir şeylere kaptırdığım için çok mutluydum. Cuma gecesi dans etmek Ölümlü/Fae ayrımının ötesine geçti ve bu benim için gayet iyiydi.

Kız kardeşimle dans ederken gözlerimi kapatıp kendimi müziğe kaptırdım ve Varislerin ipin ötesindeki süslü masalarından bizi izledikleri hissini özellikle görmezden geldik.

Zaten kim içmeye gidip sonra da kendini bir bariyerin arkasına saklamak ister ki? Bütün mesele
ve biraz sosyalleşmek için mi? Eğer bir Varis olmak hayatımı diğer herkesten ayrı geçirmek anlamına geliyorsa, o zaman bununla ilgilenmediğimden iki kat emindim.

Bir çift el kalçalarıma indi ve Darius'u beni tutarken bulduğumda gözlerim açıldı, parmak uçları bel kemerim ile gömleğimin etekleri arasındaki ten çizgisini fırçalıyordu.

Kalbim bir an için şaşkınlıktan tekledi ve duygularımı yüzümden uzak tutmak için çok çalışmam gerekti. Bunun yerine ona yarım yamalak bir gülümseme sundum.
Beni daha yakına çekmesine izin verdiğimde "ateşkes" olarak tercüme edildi. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, Darius Acrux'un geniş göğsüne yaslanmak gerçekten de bir kızın kendini bulabileceği en kötü yer değildi.

Müzikle birlikte hareket etmeye devam ederken kollarında döndüm ve
Darcy'nin de Seth'ten aynı muameleyi gördüğünü fark etti. Seth kollarını Darcy'nin arkasından dolamıştı ve kurt gibi yüzünü Darcy'nin saçlarına bastırıyordu ki o an için bu Darcy için hiç de sorun gibi görünmüyordu.

Bana "Roma'dayken" der gibi bir bakış attığında ona sırıttım ve vücudumu Darius'unkiyle birlikte hareket ettirirken kabullenerek omuz silktim. Gözlerimi kapatırsam o kadar da pislik biri değilmiş gibi davranabilirdim ama o zaman da yüzüne, ağzına ya da kaslarının ne kadar zorlandığına bakamazdım.

Gömleğinin sınırlarına karşı savaşmak... Lanet olsun, eğer dikkat etmezsem kesinlikle onunla başım belaya girecekti.

Darius beni tekrar ona doğru çevirdi ve göğsüm onunkine değerken kollarımı boynuna doladım.

Beni bakışlarıyla bir an için fazla uzun süre yakaladı ve hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak dudağımı ısırdım. Cevap olarak gözleri ağzıma kaydı ve bakışlarındaki sıcaklık içime bir özlem acısı gönderdi. Onun kim olduğunu ya da ne yaptığını unutamazdım ama içimde bunu dileyen birkaç parça vardı.

Bana bir santim daha yaklaştı ve aramızdaki boşluk bir an için ham enerjiyle yandı ve birden kendimi bir avcının tuzağına yakalanmış gibi hissettim. En kötüsü de kurtulmak bile istemiyordum. Beni ele geçirmişti ve o anda ikimiz de bunu biliyorduk.

Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve vücudum, çok daha az kıyafet olmasını gerektirecek şekilde onunkine doğru çekildi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ellerinden biri sırtımdan yukarı kayarak onu takip eden bir ateş hattına dönüştü.

"İç!" Caleb yanımızdan talep etti ve ben de onu ittim. Darius'tan uzaklaşıp bana uzattığı iğneyi kabul ettim.

Darius kendi kadehini yudumlarken bakışlarını bana kilitledi ama ben bir adım daha geri attım. Onun tuzağına tekrar düşmeyecektim. Bu, kıyafetlerimi yakan ve çıplak fotoğraflarımı yayan adamdı. Kaba, küstah ve kendini beğenmiş biriydi. Onunla bir daha asla

bu gece onun yatağında son bulacaktı. Bundan en az yüzde altmış yedi oranında emindim.

"Orion seni arıyor," dedi Caleb Darius'a ve öğretmenimizin durup bizi izlediği barı işaret etti. İçim daraldı ve Darcy'ye endişeli bir bakış attım ama o bunu fark edemeyecek kadar kendini Seth'e kaptırmıştı.
"Teslim etmediğin bir ödevle ilgili bir şey. Ona sakinleşmesini ve içkisinin tadını çıkarmasını söyledim ama bana o bakışı attı, hani bir bakışı vardır ya
Seni sadece düşünce gücüyle yakmaya mı çalışıyor yoksa çok mu kabız, o yüzden sana söyleyeyim dedim."

Caleb'in tam olarak hangi bakışı kastettiğini bildiğim için bir kahkaha attım ve bardağımın üstünden Orion'a baktım. Bizi duyduğunu düşündüren bir şekilde kaşlarını çattı ve Vampir yetenekleriyle duymuş olmasının mümkün olduğunu fark ettim. Bir an kendimi okulda azarlanan bir çocuk gibi hissettim ve bu durumun tuhaflığı karşısında kaşlarımı çattım. Tanrı aşkına, dışarıda bir bardaydım, neden Profesörüm tarafından azarlanıyordum? Eğer
Eski İngilizce öğretmenimi Joey'nin yerinde bol pantolonu ve ipe asılı gözlükleriyle takılırken görsem içim parçalanırdı. Yine de Orion'un
tam olarak standart bir öğretmene benziyordu. Aramızda göze çarpmıyordu bile. Garip hissettiren daha çok onun ne olduğunu bilmemdi.

"Sanırım ne istediğini görsem iyi olacak," dedi Darius, teslim olmuş bir sesle. Bana son bir kez baktı ama ben Uzaklaşırken fark etmemiş gibi davrandım ve boş kadehimi terk edilmiş bir masaya ittim.

Dans pistine döndüğümde Caleb onu bıraktığım yerdeydi. Darius'la konuşmak için bardan çıkarken Orion'un arkasından kaşlarını çatarak bakarken bakışlarını takip ettim. Bir ürperti

Onları böyle bir arada görünce tüylerim diken diken oldu ve geçen gece kulak misafiri olduğum şeyi tekrar düşünmek zorunda kaldım. Az önce dans ettiğim adam gerçekten bana ve Darcy'ye zarar vermek istiyor olabilir miydi? Orion Darcy'yi restoranda yalnız yakalamış ve ona elini bile sürmemişti. Ama Darcy onu kendisine zarar vermek istemekle suçladığında da bunu inkâr etmemişti...

Kız kardeşime tekrar baktım ve onun hala

Seth'in dokunsal yöntemlerini kesinlikle kabul ediyordu. Ona doğru eğildiğinde ve Seth ellerini sırtında gezdirirken ona sırıttım.

Ben ona geri döndüğümde Caleb dans pistinin ortasındaki p o z i s y o n u n d a n kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Bir grup kız kışkırtıcı bir şekilde dans ediyor, onun genel seksiliğine belli belirsiz bakışlar atıyorlardı ama o onları görmezden geliyordu.

Onu yeni bir dans partneri olarak kaptığım gibi elini yakaladım ve belime yerleştirdim. Bay Jack Daniels sayesinde biraz fazla tanıdık gelmiş olabilirim ama umurumda değil havasıyla öne çıkma endişelerimi bir kenara ittim. Dikkati bana kayınca, müziğin gümbürtüsünden kulağına konuşmak için parmak uçlarımla yaklaştım.

"Orion'dan kanımı çalmaya çalışmadan önce de nefret ediyor muydun yoksa her şey benimle mi ilgili?" Alay ettim.

Caleb bir kahkaha attı ve cevap vermek için eğilirken beni kendine çekti. Elleri etrafımda dolaşarak beni kendine

çekti.

o konuşmadan önce ve bana umutlu kızlardan bir yığın kaş çatma kazandırdı.

"Bu bir Vampir olayı. Her zaman mevcut en iyi Kaynağı temin etmeye çalışırız. Bir hiyerarşimiz var.
Güç tarafından belirlenir ama öğretmenim olarak konumu ilişkimizi diğerlerinden biraz daha gergin hale getiriyor. Ona saygı duymalıyım çünkü o benim okulumda bir profesör ve Teknik olarak benim üstüm ama ben ondan daha güçlüyüm, bu yüzden... biraz gerginliğe neden oluyor." Caleb şakacı bir şekilde omuz silkti
dudaklarını bir gülümseme kapladı. "Senin için kavga etmemizden hoşlanıyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve ellerimi göğsüne doğru kaydırdım. boynunun arkasına bağladı. "Eğer ikinizden biri benim kanımdan başka bir şey isteseydi, o zaman belki gurur duyardım.
Ancak yürüyen bir meyve suyu kutusu olma konseptine karşı olduğum için hayır demek zorundayım."

"Ya senin kanından başka bir şey istiyorsam?" diye sordu imalı bir şekilde, nefesi boynumda dans ediyordu.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, bedenim gerçekten bunu yapmaya niyetim olmadan daha da yakınlaştı. Ellerimi kaydırdım
Parmak uçlarım ensesindeki kısa saçları itip yumuşak buklelerini okşamadan önce biraz daha yukarı kalktı.

"Ne gibi?" Masum bir ses tonu takınarak sordum.
satın aldığından gerçekten şüpheliydim. Ne kadar içmiştim? Neden bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olmayabilirmiş gibi gelmeye başlamıştı? Beni bir uçuruma asmamış mıydı?
İlk günümden beri beni çiğneme oyuncağı gibi mi kullandı?

Neden

Sarhoş Tory'ye bu kadar korkunç gelen bir şey var mıydı? Ve neden kendime bu kadar çok soru soruyordum? Başparmağım sırtımın ortasından aşağıya doğru iniyordu ve tenim onun dokunuşuyla aydınlanıyordu?

Caleb'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu. Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru itti, eğildi, dudakları kulağımı okşuyor ve omurgamda küçük bir ürperti yaratıyor. "Ya istersem-"

Müzik aniden kesildi ve tepedeki ışıklar canlandı, dans pistini bulanık kafam için çok fazla gerçeklikle doldurdu.

Gözlerimi kısarak parlak ışıklara baktım, Caleb'ı bıraktım ve bir adım geri çekilerek neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Profesör Astrum'un sesi hoparlörden duyuldu. "Zodyak Akademisi'nin tüm öğrencileri, lütfen derhal evlerinize geri dönmek üzere öğrenci servis otobüslerine doğru ilerleyin!"

Şaşkınlıkla Caleb'a baktım. "Bu normal mi?" diye sordum.

Yanıt olarak belli belirsiz başını salladı, belli ki neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Omurgamda bir ürperti belirdi ve Darcy'yi bulmak için ondan uzaklaştım. O da bana katılmak için hareketlendi, Atlas'ını kaşlarını çatarak çantasından çıkardı ve orada bir mesaj gördüğünde uzattı.

Düşen Yıldız:

Onu da uyarmalıydım.

"Kimden bahsediyor bu?" Ben talep ettim.

"Bilmiyorum. Sence bir şey mi oldu yoksa-"

Barın kapısı hızla açıldı ve Marguerite içeri daldı, kan kırmızısı saçları etrafında uçuşuyordu ve gözleri heyecanlı bir korkuyla açılmıştı. "Geraldine Grus az önce saldırıya uğradı! Ölebileceğini söylüyorlar!"

Onun sözleriyle midemin çukuruna soğuk bir taş düştü. Diğer bardan Geraldine'in gelmesini beklemeden ayrılmıştık. Ya yalnız olduğu için incinmişse ya da bizi arıyorsa? Yani, kız soyumuza olan bağlılığıyla beni çok sinirlendiriyordu ama ben asla
ona zarar gelmesini istemezdi.

"İyi olup olmadığını öğrenmeliyiz," diye nefes aldım ve çaresizlik içinde Darcy'ye baktım.

"Hadi," diyerek elimi tuttu ve beni çıkışa doğru sürükledi.

Bir grup öğrenci ve diğer bar müdavimleri de aynı fikre kapılmıştı ve biz onların arkasında sıkışıp kalmıştık. Dikkatim barın arkasındaki mutfak girişine takıldı ve Darcy'yi
ona doğru. Hafif parmaklarım bana koşarken kaçış yollarını bulmayı öğretmişti ve personel girişinin ön kapıdan çok daha az meşgul olacağı hissine kapıldım.

Barın üzerinden atladım ve Darcy de hemen arkamdan bizi mutfaktan çıkışa doğru yönlendirdi.
bizi bir sokağa attı.

Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı ve kafamdaki alkol bulanıklığının biraz olsun dağılmasına yardımcı oldu.

Ara sokağa şık siyah bir süper motosiklet park edilmişti ve bir an için ona bakmaktan kendimi alamadım. Şu anda çok daha önemli şeyler olduğunu biliyordum ama bu motosiklet son modeldi, aptalca bir şekilde güzeldi ve beni mırıldanıyordu. Eğer başka bir durum olsaydı
Bunu yapmanın bir yolunu bulduk ama şu anda Geraldine'e ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu.

Kendimizi bulduğumuz son sokağı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu ve bir kalabalığın oluştuğu sokağa geri koştuk.

Cesetlerin arasına daldım ve bakışlarım Geraldine'in sedyeden sarkan soluk koluna takıldı.
mavi ve gri bir ambulansın arkasına bindirildim. Ön tarafa doğru ilerledim ve onun sesini duyduğumda rahat bir nefes aldım.

Ailesi hakkında mırıldanıyor, annesini soruyordu ve teni hastalıklı bir şekilde solgundu ama iyiydi. Yaşıyordu.

Sağlık görevlisi, kadın ambulansa bindirildikten sonra kapıyı kapattı ve Orion ambulansın yan tarafına yaslanmış bir şekilde ortaya çıktı.

Kolları geriye doğru itilmişti ve ön kolları
kanla lekelenmişti. Teni solgundu ve gözlerinin altında bir aydır uyumamış gibi torbalar vardı ki daha önce orada olmadığına yemin edebilirdim.

Sağlık görevlisi ona ciddi bir ifadeyle, "Onun hayatını kurtardınız," dedi. "Saldırgan işini bitiremeden onu bulmuş olmanız iyi bir şey."

"Sadece yeterince güçlüydüm. Bir damla bile sihrim kalmadı," diye mırıldandı Orion ve ben bunun ne anlama geldiğini bir sarsıntıyla fark ettim.

Darcy'yi kalabalığın içine itmeye çalıştım.
bizi fark etti ama benim hareketim tam tersi bir etki yarattı ve dikkatini çekti. Doğal olmayan hızıyla ileri atıldığında kalbim yerinden fırladı ve Darcy, dişleri boynunun etini delmeden yarım saniye önce korku dolu bir çığlık attı.

Elini kendi elime aldım, onu bırakmasını beklerken güven verici bir şekilde sıktım ama Vampirlerin genellikle yaptığı gibi bir dakika kadar sonra durmak yerine onu daha sıkı tuttu. Damarlarındaki gücü emmeye devam ederken dudaklarından bir inilti kaçtı ve izlemek zorunda kaldığım için içimde öfke birikti.

"Hey," diye tersledim, onu kabaca iterek kızın üzerinden uzaklaştırmaya çalıştım. "Bu kadar yeter!"

Orion lanet olası bir hayvan gibi hırladı, bu da geri çekilmesi için açık bir uyarıydı ama ben kesinlikle geri çekilmeyecektim.
Bunu yaparken. Darcy'nin büyüsü bu parazit tarafından bastırılmış olabilir ama benimki değil.

Onu tekrar iterken ellerime ateş çektim ve o da
Sonunda bir lanetle sendeleyerek geri çekildi, iki el izi gömleğinin kumaşını delip geçmişti ve etinin altı yanmıştı.

"Yetti artık!" Hırladım, dişlerini göstererek bana bakarken beni tekrar test etmesi için cesaretlendirdim.

"O zaman belki de bağış yapmak istersin?" diye sordu öfkeyle ve bir an için gerçekten kontrolünü kaybetmiş gibi göründü.

Caleb ortaya çıktığında ağır bir kol omuzlarıma dolandı ve boğazının arkasından derin bir hırıltı çıkardı. "Bu ifadeyi tekrar düşünmek isteyebilirsiniz Profesör."

Orion birkaç saniye bize baktıktan sonra kafasını sallayarak temizledi. Ağır bir nefes aldı ve yüz hatları biraz yumuşadı.

"Uzun zamandır bu kadar tükenmemiştim. Bir kerede bu kadar çok şey almaya çalışmamalıydım," diye mırıldandı. Bir özür değildi ama bundan daha fazlasını yapabileceğinden şüpheliydim.

"O zaman benimkilerin hepsini çalmaktan çekinme," diye buz gibi bir sesle tükürdü Darcy, boynunu tutarak.

Ambulans uzaklaştı ve Orion dikkatini bize vermeden önce bir an için birini arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Haydi, sizi arabamla geri götürebilirim," diye teklif etti.

İçgüdüsel olarak dudağım geri kıvrıldı. Az önce kız kardeşime saldırmış ve yarısı Geraldine'in kanına bulanmış bir psikopattı. Belli ki onun hayatını kurtardığını iddia ediyordu ama ya ona zarar vermeye çalışan oysa? Adam

kesinlikle bir canavar gibi davranabilirdi ve olay gerçekleşmeden hemen önce bardan ayrılmıştı.

Darcy acı acı, "Seninle hiçbir yere yalnız gitmiyoruz," diye cevap verdi.

"Saçmalama," diye tersledi Orion, kızın kolunu tutacakmış gibi öne doğru bir adım atarak. Önünü kesmek için hamle yaptım ve Caleb da bana katıldı.

"Ona bir daha dokunmayacaksın," diye homurdandım.

Orion gözlerini bana dikti, yine itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Darcy'ye bakınca duraksadı.

"Piç kurusu," diye tısladı, sersemlemiş görünüyordu.

"Hadi kızlar. Otobüs birazdan kalkacak," dedi Caleb, beni peşinden sürükleyerek ama ben topuklarımın üzerine basarak Darcy.

Önce kız kardeşim hareket etti ve ben de peşinden caddeye doğru ilerlemeden önce Orion'a bir kez daha pis pis baktım. Caleb önden giderken kolunu omuzlarıma dolamıştı ve ben de havalanma hayalleri kurmaya başladığım yüksek topuklu ayakkabılarımla ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

Caddenin kenarına park etmiş iki otobüs ve binmek için bekleyen büyük bir öğrenci kalabalığı vardı. Kuyruğun arkasına geçmek için hamle yaptım ama Caleb gözlerini devirdi ve bizi oraya daha önce varmış olan insanların yanından geçirerek
En yakın otobüse binmek için merdivenleri tırmanıyorum.

Max ve Seth arka sırada oturuyorlardı ve Caleb diğer üç çocuğa inmelerini ve bir sonraki otobüsü beklemelerini, böylece onlara katılabileceğimizi söyledi.

Neredeyse kabalığını protesto etmek istiyordum ama yatağım beni çağırıyordu ve ben sadece bu kasabadaki çılgınlıktan kaçmak istiyordum.

Otobüs gümbürdeyerek hareket etti, kapılar bir tıslamayla kapandı ve yola koyulduk. Alkolün etkisiyle beynim hâlâ bulanıktı ve gözlerimi kapatırken başımı arkaya yasladım,
yolculuğun bitmesini bekliyor.

Caleb beni kendine doğru çekti ama omuz silktim, onun ne olduğunu neredeyse unuttuğum o delilik anı, tüm o kanı görünce tamamen geride kalmıştı.

Rahatlamaya ve Akademi'ye dönüş yolculuğunun tadını çıkarmaya çalıştım ancak otobüs bir çukurdan geçerken tüm bu kargaşanın arasında bir kişinin bir daha ortaya çıkmadığını fark ettim. Onu son gören kişi de artık kanlar içindeydi ve suç mahallinde bulunmuştu.

Peki Darius Acrux neredeydi?

DARCY

Kafamda bir savaş davulu ve ağzımda bir çölle uyandım.

Cehennem akşamdan kalmalığı başlıyor.

İnledim ve yatağımda bir Varis bulmamak için dua ederek yuvarlandım. Pek tarzım değildi ama dün gece tükettiğim alkol fıçısından sonra her şey mümkündü.

Orada kimse yoktu.

Bir rahatlama iç çekişi, bir endişe dalgasının önüne geçti.

Dün geceki olayları tekrar gözden geçirdim, eksik parçaları olan bir yapboz gibi her şeyi yerli yerine oturtmaya çalıştım.

Ürkütücü sokağı, barı, dansı - Tanrım, dansı - sonra da Geraldine'i hatırladım.

"Kahretsin!" Birden dikleştim, elim Orion'un dişlerinin neredeyse tüm sihrimi aldığı boğazıma gitti.

Geraldine yaralanmıştı ve Orion... kanlar içindeydi ve gücü tamamen tükenmişti.

Ayağa kalktım ve bir elimle karışık saçlarımı karıştırdım, onu içinde kalmaya kararlı olduğu yuvadan çıkarmaya çalışıyordu.

Mavi teller yüzümün üzerinde geziniyordu ve biliyordum ki Banyo aynasında kendimi görmeden önce bile yaşayan ölülere benziyordum. Maskara ve göz kalemi gözlerimin altına bulaşmıştı ama bayılmadan önce pijamalarımın üst yarısını giymeyi başarmıştım ki bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Duşa girdim, düşüncelerimi yeniden düzenlemek için soğuk akmasına izin verdim.

Orion birini öldürmekten bahsediyordu.

Sonra Geraldine yaralı olarak ortaya çıktı ve olay yerine ilk gelen o oldu. Bu çok şüphe çekiciydi.

Onunla konuşmak zorundaydım. Emin olmalıydım. Ama neden

ona saldıracaktı, anlayamadım.

Omuzlarımdan ıslak bir şekilde sarkan saçlarımı kurumaya bıraktıktan sonra siyah bir kazak ve kot pantolon giydim. Tanga giydim, ayaklarım dayanılmayacak kadar ağrıyordu.

herhangi bir ayakkabıyla sınırlı.

Kapıyı çektim ve yumruğunu vurmak için kaldırmış olan Seth'le yüz yüze geldiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dün gece benim kadar geç saatlere kadar dışarıda olan biri için iğrenç derecede iyi görünüyordu. Geçmişe dönüşler beni dalga dalga vurdu.

Ben ve o dans ediyoruz. Kıçım onunkine sürtünüyor... Tanrım.

"Günaydın, bebeğim." Sırıttı, gözleri şu anda bana musallat olan tüm anılarla parlıyordu.

"Hey," dedim sertçe, nemli bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Dur sana yardım edeyim." Bir elini kaldırdı ve sıcak hava

saçımı itti ve tamamen kuruyana kadar etrafını sardı.

Bir adım öne çıktı ve iç çekerek burnunu içine bastırdı. "Kiraz, en sevdiğim. Kiraz demişken, seninki henüz patlamadı mı?" Odama şüpheli bir bakış fırlattı.

ve onu özel alanımdan uzak tutmak için omzumu kapıya dayadım.

"Bu seni ilgilendirmez." Ve özellikle

Geçen yıl üç yıl boyunca mükemmel bir beyefendi olan

Austin adında bir adam tarafından patlatılmış olması onu ilgilendirmez.

İstediğini elde edene kadar aylar geçti. Bu da ilişkimin pek de komik olmayan en can alıcı noktasıydı.
Geçmiş. Beni terk ettiği o korkunç günün anısı zihnimin sınırlarında dolaşıyordu ve onu elimden geldiğince engelledim.

"Bunu kendi işim haline getirebilir miyim?" diye mırıldandı, iri elini sırtıma doladı ve beni göğsüne çekti.

"Ne halt ediyorsun sen?" Akşamdan kalma kırılgan kalbim erirken onu geri ittim.

"Artık aramızın iyi olduğunu sanıyordum... bilirsin, alt dudağımı emip kulağıma edepsiz şeyler fısıldadıktan sonra."

"Fısıldaşma falan hatırlamıyorum." Kızardım çünkü diğer kısmı hatırlıyordum. Canlı bir şekilde. Ağzına bakarken mideme bir sıcaklık yayıldı.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bu kısmı da hatırlıyor musun?" Ağzını kulağıma götürdü ve yarım saniye sonra Bağırıp onu geri çekilmeye zorladığımda dün gece yaptığı gibi ısırdı. Onu hareket ettirmeme izin verdi ve hınzır bir sırıtışla geri çekildi. Kapımı kapattım ve içeri girerken sıkıca kilitledim. Koridor.

Kaçmak mı, savaşmak mı?

"Hadi, seni kahvaltıya götüreyim." Kolunu omuzlarıma attı ve ben de kaçmaya çalıştım. Sıkıca tuttu ve teninden yayılan o tanıdık, baştan çıkarıcı koku kafamın içine çarpık düşünceler yerleştirdi.

"Neden bana iyi davranıyormuş gibi yapıyorsun? Bu oyunu daha önce de oynadık ve ben buna kanmayacağım, Seth."

"Lanet olsun, bir daha yap," dedi yumruğunu ısırarak.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Adımı ağzına alır gibi söylediğin kısım."

"Öyle bir şey yok." Başımı salladım, bir kez daha kaçmaya çalıştım ama başaramadım.

Şu anda ne haltlar dönüyordu?

"Gidip Geraldine'i görmem gerekiyor," dedim endişeyle, Belki durumu hakkında bir şey biliyordur diye ona baktı.

"Evet, görünüşe göre zavallı hatunun kafası fena halde karışmış."

"Orion yardım etmek için orada olduğu için şanslı," dedim kuru bir sesle.

"Woah." Seth beni kendisine doğru çevirdi, gözleri bir ustura kadar keskindi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Ciddi bir sorunumuz var, bebeğim."

"Ne oldu?" Çılgınca sordum. Saldırı hakkında bir şey mi biliyordu? Orion'u bunu yaparken görmüş müydü?

"Az önce başka bir adamın adını ağzına aldın," diye suçladı, ölümcül bir ciddiyetle.

Dudaklarım aralandı ve sıcaklık omurgamdan aşağı ve yukarı aktı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu şaka değil. Öğretmenlerle çıkamayacağını biliyorsun, değil mi?
Kurallar böyle. Ve benim yanımda onun adını ağzına almazsan sevinirim."

"Lütfen ağız kamburu demeyi keser misin? Öyle bir şey yok."

"Bu bir şey." Omuz silkerek söyledi. "Ben sadece bir şey yaptım."

"İmkânsızsın," diye iç geçirdim ve dönüp ondan uzaklaştım. Dog Boy'u kaybetmem, Tory'yi bulmam ve gidip Geraldine'i görmeye. Onunla daha fazla saçma sapan konuşarak havayı boşa harcamayacaktım.

"Bekle," diye seslendi, şakacı tonu gitmişti. Elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırdı. "Bak, çok fazla ortalığı karıştırdığımı ve eşeklik ettiğimi biliyorum, tamam mı?"

Tam bir şok içinde ona döndüm. Gerçekten de şüphelendiğim şeyi yapmak üzere miydi?

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, tamam mı? İlk gecen için... saçını kestirmeye çalıştığım için ve sonra Arkadaşlarımla seni çamura bulayıp internette yayınlamak ve sonra da seni Ağlayanlar'da bırakmak-"

"Anladım," diye kestirip attım. "Her şeyi gayet net hatırlıyorum." Elimi kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

"Düşündüm de... dün geceden sonra." Boğazını temizledi - gözlerinde gerçekten de bir kırılganlık ifadesi var mıydı? "Her şeyin değiştiğini düşünmüştüm. Ama belli ki yanılmışım." Elimi bıraktı ve onu değerlendirdim, bakış açısını anlamaya çalışıyordum ama göremiyordum.

"Dün gece sarhoştuk," dedim, okulun en popüler çocuklarından birini vurmaya hazırlanırken kalbim deli gibi çarpıyordu - ama yine de bunun bir şaka olduğu kesin değil miydi?

"Biliyorum ama..." Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Bu sabah nasıl hissettiğimi hâlâ biliyorum, sen bilmiyor musun?"

Cevap vermedim. Çünkü nasıl cevap verebilirdim ki? Bir cevabım olduğunu bile sanmıyordum. Bu adam dün benim baş düşmanımdı ve birkaç aşırı elli dans bunu değiştirmeyecekti.

Başımı salladım ve bana o güne kadar gördüğüm en üzgün köpek yavrusu bakışını attı. Suçluluk duygusu midemi bulandırdı.

"Sana güvenmiyorum," diye itiraf ettim. Ya da herhangi birine. Ama özellikle de bir Varis'e.

Sanki ona ihtiyacı olan en küçük umut kırıntısını vermişim gibi gözleri parladı.

"Bana güvenmeni sağlamaya çalışabilir miyim?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımı saçlarımın mavi uçlarında gezdirdim.

Hayatta öğrendiğim en önemli şey neydi? İnsanlara güvenemezsin. Özellikle de kötü gülüşlü ve aynı derecede kötü niyetli çocuklara güvenemezsin. Zaten çok ileri gitmişti. Benimle alay etmiş, Zodiac'taki ilk haftamı olabildiğince zorlaştırmıştı. Ondan uzak durmak için daha ne gibi bir kanıta ihtiyacım vardı?

"Hayır," diye fısıldadım, geçmişimin acısı bir anda nefes alamayacağım kadar yakınıma gelmişti. Yürümeye devam ettim ama yoluma dikildi ve beni yine o yalvaran ifadesiyle buluşturdu.

Bunu gerçekten kabul edemem, değil mi? Seth'in benimle arasını düzeltmesine izin vermeyi?

Ona güvenmek delilikti. Ama şimdi bana öyle bakıyordu ki, yemin ederim gözleri büyüyordu ve ben de onun Puss-in-Boots suratının altında eriyordum.

"Peki," dedim, sırf bu ifadeden kurtulmak için. Kulaktan kulağa sırıttı. "Öpücük?" diye sordu.

"Hayır!" Bir tane için eğildiğinde nefesim kesildi. "Delirdin mi sen?" Onu geri ittim ve topuklarının üzerinde sallanmaya başladı.

"Senin için deli oluyorum."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey," diye güldüm.

"Evet aslında, bunu kimseye tekrarlama bebeğim. Sokak cred and all." Göz kırptı, tekrar elimi tuttu ve beni yanına çekti.

"Benimle gelmiyorsun," dedim, burada kesin sınırlar koymak istiyordum.

Merdiven boşluğuna doğru ilerledik ve Diego'nun kendi katından aşağı indiğini gördüm. Yorgun görünüyordu ve Sofia'nın dün gece ona çok fazla sorun çıkarmamış olmasını umuyordum. Gözleri Seth'in benim elime dolanmış olan eline takıldı ve ben de hemen onu çektim.

"Görüşürüz," dedim Seth'e sert bir 'uzak dur' bakışıyla.

Dilini alt dudağında gezdirdikten sonra karnımı düğüm düğüm bırakarak merdivenlerden aşağı indi.

"Dios mio, bana o itle yatmadığını söyle," diye soludu Diego merdivenlerde onunla karşılaştığımda.

Yanaklarım alev alev yandı. "Tabii ki hayır." "O zaman neden her yerinde o var?"

"Görünüşe göre arkadaş olmak istiyor," dedim, bu gerçeğe olan inançsızlığım açıktı.

"Pfft, şanslısın," diye güldü Diego. "Sadece onun saçmalıklarına kanma, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye yemin ettim. "Sofia nasıl?"

"Hâlâ uyuyor." Odasının bulunduğu yönü işaret etti ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Hiçbir şey olmadı! Yerde uyudum. Ama o yalnız kalmak istemedi, o yüzden..." Omuz silkti ve kaşlarını çattı. "Geraldine'e olanları duydum. Dün gece tam olarak ne oldu? Etrafta dolaşan söylentiler çok saçma, neye inanacağımı bilemiyorum."

Merdivenlerden inerken her şeyi anlattım,
Seth'e bir saatten fazla dayandığım kısmı atlayarak. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Dışarı çıktık ve çiseleyen yağmur üzerime çökerken mont getirmediğime pişman oldum. Atlas'ım çalınca çıkardım ve Tory'den bir mesaj buldum.

Tory Vega:

Uyanık mısın?

Eğer öyleyse, 10 dakika sonra The Orb'da buluşalım mı?

Hızlıca bir cevap yazdım ve ağzımda bir esneme ile Küre'ye doğru ilerledim. Boynumdaki ısırık izlerine uzandım ama parmaklarım pürüzsüz bir derinin üzerinde gezindi. Yakın zamanda Kardinal Büyüsü'nde Fae'lerin güçleri Uyandığında ölümlülerden daha hızlı iyileştiklerini öğrenmiştim ama bu
Orion tarafından neredeyse kurutulduktan sonra daha hızlı görünüyordu. Şu anda bile içimdeki güç kuyusu neredeyse boş gibiydi ve Emrimi bilmediğim için onu nasıl dolduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dişlerimi sıktım, yaptığı şeye çok kızmıştım. Beni arkadaşlarımın önünde küçük düşürmekle ve bir fıstık kadar küçük hissettirmekle kalmamış, beni terk etmişti.
Kim bilir ne zamandır savunmasızdı.

Isırdığı deriyi okşarken, otobüste yaşadığım puslu bir anı aklıma geldi. Yarayı iyileştirdiğinde Seth'in omzuna yaslanmış yarı uykuluydum, büyüsü
Bir fısıltı gibi tenimi okşuyor.

Oh.

The Orb'a vardık ve Tory'nin ortaya çıkmasını heyecanla bekledim, benimle aynı gemide olan biri olduğu için mutluydum. Dün gece Darius ve Caleb'le dans ediş şekli neredeyse pornografikti ve
yakın zamanda yaşayacağını sanmıyorum.

Ateş Toprakları yönündeki patikada koşarken belirdi, deri ceketi arkasından dışarı fırlamıştı ve yüzü rahatsızlığın bir resmiydi.

"Arghhhh," diye inledi vardığında, ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Kendimi ölüm gibi hissediyorum. Ama sanki ölüm bir
bok birikintisi."

Bir kahkaha attım ve elimi bir saniyeliğine omzuna dayadım. "Acını anlıyorum."

"Mirasçılar," diye fısıldadı, sanki paylaştığımız korkunç, korkunç bir sırmış gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, öyleydi.

Diego ikimize de başını salladı, sanki o bizim
Hayal kırıklığına uğramış bir baba. Muhtemelen ilk kez böyle bir şey yaşıyorduk.

"Bana öyle bakma," dedi Tory. "Tekilayı suçla."

"Ve rom... ve viski. Hatırlat da bir daha asla içki karıştırmayayım." Başımı ovuşturdum, baş ağrısının yakında eğlenceli bir şekilde ortaya çıkacağından emindim. Şimdilik, tam anlamıyla ayılmadan önceki o hoppa saatlerde sıkışıp kalmıştım. Ondan sonra... her şey yokuş aşağı gidiyordu.

"Sofia nasıl?" Tory Diego'ya sordu.

Ona bilgi verirken biz de Geraldine'i sormak için The Orb'a doğru yola çıktık. Gerçi kime soracağımızı bilmiyordum. Dedikodu yapan öğrenci denizine baktım. ve odanın diğer tarafında Profesör Washer'ın büyük bir kahvaltı hazırladığını gördü.

"Harika," diye homurdandı Tory.

"Ya o ya da bir öğrenci," diye mırıldandım ve çevredeki ikinci sınıflardan gelen kötü bakışlardan Washer'a sormanın en iyisi olduğunu tahmin ettim. Ne kadar tüylerimi diken diken etse de.

"Hadi ama, yemek yerken bize sarkıntılık edemez," dedim.

"Bahse var mısın?" Tory güldü ve biz de masasının önünde durdu.

Bize baktı, belli ki o da bizim kadar akşamdan kalmaydı. "İşte kahvaltımla birlikte sipariş ettiğim uzun su içeceği." O bize minnettarlıkla bakarken Diego geri çekildi ve ona doğru sertçe baktı.

"Doğru ya," dedim. "Biz de Geraldine'in nerede olduğunu merak ediyorduk. Hastanede mi?"

"Hayır, o Uranüs'te," dedi bir lokma yemek yerken.

"Affedersiniz?" Tory ağzından kaçırdı. "Arkadaşımız yaralandı ve siz bunun şaka yapmak için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi masumca. "Neptün Kulesi'nin yanındaki Uranüs Reviri'nde mi?"

"Oh." Tory kıpkırmızı oldu ve o uzaklaşırken ben kahkahayı patlattım.

Washer sırıtarak beni yanına çağırdı ve onun Siren gücünün üzerime sızdığını hissettim. Bir sıcaklık seli göğsümü doldururken daha da yaklaştım. "Uranüs benim en sevdiğim bina," diye fısıldadı.

Şehvet bedenime sızarken Diego kolumu tutup beni uzaklaştırdı.

Diego'yla birlikte Küre'nin yarısına geldiğimde, Washer'ın gücü beni terk etti ve şiddetle ürperdim. "Tanrım, bu adam tam bir ucube. Her şeyin kulağa iğrenç gelmesini sağlıyor."

Çıkışa doğru yöneldiğimizde Tory'nin bir grup kızın önünde durduğunu fark ettim. Ona katıldığımda kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım ve Kylie'nin elleri kalçalarında dikildiğini gördüm. Arkadaşları etrafını sarmıştı ve pembe rujlu sırıtışlarla dolu bir deniz bize doğru geliyordu.

"Bunu açıklamak ister misin?" Kylie Atlas'ını kaldırdı ve görmemiz için bir video oynattı.

Tory ve benim Varislerle dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımızı izlerken sıcaklık vücudumu istila etti. Ve bu çok daha kötüydü.

yeniden canlandırıldığını görmek. Seth'in boynuna sarıldığımda ve o da bacağımı boynuna doladığında gözlerim kapalıydı.

uyluk. Tory de aynı şekilde Darius'un etrafında kilitlenmişti,

Elini tişörtünün arkasına götürüp tenini okşadı.

Tory soğukkanlılıkla Kylie'ye baktı, omuzları dikleşmişti. "Peki ne demek istiyorsun?"

Kız kardeşimin taşakları vardı. Aynı gücü kendimde bulmaya çalıştım ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. O videoda Kylie'nin sözde erkek arkadaşının üzerine atlayan bendim. Ama bunu düşünürken bile bir öfke çığlığı kulaklarıma çarptı ve Darius'un kız arkadaşı Marguerite, Kylie'nin saflarına katılmak için yanımızdan geçerek ortaya çıktı.

Tory'ye ters ters bakarken Marguerite'in ellerinde alevler canlandı. "Gerçekten seninle ilgilendiğini mi düşünüyorsun? Sarhoştu ve nabzı atan en yakın şeyi kaptı."

"Darius'un standardı buysa neden seninle birlikte olduğunu şimdi anlıyorum," dedi Tory havalı bir şekilde ve ben bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

Etrafımızda bir kalabalık oluşuyordu ve Tory'nin sözleri üzerine bir ooohh korosu yükseldi.

Diego, bizden daha büyük birkaç yaşlı tarafından itilip kakılmıştı ve dirsekleriyle geri dönmeye çalışıyordu.

Avuçlarımı kaldırdım ve sadece küçük bir güç damlası parmaklarımla buluştu.

Lanet olsun sana Orion!

"Kaltak!" Marguerite, tehditkâr bir bakışla öne çıkarak Tory'ye ters ters baktı.

Kylie bana ters ters baktı, Marguerite'den daha duygusal görünüyordu. "Onu becerdin mi?" diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu.

"Hayır," dedim ciddiyetle. "Sadece bir danstı, hepsi bu." Kalbim burkuldu. Ne kadar incindiğini görebiliyordum. Onunla konuşmak istedim.

Erkek arkadaşına utanmadan kuru kuruya asıldığım için viskiyi suçluyordu ama sanırım bunun sorumluluğunu da almalıydım.

Kylie'nin eli yana doğru savruldu ve hayatımın en sert tokadıyla yüzüme bir hava patlaması çarptı. Sanki içinde zehirli bir yılan yaşıyormuş gibi gözlerinden saf zehir akıyordu.

"Hey!" Acıyan yanağımı irkilerek avuçladığımda Tory havladı.

"Sorun değil," dedim dişlerimin arasından, Kylie'ye dönüp bakarak.

Sanırım bunu hak ettim.

Hepsinin gözlerindeki bakış, işlerinin bitmeye yakın olmadığını söylüyordu.

"Affedersiniz! Çekilin, çekilin, çekilin!" Küre'ye girmeye çalışan grubun arkasından Müdür Nova'nın sesi duyuldu.

Kalabalık dağıldı ve Tory ile ben aradaki boşluktan atlayarak kaçmaya başladık. Tory, patikada koşarken başına gelen en iyi şeymiş gibi gülümseyen, şoka girmiş bir A.S.S üyesinin elinden birkaç enerji barı kaptı.

Kapılara tekrar baktım, Diego'yu göremedim.

takip ediyor ama orada daha fazla kalmak istemiyordu.

Tory muzip bir sırıtışla bana bir bar uzattı ve ben de bir kahkaha attım, göğsümdeki gerginlik dağıldı.

"Hey! Seninle işimiz bitmedi!" Kylie'nin sesi bizi takip etti.

"Onlarla dövüşmek ister misin?" Tory manik bir gülümsemeyle sordu ve çok önemli bir şeyi hatırladığımda neredeyse bu çılgın fikre kapılmak üzereydim.

"Yapamam, benzinle çalışıyorum."

Tory iç çekti. "Lanet olası Orion. Hadi kaçalım o zaman."

Koşmaya başladık, rüzgâr saçlarımızı geriye doğru çekiyordu ve kaçışın heyecanı havada dans ediyordu. Kahkahalar
boğazımdan kurtuldu ve Tory bana katılarak Küre'den ve duvarları içindeki her kızgın cadıdan hızla uzaklaştık.

Uranüs Reviri'ne giden dairesel yolu takip ettik. Devasa bina bir hastane koğuşundan çok eski bir malikaneye benziyordu ve biz içeri girerken ben
farklı sınıfları gösteren işaretler fark ettim. Burası Şifa ve Restorasyon büyüsüne ev sahipliği yapıyordu ve bu gibi becerileri ne zaman öğrenmeye başlayacağımızı merak ediyordum. Bu olabilir
Yarısı kanımıza susamış gibi görünen canavarlarla dolu bir kampüste ciddi anlamda işe yarıyordu.

Fuayede büyük bir şömine ve iki merdiven vardı
doğu ve batı kanatlarına ayrılıyordu. Koğuşa giden tabelaları takip ettik, yaldızlı çerçeveli portrelerin yanından koşarak geçtik.
taş duvarlar. Geçmiş şifacıların gözleri bizim gidişimizi izledi, hepsinin üzerinde mavi cüppeler ve göğüslerinde beyaz bir kuşak vardı.

Binanın derinliklerine doğru ilerledik, yolumuz yanan meşalelerle aydınlatılmıştı. Tenim sıcaklıktan karıncalandı ve derin bir
Vücudum karıncalanmaya başladı. "Umarım Geraldine iyidir," dedim ve sonra endişeyle dudağımı çiğnedim.

"O güçlü biri," dedi Tory kararlılıkla. "O iyi olacak."

Kapılardan oluşan uzun bir koridora ulaştık ve odalardan birinden çıkan uzun mavi cüppeli bir kadın gördüm.

"Affedersiniz?" Ona doğru aceleyle yürüdüm ve başını kaldırıp baktı. "Geraldine Grus burada mı?"

"Evet, burada. Gece boyunca iyileşme sürecinden geçti ve yeni uyandı. Hâlâ biraz uykulu, yaraları oldukça genişti," dedi üzüntüyle.

"Ona ne oldu?" Fısıldadım, kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Bu konuda konuşamam. Şifacı gizliliğine bağlıyım."

"Onu görebilir miyiz?" Tory sordu ve kadın kararsız bir şekilde aramıza baktı.

"Fae Araştırma Bürosu onunla konuşana kadar kimseyi içeri almamam gerekiyor." Omuzlarımızın üzerinden baktı, sonra daha da yaklaştı ve yakasını geriye doğru kıvırarak parlak bir A.S.S rozetini ortaya çıkardı. "Arkadaşı bu sabah bana bunlardan birini verdi. Biliyorum zamanı değil ama... Ben çok
İkinizle de tanışmaktan onur duydum." Başını eğdi ve ben Tory'ye garip bir şekilde baktı. "Sadece birkaç dakika," diye fısıldadı Şifacı komplocu bir gülümsemeyle, kapıyı iterek oda açık.

"Teşekkür ederim," dedim parlak bir sesle ve içeri girdim. Vega Varisi olmak bir kez olsun işe yaramıştı.

Oda karanlıktı ve hastalıklı tatlı bir tütsü kokuyordu. Odanın bir tarafındaki ızgaranın arkasında yanan ateşten üzerime bir sıcaklık yayılıyor ve sanki derimin altına akıyor gibiydi.

Yoğunluk. Kalın perdeler çekildi ve oda
Yaralı bir öğrenciden ziyade Downtown Abbey karakterine daha uygun görünüyordu.

Geraldine inledi, kıpkırmızı çarşafların altında yuvarlandı, eli yatağın kenarından sarktı.

"Merhaba Geraldine," dedim nazikçe, yanına tahta bir sandalye çekerek.

Tory yatağın üzerine tüneyerek ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

Geraldine bize doğru yuvarlandı ve çarşafların arasında solgun yüzü ortaya çıktı.

"Gambolling gooseberries!" diye nefes nefese kaldı. "Nesin sen
burada ne yapıyorsunuz, majesteleri? Herhalde beni görmeye gelmediniz?"

"Tabii ki var," dedi Tory kararlı bir şekilde, bileğini okşayarak. "Ohhhh!" Geraldine feryat etti. "Kendimi çok yorgun hissediyorum."

Kaşlarımı çattım, ona bakarken göğsüm sıkışıyordu. "Sen iyi misin? Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını salladı, kendini dikleştirdi ve giydiği eski moda beyaz geceliği ortaya çıkardı. Bu geceliğin ona mı yoksa revire mi ait olduğunu merak ettim.
birincisi olduğunu hissediyorum.

"Odyssey barına doğru kestirme bir yoldan gittim, senin de oraya gideceğini düşündüm. Ama yürürken korkunç bir ses duydum. Bir emme, törpüleme,
tıkırtı sesi. O kadar korktum ki bütün rozetlerimi düşürdüm. Diz çöktüm, hepsini topluyordum ki o korkunç karanlık gölge üzerime düştü." Titreyerek aramıza baktı ve suçluluk duygusu midemi düğümledi. O

ölçülü bir nefes aldı ve gözlerini bir saniyeliğine kapattı. "Sonra kürek kemiklerimin arasından bir şey beni kesti. Bıçak ya da çatal gibi bir şeydi, emin değilim. Ama acı dayanılmazdı. Sonra her şey karardı ve
Biri üzerimde diz çökmüştü ve sihrim sanki içimden emiliyormuş gibi hızla akıp gidiyordu. Ve tek hatırladığım bu koku... tarçın." Sanki delirmiş gibi başını salladı ama kalbim gittikçe daha sert atmaya başladı. Tory'ye baktım ve kaşları bir soruyla çatıldı.

"Seni dinlenmen için yalnız bırakacağız, Geraldine," dedi Tory nazikçe, ayağa kalkarak.

Kapıya doğru ilerlerken, "Evet, belki iyileştiğimde tekrar kahvaltı ederiz?" diye seslendi.

Ona dönüp baktım ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Bu bir randevu."

Biz odadan çıkarken elini veda etmek için kaldırarak ciyakladı. Koridor sessizdi ve Tory
Hemen bana baktı, kaşları yukarı kalktı. "Ne oldu?"

"Bu Orion," diye tısladım. "O da böyle kokuyor." Bunu bildiğim için boynuma bir sıcaklık yayıldı. Ama utançtan saklamaya değmezdi. "Ve eğer kendini tükenmiş hissediyorsa,
belki de onu ısırmıştır?"

"Geraldine'e yardım ettiğini söyledi," diye fısıldadı Tory, ama yüzü şüpheyle boyanmıştı.

"Ama ya yapmadıysa? Peki ya Darius? İkisi bardan birlikte ayrıldı. Ve o her kimse daha önce de peşimizde olmalı. Aynı garip sesi biz de duyduk."

"Nasıl emin olabiliriz?" Tory bir elini saçlarının arasından geçirerek sordu.

"Onlarla yüzleşeceğiz," dedim, ses tonum şaşırtıcı derecede sertti. "Onları bir daha gördüğümüzde." Kalbim deli gibi çarpıyordu

Orion'a böyle bir şey söyleme fikrini aklım almıyor. Ama Geraldine'in hatırı için bunu yapardım. Onu hayal kırıklığına uğratırdık.

Dün gece onu yalnız bıraktım. Ve bunu düzeltmeye kararlıydım. Bu, Kardinal Sihir Profesörümle en kötü ruh halinde yüzleşmek anlamına gelse bile.

***

Sihrim geri döndü. Nasıl ve ne zaman olduğundan emin değildim ama

Pazar sabahı varlığının keskinliğini fark etmiştim ve Cumartesi günü bir noktada yenilendiğinden oldukça emindim.

Pazartesi günü, Orion'la yüzleşme konusunda daha da endişelenmeye başlamıştım. O gün onunla irtibat toplantım vardı.

ve bu konuyu açmak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

FIB şu anda Geraldine'i ziyaret ediyordu ve ben de son raporlarını duymak için sabırsızlanıyordum. Cuma gününden sonra haberler muğlaktı ve pek çok detayı açıklamıyordu. Fakat

Bugün bulgularını açıklamaları bekleniyordu. Bunun faili tutuklamak anlamına gelmesini umuyordum. Tercihen Orion'la teke tek yüzleşmek zorunda kalmadan önce.

Bana böyle bir şans verilmedi.

Akşam saat yediyi çeyrek geçe ofisinin önünde durdum, o göründüğünde boğazım düğümlendi. Her zamanki gibi geç kalmıştı. Üzerinde dört Elemental sembolü olan siyah bir spor kıyafeti giymişti.
Önünde beyaz bir yazı vardı. Üstü başı çamur içindeydi ve yağan yağmurdan sırılsıklam olmuştu.
bütün gün kampüse iniyordu. Yüzü sert çizgilerle oyulmuştu ve kalbim kulaklarımda uyarıcı bir melodi çalıyordu.

Kahretsin, tam bir pislik oldu. Onunla en kötü halinde karşılaşacağımı söylediğimde şaka yapıyordum, Evren. Beni rahat bırak!

Anahtarını ofisinin kilidine sokarken bana bakmadı, kapıyı iterek açtı ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Kapı yüzüme kapanırken dişlerimi sıktım ve ölçülü bir nefes aldım.

Ben Darcy Vega. Görünüşe göre Solaria tahtının varisiyim. Ve huysuz bir öğretmenden etkilenmeyeceğim.

Aynı zamanda psikopat bir katil de olabilir. Vay anasını.

Kendimi çelikleştirdim ve kapıyı iterek açtım. Aynı anda bir rüzgâr avucumu terk etti ve kapı duvara çarparak geri döndü.

Woops.

Orion sedirli koltuğuna çöküp elini sallayarak üzerindeki çamuru sifonla çekmeye başladığında fark etmemiş gibi görünüyordu bile.

Boğazımı temizledim, suçlamalara başlamadan önce biraz onaylanmak istiyordum.

Bir elini kaldırdı, yana doğru savurdu ve kapı açtığım kadar sert bir şekilde kapandı. Nabzım sıfırdan bir milyona çıktı.

Buraya yalnız gelmemeliydim. Berbat bir plan. İptal et.

"Masanın üzerinde dur," diye emretti Orion aniden, sesinden zorlama damlıyordu.

Gücü bana çarptı ve son saniyede zihinsel bir kalkan oluşturdum, tıpkı geçen hafta boyunca yapmayı öğrendiğim gibi. Komut duvarlarımdan içeri girmeye çalıştı ve ben onu dışarıda tutmaya odaklanırken gözlerimi kapattım. Bacak kaslarım seğirdi ama kıpırdamadım, sonunda düşene kadar tüm gücümle emirle savaştım.

Ciğerlerime hapsolmuş bir nefesi serbest bıraktım, gözlerimi açtım ve muzaffer bir edayla Orion'a baktım.

Dilini gıdıkladı. "Güzel. Bu geceki seansa devam edelim." Saatine baktı. "Tam otuz beş dakika."

Gözlerimi devirerek karşısındaki koltuğa çöktüm ve onu cinayetle suçlayacak cesareti kendimde bulmaya çalıştım.

Belki de bunu geliştirmeliyim.

"Geraldine'in durumu daha iyi," dedim, bir tepki vermesi için onu dikkatle süzerek.

"Evet, yıldızlara şükürler olsun," dedi içi boş bir sesle. "'Gerçek Varisler' hakkında vaaz vererek hepimizi kızdırmaya devam edebilir." Gerçekten de havadan alıntı yaptı ve dudaklarımı büzdüm.

"Ona kimin saldırdığı hakkında bir fikrin var mı?" Havalı bir şekilde sordum.

"Bu olay hakkında bildiğim ya da bilmediğim her şey seni ilgilendirmez." Bana dik dik baktı ve ben kıpırdamayı reddettim.

Bu konuşmayla işim bitmedi, dangalak. Ne kadar korkutucu olursan ol.

Parmaklarımı giydiğim siyah eteğin içinde kıvırdım ve bir sonraki sorgulama şeklime karar vermeye çalıştım.

"Peki, Düzen Geliştirme nasıl gidiyor?" O
Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini karnının üzerine koydu. Tişörtü bel kemerinin altına kadar uzanan siyah saç çizgisini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı ve içimdeki kutsal olmayan bir parça arzuyla kıvrandı.

Gözlerimi zorla onunkilerle buluşturdum ve bakışlarındaki eğlence titreşimini kaçırmadım.

"Kurtadam olmadığımı biliyorum," dedim omuz
silkerek. "Evet, Kurtadam olup olmadığınızı
anlamanın en iyi yolu
Sanki bunun için para alıyormuşsun gibi onlardan biriyle dans ediyorsun." Bana uzun ve sert bir bakış fırlattı, içim içimi yiyordu.
onları sicim gibi çözdü. Beni Seth'le görmüştü. Of
Tabii beni Seth'le görmüştü, bardaydı. Birden kendimi çok sıcak hissettim ve bu koltuk çok sert geldi. Sinirle yer değiştirdim, onun alaycı bakışları bedenimde tünel açıyordu.

Buna verecek bir cevabım yoktu, tam olarak ne söylememi istediğinden emin değildim. İnkar mı edeyim? Edemezdim. Onaylamak mı? Olmadı.
gerekli.

Bir kalem aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı,
Sandalyesinde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Gözleri

benimkilerden hiç ayrılmıyordu, sanki zihnime girip bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

İstediği tüm bilgiyi almıştı. "Onu becermek de içindeki kurdu ortaya çıkarmadı mı?" diye sordu sakince, mantıklı bir şekilde, sanki bunu sormaya hakkı varmış gibi. Sanki o benim lanet olası öğretmenim değilmiş ve çığlık atmak isteyeceğim kadar uygunsuz değilmiş gibi.

Dudaklarım birbirine o kadar sıkı yapışmıştı ki cevap vermeme izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyordum. "Yapmadım," diye tısladım. "Yapsaydım da bu seni ilgilendirmezdi."

Sandalyesinde öne doğru kaydı ve çıplak dizi dizime değdi. Topuklarımı içeri soktum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi temastan sarsıldı.

Öne doğru eğildi ve ben de bakışlarını tuttum. "İrtibatınız olarak size göz kulak olmak benim işim. Varisler sizi çiğneyip tükürecekler Bayan Vega. Sadece dostça bir uyarı."

Yüzünde arkadaş canlısı bir ifade yoktu. Aslında, sözlükte arkadaş canlısı kelimesinin tam tersini aratsam, orada onun bir resmi olurdu.

Avuçlarımı masanın üzerine koydum, istediğim gibi uzağa eğilmek yerine içeri doğru eğildim. Kalbim çılgına dönmüştü ve
tepelere kaçmam için yalvarıyordu. Ama ben kaçmayacaktım. Bu adam onun peşinde olduğumu bilmeliydi. Ve kendi ofisinde bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini bu şekilde suçlayamazdı. En azından ben buna güveniyordum.

"Ne gariptir ki efendim, son zamanlarda ben de sizin işinizle ilgilenmeye başladım." Yaklaşan fırtınanın enerjisinin onun üzerinde patlamasına izin verdim.

Başını eğdi, ağzı köşeden yukarı doğru kıvrıldı. "Beni merakta bırakmayın Bayan Vega. Bu olay için yazdığınız konuşmayı duymak için sabırsızlanıyorum." Karanlık bir şekilde sırıttı ve o anda ne söyleyeceğimi bildiğini anladım. Çünkü Cuma gecesi peşimden banyoya girdiğinde zaten tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi tepki vermiştim. Ondan korktuğumu biliyordu. Tory ve benim peşime düştüğünden şüphelendiğimi de biliyordu. Yani ikiyle ikiyi bir araya getirmiş ve Geraldine'e saldırdığından da şüphelendiğimi anlamıştı. Ama nasıl bildiğimi bilmiyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve konuşmamdan vazgeçtim çünkü lanet olsun bu konuda haklıydı, bütün gün bunun provasını yapmıştım. Bunun yerine tamamen açık sözlü olmaya ve tüm gerçekleri ortaya koymaya karar verdim.

Onları saymak için bir elimi kaldırdım. "Sen ve Darius kapıdan içeri adım attığımızdan beri Tory ve bana karşısınız. Gizlice buluşup sanki çok normal bir şeymiş gibi öldürme çılgınlıklarından bahsediyorsunuz. Bir barda aptalca seksi bir modelle sohbet ediyorsunuz ve görünüşe göre sizin
Sonra beni kadınlar tuvaletinde bir psikopat gibi köşeye sıkıştırdın. Sonra o akşam hem sen hem de Darius uygun bir şekilde ortadan kayboluyorsunuz ve hemen ardından Geraldine garip bir saldırıda neredeyse ölmüş olarak ortaya çıkıyor. Oh ve kim
olay yerine ilk gelen kim olur? Sen. Kanla kaplı ve tarçın gibi kokuyorsun."

Orion'un kaşları ben sayarken kalkmıştı ve şimdi sırıtıyordu, gamzesi tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. "Tarçın mı?"

"Evet," dedim kararlılıkla. "Geraldine kokladı ve sen de öyle kokuyorsun, o yüzden..." Patlamasını bekledim. Şiddetli bir inkâr ya da dizlerinin üzerine çöküp FIB'ye gitmemem için yalvarmasını. Ama orada öylece oturup beni izledi.
En sevdiğim TV programı.

"Peki bunu kaç kişiye anlattınız Bayan Vega?" diye sordu sakince. Çok sakince.

"Bana elini sürersen, gece yarısından önce tüm okul ne yaptığını öğrenecek kadar." Zafer vücudumda bir yol açtı ama ifadesindeki bir şey bana henüz tam olarak kazanmadığımı söyledi.

"Görünüşe göre zamanının çoğunu beni gözetleyerek ve koklayarak geçiriyorsun. Ama hâlâ masama kanıt koymanı bekliyorum." O
ellerime baktı, alaycı bir tavırla
bağırsaklarım erik gibi büzüşürken bir şey. "Hayır mı?"
alaycı bir şekilde sorguladı. "Video, fotoğraf, ses kaydı
yok mu? Hiç kanıt yok mu?"

Tamamen hareketsiz kaldım ve geri adım atmayı reddettim. Elimde kanıt olmayabilirdi ama FIB'nin onu yakalaması an meselesiydi.

Orion sakince çantasından Atlas'ını çıkardı, burnumun dibine yerleştirdi ve bir haber bülteni getirdi.
yarım saatten az bir süre önce yayınlandı.

Zodyak Akademisi Öğrencisindeki Yaraların Nimf Saldırısı Olduğu Doğrulandı.

Altında kalın harflerle şu kelimeler yazılıydı:

Profesör Orion'un (Zodyak Akademisi'nde Kardinal Büyü alanının başı), ölümünden birkaç dakika önce onu kurtardığı cesur hareketinin ardından Asil Arma ile ödüllendirilmesi bekleniyor.

"Oh," diye nefes aldım dünya etrafımda dönerken.

"Evet - oh. Şimdi seansınıza dönebilir miyiz yoksa Etrafa savurmak istediğin başka suçlamaların var mı? Müdür Nova Pitball Stadyumu'ndaki tribünlerin altında uyuşturucu mu satıyor? Ya da Profesör Pyro Ağlayan Orman'da yangın mı çıkarıyor?" Kendi sözlerine kıkırdadı ve ben de ayağa kalktım, aceleyle sandalyemi devirdim.

"Biliyor musunuz? Bu seanslarla işim bitti. Ne duyduğumu biliyorum efendim. Belki Geraldine'e saldırmadınız ama bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyorum." Kapıya doğru yürüdüm ama Orion önümden uçtu, Vampir hızı onu yoluma çıktı.

Bana bakarken kalbim boğazımda düğümlendi. "Beni

ısırma," diye hırladım, öfkeyle geri adım attım. "Sen Geçen gün neredeyse her şeyimi elimden aldılar ve daha yeni tam gücümü geri kazanabildim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Geri mi aldın? Nasıl?" Başımı

salladım. "Emin değilim."

"Bir dahaki sefere dikkat et." Bir adım öne çıktı ve ben de elimi göğsüne attım, kalbim çığlık atıyordu.

"Yapma," diye emrettim.

"Seni ısırmayacaktım," dedi ve omuzlarım rahatlayarak çöktü. Geri adım attı ve sandalyemi işaret ederek bir parmağıyla onu dik durmaya zorladı. "Kal. Seansı bitir."

Kararsızca kapıya baktım, artık neye inanacağımdan emin değildim. "Önce benim için bir şeye cevap verir misin?"

"Ne olduğuna bağlı," dedi çakıllı bir ses tonuyla.

"Beni ve kız kardeşimi öldürmek mi istiyorsun?" Onu en sert, en sarsılmaz bakışlarımla kıstırdım. Tory için. Benim için. Yalan bile olsa cevabını duymak zorundaydım.

Gözleri yumuşadı ve kaşlarını çatarak yüzümde gezindi. "Hayır, Mavi. İstemiyorum."

TORY

Tüm Akademi bu hafta sonu yapılacak dansın heyecanıyla çalkalanıyordu ve ben de kendimi bu fikre kaptırmadan edemedim. Görünüşe göre Profesörler her zaman bir önceki yılı geçmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.
Mekanı dekore etmek ve mevsime uygun olarak bu kez 'sonbahar' olacak temayı yerine getirmek için etkileyici bir sihir.

Garip takıntıları olan sınıf arkadaşlarımızla bir partiye katılma konusunda biraz endişeliydim.
A.S.S.'den düpedüz düşmanca davranan kötü kızlara ve büyük ihtimalle katil Mirasçılara kadar. Ama kendimi ikna etmeye çalışıyordum.
Öğretmenlerin varlığı ve genel eğlenme arzusu Darcy ve benim de eğlenebileceğimiz anlamına geliyordu.

Yeni kıyafetlerim geldikten sonra, nihayet biraz Koşu kıyafetlerimi giydim ve en sevmediğim varisimle buluşmadan önce biraz egzersiz yaparak gergin enerjimi atıyordum.

Darius'un bugünkü dersimize gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ederek Fire Arena'ya doğru koştum. Gelmişti.
Geçen Perşembe günü için ayarlanmış olan randevuyu atlamıştı ve Profesör Pyro da onun bu konudaki bariz yalanlarına inanmıştı.
Gözlerinde Darius'un takımında olduğunu belli eden ışıltılı bir bakışla bir kediyi kuyudan kurtaran diğer öğrencilere yardım ederken yakalandım. Diğer taraftan ben Gerçekten gelmiş olmama ve Darius'tan mazeret bildiren

tek bir kelime bile duymamış olmama rağmen dersi kendim yeniden düzenlemediğim için azarlandım.

Onunla bire bir vakit geçireceğim için biraz gergindim, özellikle de onunla konuşacak kadar yakınlaştığım son seferde dans pistinde ellerinin üzerimde dolaştığına dair birkaç bulanık anım olduğu için.

O zamandan beri Ignis House'un ortak salonunda ya da The Orb'da onu her gördüğümde, Marguerite'ten fiziksel zarar verecek kadar zehirli bakışlar alıyordum.

Ama zahmet etmesine gerek yoktu; olası katil/sürekli katile yaklaşmaya hiç niyetim yoktu.

Kendini Akademi'nin kralı ilan eden işkenceci/çılgın-sıcak pislik. Aslında bana kalsa onunla bu seansa bile gitmezdim ama Profesör Pyro

Bir tanesini daha kaçırırsak bundan benim sorumlu tutulacağımı ve bunun Hesaplaşma'mı olumsuz etkileyeceğini açıkça belirtmişti. Ve bu lanet Akademi'den mümkün olduğunca uzağa kaçmamı gerektiren tüm nedenlere rağmen kalmak istedim. Damarlarımda akan bu büyüyü ve onu kullanacak bilgiyi istiyordum. Ve ben benim lanet mirasımı da istedi.

Kaç kişi, iki ebeveyninin birden ölüp gittiğini söyleyebilirdi? Peki bu iki trajediden sağ çıkmanın bize ödülü ne olmuştu? Doğuştan gelen haklarımızı kaybetmiş, ne olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar arasında büyümüştük. ve hiç anne ya da baba diyecek kimsemiz olmamıştı. Sadece çektiğimiz acılar için bile o parayı hak ediyorduk. Bize daha iyi bir hayat borçluydular. Ve bunu talep etmek için birkaç yıl işkenceye katlanmam gerekiyorsa katlanırdım. Zaten on sekiz yıl boyunca

Duygusal ihmal ve belirsizlik, cezama eklenecek birkaç yıl daha neydi ki?

Ateş Arenası'na ulaştım ve doğruca içeri girerken başımı dik tutmak için kendimi zorladım. Bu toplantıyla karşılaşmadan önce koştuğum için Element dersi kıyafetimi değiştirmek yerine seansımız için dar kırmızı yoga pantolonum ve gri spor sütyenimle kalmayı tercih ettim.

Profesör Pyro'ya bundan asla bahsedemezdim ama bu ateşe dayanıklı kıyafetten nefret etmeye başlamıştım. Beni alevlerden korumaya yardımcı olmak yerine ateş büyümle daha fazla mücadele etmeme neden olduğundan neredeyse emindim. Ne şekilde olursa olsun, kendi gücümün bana zarar vermesinden korkmuyordum; o benim öyle içsel bir parçamdı ki
yapabileceğine inandım. Ve beni alevlerden korumak için tasarlanan malzemeyle ilgili bir şey bana daha boğucu geldi. açıklayabilirdi. Birkaç kez takılı olmadan ateş çağırma şansını denemiştim ve ellerimdeki alevleri kontrol etmekte çok daha başarılı olmuştum.

Kafamda olup olmadığından emin değildim ama burada bana aksini söyleyecek biri yokken, bu derse kıyafetsiz girmeye çalışacaktım. Darius'un ne giydiğimi umursayacağından şüpheliydim ve sanırım endişelenmem gereken tek şey başka birinin alevlerinin beni yakma ihtimaliydi. Ama Darius sadece kendi sihrimi kontrol altına almama yardım edeceği ve kendi sihrini kullanmayacağı için, bunun bir sorun olmayacağını ummak zorundaydım.

Geldiğimde geniş arenaya baktım ve şaşırtıcı bir şekilde Darius'u hiçbir yerde göremedim.

Onu beklemekten vazgeçtim ve diğer pratik yapan öğrencilere ilgiyle baktım.

Onların farklı şekiller yaratmalarını ve alevlerini çeşitli hedeflere yöneltmelerini izledikçe, kendi büyüm içimde daha çok gelişiyor, onlara katılmak için can atıyor gibiydi.

Biraz suçluluk duygusuyla etrafıma bakındım. Avucumu önümde hafifçe yukarı kaldırmadan önce kontrolümü tekrar kaybettim. Çağırmak istediğim alevin büyüklüğüne odaklanırken dudağımı ısırdım ve aniden belirdi.

Büyüyü sabit tutarken bir avuç dolusu ateşe şaşkınlıkla baktım. Büyümedi, küçülmedi ya da kendini yeniden şekillendirmedi.

Ben istemeden. Kontrolün bende olduğunu hissettim. Alevi kovarken benden memnun bir kahkaha kaçtı ve merak ettim. Elemental dersinin kıyafetiyle ilgili teorinin haklılık payı vardı. Ya da belki de seyirci olmaması benim lehime işliyordu. Sebep her ne olursa olsun, bu seans için kendimi çok daha umutlu hissediyordum. Eğer Darius ortaya çıkarsa...

"Affedersiniz, majesteleri?"

Uzun boylu, siyah saçları özenle geriye taranmış bir adam bana doğru yürürken başımı kaldırıp baktım. Yaklaşık bir metre ötemde durdu ve bana doğru eğildi - lanet olası eğildi -.

"Yapma bunu," diye tersledim, onu fark eden olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

"Özür dilerim majesteleri, öyle demek istemedim-"

"Bana da öyle deme!" Göğsündeki parlak gümüş A.S.S. rozetine tiksintiyle bakarken öfkeyle söyledim.

"Tekrar özür dilerim Roxanya, öyle demek istemedim-"

"Bana öyle de deme," diye neredeyse hırlayacaktım. Bu adamların nesi vardı? Bana herhangi biri gibi davranmanın ve şu kraliyet saçmalığından bahsetmemenin neresi onlar için bu kadar zordu?

hesaplamak için? Eğer gerçekten Darcy ve benim onların hükümdarı olduğumuzu düşünüyorlarsa, bu onlardan istediğimiz her şeyi yapacakları anlamına gelmez mi?

"Doğru... Darcy?"

"Tory." Benden uzaklaşma düşüncesi ile kaşlarımı çattım ama o bunu fark etmedi.

Kafamın içinde bağıra çağıra yaylım ateşi devam ediyordu. Muhtemelen o zamanlar psişik bir düzene sahip değildim.

"Tory," diye kabul etti sonunda. Konuşmaya başlayalı iki dakika olmuştu ve benim için lanet olası bir isim bulmuştu, sadede gelmesi daha ne kadar sürecekti?

"Benim adım Justin Masters," diye açıkladı ve bunun şu anlama geldiği izlenimine kapıldım

Bana bir şey söyledi ama boş bakışım onu devam etmeye teşvik etti. "Ben kıdemliyim. Ama ailem, soyunuzun yıkıcı çöküşüne kadar size sadakatle hizmet etti. Sadece ailenizin yaşadığı trajedi için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.

oldu."

"Teşekkürler. Yani, bebektik, o yüzden çok taze bir yara değil ama duyarlılığınızı takdir ediyorum. Bu muydu yani?" Kaltaklık sınırlarını zorladığımı biliyordum ama en son yapacağım şey

Darius nihayet geldiğinde bu adamın hâlâ burada duruyor olması gerekiyordu.

"Hayır, aslında. Bu akşamki dansa kadar size eşlik etme onurunu bana bahşedeceğinizi umuyordum.
Cuma mı?" diye sordu, cevap beklerken bakışları benimkileri tutuyordu.

O kadar şaşırmıştım ki bir an için sadece ona bakabildim. Yakışıklıydı, uzun boyluydu, kendine çeki düzen vermişti ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Kısacası tam da sizin gibi bir adama benziyordu.
Annen seni eve getirmeyi çok isterdi ve baban sevgiyle oğlum derdi. Güzel, temiz kesim - yani benim değil
Hiç tipim değildi. Ayrıca benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve o süper parlak kız rozetini takıyordu.

Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim ve sesimi biraz alçalttım. "Pantolonuma girmeyi mi umuyorsun, Justin?" Alay ettim.

Önerim üzerine yanaklarını dolduran sıcaklık, onun hakkındaki değerlendirmemi doğrulamak için fazlasıyla yeterliydi ve 'eskort', 'edep' ve 'koruma görevi' gibi kelimelerle dolu sıçrayan yanıt, sözünü kesmem için beni teşvik etti.

"Sadece takılıyorum Justin," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Ama dürüst olmak gerekirse bir randevu için pek uygun olacağımızı sanmıyorum. Belki de Geraldine'in boş olup olmadığına bakmalısın? Cuma gününe kadar iyileşirse dansa gelmek isteyeceğini biliyorum ve ikinizin pek çok ortak noktası olduğunu hissediyorum."

Hakkını yemeyelim, Justin reddettiğim için üzülmüş ya da şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece zaman ayırdığım için teşekkür etti ve

Başka bir selamla kendini affettirdi.

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar tek başıma çalıştığım seansa verdim, bir gözüm girişte
isteksiz öğretmenimi bekliyordu.

Saati kontrol ettim. Birçok kez. Yarım geçmişti. Bu noktada sadece geç kalmamıştı; beni otuz yedi dakika bekletmişti. Ve ne kadar düşünmek istesem de
Belki unutmuştu ya da zaman tutma konusunda iyi değildi, ama ben daha iyi biliyordum. O gelmeyecekti. Bu da beni bir muammayla karşı karşıya bıraktı. Elbette şükredebilir, beni onun yanında geçireceğim bir saatin işkencesinden kurtarmak için lehime çalışan güçlere teşekkür edebilir ve bu işi burada bırakabilirdim. Ama bunu yaparsam, Profesör Pyro'dan duyacağımı biliyordum.
Ateş etme becerilerim üzerinde çalışmamı istiyordu ve ona bana özel ders vermesini söylemişti ve aslında ortaya çıkan ben olsam da, bu ders yapılmazsa suçu üstlenecek kişinin ben olacağımı biliyordum.

Sinirli bir nefes verdim ve ayağa kalktım, Ateş Arenası'nı diğer uygulama gibi hızlı bir şekilde geçtim
Öğrenciler her zamanki dikkatli bakışlarıyla hareketlerimi takip ettiler. Meraklı herifler. Bu şekilde bırakırsam herkesin yarın Darius'un beni ekeceğinden bahsedeceğine şüphe yoktu ama dedikodu değirmenini besleyeceğim şey bu değildi. Hayır. O tembel, hak sahibi pisliğin ateşimin tadına bakma vakti gelmişti.

Yolculuğum sırasında kimsenin üzerime gelmesine fırsat vermemek için Ateş Bölgesi'ni hızla geçtim. İlerlerken gücümü kullandım, zihinsel kalkanlarımı elimden geldiğince güçlendirdim.
Marguerite'in ekibinden birine rastlarsam diye.

Darius'la yüzleşme fikri midemi biraz bulandırdı. Bunu nasıl karşılayacağını kim bilebilirdi ama ekilmeyi kabul edecek değildim. Eğer ona meydan okursam ve o da bunu reddederse, Profesör Pyro'nun bana başka bir öğretmen atamaktan başka çaresi kalmazdı. Ben de öyle olmasını umuyordum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ignis Evi'nin ortasına doğru kıvrılan taş merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.
çeşitli konaklama katlarından geçerek doğrudan ortak salona yöneldi.

Kızgınlığımı yüzüme bir rozet gibi takarak hışımla içeri daldığımda birkaç kişi merakla bana baktı. Neyse ki her zamanki işkencecilerimden hiçbiri ortalıkta görünmüyordu ve ben de momentumumu kullanarak tanımadığım üç kızdan oluşan bir gruba doğru ilerledim. Onların gözleri ben Önlerinde durdum ve kim olduğumu bilip bilmediklerini merak ettim. Vega Varisleri'nin dönüşü kesinlikle adımızın kitlelere duyurulması için yeterli etkiyi yaratmıştı ama şöhretimin benden önce geldiğine inanacak kadar kibirli değildim. Ancak Darius herkes tarafından tanınıyordu.

"Merhaba," dedim, tatlı ve dostça görünmek için ses tonuma yeterince sakarin katamadım ama olsun. "Darius'u arıyorum, son zamanlarda buraya geldi mi?"

"Bu gece değil," diye yavaşça cevap verdi içlerinden biri, neden bilmek istediğimi anlamaya çalışırken gözleri kısılmıştı.

Sinirli bir öfkeyle onlardan uzaklaştım. Her yerde olabilirdi. Şimdi nereye bakmam gerekiyordu?

"Odasında," diye yanımdaki kanepeden bir adam teklif etti. Bir Şekil Değiştiren olmak için yeterince iri ve çekiciydi ama ne tür olduğundan emin değildim.

"Detaylandırmak ister misin dostum?" İç çekerek sordum. "Büyük bir bina."

Ses tonuma bir kaşını kaldırdı, sonra gözlerini devirdi ve konuyu geçiştirmeye karar verdi. "En üst katta, koridorun sonunda. Evdeki en iyi oda."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım. "Teşekkürler."

Ondan uzaklaştım ve doğruca merdivenlere yöneldim, öfkem hala kanımda sıcak bir şekilde akıyordu ve sinir güçlü kaldı. Bu berbat bir fikir olabilirdi ama şimdi geri adım atmayacaktım.

Merdivenlerin başına kadar yürüdüm ve tüm yol boyunca koridorda. Yatak odasının kapısının yanında, yere kadar uzanan bir pencere ardına kadar açık duruyordu ve aşağıdaki baş döndürücü düşüşe bakarken pencereyi kapatma isteğime direndim. Sizi davetsizce rahatsız eden birini atmak için mükemmel bir yere benziyordu ve Darius'un da aynı fikre kapılmamasını ummak zorundaydım.

Darius'un odasının kapısından ağır bir bas sesi geldi ve en sevdiğim şarkılardan birini tanıyınca dişlerimi sıktım.

Bunu benim için mahvettiğin için teşekkürler, pislik.

Sakin bir nefes alarak elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

"Kapı açık," diye seslendi Darius, ses tonu rahattı, belli ki arkadaşlarından birini bekliyordu. "İçeri gelin."

Tereddüt ettim, dostça ses tonundan şaşırdım ve kendimi neye bulaştırdığımı merak ettim
onun kişisel alanını işgal etmeye geldim. Ama artık buradaydım. Geri dönememek için lanet kapıyı çaldım. Ayrıca, yapabileceği en kötü şey neydi ki?

Kendimi çelikleştirdim ve kapıyı iterek açtım. Beni kocaman bir alan karşıladı, hiç de küçük olmayan kendi odamın en az dört katı büyüklüğündeydi. Aslında muhtemelen bir yatakhaneden çok bir çatı katı diyecek kadar ileri gidebilirdim.

Altında kral boy yatağı vardı.
Geniş sarı ve turuncu pencerelerden Ateş Toprakları'nın ötesi görünüyordu. Sağ tarafta dört kişinin oturabileceği büyüklükte bir kanepe bile vardı ve duvarda asılı kocaman bir televizyonun altında oturuyordu.

Abartılı boyutunun yanı sıra, en dikkat çekici özelliği Odayla ilgili en dikkat çekici şey şatafatlı dekorasyon seçimiydi. Olabilecek her şey altından yapılmıştı ve sahte de görünmüyordu; yatak direkleri, sehpa, komodinler ve gardırop kapaklarının hepsi ağır yaldızlıydı. Bir çalar saat, resim çerçeveleri, bardak altlıkları, hatta küçük bir çöp tenekesi bile vardı ve hepsi som altın gibi görünüyordu. Yatağının ayakucunda duran bir sandığın üstü açıktı ve yarısı altın sikkeler ve yumurta büyüklüğünde değerli taşlarla doluydu. Aynı hazineden daha fazlası şu anda yattığı yatağın üzerine yayılmıştı, etrafı bunlarla çevriliydi ve bana sanki az önce

ikinci bir kafası çıkmıştı. Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı ve bir an için elimde olmadan göğsünü kaplayan kalın kaslara baktım ama dikkatim yine hazineye takıldı.

"Ne istiyorsun lan sen?" Darius hırladı ve kaşlarını çatarak tüm ağırlığını bana yöneltebilmek için kendini oturur pozisyona itti.

"Korsan fetişin falan mı var?" Paralara ve altınlara şaşkınlıkla bakarak ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" diye sordu, çatık kaşları bir şekilde fizik kurallarına meydan okuyor ve derinleşmenin bir yolunu buluyordu.

"Madeni paralarla dolu bir yatakta yarı çıplaksın, yani ya onlarla bir şeyler yapıyorsun ya da onları tamamen giyinikken erişilemeyecek bir yere koyuyorsun ya da Kaptan Silver'ın yeni filosuna kaydolmanla ilgili notu kaçırdım."

Bakışları üzerimde gezinirken bir süre sessizlik oldu.

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bu
benim türümün gücünü nasıl yenilediği; altından."

"Oh." Bunu düşünürken kaşlarımı tekrar çatarak paralara baktım. "O zaman sen korsan tarikatı mısın? Bir korsana mı dönüşüyorsun?
göz bandı, rom özlemi ve evcil papağanı olan bacaklı bir adam?"

Darius bana birkaç uzun saniye baktı ve ben de acaba gülümseyecek mi diye düşünmeye başlamıştım ki
tekrar konuştu.

"Odamda ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Hemen geri çekildim. Benimle buluşmak için randevulaştığını çok iyi biliyordu.
Özel ders seansı ve bu sefer dudaklarından kedi yavrusuyla ilgili saçma bir bahane çıkmasına izin vermeyecektim.
"Buraya dalacak kadar aptal olmanız için aklıma gelen tek olası neden
Sonunda Solaria'yı kimin yönetmeyi gerçekten hak ettiğini anladınız. Durum böyleyken, tahmin ediyorum ki önünüzde eğilip beni ve diğer Varisleri krallarınız olarak yüceltmek üzeresiniz." dedi, sesinin rahat tonu muhtemelen
Gerçekten de bu nedenle burada olabileceğimi
düşündüğünü ima ediyordu. "Hayal kurmaya devam et,"
diye mırıldandım. "Buradayım çünkü sen
Eminim farkındasınızdır, özel ders seanslarımızdan birini daha kaçırdım."
"Peki ya öyleysem?" diye sordu, aniden ayağa kalktı ve yere küçük bir madeni para şelalesi gönderdi. "Bu konuda ne yapacaksın? Beni iradene boyun eğmeye mi zorlayacaksın?"
Öfkemin son kırıntısıyla çenemi kaldırdım. "Gel ve söz verdiğin gibi seansı yap," diye sertçe talep ettim.
Darius yaklaştı ve boylarımız arasındaki fark, üzerimde yükseldiğinde ve ben ona bakmak zorunda kaldığımda acı verici bir şekilde netleşti.
"Hayır," diye nefes aldı, vücudu neredeyse hissedebileceğim bir gerginlikle sarılmıştı. "Eğer seni eğitmemi istiyorsan, beni eğitmek zorundasın. Eğer gerçekten bizim türümüzden biriysen, o zaman Fae'lerin her şeyi kabul ettiğini çabucak öğrenmen gerekecek.
Onlar istiyor ve bizim için önemli olan tek şey güç. Bu yüzden

Eğer senin için bir şey yapmamı istiyorsan, beni zorlaman gerekecek."

Ona isim takma ve bunu zaten kabul ettiğini hatırlatma dürtüsüne karşı dilimi ısırdım ve buz gibi bir ses tonuyla cevap verdim. "Kaç tane Element kullanıyorsun Darius?" diye sordum. "İki değil mi?"

Bu imanın aramızda asılı kalmasına izin verdim ve neredeyse bana ve olduğum şeye duyduğu nefretin içinde kaynadığını hissediyordum.

"İki tane yeter de artar bile," diye cevap verdi açıkça.

"Evet... ama dördünün birden olması daha iyi olmalı."

Tanrım,

Neden böyle bir yemi yutuyordum ki? Ondan sadece bana yardım etmesini istemiştim, potansiyelim hakkında onu kışkırtmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Potansiyelimi hiç düşünmemiştim bile ama şimdi sanki hiç ilgilenmediğimi iddia ettiğim taht için ona meydan okuyormuşum gibi geliyordu.

"Ben bir apeks yırtıcısıyım. Benim türüm kimseden emir almak için yaratılmadı. DNA'mda size hükmetmek yazıyor. Ne kadar güçlü olma potansiyeline sahip olursanız olun asla boyun eğemem," diye homurdandı, asla çizmek istemediğim satır aralarını açıkça okuyordu.

"Bunu nasıl bilebilirsin? Benim hangi dereceden olduğumu bile bilmiyorsun. Belki de besin zincirinde sandığından daha yukarıdayımdır," diye hırladım. Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla bu tartışmaya girdim ama şimdi bu tartışmaya girdiğime göre geri dönmem mümkün değilmiş gibi hissediyordum.

Darius kapı aralığında yanımdan geçerken bir kahkaha attı, tam kişisel alanımda durakladı, böylece

çıplak göğsünün dalgalanan kaslarıyla yüz yüze geldi. O da

Ondan yayılan koku dudağımı ısırmama yetti. Hem metalik hem de hayvani bir kokuydu. Bir miktar duman ve sedir ve tamamen ona ait bir şey.

"Kimse besin zincirinde benden daha üstte değil Roxy," diye mırıldandı ve bir elini başımın iki yanına koyarak beni kapıya yasladı.

Başımı arkaya eğip ona bakarken boğazımdaki yumruyu yuttum, kalbim onun yakınlığından dolayı korku ve heyecanla çarpıyordu. Avuç içlerimi arkamdaki kapıya bastırdım ve benden önceki canavara uzanmak gibi bir fikirleri olması ihtimaline karşı onları yerlerinde kilitledim. Çünkü her şeye rağmen
Darius Acrux'un hayatımı cehenneme çevirmeyi kendine görev edinmiş tam bir pislik olduğu gerçeği bir yana, o hâlâ benim için tam bir baştan çıkarıcıydı.

Ona bu kadar yakınken kendimi yanan bir piponun önünde oturan bir bağımlı gibi hissettim, tamamen teslim olmadan önce dumanın yüzüme üflenmemesini umuyordum.

Aramızdaki mesafe milimetrelere inerken bakışlarım onun yüz hatlarında gezindi. Aramızdaki sıcaklık artıyordu, enerji kıvılcımları tenimi sadece onun tatmin edebileceğinden emin olduğum cinsel bir ihtiyaçla aydınlatıyordu ama ben gerçeği kabul etmeyi reddetti.

"Kaçıncı derecedensin?" Neden daha önce hiç sormadığımı merak ederek nefes aldım. Bana her zaman bir canavar gibi davranırdı, bu yüzden doğasının ne olduğunu kanıtlamaya hiç ihtiyacım olmadığını tahmin ettim.
Ama onun karşısında dururken buraya gelmenin korkunç bir hata olduğunu hissetmeye başladım. Gözlerindeki ifadeye

bakılırsa

ve bunun boş bir söz olmadığı hissine kapıldım.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve bir an için gözlerinin değiştiğine yemin edebilirdim. Altın gibi görünüyorlardı, gözbebekleri sürüngen yarıklarına dönüşmüştü, sonra gözlerini kırptı ve koyu kahverengi rengi geri geldi. Belki de hayal görmüştüm ama hiç sanmıyordum.

"Ama ben henüz Tarikatımı bilmiyorum," dedim. "Profesör Orion ölümlüler dünyasında büyümenin
yetenekleri."

Darius sanki bir yalan arıyormuş gibi dikkatle bana baktı ve ben de kapıya doğru büzülme isteğime direndim
Bana karşı boks yapmıştı.

Aniden geri adım attı ve kot pantolonunun düğmelerini açmadan önce kemerinin tokasını çözdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım, pantolonunu, boxer'ını ve her şeyini indirirken bakışlarım hareketlerine kilitlendi ve her bir santimini gözlerimle gördüm.

"Bana gözlerini dikmeyi bıraktığında sana neyi bilmek için bu kadar çaresiz olduğunu göstereceğim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve bakışlarımı tekrar yüzüne dikerek ona kaşlarımı çattım.

"İnsanlar konuşmanın ortasında aletlerini çıkarma eğiliminde değildir," diye takıldım. "Yani eğer beni istemediysen
küçük Darius'a bir göz attıktan sonra onu tartışmamıza dahil etmemeliydiniz."

Darius bir kahkaha attı ve yarım saniyeliğine sanki birbirimize karşı sonsuz bir nefret beslemiyormuşuz gibi hissettik.

Tekrar bana doğru eğildi ve çıplak tanrısal vücudu o kadar yakınıma geldi ki nefes almakta zorlandım.

"Eğer bir daha odama davetsiz gelirsen, bunun nedeni bize boyun eğmeye hazır olman ya da seni o yatak başlığının üzerine yatırıp çığlık attırmam için bana yalvarman olmalı.
" diye mırıldandı ve bunu söylerkenki özgüveni hain libidomun aşırı hızlanmasına neden oldu. Isırdım
Kendimi tekrar kapısına yasladığımda vücudumda yarattığı etkiyi bilmesini istemediğim için bir cevap veremedim savunmaya geçtim. Neyse ki hareket çok azdı ve ben de ilgisiz kaşlarımı çatmayı sürdürmeyi başardım.

Darius aniden bana arkasını döndü ve
koşarak yanımızdaki açık pencereden dışarı atladı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, ne olduğuna bakmak için öne fırladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Darius iki saniyeden daha uzun bir süre on kat aşağıya serbestçe düşmeden önce vücudu beklenmedik bir kolaylıkla yer değiştirdi ve devasa, altın bir ejderha sanki başından beri oradaymış gibi etinin hapishanesinden fırladı.

Darius güçlü kanatlarını birkaç kez çırpıp bulutlara doğru yükselirken efsanenin görkemli canavarına bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Pullarının her biri batan güneşin ışığında milyonlarca değerli taş gibi parlıyordu. Kanatlarının ince zarı yumuşak bir
sert bir dönüş yaparak, yangın bölgesinin arazisinde daha zarif bir şekilde ilerlerken, turuncu bir parıltı yayıyordu.

Bu kadar büyük bir canavar için mümkün olması gerekenden daha fazla.

Bu görüntü kalbimin çarpmasına ve ona olan arzumun on kat artmasına yetmiyormuş gibi, Ignis House'un tüm cam yapısını titreten güçlü bir kükreme çıkardı. Bunu o kadar güçlü bir ejderha ateşi patlamasıyla takip etti ki, yanaklarımın derisini ısıttı.

Aramızda büyük bir mesafe var.

O gökyüzünü yırtarcasına ilerlerken bakışlarım ona kilitlendi ve kendimi bulutlarda ona katılmak için çaresiz buldum.

Tarikatım kendini gösterdiğinde, bana kanatların kutsamasının bahşedilme ihtimali olup olmadığını merak ettim.

Bulutların arasında uçmak, kendine özgü güzel bir özgürlük gibi görünüyordu ve bunu bir kez bile deneyimleyebilirsem, hayatımı dolu dolu yaşamış olarak ölebileceğimi biliyordum.

Darius'u ejderha formunda gereğinden uzun süre izledim ama elimde değildi. Güzeldi, muhteşemdi, canavarların arasında bir kraldı. Aramızdaki nefreti dizginleyecek hiçbir şey bulamayacağımızı söylerken haklıydı. Benim ve Darcy'nin varlığı onunkini tehdit ediyordu.

Bu diyarın hükümdarı olarak konumlandırıldım ve onun gibi bir yaratığın asla evcilleştirilemeyeceğini değişen formuna bir bakışta anladım.

O güç, sıcaklık ve savaşın tek bir varlıkta toplanmış haliydi. Kendine ait olanı korumak için ölümüne savaşırdı. Ve biz bu Akademi'de kaldığımız sürece, bir tehdittik. Ama buraya geldiğimden beri ilk defa, onun gökyüzünde süzülüşünü izlemek içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oldu. Sanki bir

Onun sunduğu meydan okumaya karşı koymak için ilkel bir acı duyuyordum. Onun tahtını ya da krallığını istemiyordum ama ondan başka bir şey istiyordum. Saygısını istiyordum.
Ve bununla birlikte
Ona asla boyun eğmeyeceğimi biliyordum. Eğer düştüğümü görmeye kararlıysa, beni kırmaya çalışması gerekecekti.

DARCY

Siren Düzeni Geliştirme dersi Su Bölgesi'ndeki geniş gölün kenarında yapıldı. Güneş
bulutların ötesinde parıldıyor, iyi bir çaba gösteriyor
Yaklaşık elli öğrencinin ders için bir araya geldiği patikadan yukarıya doğru ilerlerken kırılıyordu. Aqua
Gölün ortasındaki ev, sabah ışığında deniz yeşili dış cephesi pırıl pırıl parlayan bir grup güzel kubbeden oluşuyordu.

Son gelenler olmamak için aceleyle ilerledik ve Profesör bize hoş bir gülümsemeyle baktı.
"Günaydın kızlar, ben Profesör Undine," dedi,
Bizi yaklaşmaya çağırıyordu. Okyanus renginde iri mavi gözleri olan genç bir kadındı. Saçları kıpkırmızıydı, omurgasından aşağıya doğru örülmüştü ve neredeyse kıçına kadar uzanıyordu. Atleti ve şortuyla Lara Croft ile Küçük Deniz Kızı'nın karışımı gibi görünüyordu. Havanın yeterince sıcak olmadığı bir kıyafet.

"Haydi herkes çemberin içine girsin," diye seslendi.

Herkes çimlere oturdu ve biz de iki adamın arasında bir boşluğa düştük, grubun ortasındaki Undine'e doğru bakıyorduk.

Bakışlarım çemberin diğer tarafındaki Max Rigel'e takıldı ve kalbim titredi. Kolları dizlerinin etrafında kilitlenmişti ve giydiği dar tişörtün içinde kasları ortaya çıkmıştı. Onunla ilgili her şey Alfa erkeği diye bağırıyordu ve ben

yarım saniyeliğine erkeksi şeklini takdir etmekten kendini alamadı.

Yanındaki zayıf sarışın adam kulağına bir şeyler mırıldandı ve Max sırıtmaya başladı. Gülümserken nedense daha da az cana yakın görünüyordu.

Undine cebinden bir şey çıkardı ve ben de ona baktım. garip bir düzeneği ilgiyle inceledi. Telden bir yuva içinde gümüş bir küre asılıydı ve parmağını ona doğru hafifçe vurduğunda içindeki küre
dönmeye başladı.

Çemberin karşısındaki bir kıza fırlattı, o da havadan yakaladı.

"Mutluyum," diye duyurdu kız, top dönmeyi bıraktığında üzerinden bir şeyler okuyordu.

"Harika," dedi Undine. "Kim başlamak ister?"

Max sinirlenmiş görünerek inledi ve ben de neler olduğunu anlamaya çalıştım. "Tekrar korkamaz mıyız, bayan?"

Undine kararlı bir şekilde, "Geçen hafta korktuk," dedi. "Ayrıca, zamanınızın çoğunu Zodiac'taki diğer öğrencileri terörize ederek geçiriyorsunuz Bay Rigel. Her hafta burada da almanıza gerek yok."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Max.

"Dil, Bay Rigel. Aqua'dan beş puan."
Undine ona ateş etti. "F'lerden ve S'lerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Peki ya C'ler?" Max sırıtarak sordu.

Undine onu görmezden geldi, gözleri Tory ve benim üzerime gelene kadar çemberin etrafına baktı.

Sizi Tarikatımızla tanıştırayım kızlar. Gelin ve benimle birlikte ayağa kalkın."

Ayağa kalktık ve herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettiğimde tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalandı. Undine'e katıldık ve o da bize cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Bu hafta yaşadığın mutlu bir anını düşün," diye talimat verdi ve Tory ile bakıştık.

Mutlu musunuz? Son birkaç gün içinde olup bitenlerden dolayı mutlu olmak için fazla zamanımız olmamıştı.

"Şey..." Tory kaşlarını çattı ve ben de dudağımı çiğnedim.

Etrafımızda birkaç kıkırdama duyuldu ve yanaklarıma bir kızarıklık yerleşti.

"Son yedi gün içinde sizi mutlu eden bir şey olmalı? Ya da son on dört günde?" Kaşlarını kaldırdı, aramıza bakarken endişeli görünüyordu.

Biraz daha fazla hareket alanıyla her şey daha kolaydı. Geraldine saldırıya uğramadan önce Diego ve Sofia ile geçirdiğimiz gece çok eğlenceliydi. Sadece iyi kısımlara odaklanmaya çalıştım ve

Undine'e başını salladı. "Bir tane buldum."

Tory de sırıtarak başını salladı.

"Tamam." Undine çemberdeki on kişiyi işaret etti ve hepsi yemek için can atan köpekler gibi öne atıldı.

Beşi etrafımı sararken ve diğer beşi Tory'yi çembere alırken büzüldüm.

Koyu renk saçları olan bir kız, "Paltonu çıkar," diye seslendi ve biri paltomu omuzlarımdan çekip çimlerin üzerine fırlattı.

"Hey!" Onu almaya gittim ama beşi birden safları sıklaştırdı.

Undine, "Bu mutlu anıyı aklınızda tutun," diye talimat verdi.

Şu anda Varolmayan Ülke'ye uçmak üzere miydik? Çünkü bunun için peri tozuna ihtiyacımız olduğundan oldukça emindim.

Siren Tarikatı'nın böyle olduğunu bilerek rahatlamaya çalıştım. Ve eğer oraya aitsem, uyum sağlamaya çalışmalıydım.

Mutlu anıyı tekrar canlandırdım ve etrafımdaki grup ellerini çıplak kollarıma bastırdı. Hatta biri yanağımı avuçladı.

Sirenler yaklaşıp gülümsemeye başladılar. İçlerinden birinin Max'in yanında oturan sarışın çocuk olduğunu fark ettim ve midem düğümlendi.

"Bize anılarından bahset" dedi bir kız ve kalbimi bir sükûnet dalgası kapladı.

"Kasabada arkadaşlarımla içiyordum," dedim ve Sofia'nın Diego'nun dört shot'ını daha hiçbirimiz bir tane almaya fırsat bulamadan nasıl tükettiğini hatırladım. Bir kahkaha benden kaçtı ve Sirenler de benimle birlikte kıkırdadı.

"Başka ne var?" Max'in arkadaşı daha az etkilenmiş görünerek sordu
kahkahalarımla. "Sende başka bir şey seziyorum, bize gecenin geri kalanını anlat." Parmaklarını bileğimin üzerinde gezdirirken gözleri umut doluydu. Dilim onun etkisiyle gevşedi ve kendimi gecenin ilerleyen saatlerine doğru sürüklenirken hissettim. "Profesör Orion'u gördüm."

Kızlardan biri soluk soluğa kaldı ve koluma tutunarak hevesle sırıttı.

Kaşlarımı çattım ama sarışın adam etimi sıktı, güçlerinin bir dalgası beni devam etmeye çağırdı ve sözlerim devam

etti

akıyor. "Öfkeliydi... Öfkelendiğinde çok ateşli oluyor."

Gruptan bazıları inledi ve Undine aniden ellerini çırptı. "Yeter. Bugün şehvet yapmayacağız."

Herkes beni serbest bıraktı ve az önce söylediklerimin gerçekliği yüzüme çarptı. Sirenler uzaklaşırken yanaklarım yandı ve Max'in arkadaşına kızgın bir nefes üfledim.

Tory'ye doğru döndüm ama onun hâlâ grubunun etkisinde olduğunu gördüm ve neredeyse anlattığı mutlu hikâyeden beslendiklerini görebiliyordum.

Undine diğer Sirenleri gruplara ayırdı ve sınıf arkadaşları duygularının gücünü içlerine çekerken onlar da mutlu anılarını anlatmaya başladılar. Max çimlere uzandı, elleriyle başını kavradı, açıkça görülüyordu ki
Katılmak isteyen.

Profesör yanıma yaklaştı ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana baktı. "Aklını başında tutmalısın Darcy. Kalkanlar inşa edebilir ve Sirenlerin hangi duyguları kontrol edebileceğini erişim." Kolumu okşadı, daha da yaklaştı. "Orion aklından çıkmıyor, ha?" Beni dürttü ve ben de onun baskın aurasının bazen bana hissettirdiklerini hatırlayarak başımı salladım.
Tamamen güçsüz ve aynı zamanda
Uzanıp kirli sakalının ellerimde bıraktığı sıyrıkları hissetmek, parmaklarımı ensesinde gezdirmek ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak istedim. Çok korkutucuydu ama aynı zamanda onda beni kendine çeken bir şey vardı. Ve belki bir ya da iki kez, öfkesinin tüm keskinliği altında masasına yayılmayı hayal etmiştim.

Profesör Undine içini çekti ve ben ne yaptığını anlayarak ondan uzaklaştım. "Hey," diye tersledim, öfkeyle.

Neden herkes bu duyguların peşinde?!

Ve neden Lord Voldemort'un daha seksi, genç kuzeni beni tahrik ediyor?

"Özür dilerim," dedi ama dudaklarını çeken gülümseme bana bunu gerçekten kastetmediğini söyledi.

Sülükler. Hepsinin. Bir bakıma, bu gücü Vampirlerinkinden daha çok sevmiyordum. En azından onlar sadece büyü yapabiliyorlardı, Sirenler ise en karanlık düşüncelerimi dudaklarımdan çekip alabiliyorlardı.
gücümü tüketirken onlar hakkındaki hislerimden besleniyorlar.

Max aniden Undine'e arkadan saldırdı ve omuzlarını kavradı. Undine telaşla ciyakladı ve Max gülümsedi ellerini kızın üzerinde tutarak onun korkmuş tepkisini emmeye çalıştı.

"Korku yapmıyoruz Rigel," diye hırladı ve bir elini havaya kaldırarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Diğer öğrencileri kontrol ederek uzaklaştı ve Max birkaç kızın peşinden koştu, oyun oynamayı bitirmemiş gibi görünüyordu.

Tory'nin bana katılmak için hareket ettiğini görünce biraz rahatladım,
Orion hakkındaki düşüncelerim şeker gibi dağıtılmadan önce bu dersi bir şekilde atlatabilir miyiz diye merak ediyordum.

"Ben bir Siren değilim," diye açıkladı, gelirken en az benim kadar kızgın görünüyordu.

Başımla onayladıktan sonra Max'in sarışın adam ve birkaç güzel kızla birlikte bizi izlediğini fark ettim. O

Birkaç sert saniye bize baktıktan sonra arkadaşlarına döndü ve alçak sesle konuşmaya başladı.

Tory kaşlarını çatarak onlara bakarken, "Bunun görüntüsü hiç hoşuma gitmedi," diye fısıldadı.

"Belki Undine bunun geri kalanını atlamamıza izin verir?" Umutla önerdim. "Belli ki biz bu Tarikat'ın bir parçası değiliz."

Tory sertçe başını salladı. "Kalpten kalbe konuşmak bir yana, insanlara sarılmayı bile pek sevmem."

Biz Undine'e konuyu açamadan o grupları ayırdı ve herkesi gölün kenarına topladı. Tişörtünü çıkardı ve ben şaşkınlıkla ona baktım, Tory'ye yaklaştım. "Her Tarikat dönüşmeden önce soyunmak zorunda mı?"

Bir kahkaha attı. "Görünüşe göre."

Bana Darius'un ejderha formundan ve bir pencereden atlamadan önce onun önünde nasıl çırılçıplak soyunduğundan bahsetmişti. Zodiac'taki herkes vücuduna güveniyor ve her an soyunmaya hazır görünüyordu. Ama ben hangi düzenin parçası olursam olayım kendimi bunu yaparken göremiyordum.

Undine gömleğini yere atarken, kaşlarım
Cildinin dalgalandığını ve değiştiğini görünce ayağa kalktı. Koyu kırmızı pullar etinin üzerinde parıldıyor, vücuduna yayılıyor ve puslu güneş ışığında yağ gibi parlıyordu. Pullar çenesine kadar uzanıyor ve daha ileriye gitmiyordu, bu yüzden
denizkızı masalından yapılmış dar bir elbiseye sarılmış.

Göle doğru koştu, inanılmaz bir zarafetle göle daldı ve dalgaların altında kayboldu.

"Oraya girmeyeceğim," diye açıkladı Tory ve ben de kıyıdan ve derin sudan uzaklaşırken başımı salladım.

Öğrencilerin geri kalanı da onları takip etti; pulları en zengin pembelerden çakıl grisi-mavilere ve en koyu yeşile kadar bir dizi renkteydi. Neredeyse hepsi suya atlarken şaşkınlıkla baktım.

ve hiçbiri yüzeye geri dönmedi.

Max'i arkadaşlarıyla birlikte kıyıda kalmış, gömleğini çıkarmış ve kocaman göğsüyle gördüğümde kalbim durdu.

derin lacivert pullarla parıldıyordu. Bana Aqua Man'in aşıladığı bir fantezi enjekte edildi ve kontrolden çıkmadan önce kendimi yakaladım.

Neden bu varislerin hepsi bu kadar güzeldi? En azından birinin sıska kolları ve tuba gibi bir burnu olmalıydı. Sadece ebeveynlerinin göklerden gelen tanrılar olduğunu hayal edebiliyordum.

Max bize sırıttı ve gücünün ağırlığı üzerimize çökene kadar yaklaştı.

Her iki elimizi de tuttu, parmaklarını parmaklarımızın arasında dolaştırdı. Sakinlik göğsümde dalgalandı ve endişeli düşüncelerimi hızlı kanatlarla uzaklaştırdı.

"Merhaba," diye fısıldadı Tory ve Max ona hevesle gülümsedi. "En sevdiğim ikizlerim nasıl?" diye sordu komplocu bir tavırla.

sesine nota. Arkadaşları güldüler ama hiçbiri Max'in sınırlarına saygı göstererek yaklaşmadı.

"Gel benimle otur," dedi, sesi hafif ve yumuşaktı. Bizi gölün kenarına doğru götürdü ve iki yanına oturduk. Teni benimkinden hiç ayrılmadı ve bana dokunduğu her an onun büyüsü altında olduğumun belli belirsiz farkındaydım. Ama kendimi geri çekemiyordum.

Her birimizin omzuna birer kolunu doladı ve zihnimin üzerindeki ağır sis yoğunlaştı.

"En büyük korkun nedir, Tory?" diye kulağına üfledi ve Tory ona baktı, gözleri hayatının en kötü anısıyla genişledi. Birkaç yıl önceki o geceyi, kız kardeşimi neredeyse kaybediyor olmanın dehşetini hatırlayınca boğazım düğümlendi.

Max usulca iç çekti, gözlerini Tory'den ayırmadan başparmağıyla omzumu okşadı.

Onun üzerindeki çekiciliğiyle savaştığını görebiliyordum ve bir anlığına ona yardım etmek için neredeyse ondan uzaklaşmayı başardım. Onun etkisi yine kalbimi zorladı, Beni rahatlattı ve ona yaslanıp başımı omzuna yasladım. Deniz tuzunun kokusu üzerime sinmişti ve Tory o korkunç akşamı anlatırken sessizce dinledim.

"Eski erkek arkadaşım bir gece geç saatte beni eve bırakıyordu.

Kavga ediyorduk ve bana bağırıp duruyordu. Ona çenesini kapamasını ve yola dikkat etmesini söyledim. Manyak gibi araba kullanıyordu." Max onun kolunu okşayarak daha da yaklaştırdı. "Wisconsin'de geçirdiğimiz bir hafta sonundan dönüyorduk. Yollar çok karanlıktı ama o yavaşlamadı. Bir virajı çok hızlı aldı

ve..." Gözleri yaşlarla parlıyordu ve elini tutmak için uzandım.

"Bir köprüden çıktık ve aşağıdaki nehre düştük. Araba çok hızlı battı ve eski sevgilim dışarı çıktı. Beni terk etti. Nehir kıyısına doğru yüzdü. Emniyet kemerimi çözemedim ve panikledim. Hava tükeniyordu ve çok, çok karanlık." Gözyaşları yanaklarından süzüldü ve kalbim acıma duygusuyla çarptı. "Soğuktan parmaklarımı hissedemiyordum. Ve su başımın üzerinden geçtiğinde her şeyin bittiğini düşündüm. Daha da boktan erkek arkadaşım nehir kıyısında oturup bana yardım etmeye çalışmazken ben o boktan arabada sıkışıp ölecektim." Derin bir şekilde yutkundu ve kalbim sıkıca sıkışırken kendi gözyaşlarım serbest kaldı. "Neyse ki bir çiftçi yoldan çıktığımızı görmüş. Yüzerek çıktı ve kemeri kesti. O beni kurtardı. Ama o zamandan beri derin suya giremiyorum. Ödüm kopuyor." Titriyordu ve Max kolunu ovarak onu yatıştırdı.

Bana döndü ve gücünün kemiklerimin derinliklerine işlediğini, istediği her şeyi emdiğini hissettim. "Peki ya sen? Senin en büyük korkun ne Darcy?" Sesi ölümcül bir mırıltıydı ve istediği anda en derin korkum içimde yükseldi.

"Sahip olduğumuz her koruyucu aile bizden kurtuldu. Bir yıldan fazla bir süre ancak bir evde kaldık. Sorun çıkardık. Bazen yaptığım bazı şeylerden çok pişmanlık duyuyorum. Eğer o ailelere daha iyi davransaydım, belki onlar da beni istiyordu. Bu neredeyse katlanılabilir bir şeydi. Sevilmesi zor biri olduğumu biliyordum ama tamamen sevilmez biri olduğumu düşünmüyordum, ta ki..."

Onun gücüne karşı savaştım, kalbim saçlarımın mavisiyle ve ona olan güvenimle sona eren anıyla sıkışıyordu.

İnsanlık sonsuza dek yok oldu. O benimdi ve paylaşmak istemedim. Kendi kafamda yeniden yaşamak bile istemedim.

"Devam et," diye fısıldadı Max, gücü dilimin etrafını sarıp kelimeleri isyan eden dudaklarımdan çekerken sesinde bir açlık vardı.

"Bu çocuk geçen yıl okulda beni takip etmeye başladı. İnsanlarla arkadaş olmak için fazla zaman harcamazdım ama o iyi biriydi ve beni önemseyen biriyle konuşmak iyi hissettirdi. Yaklaşık üç ay çıktık ve aptalca bir an için ona gerçekten aşık olduğumu düşündüm." Başımı kendime doğru salladım ve devam ederken nefesimi içime çektim. "Bekaretimi ona bir partide kaybettim ve sonrasında bana karşı çok soğuk davrandı. Bana zar zor bakıyordu ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladım. Fırtına öncesi hava nasıl değişirse, ben de öyle hissettim. İstediğini elde etmişti ve bir ilişkiye hazır olmadığına dair saçma sapan bir bahane uydurduktan sonra beni orada öylece bıraktı."

"Darcy," diye fısıldadı Tory, sanki Max'in beni durdurma gücünden kendini kurtarmaya çalışıyormuş gibi, ama artık çok geçti. Elinde bu vardı.
Hafızası avucunun içindeydi ve oltaya takılmış bir balık gibi onu yakalayacaktı.

"İstediğini elde ettikten beş saniye sonra beni terk etti. Oradan olabildiğince hızlı çıktım. Eve dönerken ağlıyordum ve doğru düzgün göremiyordum. Kaldırımda ayağım takıldı ve beceriksiz bir salak gibi sağ dizimi incittim. O gece yatakta oturup morluğa baktım ve fiziksel bir yaranın nasıl bu kadar parlak ve öfkeli görünebildiğini ama duygusal yaraların tamamen görünmez kaldığını merak ettim. I

Bir daha asla kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlatmak için acımın üzerime damgalanmasını istedim. Bu yüzden saçımı o çürüğün rengine boyadım.
Siyah ve mavi. Benim kişisel yaram." Gözlerimde yaşlar birikirken kalbim burkuldu ve düğümlendi. Arkamı döndüm, kanımda bir utanç akıntısı vardı. Bırakın Max'i, hikâyenin bu kısmını kız kardeşime bile anlatmamıştım.
her kelimesinden besleniyordum. Ama dilim hareket etmeye devam etti,
Ona istediği her şeyi vermek. "En derin korkum bir kenara atılmak, kalbimin tekrar körü körüne güvenerek ezilmesi. Bu yüzden bir daha kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim."

Sessizlik çöktü ve Max'in gücünün beni duygusal ve büyüsel olarak tükettiğini hissedebiliyordum. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu ve aramızdaki temas
aniden daha soğuk hissetti.

Max ayağa kalktı ve bizi yerde bırakarak uzaklaştı. "Yemek için teşekkürler Vegas. Görüşürüz." Göle atladı ve düşüncelerim yeniden düzene girdi. Arkadaşları heyecan dolu çığlıklarla onun peşinden atlarken içtenlikle güldüler.

Ne Tory ne de ben uzun süre birbirimize bakmadık. Gölün karşısına baktık. Ve Sirenlerin en az sevdiğim tarikat olduğuna karar verdim.

***

Tory ve ben The Orb'daki öğle yemeğine vardığımızda hala sihirli bir şekilde tükenmiş hissediyordum ve Sirenlerin aldığı gücü nasıl dolduracağımı merak ediyordum. Neredeyse

Max'in bize ne yaptığını biliyordu ve benim kendi korkumdan bahsetmek istemediğim kadar onun da kendi korkusundan bahsetmek istemediğinden emindim.

Odanın bir köşesinde Diego ve Sofia'yı gördüm ve onlara doğru yöneldik. Geraldine'in bir kez olsun salonun ortasına bir masa yerleştirmek için burada olmamasına içten içe sevinmiştim ama bunun için hemen kendimi suçlu hissettim. Görünüşe göre Nymph saldırısı onu her zamanki kadar çabuk iyileşemez hale getirmişti ve gücü daha yeni yeni yerine gelmeye başlamıştı.

Dört Varis her zamanki koltuklarında oturuyordu ve ben onları incelerken göğsümde sert bir duvar oluştu. Seth gözüme takıldı ve el sallamak için elini kaldırdı. Ona zerre kadar güvenmediğim için arkamı döndüm, özellikle de en iyi arkadaşlarından biri daha önce içimdeki sırları benden emdikten sonra. Muhtemelen şimdiye kadar Max'e anlattıklarımın hepsini duymuştu ve bu düşünce midemi bulandırdı.

Arkadaşlarımızın yanına giderken Tory "Siktir et onları," diye tısladı.

Yan yana oturduk ve biraz rahatladım, Sofia sohbeti devraldığında ve bize kendi Tarikat sınıfını anlatmaya başladığında sevindim. Diego dersini Harpy'lerle geçirmişti ve onların sırtında gökyüzünde gezinirken bizden daha çok eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Beni görmezden gelmedin, değil mi bebeğim?" Seth yanımdaki koltuğa çöktü, kolunu belime doladı ve kalbime bir elektrik şimşeği gönderdi.

"Git buradan," dedim, ondan kaçmak için koltuktan aşağı doğru kayarak.

Diego ve Sofia ona Loch Ness Canavarı masamıza yeni katılmış gibi bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Tory kuru bir sesle, "Sanki bilmiyorsun," dedi. "Ve Darcy'den hoşlanıyormuş gibi davranmayı bırakır mısın? Kimse buna kanmıyor."

Benim anladığım şekilde söylemediğini bilsem de sözleri kalbimi acıtmıştı. Ama içimdeki korkuyu Max'e açıkladıktan sonra, o eski yaranın o anda iyice deşildiğini hissettim.

"Öyle demek istemedim," dedi hızla ve Seth beni kalçasına doğru çekerek kız kardeşime ters ters bakmak için bana doğru eğildi.

"Peki ne demek istedin Tor?" diye sordu.

"Bu saçmalığı deneme. Biz ikiziz, aramıza hiçbir şey giremez," diye çıkıştı ve ben onu tekrar ittim, birlik gösterisi için Tory'nin yanına geri dönüyor.

Seth kaşlarını çattı, elindeki bir şeyle oynuyordu. Masadaki herkesten aldığı buz gibi bakışlara bir göz attı, sonra da sinirli bir homurtuyla ayağa kalktı.

Gitmeden önce omzumun üzerinden eğildi, ağzı kulağımı fırçalayarak. "Kendi başına kaldığında okursun." Cebime bir şey soktuğunu hissettim ve arkasını dönüp kaşlarını çatarak bizi izleyen arkadaşlarına doğru yürüdü.

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım, hâlâ omzumun üzerinden arkadaşlarına katılan Seth'e bakıyordum.

Diego parmaklarını kulağımın dibinde şıklattı. "Dünyadan Darcy'ye, lütfen bana o perroyla ilgilenmediğini söyle."

Cevap vermedim. Kısmen perro'nun ne anlama geldiğini bilmediğim için, ama aynı zamanda cevabın ne olduğunu da bilmediğim için. Seth'in cebime koyduğu not orada bir delik açmış, bir yerlere kaçıp okumam için bana yalvarıyor gibiydi. "Kaçamazsın!" Marguerite'in sesi aniden tüm odayı doldurdu.

Orb ve herkes sessizliğe gömüldü.

Döndüm ve Darius'un üzerinde durduğunu gördüm, Darius kanepedeki pozisyonundan ona bakıyordu, böyle bir sahneye neden olduğu için sinirlenmiş görünüyordu.

"Bitti, yoluna devam et," dedi soğukkanlılıkla ve yanağını çevirerek onu başından savmaya çalıştı.

"Darius, bebeğim, sahip olduğumuz her şeyi nasıl bir kenara atabilirsin?" Kadın adamın elini kavradı ve adam onu görmezden gelmeye devam etmeye çalışarak parmaklarını adamın üzerinden çekti.

"Darius!" diye haykırdı, avuçlarında ateş canlandı.

Varisler aniden ayağa kalktı ve Darius
Neredeyse burun buruna geldiği Marguerite'e ters ters bakarken pratik olarak hırladı. Ellerindeki alevler söndü ve bir özür mırıldanıp başını eğerek geri çekildi. Arkadaşlarından birkaçı koşarak etrafını sardı ve aralarında Kylie'yi gördüm. Dilim damağıma yapıştı.
Odadaki gerginlik üzerime çökmüştü.

"Bu onlarla ilgili." Marguerite aniden Tory ve beni odanın diğer ucuna doğru işaret edince kalbim boğazıma düğümlendi. "Onlar geldiğinden beri farklı davranıyorsun."

Caleb gözlerini devirerek ona, "Kendini utandırmayı bırak," diye çıkıştı. "Sen sadece Darius'un seni öldürdüğü gerçeğiyle başa çıkamıyorsun.

Senden aylar önce sıkıldım. Hayatına devam et, düzüşecek başka birini bul. Duyduklarıma göre, senin uygulama."

Marguerite dehşet içinde Darius'a baktı. "Ama sen beni seviyorsun."

Sessizlik çınladı ve Darius sırıtarak arkadaşlarına baktı. "Seni seviyorum mu?" diye gülerek ona döndü. "Haftada bir yaptığımız yatak partilerinin hangi noktasında bu fikre kapıldın?" Kız kıpkırmızı oldu ve arkadaşları onu uzaklaştırmaya çalıştı,

Biri sırtını okşuyordu.

Seth bir kahkaha attı ve Kylie ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Sen de daha iyi değilsin. Geçen Cuma Darcy ile Vega'yı barda becerdiğiniz videoyu gördüm."

Seth kalbini tutarak yara taklidi yaptı. "Pardon bebeğim, senden izin istemeyi unuttum mu? Çok eşli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Ellerini yumruk yaparak adama ofladı. "Hayır Seth, bunu bana hiç söylemedin."

"Hayır mı?" diye havalı bir şekilde sordu, omzunu Max'inkine yaslayarak. "Şimdi beni poli-utançlandırmaya devam edemezsin, değil mi?"

Ona soğuk soğuk baktı. "Sen bir yalancısın."

Dört Varis ölüm sessizliğine büründü ve kalbim de onlarla birlikte dondu. Max boynunu kırarak bir adım öne çıktı. "Bunu tekrar söylemek ister misin, şeftaliler?"

Kylie geri çekildi, bakışlarında bir korku parıltısı belirdi. "O çok eşli değil Max, sadece beni aldatıyor."

Kaşlarım kalktı ve midem düğümlendi. Hakkını vermeliydim. Kız kendi köşesinde savaşıyordu ve Seth'in hiçbir şeyi yanına bırakmasına izin vermeyecekti.

Darius Marguerite'in etrafından dolaşmaya çalışınca Marguerite onun kolunu tuttu ve can havliyle ona sarıldı. "Lütfen," diye yalvardı ve gözlerinin üzerinde kara bulutlar belirdi.

"Bırak," dedi sakince, ama onda sakinliğe dair hiçbir şey yoktu.

Sanki daha sert davranmış gibi irkilerek geri çekildi ve diğer Varisler de onun ardından kız kalabalığının arasından geçtiler. Küre'den çıktılar ve kapı kapandığı anda tüm salonda mırıldanmalar başladı.

Marguerite kolunun tersiyle gözlerini sildi ve bakmayı bırakmam gerektiğini çok geç fark ettim. O ve Kylie bir füze gibi bize kilitlendiler ve kalbim
sertçe sarsıldı.

Tory dikkatimi çekmek için kolumu çekiştirirken "Sürtükler geliyor," diye tısladı.

Bize doğru yaklaştıklarında kalbim onların öfkeli adımlarıyla aynı anda atmaya başladı. Sofia'nın beti benzi attı ve Diego bir elini onun koluna dayadı, gözleri gruptakilere takılınca çenesi gerildi.
kızgın dişi kaplanlar ensemde nefes alıyor.

Tory'nin yumrukları sıkılıydı ve ben onun
gücüyle kendini savunmaya hazırlanıyordu. A.S.S'den hiçbir iz yoktu ve Kylie ile Marguerite'in intikam ekibindeki kızların çoğu ikinci sınıf öğrencisi ya da daha büyüktü. Bu da kendi güçsüz güçlerimize güvenmemiz anlamına geliyordu.

Kavga çıkmadan önce bu durumdan nasıl kurtulacağımızı açıklamak umuduyla döndüğümde tüm masa havaya fırladı. Tory ve Sofia'nın yanında yere düştüm.
O ve Diego da bir kenara fırlatılırken inledi. Masa

hızla üzerimize fırladı ve alevler içinde kalırken çığlıklar yükseldi.

Kendimi korumak için bir elimi havaya kaldırdım, bardaklar ve tabaklar alev topundan etrafa saçılırken içimden panik akıyordu.
etrafımızdaki sert zemine çarptı.

Kaçmak için dizlerimin üzerine yuvarlandım ve Tory elinden bir ateş topu fırlattı. Top çok yükseğe uçtu ve saldırganların başlarının üzerinden geçip uzaktaki duvara çarparak hedefini ıskaladı.

Masa arkamızdan yere çarptı ve ben patlamadan kaçmak için tökezleyerek ayağa kalktım. Kendimi sabitledim Kalbim göğüs kafesime çarparken arkadaşlarımın iyi olup olmadığını kontrol ederek yıkıma baktım.

"Sana ne verdi?" Kylie öne atılıp elini ceketimin cebine sokarak sordu.

Seth'in notunu parmaklarının arasında tutup açtıktan sonra bir süre ne yazdığına bakarken nefesim kesildi.
acı dolu uzun bir saniye. Boğuk bir hıçkırıkla onu bana fırlattı ve kalabalığın içine doğru kaçtı.

"Zodiac'tan defolun Vega sürtükleri," diye tükürdü Marguerite, gözlerinden asit fışkırıyordu. Ekibiyle birlikte hışımla uzaklaştı ve gözlerim ayaklarımın dibine düşen nota takıldı. Seth'in sözleri karalayıcı bir el yazısıyla yazılmıştı ve söyledikleri kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu.

Dans için eşim ol.

Bir grup kızın The Orb'dan çıktığını duydum, Kapıyı arkalarından çarparak. Kalbim titredi ve midem bulandı. Çünkü şüphesiz biliyordum ki, bu iş daha bitmemişti.

TORY

Mirasçılarla dans ederek geçirdiğim gece hakkındaki sorulardan kaçarak bir gün geçirdikten sonra, sarhoş Tory'nin bana yine iyilik yapmadığını kabul etmeye hazırdım.

Ertesi sabah The Orb'a vardığımız anda Marguerite ve Kylie'nin sanki ilişki sorunları kendileri için seçtikleri dangalaklarla değil de bizimle ilgiliymiş gibi bize ters ters baktıklarını gördük. Onların saçmalıklarından kaçınmak için Onların saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmaktansa dersimize giderken yolda yediğimiz kahvaltıyı almaya karar verdik.

Günün sonunda Kardinal Büyüsü sınıfımızdan ayrılıp Jüpiter Salonu'nun tonozlu koridorlarında zıt yönlere doğru ilerlerken Darcy'ye hızlıca veda ettim. Diego ve Sofia'yla birlikte Venüs'te bir çalışma seansına katılacaktı. Kütüphane ama daha fazla çalışmak için kafam yerinde değildi. İki saat sonra The Orb'da akşam yemeği için buluşma planımız vardı ve bu arada benim de biraz kestirmeye niyetim vardı.

Bu erken uyandırma çağrıları mükemmel uyku düzenime zarar veriyordu ve kendimi gece yarısından bir dakika önce yatma alışkanlığına zorlayamıyordum. Her zaman bir gece kuşu olmuştum ve gün batımının
uykuya dalma vaktim gelmişti. Bu yüzden, uykumu değiştirmeye çalışmak zorunda kalmadan bir şekerleme ile yetişebileceğime karar verdim.

Yatma zamanım.

Binanın arka çıkışına doğru yürürken, bir genç

omzunu bana öyle sert çarptı ki

Omzumdaki çantayı çıkarıp tüm kitaplarımı uçurdum.

Sınıfın geri kalanı etrafımda toplanırken ve merdivenlerden çıkışa doğru yönelirken onları almak için çabalarken ona küfrettim. Tesadüfi olmayan bazı tekmeler sayesinde, etrafta koşuşturmak ve dağılmış birkaç sayfayı almak zorunda kaldım.

Her şeyi bir araya getirmeye ve çantamı yeniden doldurmaya çalışırken diz çöktüm ve merdiven boşluğundan kıkırdama sesi bana ulaştı.

"Acele edin!" Marguerite'in sesini tanıdım. "O kendini beğenmiş küçük erkek arkadaş hırsızı her an burada olabilir ve bunun her anını kameraya almamız gerekiyor," diye tısladı.

Kimi beklediğini tam olarak bildiğimi hissettiğimde daha fazlasını dinlemek için durdum.

"Darius'la resmi olarak çıkmadığınızı sanıyordum?" diye sordu başka bir kız.

"O bana ait," diye homurdandı Marguerite. "Gözleri olan herkes bunu görebilir!"

"Pegasus saçmalığına dikkat et Bianca!" Kylie tersledi.

Doğruldum ve merdiven boşluğuna doğru yarım döndüm,

uzun yoldan gitmeyi ve her şeyden kaçınmayı planlıyor
Benim için planladıkları parıltılı bok dolu cehennem ama kaçamadan önce kendimi durdurdum.

Daha önce hiç kavgadan kaçan biri olmamıştım, şimdi neden bir grup kötü kızdan kaçayım ki?
bir erkek-fahişe üzerinde sahiplik iddia ettiler ve onun yoluna çıktığım için beni cezalandırmak mı istediler?

Bir çözüm bulmaya çalışırken merdiven boşluğuna baktım. Merdivenler dardı ve spiral çizerek alt kata iniyordu ve kızların sesi oldukça yakındaymış gibi geliyordu.

Benden büyük öğrencileri büyümle yenmek için hâlâ çok az şansım vardı ama kolayca yapabileceğim bir şey vardı.

Sırıtarak ellerimi kaldırdım ve su çağırdım,
Gücümün birikmesine izin verdim ve sonunda onu benden uçan ve tüm merdiven boşluğunu sular altında bırakan bir selde serbest bıraktım.

Kızlar sırılsıklam olduklarında çığlık attılar ve onlar benim için geri gelmeden önce dönüp diğer tarafa koştum.

Merdivenlerden ayak sesleri hızla geliyordu ve ben de en yakın kapıdan içeri süzüldüm, geçiş seslerini dinlerken kendi kendime sırıttım. Öfke çığlıkları ve
Dışarıdan gürleyen ayak sesleri geçti ve gülmemek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Görmemişlerdi
Bu da en azından bugün uğraşacak bir sorunumun daha azaldığı anlamına geliyordu.

"Birinden mi saklanıyorsun?" diye eğlenen bir ses arkamdan mırıldandı ve boş olduğuna inandığım sınıfı incelemek için döndüğümde kalbim bir taş gibi yere çakıldı.

Oturduğu gölgelerden yırtıcı bir şekilde gülümseyen Caleb'e bakışlarım takıldı.

"Lanet olsun, sırtlanların sırtından bir timsahın ağzına doğru koştum," diye mırıldandım.

"Aslan değil mi?" diye alay etti ve ayağa kalkma zahmetine bile girmemiş olması, benim aslan olmadığım gerçeğini doğruladı.
ondan kaçma şansı.

"Hayır, birlikte avlanıyorlar, avını köşeye sıkıştırmak için yardıma ihtiyaç duyacak bir tipe benzemiyorsun."

"Bazen hiçbir şey yapmama gerek kalmadan bana doğru geliyor," diye onayladı ve kara gözlerindeki açlık izini yakaladım.

İçimdeki kaçma isteğini bir kenara iterek sakin bir nefes aldım. İkimiz de beni yakaladığını biliyorduk ve tanıklarla dolu koridorlarda koşturup sonunda kaçınılmaz olarak bir duvara yapışmak ve tükenmek bana pek cazip gelmiyordu. Kaderimi kabullenmenin sessiz bir asaleti vardı. Bir
Bir gün onunla savaşacak kadar güçlü olacaktım ama bu beni ne kadar kızdırsa da o gün henüz gelmemişti.

"O zaman şu işi bitirelim mi?" Bir amaç uğruna ona doğru adım atarak sordum. Eğer bir meyve suyu kartonu olarak kullanılacaksam, bunu kendi şartlarımla yapmam daha iyi olurdu. Uzun saçlarımı sağ omzumun üzerinden çekip boğazımı ona gösterirken bile adımlarımı sabit tuttum.

Caleb'in bakışları boynuma kaydı, sonra kıvrımlarıma bakarken aşağıya indi, lacivert gözlerini aydınlatan farklı bir açlık vardı.

Yavaşça kendini ayağa kaldırdı ve ben de ondan bir adım ötede durup başımı eğerek ona baktım.

"Biliyor musun, senin gücünü hissedebiliyorum," diye nefes aldı.

Aramızdaki boşluk boşaldı ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu işi bitirmesini diledim ama ona yalvarmanın bu işkenceyi ortadan kaldırmanın en iyi yolu olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden kendimi tuttum.

"O zaman ne olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Farklı Fae Tarikatlarının gazoz tadında olup olmadığını merak ederek sordum. Biraz şansla, onun favorisi olmazdım.

"Ne yazık ki hayır. Sadece gücünün derinliğini ve kuvvetini hissedebiliyorum. Ve sen güçlüsün. Onu kullanmayı öğrendiğinde, iznin olmadan bir gramını bile senden alamayacağımı hissediyorum." Dudakları seğirerek Gülümsedi ve ben de bir an için onlara bakmaktan kendimi alamadım, eğer dişlerini gizlemeselerdi onlardan biraz daha fazla hoşlanabilir miydim diye düşündüm.

"Sana neden izin vereyim ki?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Elbette, şu anda onunla tam olarak savaşmıyordum ama bu izin değildi; acı bir kabullenmeydi. İkimiz de onunla savaşamayacağımı biliyorduk... henüz. Ama eğer bunu başarabilecek kadar güçlenme şansım varsa, bunu yapacağımdan hiç kuşkum yoktu.

Caleb uzandı ve soğuk parmaklarını boğazımın dibinde titreyen nabzımın üzerinde gezdirdi. Buna karşılık tenim sinirsel bir enerjiyle titredi ve kabul etmeyi reddettiğim belli belirsiz bir zevk ürpermesi de beraberinde geldi.

"Sen de bir Varissin. Eğer Hesaplaşma'yı geçmeyi başarır ve Zodiac'taki eğitimini tamamlarsan, çok uzun bir süre birbirimizin hayatında olma şansımız var."

"Küçük erkekler kulübünüzün tüm amacının kız kardeşim ve benim Hesaplaşma'dan sağ çıkmamamızı sağlamak olduğunu sanıyordum. Gitmemizi istemiyor musun?" Ben talep ettim.

Caleb geniş bir omzunu silkti ve ben onun belki de kurtulmak için o kadar çaresiz olmadığı hissine kapıldım.

tahmin ettiğim gibi. Dördü de tam bir pislikti ama bireysel olarak Caleb beni avlamak ve ısırmak dışında pek bir şey yapmamıştı. Mağaradaki olay biraz farklıydı ama o zaman bile bu konuda aşırı kötü davranmamıştı.
Tüm bunların oynamaya zorlandığı büyük bir oyun olduğunu düşündüren bir tarzı vardı ama ondan hiçbir zaman diğerlerinden aldığım kötülük hissini almamıştım. Ve şimdi Fae dünyasının nasıl işlediğini anladığım için, onun da pozisyonuna meydan okuyan herkese aynı şeyi yapacağını biliyordum. Yani davranışları göründüğü kadar kişisel bir saldırı değildi.

"Bütün bunların nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum," diye itiraf etti. "Belki başarısız olacaksın ve dönem sonunda gideceksin. Ya da belki ayaklanacak ve doğuştan gelen hakkınızı talep edeceksiniz. Ailen öldürülmeden önce ailelerimiz onların meclis üyeleriydi. İşler bu kadar karışmasaydı, her zaman senin altındaki gücü elimizde tutacaktık.
Vahşi Kral. Belki Hesaplaşma'da başarısız olacak ve sıkıcı, ölümlü hayatlarınıza geri gönderileceksiniz ya da belki de şu anda katlandığınız sınavlar sonunda sizi daha güçlü kılacak ve geçeceksiniz."

"Yani diğer bir deyişle, diğer Mirasçılarla ve onların aptalca gösterileriyle devam edeceksin ve ne zaman acıksan ben hâlâ adil bir oyun olacağım," diye tersledim.

"Hemen hemen," diye kıkırdadı Caleb.

Sinirle bir of çektim. Burada parlak zırhlı şövalyeler yok. Bu pek de sürpriz sayılmazdı. Ayrıca, daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı, bu yüzden bir tane aramayacaktım.

Şimdi. Kız kardeşim ve ben uzun zamandır kendi başımızın çaresine bakıyorduk.
Elemanlarımızdan Emirlere kadar sahip olduğumuz her şey, sonra
bu pislikler kiminle uğraştıklarını öğreneceklerdi.

"Şu işi bitirebilir misin? Çalışmam gereken çok şey var." Ya da uyuklamam ama bunu bilmesine gerek yok.

"Teklifimi duymak istemiyor musun, Tory?" Caleb kişisel alanıma girerken sesi ismimi okşayarak sordu.

"Beni akşam yemeği programınıza istekli bir katılımcı yapmak için bana sunabileceğiniz herhangi bir şey hayal edemiyorum," diye kestirip attım.

"Bir şey olabilir," diye karşı çıktı.

Ben bir cevap isteyemeden çenemi parmaklarının arasına aldı ve ağzını ağzıma bastırdı.

Dudakları dudaklarımı yakaladığında kalbim şaşkınlıkla tekledi, dili ağzıma bastırdı ve uzuvlarımdan akan bir arzu dalgası gönderdi. Tabii ki nasıl olduğunu biliyordum. Çekiciydi; kesilmiş yüz hatlarını ya da kirli sarı saçlarının o kıvrımını gözden kaçıramazdınız.
mükemmel bir şekilde kusurlu.

Onu geri itiyor olmalıydım; o da onlardan biriydi. Ama onu itmek niyetiyle ellerimi göğsüne doğru kaldırdığımda, parmaklarımı onun yerine kaslarının sert düzlüklerinde gezinirken buldum.

Caleb boğazının derinliklerinden bir memnuniyet sesi çıkarırken elleri belime gitti ve yürüdü

Kalçalarım masanın sert çizgisine çarpana kadar geriye doğru gittim.

Beni kolayca kaldırdı, bacaklarımın arasına girebilmek için dizlerimi ayırdı ve arzusunun kanıtı giysilerimizin kumaşından bana doğru bastırırken kalbim gümbür gümbür attı.

Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çektim ve parmak uçlarımla saçlarını keşfettim.

Caleb'ın eli dizime gitti, başparmağı uzun çoraplarımın üstünü sıyırdıktan sonra uyluğuma doğru tırmanmaya başladı.

Parmakları eteğimin altından geçerken nefesim kesildi ve diğer bacağımı ona dolayarak onu teşvik ettim.

Ondan nefret edip etmediğimi bilmiyordum ama kanımın ısındığını ve arzunun içimde bir kuşun kanatları gibi açıldığını biliyordum. Yine de beni ısıracak, gücümün bir kısmını kendisi için çalacaktı ama belki de bu, bu konudaki hislerime bir cevap olabilirdi. En azından bu seferlik ben de ondan bir şeyler alabilirdim.

O ukala gülümsemenin dudaklarını benimkilerin altında süslediğini hissedebiliyordum ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım, şaşkınlıkla geri çekilmesine neden olacak kadar sert ısırdım.

Caleb beni incelerken güldü, eli hala eteğimin altındaydı ve iç çamaşırımın kenarından bir milimetre uzakta durdu. Ona merakla baktım. Durmasını istemiyordum ama bunun da onların sapkın oyunlarından biri olup olmadığını merak ediyordum.

"Neden?" Nefes nefese sordum, bunun önceden planlanmış bir saçmalık olmadığını bilmek istiyordum. "Benden istediğini alabilirsin. Öyleyse neden beni öpüyorsun?"

"Kanını ve gücünü senden alabilirim," diye kabul etti karanlık bir şekilde, bakışları yüzümden kayarak bedenimde gezinirken. "Ama ben bundan daha fazlasını arzuluyorum. Ve ben bir Boğa burcuyum; ne zaman
Bir şeyi kafamıza koyduğumuzda bizi ondan vazgeçirmek kolay değildir."

Bununla hafifçe alay ettim. Yine de bunu kabul etmekte zorlandım.
Yıldız burcu meselesinin her yönünü. Sanırım küçük bir parçam günlük gazetelerde yer alan ve pek çok ölümlünün güvence için sarıldığı o aptalca önerileri tamamen unutamadı. Gerçi şu anki çevrem göz önüne alındığında muhtemelen hepsine inanıyor olmalıydım.

Ona güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum, erkekler konusunda berbat bir zevkim vardı ve her zaman, her zaman kötüleri seçerdim.
adam. Ama hiçbir şey kontrol edemediğim bir şeyle oynadığımı bilmek kadar kanımı hızlandıramazdı ve Caleb Altair rüzgâr kadar öngörülemezdi.

"Geçen gece bu fikre o kadar da karşı görünmüyordun," diye ısrar etti, ben yanıt vermeyince.

"O sarhoş Tory'ydi," diye karşı çıktım. "Kötü kararlar vermesiyle ünlüdür, bu yüzden seninle yapmış olabileceğini düşündüğün herhangi bir şey için çok heyecanlanmazdım. Sen
Ben sarhoşken olan herhangi bir şeyin ayık Tory üzerinde herhangi bir etkisi olacağını düşünmemeliyim."

"Ve benim kötü bir karar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Caleb eğlenerek sordu.

Dudaklarım karşılık olarak kıvrıldı. "Birini gördüğümde tanıyacak kadar kötü kararlarla karşılaştım."

"Tam olarak kaç tane?" diye sordu, dudaklarını boynumda gezdirmek için eğildi, kirli sakalı tenimi okşuyordu.

"Bunun berbat bir fikir olduğunu anlamama yetecek kadar." Ağzı benimkinin köşesine ulaştığında nefesim kesildi. "Muhtemelen beni tamamen vazgeçirecek kadar değil."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve bu ses ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve masanın kenarındaki tutuşumun sıkılaşmasına neden oldu.

Bir an daha kendini tuttu, gecenin gökyüzünün tam tonundaki gözleriyle beni sabitledi. Bunun artılarını ve eksilerini tartmaya çalışırken uzun bir duraklama oldu. durum. Beni buraya çekmiş değildi; bu sadece tesadüfi bir karşılaşmaydı ve bunu sonuna kadar götürmek için vücudumdaki acıyı inkâr edemezdim. Kalbim güm güm atıyor, bacağımın en yüksek noktasındaki elinin baskısı altında tenim alev alev yanıyordu ve gerçekten de elini birkaç santim daha yukarı kaldırmasını istiyordum... Ayrıca, içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, Varislerden biriyle iyi geçinmek hiç de kötü bir şey olamazdı.

Bakışlarım üniformasının üzerinde gezindi ve bembeyaz gömleğinin en üst düğmesini açmak için öne uzanırken dudağımı ısırdım.

Caleb'in gözleri karanlık bir arzuyla kapandı ve ellerimi gömleğinin içine sokup avuçlarımın altında kaslarının sert çizgilerini hissedene kadar düğmelerinden aşağı doğru inerken beni izledi.

Dokunuşumun altında titredi ve beni tekrar öpmek için

öne doğru bastırdı. Bu kez tereddütlerimin sonuncusunu da bir kenara bıraktım ve kendimi o ana bıraktım. Bunun içinde olmak

Burası bana şimdiye kadar pek zevk vermemişti ve bu zevki ondan almaya fazlasıyla istekliydim.

Başparmağıyla tam istediğim yere bastırarak ve beni dudaklarına karşı bir zevk nefesi vermeye zorlayarak kalçamdan yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Caleb iç çamaşırımın ince bariyerinden başparmağını içimde dolaştırmaya başladı ve tenim onun dokunuşunun altında canlanırken sırtımı dikleştirdim.

Diğer eli de gömleğimin düğmelerini çözmeye başladığında öpücükleri daha acil hale geldi ve ellerimle vücudunu keşfetmeye devam ettim.

İçimde bir sızının oluştuğunu hissedebiliyordum, beni sınıra doğru sürüklemeye devam ederken ondan daha fazlasını talep ediyordum. Eli kaydı ve önce iç çamaşırımı kenara itti. parmağını içime soktu.

Vücudumdaki ihtiyaç ortaya çıkmaya yaklaştıkça cesaretle inledim ve diğer eli sütyenime ulaştı ve içinden göğsümü okşadı.

Ağzı benimkinden uzaklaştı, çenemde ve boğazımda bir enerji hattı oluşturdu. Dudakları nabzıma dokunduğunda gerildim ama beni ısırmadı, henüz değil, aşağı doğru hareket etti ve ben de her yerime erişmesine izin vermek için geriye doğru eğildim.

Caleb dudakları göğsüme ulaştığında sütyenimi aşağı çekti, bir parmağını daha içime sokarken ağzı meme ucuma yapıştı.

Tekrar inledim, bu sefer daha yüksek sesle çevremizdekileri dağıttım, daha da geriye yaslandığımda gözlerim kapandı ve kaslarım onun etrafında gerilmeye başladı. Devam etti, beni kavrayışı sıkılaştı, altında parçalandığımı hissederken ağzı etimde talep ediyordu.

Parmakları beni tahrik ederken nefeslerim acil pantolonlara geldi ve bir zevk çığlığıyla kenardan devrildim.

Caleb'in ağzı benimkini yakaladı ve kendi arzusunun hırıltısıyla benim coşkumu emdi ve vücuduma yaptıklarının son sancılarında bana rehberlik etti.

Beni tatlı tatlı öperken ona karşı eridim ve bir pişmanlık hissiyle elini geri çektim.

Bir santim geri çekilerek öpüşmemizi kesti ve ben şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Vampirlik sanatını bir uzmandan öğrenmek için birazdan bir öğrencim gelecek," diye gönülsüzce itiraf etti.

Bakışlarım açık gömleğinin üzerinde gezinirken dudağımı çiğnedim, kaslarının mükemmelliği bir v'ye daldı ve bel kemerinin altında kayboldu.
Pantolonunun altındaki uyarılmışlığının kanıtı.

"Yani bu tamamen benim çıkarım için miydi?" Kendi gömleğimin düğmelerini yavaşça yeniden iliklemeye başlarken şaşkınlıkla sordum.

Caleb'ın çenesi sinirli bir eğlenceyle titredi. "Oh hayır, ondan da çok şey aldım," diye beni temin etti, kalbimin uzuvlarım boyunca dalgalanmasına neden olan bir bakışla.

Gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemeye başladı ve vücudu bir kez daha gizlenirken içimi bir pişmanlık duygusu kapladı.

Bacaklarım hala biraz güçsüz hissediyordu ve aramızdaki sessizlik yayılırken masanın üzerinde oyalandım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim; kesinlikle bir aşk ilanı değildi ama belki de bir anlaşmaya vardığımızı hissediyordum. Bir orta yol.

En azından birbirimizden nefret etmiyorduk. Ve ondan böyle bir arkadaşlığı her gün kabul edebileceğimi itiraf etmekten mutluydum.

Koyu mavi gözleri tekrar boynuma kaydı ve dramatik bir şekilde iç çektim.

"Yine de beni ısıracaksın, değil mi?" Parmaklarım beklentiyle masanın kenarına kıvrılırken sordum.

"Bunu çabalarım için beni ödüllendirmek olarak görebilirsin," diye alay etti, açıkça beni kancadan kurtarmayı düşünmüyordu bile.

"Bu, seni mavi taşaklarla bıraktığım için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor," diye sırıtarak cevap verdim.

Caleb'ın gözleri umutla parlıyordu. "Bir dahaki sefere, sana ayırmak için birkaç saat ayıracağımdan emin olacağım," diye mırıldandı. "Ve o zaman ikimiz de eksik kalmayacağız."

Kalbim bu ihtimal karşısında heyecanla çarpıyordu ama bunu belli etmeyi reddettim. "Bir dahaki sefere mi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Caleb birkaç saniye bana baktıktan sonra yaklaşarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen gidiyor musun

Cuma günkü dansa?" diye mırıldandı ve nabzım şaşkınlıkla kendi kendine küçük bir yolculuk yaptı. Beni dansa davet etmek üzere miydi?

Dans mı? Az önce yaptığımız şey eğlenceliydi ama

Akademi'de onunla birlikte geçit töreni yapmaya, kendimi bir şekilde onun ilan etmeye hiç niyetim yoktu.

"Ee, evet," dedim, nereye varacağını görmek için bekliyordum.

"Neden boş vermiyorsun?" diye sordu ve ben şaşkınlıkla ona göz kırptım. O zaman beni dansa davet etmiyordu, sadece
gidip arkadaşlarımla eğlenmeme engel olacaktı. "Bunu
yapmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?" diye
sordum,
Elinin yüzümden düşmesi için başımı yeterince eğdim.

Ses tonumdaki değişikliği fark eden Caleb'ın dudakları kıpırdadı ve yerinden çıkan elini kolumda gezdirdi. "Çünkü o zaman gizlice çıkıp odana gelebilirdim. Bütün evi ve bütün bir geceyi
kendimiz," dedi imalı bir şekilde.

"Bu senin için oldukça küstahça, Dünyalı çocuk."

"Toprak çocuk?" diye sordu sırıtarak ve bana bir elini uzattı, Elemental kaslarını esnetirken avucunda koyu mavi bir çiçek canlandı.

"Belki de senden istediğimi şimdi almışımdır," dedim ve çiçeği ondan almadan masadan kalkmak için öne doğru kaydım.

Caleb çiçeğin tekrar yok olmasına izin verirken
Beni durdurmak için öne çıktı, yüzünü aydınlatan karanlık bir gülümseme. "Daha fazlası için geri geleceğinden eminim," diyerek bana güvence verdi ve nabzımdaki aksama haklı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yine de onun iyiliği için dansı atlamamın imkânı yoktu.

Kapı arkamızdan açıldı ve etrafıma baktığımda kalbim yerinden fırladı ve Su Elementi'nde gördüğüm bir Vampir

sınıf odaya adım attı. Bizi uygunsuz pozisyonda görünce gözleri büyüdü ama ben daha ne yapacağımı bilemeden Caleb'ın dişleri derime saplandı.

Şaşkınlıkla irkildim ve benden beslenirken acıya tepki olarak inleme dürtüsüyle savaştım. Beni yerimde tutmak için elini saçlarımın arasına soktu ve ben de dişlerimi sıktım.

Birkaç uzun saniye geçtikten sonra geri çekildi, gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve içlerinde bir eğlence pırıltısı belirdi. Yumruğum onu yumruklamak için umutsuz bir istekle sıkıldı ama bunun sadece kıçımın üstüne düşmeme neden olacağını bildiğim için kendimi tuttum.

"Bugünün birinci dersi Teddy," dedi Caleb, dikkatini sözümüzü kesen çocuğa çevirerek. "Her zaman alt edebileceğin en güçlü yaratığı avla. Tory henüz güçlerini kontrol edemiyor, bu yüzden şu anda adil bir oyun. Ne yazık ki ben onu çoktan Kaynağım olarak sahiplendim, bu yüzden dişlerinizi uzak tutun."

Kendimi ayağa kaldırdım ve yanımızdaki yerden çantamı alırken Caleb'ı bir adım geriye ittim.

"Ders iki," dedim soğukkanlılıkla Teddy'ye bakarken. Caleb'ın uyarısına rağmen şansını benimle denemeye meyilli görünüyordu. "İntikamın derinliklerini hafife almayın. Kız kardeşim ve ben hepinizden daha fazla güce sahibiz ve bununla başa çıkmaya çalışırken neler yaşadığımızı hatırlamayacağımızı düşünmek için aptal olmalısınız."

Yanından geçerken omzumu Teddy'ninkine çarptım ve o da tökezleyerek kenara çekildi.

Çıkışa.

Kapıyı açtım ama arkamdan kapanmadan önce Caleb'ın sesi beni takip etti.

"Bir dahaki sefere kadar, Tory!" diye söz verdi. Gömleğimi bilinçli bir şekilde düzeltirken, kendimi acaba
Bundan korkuyor ya da dört gözle bekliyor.

DARCY

Dans günü geldiğinde Tory ve ben yeni kıyafetlerimizle The Orb'a doğru yola çıktık. Tory bize elbiseleri son dakikada sipariş etmişti ve mirasımızı zaten sahibiymişiz gibi harcamaya devam etmesi beni çok eğlendirmişti. Yine de geçmemiz gerekiyordu.
Zodiac'ta bir yer kazanmak için bile Hesaplaşma. Ve eğer maaşımızdan bir kuruş fazlasını görmek istiyorsak, mezun olmak zorundaydık.

Benim elbisem dantelli kollu lacivertti ve ipeksi kumaştan bir yelpaze halinde dizlerime kadar iniyordu; Tory ise kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah bir maksi elbise ve onları daha da belirginleştiren bir push-up sütyen giymişti. Benim saçlarım gevşek bir topuzla toplanmıştı, Tory'ninki ise kıvrılmış ve sırtından aşağı sarkıyordu.

Gökyüzü bir sanatçının pastel tonlardan oluşan paletiydi, bulutlar gökyüzünün sonsuz havuzunda otururken mükemmel bir şekilde hareketsizdi. İleride, puslu akşam ışığı altında koyu bronz renginde görünen Küre beliriyordu. Her yönden güzel elbiseler ve takım elbiseler giymiş öğrenciler geliyordu, atmosferden sızan bir beklenti havası vardı. Ben de bu havaya kapılmış, büyülenmiştim.

İleride, baldırlarında dans eden uçuk mavi elbisesiyle Sofia'yı gördüm. Kolu bir kola bağlıydı.
Diego'nun şık bir takım elbise giydiğini ve birlikte sohbet edip gülüştüklerini görünce gülümsedim.

Tory ve ben yetişmek için adımlarımızı hızlandırdık ama arkamdan bir el kolumu yakaladı ve

Seth'in vücudu. Burnunun ucunu benimkine değdirdi. Şakağımı okşadı ve parmağını ensemdeki gevşek bir bukleye dolayarak hafifçe çekiştirip içimde derin bir ürperti uyandırdı. "Hey, bebeğim."

Boynundan derin, misk gibi bir koku yayılıyordu ve ben bu kokunun davetkâr cazibesine karşı koyarak bir elimi sert pazusuna bastırdım ve geri çekildim. Saçları tepeden toplanmıştı ve bu da ona bir tür tiki havası veriyordu. Özellikle de
Kaslı vücudunu saran beyaz gömleği ve kalçalarına kadar inen koyu renk pantolonuyla eşleşti. Yemek için yeterince iyi görünüyordu ve yüzündeki sırıtış onun da benim için aynı şeyi hissettiğini gösteriyordu.

Boğazımı temizledim. "Merhaba."

Arkamdan Tory'nin gözlerini üzerimde hissettim ama müdahale etmedi ve nedenini belli belirsiz merak ettim.

"Seninle odana kadar yürümeyi planlamıştım ama orada değildin." Sanki bu tamamen bir gizemmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Sanki beni beklemiyor gibiydin."

Gözlerimi devirdim ama ağzımı muzip bir gülümseme kapladı.
Bu gece kampüsteki heyecan görmezden gelinemeyecek kadar bağımlılık yapıcıydı ve Varislerden biriyle beş saniyeliğine şakalaşmakta bir sakınca görmedim.

"Teklifini asla kabul etmedim," dedim, sonra omzunun üzerinden bir bakış attım, birini arıyormuş gibi yaptım. "O notun kız arkadaşın için olduğunu ve bir şekilde benim cebime düştüğünü düşündüm."

Karanlık bir şekilde sırıtarak öne doğru adım attı ve ben de arkama baktım, Tory'nin Sofia ve Diego'ya katıldığını gördüm.

Üç tanesi yolun sonunda beni bekliyordu.

Midem bulanıyor gibiydi ve bu konuşmayı bitirip uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Seth daha yakına kaydı, parmakları bileğime dolandı ve damarlarımda bir sıcaklık patlaması yarattı. Öne doğru eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sanırım artık mesajı aldı. Her şey bitti."

"Çok eşli olduğunu sanıyordum." Tekrar geri adım attım, yakınlığı her zamanki gibi aşırı tanıdıktı.

"Ben kesinlikle aşk kısmıyım." Genişçe sırıttı ve tutmam için kolunu uzattı.

Bir kahkaha attım. "Hayır, Seth. Ben kız kardeşimle gidiyorum." "Ooh twincest," dedi parlak bir şekilde.

Burnumu kırıştırdım ama gülmeme engel olamadım. "Sen çarpıksın."

"Gerçekten çarpık," diye homurdandı. "Odamda ne kadar olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Arkamı döndüm ve havalı bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım, ancak topuklarımın üzerinde tökezledim ve arkadaşlarıma katılırken bir küfür mırıldandım.

Çok yumuşak.

Tory bir kaşını kaldırdı ve ben de ona şimdi değil ifadesini verdim, o da şaşırtıcı bir şekilde şikayet etmeden kabul etti.

Diego grubumuzun ortasına doğru ilerledi ve kollarını üçümüze de doladı. İlk defa şapkasını takmıyordu ve koyu renk buklelerinin neredeyse omuzlarına kadar indiğini görünce biraz şaşırdım. "Hepiniz benim sevgilimmişsiniz gibi davranabilir miyiz?

Bu gece randevu mu? Zodiac'taki her erkeğin benim er olduğumu düşünmesini sağla - cómo se dice? - bok gibi."

"Çok iyisin." Tory alaycı bir sırıtışla onun elinden kurtuldu.

"Hey!" diye güldü ve ben de kıkırdayarak Sofia'yı kollarıyla sararak uzaklaştım. Onu kendine yaklaştırırken pembeleşti ve gitmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye mırıldandı ve kadın hiç görmediğim kadar geniş gülümsedi.

"O zaman çok içip yine erkenden kaçmak zorunda kalmayacağından emin olsan iyi olur," diye takıldım.

"İçkimi halledebilirim!" Sofia kıpkırmızı kesilerek itiraz etti. "O shotlarda bir sorun vardı."

"Bu kadar çok kişiyle başa çıkamayacağın gerçeği gibi mi?" Tory gülerek sordu.

"Hayır! Sanki çok güçlüydüler ya da içlerinde başka bir şey vardı ya da-"

"Hadi çocuklar onunla dalga geçmeyi bırakalım ve gecemizin tadını çıkaralım," dedi Diego, lafını yarıda keserek.

Tory ve ben konuyu kapatırken birbirimize sırıttık ama Sofia bu konuda biraz sinirli görünmeye devam etti.

Küre'ye yaklaştığımızda Atlas'ım çantamda pırıldadı. Kaşlarımı çatarak onu çıkardım ve ekrandaki bildirime baktım.

Düşen Yıldız:

Yıldızlarımız nihayet aynı hizaya geldi.

Tanışma vaktimiz geldi.
Venüs Kütüphanesi'nde bekliyorum.

Aniden yürümeyi bıraktım ve şok içinde mesaja baktım. Tory tepkimi fark ederek yaklaştı.

"Ne oldu?"

Cevap olarak Atlas'ımı burnunun altına soktum.

Mesajı okudu ve gözleri doldu. Diego ve Sofia gözlerinde bir soruyla yaklaştılar.

"Falling Star buluşmak istiyor," dedim ve Sofia heyecanla bir aşağı bir yukarı sallandı.

"Döndüğünde bize her şeyi anlatmak zorundasın," dedi.

Küre'nin doğusundaki Venüs Kütüphanesi'ne bakarken kalbim küt küt atarak başımı salladım. Devasa kırmızı tuğla duvarlar birkaç kat yükseliyor, gün batımının derinleşmesiyle kan kırmızısı bir ışığa bürünüyordu.

Bir hamle yaptım ama Diego elimi yakaladı. "Bekle, bu iyi bir fikir mi? Güvenli olmayabilir."

"Sorun yok," diye söz verdim. "Falling Star bize yardım etti. Neden bize zarar versinler ki?"

Sofia ile bakışarak endişeli görünüyordu.

Tory gözlerini devirdi ve sonra uzaklaşmaya başladı. "Oluyor işte Diego, aş artık bunu."

Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım ve kız kardeşimin peşinden koştum, kütüphaneye doğru adımlarımızı hızlandırırken uzuvlarım adrenalinle doluydu.

"Sence Diego haklı mıydı?" Kulak misafiri olmadığında sordum.

Tory başını salladı, yüz hatları belirgindi. "Kim olduğunu bilmek istiyorum, sen istemiyor musun?"

"Elbette," diye kabul ettim. "Sadece yanımızda destek getirmemiz gerekip gerekmediğini bilmiyorum..."

"Artık çok geç," diye omuz silkti Tory kütüphanenin kapısını açarken ve beni içeri sokmak için kaburgalarıma hafifçe vurdu.

İtirazlarımdan vazgeçtim, zaten geri dönmek için çok meraklıydım. Çok uzun süre tereddüt edersek Falling Star'ın tekrar kaçmasını istemiyordum. Ve bize kimin mesaj attığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Bir kütüphanede olabilecek en kötü şey nedir ki zaten?

Bunu Albay Mustard'ın şamdanla öldürdüğü adama söyle.

Kütüphane geniş bir daire şeklinde kıvrılıyordu, zemini gümüş ve mavi tonlarında gece gökyüzünü andıracak şekilde boyanmıştı.
en derin mavi. Üstümüzde, gümüş bir zincire asılı, Venüs'ün suretinde inşa edilmiş inanılmaz bir küre vardı. İçinde bir ışık parlıyor, zaman zaman değişiyor ve önce yeşil, sonra mavi, mor, kırmızı, pembe puslu bir parıltı yayıyordu.

Odanın arka tarafında yüksek bir balkon vardı ve bu balkonun üzerinde mekânı aydınlatmak için tavandan sarkan daha küçük gümüşi küreler bulunuyordu.

Kitaplıkların ilk sırasına doğru süzüldük, eski parşömenlerin kokusu duyularımı ürpertiyordu. Kütüphanede çok sayıda

saklanabileceğim gölgeli köşeler olduğunu düşündüm ve bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

"Neredeler?" Fısıldadım, mekân sessizlik gerektiriyor gibiydi.

"Buyurun," diye derin bir ses cevap verdi ve bir adam önümüzdeki koridora adım attı.

Falling Star'ın yüzüne bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Uzun gri bıyıklarını düzeltti ve kalın gölgelerin arasından bir adım öne çıktı.

Tarot hocamız Profesör Astrum aramızda gezinirken biraz solgun görünüyordu. "Kızlar," dedi usulca. "Kendimi daha önce göstermediğim için özür dilerim." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve benim
gürleyen kalbi yavaşlamaya başladı. "Annenin iyi bir arkadaşıydım," dedi ve bunun iyice anlaşılması için durakladı. "Merissa
ikinizi de çok sevdim."

Tory kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden mi bizi kendi başımızın çaresine bakmamız için ölümlüler dünyasına bıraktı?"

Astrum derin derin kaşlarını çattı. "Anlamıyorsun, sevgili Roxanya."

"Tory," diye sertçe düzeltti. "O ismi kullanma. Benim değil."

Bir elimi Tory'nin koluna bastırdım ve ona yalvaran bir bakış attım. Eğer onu şimdi kızdırırsak, bize hiçbir şey söylemeyebilirdi. Ve söyleyeceklerini gerçekten duymak istiyordum.

Tory bana başıyla dilini tutacağını işaret etti ve ben de Astrum'a döndüm.

"Devam et," diye ısrar ettim.

"O zamanlar karanlıktı. Öz baban, Kral Vega... Vahşi Kral, hükümdarların en zalimiydi, başkentte halka açık bir idam olmadan neredeyse bir gün bile geçmiyordu. Merissa seni ondan ve dünyanın gidişatından korumaya çalışıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Böyle korkunç bir üne sahip biriyle akraba olma fikri kalbimi çarptırırken sordum.

"Peri saldırıları her yıl arttı ve Kral Vega paniğe kapılarak kendi halkına saldırmaya başladı. Onlardan çok korkuyordu. Ve sonunda, bu korku haklıydı.
Bildiğiniz gibi onu ve ailesinin geri kalanını öldürdüler."

Bizim için biçilen kaderi paylaşan iki insan ikizi düşündüğümde boğazım düğümlendi. Bu da beni öz anneme karşı her türlü rahatsız edici şeyi hissettirdi.

Böyle insanlarla nasıl akraba olabiliriz?

"Ve sen Darius'un ailesinin bu işe karıştığını düşünüyorsun. bir şekilde?" Tory sordu, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Bunu

gösteren pek çok kanıt var, evet. Ve
Yıldızlar... Bana ipuçları veriyorlar." Taba rengi ceketinin içinden bir Tarot destesi çıkardı ve parmaklarını destenin üzerinde gezdirdi. "Bunları kullanarak göklere danışıyorum... Bunlar annenindi.
Yıldızları okumakta ustaydı ve sık sık birlikte yıldızlara bakardık. Öldüğünde... bu paket masama geldi. Onları bana bağlamış olmalı." Derin bir iç çekti, kaybının acısı gözlerinden okunuyordu.

"Nasıl biriydi?" diye sordum ve Tory'nin çevremde sertleştiğini hissettim.

Astrum gözlerinde karanlık bir kederle aramıza baktı. "Güçlü, güzel, kuvvetli. Onun ölümü hâlâ aklımdan çıkmıyor. Uzun yıllar boyunca onun kartlarından ailenin öldürüldüğü geceden önce neler olduğunu anlamaya çalıştım. İçgüdülerim bana sorularımın cevaplarının bu kartlarda yattığını söylüyor ama onlar bana sadece bazılarını gösterdi."

"Peki sana ne söylediler?" Tory sordu.

"Bana cinayetlerin arkasındaki ipleri karanlık bir komplocunun çektiğini söylediler. Nymph'lerin çok daha büyük bir oyunda sadece piyon olduklarını söylediler," dedi, sesi korku doluydu.

Gözleri omuzlarımızda geziniyordu ve gerginleştiğini hissedebiliyordum. "Hiçbir Su Perisi yardım almadan kraliyet sarayına giremezdi. Öldürdükleri zaman Fae gücü alsalar da, bunu bizim türümüze ustalıkla saldıracak kadar iyi kullanmayı nadiren öğrenirler." Kitapları karıştırmaya başladı.

Elindeki kartları o kadar düzgün bir şekilde oynuyordu ki, bunun alışkın olduğu bir alışkanlık olduğunu düşündüm. "Fae'ler tarafından eğitildiler," diye fısıldadı ve içimden buz gibi bir su döküldü.

"Ve şimdi döndüğünüze göre, inanıyorum ki
Nimfleri daha önce kontrol eden kişi yine aynı şeyi yapıyor. Uzun zamandır Lord Acrux'tan şüpheleniyordum ve şimdi oğlunun da meşaleyi devraldığını düşünüyorum. Orion'un yardımıyla, ailesinin kökleri kara büyüye dayanan bir adam."

"Kara büyü mü?" Nefes aldım ve Astrum başını salladı.

Omzunun üzerinden baktı, başparmağı Tarot destesini artan bir hızla tarıyordu. "Saldırılar

yeniden başlıyor ve hem Darius hem de Orion her sahne ile bağlantılı. Ve her ölüm korkutucu bir şekilde ikinize de yakın gerçekleşiyor. Eğer bir şekilde Nimfleri kontrol ediyorlarsa ve-"

Rafların derinliklerinde bir yerde bir gıcırtı duyuldu ve kaskatı kesildim.

Astrum'un alnında boncuk boncuk terler belirdi ve başparmağı aniden bir kartın üzerinde durdu. Desteyi çevirdi, gözleri
ileri geri savruluyordu. Bize dönüp baktığında yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Biri bizi dinliyor," dedi Astrum o kadar ölüm sessizliğinde söyledi ki neredeyse duymayacaktım.

Astrum geri çekilirken kalbim göğüs kafesime çarptı ve nefesim kesildi.

Başını iki yana salladı, telaşlı bir şekilde başparmağıyla destesini karıştırdı. "Şimdi git. Seni başka bir gün tekrar bulacağım. Söylenecek daha çok şey var." Gölgelerin arasına daldı ve Tory kolumdan tutarak beni hızlı bir yürüyüşe, sonra koşuya, sonra da koşuya sürükledi.

Kütüphaneden geçip patikaya çıktık, binadan hızla uzaklaşırken nefesim kesildi.

Küre'ye yaklaşana ve kütüphaneden gelen ürpertici his nihayet geçmeye başlayana kadar rahatlamadım. "Ne düşünüyorsun?" Dışarıda durduğumuzda Tory'ye sordum devasa altın kubbe. İçeriden kahkahalar ve müzik sesleri yükseliyordu, az önce yaşananlardan sonra bu sesler rahatlatıcıydı.

"Bence delilikten bir adım ötede, ama haklı olduğu bir nokta da var."

"Ama eğer Darius ve Orion peşimizdeyse, neden bu şekilde yapıyorlar?" diye sordum. "Şimdiye kadar bizi yüzlerce kez öldürebilirlerdi. Orion, kampüsteki kazalarda ölen öğrencilerin yeterince düzenli olduğunu söyledi."

Tory başını salladı ve kaşlarını çatarak bir cevap vermeye çalıştı. "Belki de yakalanma riskini almak istemiyorlar, bu yüzden
yerine bir su perisinin yapmasını mı istiyorlar?"

"Belki," dedim, Orion'la yüzleştiğim geceyi düşünerek. Aptalca olabilirdi ama bana Tory ve bana zarar vermek istemediğini söylediğinde ona inanmıştım. Ama ya sadece saflık ediyorsam? Adam tam olarak ahlaki bir şehit değildi. Profesyonel bir yalancı ve tecrübeli bir katil olabilirdi. Onu yargılayacak kadar tanımıyordum.

İçimi çektim, cevabı bulmaya çalışırken içim düğümlendi. Çünkü hayati bir şeyi kaçırıyormuşuz gibi hissediyordum.

"Hadi ama," diye iç geçirdi Tory. "En azından partinin tadını çıkaralım. Babamızın ne kadar kötü bir adam olduğu gerçeği üzerinde durmak istemiyorum.
psikopat kral."

"Ve annemiz bizi bizim yerimize ölen iki rastgele insan çocukla mı değiştirdi?" Ben de ekledim.

"Ve bu," diye kabul etti acımasız bir gülümsemeyle.

Birisi ite kaka yanımızdan geçti ve ben Tory'ye doğru tökezledim, Marguerite'in Küre'ye doğru gittiğini gördüm, kolunu goril büyüklüğünde bir adama bağlamıştı.

Elbisemi düzelttim, Tory'yle birlikte içeri girerken çenemi kaldırdım, içimde bir öfke kıvılcımı çaktı. The Orb'un içindeki inanılmaz dekorasyona bakarken Marguerite'le ilgili tüm düşüncelerimi unutmuştum.

Salon, Sonbahar mevsimini yansıtan bir balo salonuna dönüştürülmüştü. Altın rengi yapraklar hafif ahşap zemin üzerinde sonsuz ve büyülü bir esintiyle savruluyordu. Tavana yayılmış güzel sarmaşıklardan dökülen bu yapraklar önce yeşile, sonra turuncuya, kırmızıya ve altına dönüşüyordu,
Sonunda pistte dans edenlere katılmak için düştüm. Süreç yeniden başladı ve öğrenci kalabalığının derinliklerine doğru ilerlerken sarmaşıklara hayranlıkla baktım.

Sofia'yı gümüşi saçları ve parlak gülümsemeleri olan birkaç kızla sohbet ederken gördüm. Pegasus Tarikatı'nın sakinleştirici bir havası vardı ve bu da onları oldukları gibi öne çıkarıyordu. Zodiac'ta geçirdiğim süre uzadıkça, her birinin farklılığını tanımak daha kolay hale geliyordu. Ama hâlâ öğrenmem gereken o kadar çok şey vardı ki. Ve ben nereye ait olduğumuzu bilmiyordum.

Diego'yu aradım ama onu bulamadan biri arkamdan yaklaşıp dirseğime dokundu. Benim
Burnuma tarçın kokusu dolduğunda nefesim kesildi.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı derin bir ses kulağıma ve kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmadı.

Orion yanımdan geçip gitti ve ben bir selam bile veremeden kalabalığın içinde kayboldu. Geriye bir tek Kıçına yapışan ve beni adeta ona bakmaya zorlayan güzel bir gömlek ve siyah bir pantolonun içine sığdırılmış oyun kurucu vücudunun kalıcı izlenimi.

Harika, şimdi potansiyel bir seri katile bakıyorum.

Yine de bakmam gereken son bir kıç vardı.

Tory garsonun tepsisinden birkaç shot kaptı ve şeytani bir sırıtışla elime bir tane yerleştirdi. Geçen Cuma olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Ama yine de, ne zaman bedava bir içkiye hayır demiştim ki?
Tekila mı?

TORY

Gece ilerledikçe daha da rahatlamaya başladım. Kimse Darcy'ye ya da bana utanç verici bir şekilde
Zorlama ya da aşağılama. Varisleri zar zor görebiliyordum bile. Kesinlikle akşamımızın tadını huzur içinde çıkarabilecekmişiz gibi görünüyordu. Bu düşünceyle bir içki daha aramaya koyuldum.

Sonbaharın her renginde dökülen yapraklardan oluşan sonsuz bir çağlayan, başımın üzerinde yumuşak bir rüzgârla savruluyor, etrafımızdaki ateş temelli aydınlatmayı titretiyordu. Bir filmden fırlamış gibiydi, gerçek olamayacak kadar güzeldi ve yine de orada, hepsinin altında duruyordum.

Dans pisti, yavaş bir aşk şarkısı salonu doldururken birbirine kenetlenmiş çiftlerle doluydu ve aralarında Diego ve Sofia'yı gördüğümde sırıttım. Sofia, Diego'ya her sabah güneşin doğmasının sebebi oymuş gibi bakıyordu ama Diego'nun dikkati biraz dağılmıştı. O
Ona bakmakla odaya göz gezdirmek arasında gidip geliyordu. Bunun ilgisini kaybettiği için değil de gergin olduğu için olduğunu umuyordum. Eğer bu gece onu öpmezse ciddi bir kalp kırıklığı yaşayacaktı.

Darcy de dans için Seth'e katılmaya ikna edilmişti. Her ne kadar tamamen iyi niyetli olduğuna ikna olmasam da Caleb'la kazara takıldıktan sonra bir şey söylemem oldukça ikiyüzlü bir davranış olurdu. Gerçi bu özel yargı hatasından kimseye bahsetmemiştim. Darcy'nin beni anlayacağından emindim ama geçmişim

karşı cinsle yaptığım kötü seçimler beni
son günahımı gizlemek için. Tipik Tory davranışları, çoğu zaman şüpheli niyetleri veya yasadışı faaliyetleri olan ateşli adamları içeriyor gibi görünüyordu, bu yüzden bu üne uygun yaşamamdan şaşırmayacağından emindim ama yine de
şimdilik gizli tutmaya karar verdi.

Su Elementallerinin izniyle gerçek buzdan yapılmış bardaklarda içeceklerin servis edildiği bara yöneldim. Tüm bu heyecan içinde şimdiye kadar sadece bir içki içebilmiştim ama okul dansına tek başıma gitme gerçeğiyle yüzleşmek üzereysem kendimi toparlamanın zamanı gelmişti. O zamanlar iyi huylu A.S.S taliplerimin hepsini geri çevirmek harika bir fikir gibi görünmüştü ama gerçekte arkadaşlarım ve Darcy çiftleşirken beni yalnız bıraktı.

Justin ve diğer A.S.S üyeleri dans pistinde sohbet ederken onlara göz gezdirdim.
Dans. Onlara katılmak için çok geç değildi ama bana majesteleri ya da Roxanya diye hitap eden sesler eşliğinde bir akşamı göt kulübünde geçirebileceğimden emin değildim.

Hayır. Tek başıma içmekten hoşlanmıyordum ve şu anda bu iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Bara ulaştım ve saçlarımın kıvrımlarıyla oynarken kendime bir duble pembe cin tonik söyledim.

"Çok geç değil," Caleb'ın sert sesi yanımdan geldi ve onu sanki başından beri oradaymış gibi bara yaslanmış halde bulmak için döndüm. Vampir hızını kullanarak bu pozisyona geldiğine şüphe yoktu ve ben de ona yarım bir gülümseme sunarken, rengiyle birebir uyuşan tertemiz lacivert takım elbisesine baktım

gözlerinden. Eşofman altı ve bol bir tişörtün içinde aptalca çekiciydi, bu yüzden şu anki görüntüsü kelimelerin ötesindeydi. Vücudumdaki ellerinin, ağzıma değen dudaklarının anıları içime aktı ve içimde küçük bir sıcaklık seli oluştu.

"Ne için çok geç değil?" Bardağın kenarını rujumdan dolayı kırmızıya boyayan içkimden bir yudum alarak sordum.

"Buradan gizlice kaçmak ve gerçekten eğlenmek için," diye cevap verdi, parmak uçları bara yaslandığım koluma değdi. Bu temas içimde küçük bir enerji pırıltısı yarattı ve başımı hafifçe sallamadan önce teklifini bir süre düşündüm.

"Beni istiyorsan bundan daha çok çalışman gerekecek," diye cevap verdim hafifçe.

Biraz daha yaklaştı, ağzı neredeyse kulağıma değecekti. "Sana söz veriyorum, gerçekten çok çalışacağım."

Arzu uzuvlarım boyunca süzüldü ve kirpiklerimin altından ona baktım.

"Cezbedici... ama hayır." Omuz silktim.

Onunla ayrılırken görülmek istemedim. Marguerite ve ekibinin Darius'un peşinde olduğumu düşünmesi yeterince kötüydü, bir de kolumda başka bir Varisle kasıla kasıla buradan çıkmam gerekmiyordu. Caleb ile Darius arasında bir şey olacaksa
O zaman yine benim şartlarımla ve gizlice olacaktı. Herkesin işimi bilmesinden ve bu konuda fikirlerini sunmasından bıkmıştım.

Caleb'in dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü ve başka bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Max ve Darius barın diğer ucunda belirdi.

Varisler beni gördüklerine pek sevinmiş görünmüyorlardı ama ben de onları gördüğüme sevinmemiştim.

Darius Caleb'i yanına çağırdı ve o da doğruldu, benden biraz uzaklaştı.

"Kaç bakalım," diye mırıldandım ve Caleb bir an tereddüt etti, arkadaşlarına gitmekle benimle kalmak arasında kalmış gibiydi. Ama ikimiz de onun ne yapacağını biliyorduk ve bir adım uzaklaşırken pişmanlıkla gülümsedi.

"Bağlılıklarımı değiştirmeyeceğim, Tory," dedi alçak bir sesle, teslim olmuş gibiydi. "O elbisenin içinde ne kadar iyi görünürsen görün. Yine de tahtımızı almana izin veremeyiz."

Ben cevap veremeden uzaklaştı ve ben de hızla bastırdığım bir hayal kırıklığıyla gidişini izledim. "Senin lanet tahtını istemiyorum," diye mırıldandım ama beni duyamadı. Hiçbiri beni duymuyordu.
dedi.

Kuma bir çizgi çekmişlerdi ve Darcy ile benim bu kavgaya ne kadar az katılmak istesek de çizginin diğer tarafında kalmamız konusunda ısrar ediyorlardı. Ne tahtlarını ne güçlerini ne de başka bir şeylerini istiyorduk.
Uzun yıllar boyunca bizden çalınan bu dünyadaki yerimiz. Bu neden böyle bir suçtu? Neden bizim
bu aptal savaşa girmemizi mi talep ediyor?

Darcy ortalıkta görünmüyordu ve Seth
dikkat çekici bir şekilde yoklardı. Ne yapıyor olabileceklerini düşündükçe tüylerim diken diken oldu. O büyük bir kızdı ve kendi kötü kararlarını verme hakkına sahipti ama Kurt Şekil Değiştiren'le ilgili bir şey beni harekete geçirdi

Kenar. Caleb'la birlikte beni o uçurumun kenarında tutarken, gözlerindeki bakış beni gerçekten düşürebileceğini düşündürmüştü...

İçkimi bitirdim ve boş bardağımı barın üzerine bırakarak arkamı döndüm.

Darius bir an için gözüme takıldı ve bakışlarındaki soğukluk beni biraz korkuttu. Onu terslemek için içimden gelen dürtüye direndim, sonra daha iyi düşündüm ve hakareti pekiştirmek için ona sırtımı dönmeden önce orta parmağımı kaldırdım. Darius lanet olası Acrux'tan korkmuyordum... ya da en azından korkana kadar kendime bunu söylemeye devam edecektim.
gerçek oldu.

Kalabalığı yararak ilerledim, bir yandan kız kardeşimin nerede olabileceğini merak ederken bir yandan da gözlerimi ondan bir iz aramak için dört açtım.

Daha fazla uzaklaşmadan kulağıma bir heyecan çığlığı geldi ve döndüğümde Geraldine'in aceleyle bana doğru geldiğini gördüm. Balon kollu ve fırfırlı pembe bir elbise giymişti ve sesi her zaman ölü yaprak yığınları arasında yürüyormuş gibi çıkıyordu.

"Elmas kaplı bir tabakta kutsal reçel dodgers! Majesteleri-
"

"Geraldine!" Daha elini daldıramadan sözünü kestim. başını bana doğru çevirdi. Onu ayakta gördüğüme o kadar sevindim ki, muhtemelen ondan çok beni şaşırtan bir şekilde onu kucakladım.

"Aman Tanrım!" diye nefes aldı ve kucaklamamın onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. Kalbim kendime rağmen biraz yumuşadı.

A.S.S. çok sinir bozucuydu ama Vega Varisleri'nin tahtı istememesi onların suçu değildi.

"İyi olmana çok sevindim," dedim taftaların arasından sıyrılıp ona sırıtarak.

"Teşekkür ederim. Sihrimin kendini yenilemeye başlaması biraz zaman aldı ama sonunda kendimi eski halimde hissediyorum."

A.S.S'in diğer üyeleri de onun dönüşünü fark etmiş ve onu karşılamaya koşuyorlardı. Selamlar, reveranslar ve resmi selamlar füze gibi önüme fırlatılıyordu ve ben de tuvalet molası vermem gerektiği bahanesiyle kendimi hızla bu şımarık grubun arasından çekip çıkardım.

Kalabalıktan geri geri çıkarken sert bir göğse çarptım ve döndüğümde Diego'yu yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle buldum.

"Kitlelerden kaçmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye alay etti ve ben de Geraldine'in dönüşüne sevinmekle meşgul olan kıç kulübüne bakarak güldüm.

"Sanırım tek başıma çıktım, teşekkürler. Darcy'yi gördün mü?" diye sordum.

Diego kaşlarını çatarak, "Onu son gördüğümde dışarı çıkıyordu," diye cevap verdi. "Seth kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Son zamanlarda onun peşinden çok koştu. Sizce endişelenmeli miyiz...?"

"Saçmalama, iyi olduğuna eminim," dedim, sesini duymazdan gelerek.

küçük bir uyarı damlası omurgamdan aşağı aktı. "Ama sanırım gidip emin olacağım."

"Seninle gelebilirim," dedi parlak bir sesle, ben bir adım uzaklaşırken beni takip etti.

"Sofia nerede?" Tekrar duraklayarak sordum. Benim hatırım için onu terk etmesini istemiyordum. O kadar heyecanlıydı ki
Onunla bu dansa katılacaktım ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

"İçecek bir şeyler alıyor, eminim bir şey dememe aldırmaz-

" "Hayır." Uzaklaşırken ona el salladım. "Sen sadece randevun. Yakında döneceğim."

Diego daha fazla tartışmaya meyilli görünüyordu ama ben onu umursamaz bir tavırla başından savdım ve çıkışa doğru yöneldim. Bizi koruyormuş gibi davranmayı seviyordu ama iş Seth'le ya da diğer Varislerden biriyle tartışmaya gelirse yine de gölgelerin içine çekileceğini biliyordum. Ama sorun değildi; kimsenin benim için savaşmasına ihtiyacım yoktu.

Dışarı çıktığımda serin hava tenimi serinletti ve bir an duraksadım, aramaya nereden başlayacağımı bulmaya çalıştım. Darcy'yi rahatsız etmek istemedim.
Seth'in arkadaşlığından hoşlanıyordum ama sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Parıldayan ışık küreleri çıkışın solunda bir patikayı işaret ediyordu ve ben de o yöne doğru ilerledim, ay ışığının önümdeki gümüşi Ay binasının üzerinde nasıl parıldadığına baktım. Burası gerçekten çok güzeldi.

Yüksek topuklu ayakkabılarım tuğlalı patikada tıkırdadı ve soğuktan korunmak için kollarımı kendime sararken nefesim önümde küçük puflar halinde yükseldi.

Kıvrımlı Lunar binasının gölgesine doğru ilerledim ve sırtımda gözler hissettiğimde aniden durdum. Yılların Bisiklet çalmak ve gölgelerde gizlenmek bana içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti ve Darius bana ulaşmadan bir an önce etrafımda döndüm.

Onu gördüğümde nefesim kesildi ve korkum onu eğlendirmiş gibi sırıttı.

"Yürüyüşe mi çıktın?" diye sordu ve ben bir adım geri attım. Ceketini çıkarmış ve kolları geriye kıvrılmış soluk mavi bir gömlekle karşımda duruyordu. Kaslı göğsü, bakışlarımı üzerine çekecek şekilde kumaşa baskı yapıyordu ama bunu takdir etmeme izin vermedim.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Arkasına baktım ama burada yalnızdık. Bakışları yavaşça üzerimde gezindi ve sessizlik biraz fazla uzayınca onun incelemesi altında ürperdim.

"Bir şey mi istemiştiniz?" Çenemi dik tutarak sordum. "Son

şansın Roxy. Kız kardeşini al ve buradan git. Akademi. Küçük ölümlü hayatlarınıza geri dönün ve Solaria'yı tahta layık insanların ellerine bırakın," dedi karanlık bir sesle.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdim. "O yüzden bunu aşmalısın."

"Son kararın bu mu?" diye sordu, bana doğru kalbimi korkuyla sıçratan bir adım atarak.

Dizlerim her an çökecekmiş gibi hissetmeme rağmen yerimde durdum. "Evet," diye hırladım. O da

beni buradan zorbalıkla çıkaramayacaktı ve bu konuda iyi davranmaktan bıkmıştım.

"O zaman sanırım fikrini değiştirmek zorunda kalacağım," dedi ve neredeyse teslim olmuş gibiydi
gerçek.

Ondan uzaklaşmak için bir hamle yaptığımda kaşlarımı çattım ama eli fırladı ve kolumu yakaladı, güçlü parmakları bir kelepçe gibi etrafımda kilitlendi.

"Bırak beni," dedim, kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama beni bırakmak yerine kendime doğru çekti.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye hırladı. "Saygı hakkında küçük bir ders alacaksın. Bir daha bana sırtını dönmene izin vermeyeceğim."

Kendimi ondan kurtarmak için mücadele ettim ama diğer kolumu da yakaladı.

"Benimle dövüşme. Ve çığlık atma," dedi, sesi zorlamayla kalınlaşmıştı.

Tüm gücümü zihinsel kalkanıma verdim ama İradesinin gücü, kağıt mendilden başka bir şeyden yapılmamış gibi inşa ettiğim duvarı yırttı ve emirlerinin uzuvlarımı ele geçirdiğini hissettiğimde gözlerim genişledi.

Darius bana gülümsedi ama gülümsemesinde sıcak bir şey yoktu. Çenesi sabit, kararlı ve beni sarsılmaz bir şekilde kavrıyordu.

Beni Lunar binasına doğru yönlendirdi ve hain bacaklarım isteyerek altıma girdi.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi ve uzuvlarım korkudan titredi.

Darius Acrux beni pençesine almıştı ve tamamen onun merhametine kalmıştım.

DARCY

Seth beni birkaç dansa ikna etmişti ama sonunda kaçmış, biraz hava almak için Küre'nin dışına çıkmıştım. Her yerim yanıyordu ve midemde beni Seth'e karşı uyaran bir düğüm vardı. Beni kendine çekmesine izin vermemeliydim. Belki de o kadar kötü biri olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ve bu kendimi sokmak için tehlikeli bir durumdu.

Kalbini söküp çiğ çiğ yiyecek.

Dışarıda dolaşan birkaç öğrenciden uzaklaşarak binanın etrafında döndüm, sonra sırtımı The Orb'un soğuk metal duvarına dayadım ve gözlerimi kapattım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

yalnız kalmak ve biraz temiz hava almak istiyorum.

Rüzgâr etrafımı sararken kollarımda tüylerim diken diken oldu. Sessizliği içime çektim ve içeri dönüp gecenin geri kalanını arkadaşlarımla geçirmek için zihnimde bir plan yaptım.

Seth'in kurt doğasındaki bir şey, içimde hoşlanmadığım bir istek uyandırıyordu. Onunlayken, sanki sürüsündeki başka bir köpekmişim gibi dokunuşlarının ve bakışlarının tuzağına düşüyordum. Sadece bir Alfa olarak yönlendirip yönlendirebileceği bir köpek.

Boynumda hissettiğim bir karıncalanma bana birinin yaklaştığını söyledi ve hızla gözlerimi açtım. Kalbim Seth'i bulmayı beklerken karışık duygularla sıkıldım ama onun yerine Orion orada duruyordu.

"Oh," diye nefes aldım, sesimde bir korku notası vardı. Arkasındaki elektrik direği onun gölgede kaldığı anlamına geliyordu ve ben de tamamen gölgenin içine gömülmüştüm.

Patikadan aşağı baktım ve bizi tamamen yalnız buldum.

İyi değil.

Hızlı bir kaçış denemek niyetiyle duvarı ittim ama o yoluma çıktı.

"Profesör," diye uyardım, ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Eğer beni ısırmak için buradaysa, ona izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Başka bir nedenle burada olduğunu düşünemiyordum.

Akademi balosunda beni öldürecek değildi ya... değil mi?

Eli kısa bir süreliğine belime düştü ve parmakları elbisemin kumaşını kıstırdı.

Artık soğuk havayla hiçbir ilgisi olmayan tüylerim diken diken olurken nefesimi içime çektim. Elini çekti ve ikimizin de bunu yapmaması gerektiğini bildiğimizi söyleyen bir bakışı paylaştık.

Nefesi üzerimde yuvarlandı. Bir burbon mu? Belki iki. Güzel koyu gözlerindeki parıltı, bu gece kendini serbest bıraktığını söylüyordu. Ama rahatlamak onun için neye benziyordu? Her zaman onun kadar öfkeli olmak çok yorucu olmalıydı. Ve bir an için içindeki bu derin, dünyevi olmayan öfkeye neyin sebep olduğunu merak ettim. Ama kesinlikle bu tür düşüncelerin zamanı değildi. Eğer Orion kötü bir ruh halindeyse - ki bu neredeyse kalıcı bir durum gibi görünüyordu - o zaman uzaklaşmam gerekiyordu.

"Neden şeytanla flört edip duruyorsun?" diye sordu ve bir an için onu kastettiğini sandım. "Seth Capella," diye onayladı.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylese de kollarımı kavuşturdum ve çenemi yukarı kaldırarak onun bu mutlak kabalığına karşı koymaya çalıştım. "Siz benim irtibat subayımsınız efendim, hayat gurum değil. Seth'le çıkmak istersem çıkarım," dedim soğukkanlılıkla.

Seth'le çıkmak istiyor muydum? Yani, hayır. Doğru cevap buydu. Ama şimdi Orion beni çıkmamaya zorluyordu ve ben de kararımı yeniden gözden geçiriyordum.

Yani Profesör Orion'u kızdırmak için Seth'le mi çıkacaksın? Gerçek olgun.

İçimden kendimi azarladım. Tabii ki bunu yapmayacaktım. Kesinlikle yapmayacaktım. Hayır, hayır, hayır.

Orion yola bir göz attıktan sonra saatine baktı. "Seni

tutuyor muyum?" İnanamayarak sordum. Sanki ben İri ve ateşli vücuduyla yolumu kesen o olmasına rağmen onu rahatsız ediyordum. Ateşli kısmı çok alakasızdı, ama aynı zamanda...

"Evet, şimdi bana bileğini ver." Bileğine uzandı ve ben geri çekildim.

"Gerçekten mi? Bütün geceler içinde bu gece beni ısıracak mısın?" Tısladım ama beni görmezden geldi, lanet dişlerini bana geçirmeye çalışmak için ilerlemeden önce tekrar yola doğru bir bakış fırlattı.

Neden bu kadar garip davrandığını aniden fark ettiğimde kahkahalar boğazımda düğümlendi.

Yani burası çizgiler çiziyor. Ve Orion bir tanesinin üzerinden parmağını kaydırıyor. Bu da demek oluyor ki artık bir silahım var.

Gözlerimi kıstım, cephanem kilitli ve doluydu.

Hamlesini yaptı, ileri atıldı ve dişlerini göstererek beni duvara doğru itti.

O yemeğini yemeden önce dilimi karşı koymaya zorlarken kalbim küt küt atıyordu. "Buna kesinlikle izin verilmiyor, değil mi efendim?"

Durakladı, bakışları boynumdan yüzüme doğru kayarken eli koluma kilitlendi. "Peki bu fikre nereden kapıldın?"

"Kurnazca davrandığın için. Neden beni buraya kadar takip ettin ki? Beni içeride ısırabilirdin."

Omuz silkti. "Kolay bir av gibi görünüyordu."

Soğuk bir kahkaha attım ve kolumdaki tutuşu bir parça gevşedi. "Buna inanmıyorum."

"Neden bu konuşmaya tahammül ediyorum ki?" diye benden çok kendine sordu.

Bir süre bunun üzerinde düşünmesine izin verdim.
bir cevap bulamadım çünkü kesinlikle bir cevabım yoktu. Vücudunun yakınlığı ve teninden benimkine sızan sıcaklık, gizlice aldığım tatlı bir zevkti.
çok daha fazlasını istedim.

"Peki," diye iç geçirdi yorgun bir şekilde. "Burada seninle yalnız kalmamalıyım. Bu uygun değil."

Kaşlarım kalktı. "Her Pazartesi ofisinizde baş başa vakit geçiriyoruz."

"Bu farklı," diye homurdandı, yola tekrar göz atarken tedirgin görünüyordu.

Bundan kurtulmak için kendi açımdan çalışmam gerekiyordu. Beni her an ısırabilirdi ve bunu anlamamış olmasına şaşırmıştım.

henüz bitmedi. "Bunu Müdür Nova'ya söylersem ne olur?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Yapar mıydın?"

Sert ses tonu içimde bir ürperti yarattı ve sanki tepkimi hissetmiş gibi elini üzerimde kaydırdı.

"Dene beni," diye fısıldadım, pek ispiyoncu olmadığımı biliyordum ama belki bu tehdit onu oyalamaya yeterdi.

Parmakları kolumdan yukarı kaydı ve gözlerine etobur bir bakış girdi.

Eli boynuma doğru kayarken titrek bir nefes aldım.
Tam o anda ağzını boğazıma dayaması
çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Kalbimin çok hızlı atmasına ve düşüncelerimin rüzgarda uçup gitmesine neden olan bir fikir.

Orion eğildi ve nefesinin tenimdeki tek titreşimi en yasak öpücükler gibi geldi. İçime çektim
Baş döndürücü bir nefes aldım, çenemi yukarı kaldırdım, küçük ama kasıtlı bir parçam aniden onun ağzını üzerimde hissetmek için can atıyordu.

Bu.

Evet

.

Delilik.

Biri boğazını temizledi ve Seth'i yolun uzak ucunda görerek irkildim. Yaklaşmadı, sadece sabırsız bir ifadeyle orada durdu.

"O ne yapıyor?" Orion'u geri itmeye çalıştım, bu riskli pozisyonda görünmekten hoşlanmıyordum.

"Seni ısırmamı bekliyor," dedi Orion, bir santim geri çekilerek. "Böylece seni geri alabilecek."

Omurgamı bir ürperti kapladı. "O zaman devam et," diye tısladım. "Yoksa yemeğinle oynamaya devam mı edeceksin?"

Ağzı köşeden aşağı kıvrıldı ve eğildi,
kulağıma konuşuyordu. "Ondan uzak dur. İçeri gir." İki saniye geçti ki, nefesinin sıcaklığı
Karnım lezzetli bir şekilde sıkıştı ve kalbim küt küt attı. Yutkunduğunu duydum, dudaklarının etimden bir kıl kadar uzakta olduğunu hissettim,
O küçücük boşlukta şehvet dolu bir sır saklıyordu.

Bir anlık hareketle gitmişti ve beni ısırmadığına inanamadığım bu karşılaşmanın etkisinde kalmıştım.

Seth koşarak yanıma geldi ve hemen parmaklarını parmaklarımın arasına doladı. "Her şey yolunda mı?" diye parlak bir sesle sordu ve ben de başımı salladım. Bir kez olsun korkudan değil, iliklerime kadar sarsılmıştım.

Orion'un sözleri kafamda uçuştu ve yasak arzum yerini öfkeye bıraktı. O kim oluyordu da böyle taleplerde bulunuyordu? O benim babam değildi. Az önce ellerini üzerimde gezdirmesinden de anlaşılıyordu bu.

Seth yaramaz bir sırıtışla beni yol boyunca çekti.
ve bir lamba direğinin turuncumsu ışığının altındaki bir banka çöktü.

Yüzünü saçlarıma bastırdı ve beni kalçasına doğru çekti. "Sorun ne bebeğim?" Ağzı kulağımın üzerinden geçti ve kalbim bu dokunuşla yerinden fırladı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim ve o da arkasına yaslandı, gözleri yüzümde gezinirken başını eğdi.

"Yalancı," diye alay etti. "Orion seni
incitti mi?" "Hayır," dedim dürüstçe.

Arkamızdaki çalıların arasında bir hışırtı duyuldu ve tenimde bir karıncalanma oldu.

Seth parmaklarını yanağımda gezdirerek beni kendisine bakmam için geri çekti. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, geri çekilmesi için ekibimi çağırabilirim. Normalde profesörlerle uğraşmayız.
ama..." Sırıttı, daha yakına eğildi, parmakları çenemi kavrayıp ağzımı yukarı kaldırmak için hareket etti. "Sen buna değersin."

Eğildi ve beynimde aynı anda yüzlerce düşünce birbirine karıştı.

Burada bir varisle yalnız olmamalıyım. Ve kesinlikle birini öpmeyi düşünmemeliyim.

Ama Orion bana Seth'ten uzak durmamı söylemişti.
beni deli gibi kızdırmıştı. Seth'in eli dizimi okşarken kendimi teslim olmuş gibi hissettim. Muhtemelen yarın pişman olacağım ama şu anda Orion'u ısırmak gibi hissettiren bir karar verdim.

Seth'in eli bacağımda daha da yukarı kayarken nabzım hızlandı, başparmağı iç uyluğumda hassas bir daire çizdi. Vücudum ona karşılık verirken düşüncelerim rüzgâra karıştı, ısı midemin tabanına doğru aktı.

Ağzıyla buluşmak için eğildim.

Dudakları benimkilere dokundu, tüy gibi yumuşaktı, sonra elleri belime dolanıp beni sert vücuduna doğru çekerken daha talepkâr oldu. Dilini dudaklarıma sürdüğünde
bira ve şehvetin tadı ağzıma doldu.

hisseder. Beni kucağına çekti ve eteğim çok fazla yukarı kalktı.

Neredeyse geri çekiliyordum, ama boğazından beni çözen alçak bir inilti çıkardı ve ağzı benimkiyle kilitli kalırken parmaklarımı gömleğine doladım.

Köpek Çocuk gülünç derecede iyi öpüşüyordu ve belki de yaptığı boktan şey için gerçekten üzgün olduğuna inanmaya başlamıştım. Belki de benden gerçekten hoşlanıyordu.

Muhtemelen şu anda onun yüzünü öpmemeliyim.

Eli boynumda gezindi ve soğuk bir şey
tenime dokundu. İrkildim ve boştaki kolu aniden etrafımda kilitlendi. Sertçe.

"Seth," diye bağırdım, tutuşu acı vermeye başlayınca öpüşmemizi kestim.

Topuzumu tuttu ve keskin bir şeyle keserken dünya dönmeyi bıraktı.

"Hayır!" Dehşet içinde nefes nefese kaldım ve onu geri ittim. Ama artık çok geçti. Beni bıraktı ve dizlerimi sıyırarak kucağından bir yığın halinde patikaya düştüm.

Tek bir mavi tutam, şimdi elinde tuttuğu topuzdan kurtulmuş, önümde yere düşmüştü. Çaresizlik içinde onu yakaladım, ellerim titriyor ve gözyaşlarım akıyor, akıyor ve akıyordu.

Saçımı, saçımı aldı.

Ama sadece saçım değildi. Çok eski bir yaraydı ve onu eskisinden daha derin bir şekilde kesip açmıştı.

Kimseye güvenme. Bunun anlamı buydu. Ve nasıl Beni kandırması, ona güvenmemi sağlaması ve sonra da onun gibi insanlara karşı beni uyarması gereken tek şeyi elimden alması çok şiirseldi.

Yüz hatlarında memnun bir gülümseme belirdi. "Sana saçını alacağımı söylemiştim," dedi, sesi düz ve soğuktu ve kalbimin saklanmak için bir kabuğa girmesine neden oldu. "Ve Max bana bunun arkasındaki küçük acıklı hikayeyi anlattığından beri, daha da
onu ele geçirmeye kararlıyım."

Gözyaşlarım dudaklarımdan akarken dudaklarım titredi, tuzun ve ihanetin tadı dilime aktı.

Kıkırdamalar havayı doldurdu ve Kylie, elinde Atlas'ıyla, çetesinden birkaç kişiyle birlikte çalıların arasından fırladı. "Her şeyi kaydettim," dedi Seth'e
zaferle.

Aşağılanmışlık üzerime çöktü ve öfkeyle avucumu açıp içine büyü yapmak istedim ama Seth öne atılarak önümde çömelirken yumruğumu kapattı.

"Kişisel bir şey değil Vega," diye fısıldadı. "Fae'ler böyledir. İşlerin senin için daha da kötüye gitmesini istemiyorsan, kız kardeşini de al ve Akademimizden defol." Göz kırptı, ayağa fırladı ve kolunu Kylie'ye doladı, Kahkahaları beni çağırırken adım adım uzaklaşıyorlardı.

"Hadi Lunar Leisure'a gidelim, eğlenceyi kaçırmak istemiyorum."
Seth dedi ve patikada hızla ilerlemeye başladılar, mavi buklelerim hâlâ onun avucundaydı.

Sessizlik çöktü ve başımı tutmak için uzandım, yerde öylece kalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar dehşete kapılmıştım.

dakika daha uzun. Arkada öndekinden daha kısa olan saçlarımın dalgalı kalıntılarını bulduğumda boğazım duyguyla şişti - ve bu hissedebildiğim kafa derisi miydi?

Utancımdan ellerim titremeye başladı.
göğsüm. Kalbim kor haline gelirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? O piç kurusuna bir an bile güvenebileceğimi nasıl düşünebildim? Dünya hakkında bildiğim onca şeyden sonra bunu neden yaptım?

Ayağa kalk. Aer Tower'a geri dön.

Ama kendimi hareket ettiremiyordum. Sadece içime kapanıp sonsuza dek saklanmak istedim.

Saçlarımı karıştırmaya devam ederken içimdeki panik yükseldi,
kalkmam gerektiğini biliyordum. Kimse beni bu halde görmeden ortadan kaybolmalıydım.

Kylie her şeyi kaydetmişti.

Tanrım, lütfen hayır. Yakında, okuldaki herkes Seth'i öptüğüme, sonra onun saçımı kesip hastalıklı bir ödül gibi aldığına tanık oldu. Ve ben yerde dizlerim sıyrıklarla ağlarken gökyüzü üzerime düşüyordu.

Bir el omzuma bastırdı ve şiddetle sarsıldım, döndüm ve umutsuzca avucumu açtım.
kendimi savunmak için. Toprak büyüsü bedenimi bir enerji hücumuyla terk ederken büyük bir çatlak yolu yırttı ve Profesör Orion onu devirmeden önce kenara fırladı.

Kardinal Büyü öğretmenimin tam olarak koruyucu bir melek olmamasına rağmen kalbim duruldu. Ama Seth ya da onun korkunç arkadaşları değildi. Başımı tuttum, ısı akıyor

Ondan saklanmaya çalıştıkça yanaklarım yanıyordu.
Orion'un bile bu gece bana yapabileceği, beni daha fazla kıracak fazla bir şey yoktu. Ama gülebilirdi. Ve ben gülmesini bekledim.

Yavaşça önümde diz çöktü, bakışları saçlarımın üzerinde gezinirken çenesi dikleşmişti. Utanç bedenimde bir yol açtı ve bu şekilde görülmeye dayanamayarak yere baktım. "Sana söylemiştim demek için mi geldin?" Onu ısırdım,
Acımı öfkeyle örtmeye çalışıyordum. Ama hiç şüphesiz yüzümden akan gözyaşlarının her birini görebiliyordu.

"Kalk," diye ısrar etti, kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

"Neden geri geldin?" Avucumu serbest bırakıp ellerimi tekrar başımın etrafına sararak boğuldum.

"Örümcek hislerim karıncalanıyordu," dedi kıkırdayarak ve ben kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bu bir şaka mıydı?" Büyük bir şaşkınlıkla, sesim titreyerek sordum.

Ağzı köşeden kıvrıldı ve gerçekten böyle gülümsediğine inanamadım. Öyle olmasını beklerdim.
Okulun geri kalanıyla birlikte gülüyor, benim yararıma şakalar yapmıyordu.

"Öyleydi," dedi. "Sanırım oldukça iyiydi." Beni daha yakına çekti, yüz ifadesi birden ciddileşti. "Şimdi mavi gitti, hangi ikizin hangisi olduğunu nasıl anlayacağım?"

İçimden kaçan şaşkın bir kahkahayı durdurmaya çalıştım ama kahkaha hıçkırık şeklinde göğsümden koptu. "Haklısın, nasıl söyleyebilirsin ki?" Burnumu çektim ve dantelli kolumla nemli gözlerimi sildim. Maskara elime bulaştı ve ben

O anda The Walking Dead'deki bir figürana benzediğimi düşünerek içten içe ürperdim.

Beni daha iyi hissettirecek onca insan varken, bunun o olacağını asla tahmin edemezdim.

Vücudumdaki tüm sinir uçlarını sızlatan bir çığlık havayı yararak geçti.

Orion aniden tetikte olarak elini bıraktı ve o herhangi bir karar veremeden ben koşmaya başladım.

Tory!

Korku kalbimde bir delik açtı.

Varisler bu gece savaş yolundaydı. Ve kız kardeşime zarar vermelerini engellemeye çalışmalıydım.

TORY

Darius beni doğruca Lunar binasına götürdü ve içeri girdiğimizde sola saparak spor salonuna yöneldi.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Korkuyu sesimden uzak tutmayı başaramayarak nefes aldım.

"Bazı arkadaşları görmeye gidiyoruz," dedi, bana bundan fazlasını teklif etmedi.

Spor aletlerinin yanından geçtik ve binanın daha önce hiç ziyaret etmediğim bir bölümüne doğru ilerlemeye devam ettik. Sıcak hava ve kokusu burnuma gelir gelmez neye doğru gittiğimizi anladım.

Darius beni bir dizi çift kapıdan geçirip soyunma odalarına doğru sürüklerken klor çarptı ve kaşlarımı çattım.

Hızını yavaşlatmadı ya da beni kavrayışını azaltmadı ve ben de zorlaması beni hâlâ kavrarken ondan kurtulmak için mücadele edecek güçte değildim.

Büyük yüzme havuzuna vardık ve dudaklarım orada bir insan kalabalığı olduğunu fark ettim. Darius beni onlara doğru sürüklerken Marguerite ve arkadaşları heyecanla çığlık atıyordu ve ben yüzler denizinde bana yardım edebilecek birini ararken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Seth'in bir grup kurdu heyecandan ulumaya başladı, bira şişelerinden içerken birbirlerini itip kaktılar ve birbirlerini havuzun kenarına doğru ittiler.

Darius beni sola doğru yönlendirdi ve uzun yüzme havuzunun derin ucuna doğru ilerlerken, fayansların üzerine boyanmış bir tabela suyun altı

metre derinlikteydi. O kadar suyu düşününce içimi bir ürperti kapladı, o araba kazasında mahsur kalışımın anıları hemen su yüzüne çıktı.

Suyun yanında üç dalış tahtası duruyordu ve en yüksek olanına bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Televizyonda olimpiyatlarda dalgıçların böyle şeyler kullandığını görmüştüm ama gerçek hayatta hiç görmemiştim.

Darius beni tutmaya devam etti, beni daha da yaklaştırdı. Max ve Caleb'in bizi beklediği dalış tahtasına.
Max'in yüzü heyecanın resmiydi ve neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Caleb'in
İfadesi dikkatli bir maskeye bürünmüştü ve bana, bırakın sevgi beslemeyi, neredeyse hiç tanımadığı biriymişim gibi bakıyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum. Ondan herhangi bir yardım alamayacağım açıktı ve bir tane bile görmemiştim.
Darius'un planladığı şeyi durdurmaya meyilli görünen bir kişi.

Darius beni suyun üzerindeki izleyici kalabalığına bakacak şekilde döndürdü ve sanki arkadaşmışız gibi kolunu bana doladı.

"Pek çok insan Vega Varisleri'nin dönüşü hakkında özel bir şeymiş gibi konuşuyor," diye seslendi.
sesi heyecanlı izleyicilere sessizlik getirdi. "Ama henüz etkileyici bir yanlarını görmedim. Bu basit bir Zorlama ile bile mücadele edemiyor."

Darius beni göğsüne doğru çekti ama ben sessiz kaldım, burada en iyi hamlemin ne olduğundan emin değildim. Bakışlarım
Önümdeki derin havuza doğru yolculuk ve

akan su kulaklarımı dolduruyordu. O arabada sıkışıp kalmıştım, nehir yatağına doğru batarken ölmeyi bekliyordum ve sıkışan emniyet kemerime karşı mücadele ediyordum.

Kalbim küt küt atıyor, dilim damağıma yapışıyordu ama korkumu görmelerine izin veremezdim. Burada güçsüzdüm ama kontrol edebileceğim tek şey, planladıkları şeye vereceğim tepkiydi.

"Zirveye çıkmak için korkularımıza karşı savaşır ve zafer kazanırız!" Max haykırdı ve her zaman tetikte olan kalabalık da aynı şekilde alkışladı. "Öyleyse kraliçelerimiz olduğunu iddia eden kızlardan birinin de aynı şeyi yapabileceğini kanıtlaması gerekmez mi?"

Ona kaşlarımı çattım. Asla böyle bir iddiada bulunmamıştım ve Darcy'nin de bulunmadığını biliyordum. Max yaklaştı, sadece benimle konuşmak için eğilirken gözümü tuttu.

"Korkularını benimle paylaştığın için teşekkürler," diye mırıldandı. "Bunu planlamak çok daha kolay oldu."

Darius benimle arkadaşı arasına baktı ve yüz ifademi boş tutmak için mücadele ettim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Panik içindeydim ve ter damlacıkları omurgamdan aşağı akıyordu ama onlara dehşetimi vermeyecektim. Bu yola girdiklerini görebiliyordum ve onlara durmaları için yalvarmayacaktım. Nasıl olsa bir fark yaratmayacağını biliyordum.

Max daha yakına eğildi, bir parmağını kolumda gezdirdi ve Korkumla harmanlanmış gücümün bir kısmını emerken bilerek sırıtıyordu.

"Hadi o zaman," dedi Darius, kolunu omzumdan çekip beni iterek yürümeye başlamamı sağladı

Tekrar.

Yanından geçerken Caleb gözüme takıldı ve bana acımasız olduğu kadar alaycı bir gülümseme fırlattı. Bu gülümseme karşısında göğsüme bir buz parçası saplandı. Destansı bir aşka yelken açtığımızı düşünmüyordum ama onun o kadar da kötü biri olmadığına inanmaya başlamıştım. Belki de benden ve Darcy'den kurtulmaya kararlı değildi.

Dürüst olmak gerekirse onu neredeyse bir arkadaş gibi görmeye başlamıştım. Bakışlarındaki soğukluk bana bu konuda ne kadar yanıldığımı gösterdi. Bu son işkencenin aktif bir katılımcısı olmayabilirdi ama kesinlikle değildi.

onu durduracak.

Darius beni iki alt dalış tahtasının yanından geçirdi ve yüksek tahtaya çıkan merdivenin yanında durdurdu. Küçük bir tabela bana bu tahtanın ucundan suya on metrelik bir atlayış olduğunu bildirdi ve ellerim biraz titremeye başladı.

"Hadi o zaman Roxy," diye homurdandı Darius, nefesi boynuma değerken sıcacıktı. "Kalk bakalım."

"Zar zor yüzebiliyorum," diye nefes aldım, bildiğinden emin olmak için

Bana tam olarak ne yapmak üzere olduğunu. "Oraya atlarsam boğulurum."

"O zaman bize boyun eğmeye hazır mısın?" diye sordu. "Ve bu okulu geride bırakmaya?"

Koyu renk gözlerine baktım, orada gizlenen bir insanlık kırıntısı olup olmadığını merak ediyordum. Ona ters ters bakmadım, kaşlarımı çatmadım ya da nefretimi bakışlarıma yansıtmadım. Sadece baktım ve nasıl bir kız olduğumu görmesine izin verdim. Bunu kime yaptığını görmesine izin

verdim,

Acıma ya da pişmanlık duyma yeteneğine sahip olup olmadığını merak ederken. Tahtını çalmaya gelen uzun zamandır kayıp bir varis değildim. Ben sadece benden çalınan bir şeyi geri almaya ve bu berbat dünyadaki yerimi bulmaya çalışan bir kızdım.

Darius'un dudakları aralandı ve gözlerinde bir şeyler değişti. Yarım saniyeliğine geri çekileceğini, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp gitmeme izin vereceğini ve beni bunu yapmaya zorlamadan kazandığını bilerek tatmin olacağını düşündüm.

"Tırmanmaya başlayın! En tepeye kadar!" Max arkamızdan talepte bulundu, Zorlaması beni sert pençeleriyle kavradı ve uzuvlarımı harekete geçmeye zorladı.

Darius'a döndüm, topuklu ayakkabılarımı tekmeledim ve merdivenden yukarı çıkmaya başladım.

Yukarı, yukarı ve yukarı. Avuçlarım metal basamaklarda kaygandı ve daha da yükseğe tırmandıkça çıplak ayaklarım soğukluğu keskin bir şekilde hissetti.

Altımdaki pislik kalabalığı slogan atmaya başladı ve ne bağırdıklarını anlamam birkaç dakikamı aldı.

"Atla! Atla! Atla!" Bu cesaret verici bir tezahürat değildi; hevesli, alaycı, kana susamış bir tezahürattı.

Tırmanırken uzun siyah elbisem bacaklarıma dolandı ama Max'in zorlamasıyla yavaşlamadım.

Sonunda tepeye ulaştığımda kendimi ayağa kaldırdım ve ağırlığımın altında hafifçe zıplayan uzun tramplenin üzerinde durdum.

Bacaklarım titriyordu ve kafamın içinde frenlerin gıcırtısını, araba bariyerlerden geçerken boğazımdan kopan çığlıkları duyabiliyordum.
Araç nehre doğru alçalırken midemde bir çalkantı hissettim.

Yine oradaydım. Batıyordum, batıyordum, batıyordum ve bu sefer yoldan geçen hiçbir yardımsever beni kurtaramayacaktı.

Kulaklarım anılarımın dehşetiyle doluydu ama tüm bunların ötesinde başka bir ses duymayı başardım. Seth odaya koşarak girerken sesini heyecanlı bir ulumayla yükseltti. Kurtları da onu selamlamak için uludular ve ben de ellerimi yumruk yapıp kendimi tutmaya çalıştım.

"Gösteriyi kaçıracağımdan endişeleniyordum. Ben sadece diğerini yok etmeyi bitirdi!" diye seslendi diğer Varislere katılmak için koşarken.

Onun sözleriyle midemin çukuruna sert bir taş düştü. Darcy'ye bir şey mi yapmıştı? Ona zarar vermiş miydi? Ona bağırmak ve bana söylemesini talep etmek istedim ama izleyici kalabalığı yine tezahürat yapıyordu ve tüm o kalabalıktan sesimi duyurmaya çalışmak bir yana, düşündüklerimi bile zar zor duyabiliyordum.
Buraya kadar.

Darius ve Max suyun kenarına doğru ilerlediler ve Havuzun pürüzsüz yüzeyini kaynayan bir hareket girdabına dönüştürürken ellerini kaldırdılar.

Dehşet içinde derin suya baktım. Eğer daha önce yüzme şansımın olmadığını düşündüysem, şimdi işimin bittiğinden iki kat emindim. Yüzme dersleri koruyucu ailelerin çocuklarına düzenli olarak verilen bir şey değildi.

Yerel havuza yaptığım birkaç gezi dışında, nasıl yapılacağını hiç öğrenememiştim. İdare edebilirdim ama derin suda asla kendi başıma kalmaya çalışmazdım, özellikle de kazadan sonra.

"Hazır mısın, küçük Vega?" Max seslendi ve dizlerim yerine kilitlenirken öğrenci kalabalığı kendilerine vaat edilen gösteriyi talep ederek daha yüksek sesle slogan atmaya başladı.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Gücümün her zerresini zihinsel kalkanıma attım, umarım
Bir dahaki sefere Zorlama geldiğinde. Birini kendisine zarar verebilecek bir şey yapmaya zorlamanın daha zor olması gerekiyordu ve bunun beni öldürebileceğini bildiğim için beni atlatamayacaklarını umuyordum.

"Atla!" Max bağırdı ve onun iradesinin benimkine çarptığını hissettim.

İleriye doğru bir adım attım ama itaat etme isteğimle savaşmayı başardım. Ne olduğunu merak ederek titreyen bir nefes aldım.
Eğer atlamazsam ne olacağını.

Bu fikir beni daha fazla heyecanlandıramadan Seth kollarını kaldırdı ve gücünü çağırırken bana sırıttı.

Beni suya atmak için yönlendirdiğinde rüzgârın arkamda yükseldiğini hissettim. Paniğe kapıldım ve kaçmaya başladım. Suya girmeyi hiç istemeyebilirdim ama kendim atlamanın onun tarafından suya atılmaktan çok daha iyi olacağını biliyordum.

Kenardan atlarken kalbim neredeyse patlayacaktı ve gürültülü kahkahalar atılırken kalabalık kanım için çığlık attı.

Su yükseldikçe ayaklarımla havuza doğru düştüm. altımda kıvranıyordu. Çığlık atmak istemiyordum ama elimde değildi, suya doğru daldığımda ve elbisem etrafımda kamçılanırken dehşet ciğerlerimi parçaladı.

Suya girdim ve dudaklarımdan bir baloncuk seli akarken yüzeyin altına fırladım. Aşağı, aşağı, aşağı, sırılsıklam elbisemin ağırlığı bacaklarıma dolanırken beni dibe doğru sürüklüyordu.

Ona karşı mücadele ettim, kayışları kopardım ve malzemenin sınırlarından kaçmaya çalışırken onu üzerimden çıkarmaya zorladım.

Su soğuktu, kapalı bir havuz için çok soğuktu ve bunun için Mirasçılar'a teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

Elbiseyi zorla üzerimden çıkarmayı başardım ve iç çamaşırlarımla kaldığım için onu ittim. Etrafımda döndüm ve sahip olduğum her şeyle yüzeye doğru tekmeledim.

Ciğerlerim yanıyor, ağrıyor, beni boğacak bir nefes almamı istiyordu.

Başım su yüzeyine çıktı ve su etrafımda dönerken yutkunarak hava aldım.

Darius ve Max sıvıyı emirlerine boyun eğmeye zorlarken, havuzun kenarında duran dört Varis'in soğuk gözlerle bana baktığını gördüm.

Yanımda bir kule gibi yükselen devasa bir su püskürtücüsü vardı ve anlamsız olduğunu bildiğim halde tekmeleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Darius'un elinin bir hareketiyle sütun eğildi ve üzerime çarparak beni tekrar suya gömdü.

Hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalışırken çalkalanan suyun altında bir bez bebek gibi savruldum ve su
beni acımasızca dövdü.

Kalbim göğsümden dışarı doğru bir yol açmaya çalışıyordu ve çaresizce kaçma ihtiyacıyla tekrar yüzeye doğru tekmeledim.

Yüzerken su doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı ve sıcaklık daha da düşerek beni buz gibi bir kucakla sardı.

Üzerimdeki ışık bana hangi yöne gideceğimi gösterdi ve tekrar tekmelemeye başladım, beni bırakmadan önce buna kaç kez katlanmak zorunda kalacağımı merak ediyordum.

Paniğim ve dondurucu sıcaklık ilerlememi yavaşlatırken ve ciğerlerim itirazlarını haykırırken suda çırpınarak yüzeye çıkmaya çalıştım.

Işık tam üzerimdeydi ama yine de
İnanılmaz derecede uzakta. Ona doğru tekrar tekme attım ve ellerim onu yarmak yerine sert bir yüzeyle karşılaştı.

Beni bu kâbusun içinde tutmak için inşa edilmiş olan buz kütlesine yumruğumu vururken gözlerim büyüdü.

Yine boğuluyordum. O nehrin dibine geri dönmüştüm, emniyet kemeri içimi kesiyordu ve kurtulmanın hiçbir
yolu yoktu.
Ancak bu sefer yüzmekte özgürdüm ama buzun altında kalmıştım. Umutsuzca arzuladığım hava sadece birkaç santim uzağımdaydı ama kilometrelerce uzakta da olabilirdi.

Panik beni bütünüyle yutarken çığlık attım ve son havam da dudaklarımdan baloncuklar halinde fışkırdı. Yapabilirdim

Gözyaşlarımın sanki hiçbir şey değilmiş gibi buz gibi suya karıştığını hissediyordum ve kalbim sadece kendi ölümüne yol açabilecek bir ritimle çarpıyordu.

Büyüm bedenimin altında savaşıyordu, beni kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu ve ben de ondan yararlanarak ellerime ateş çağırdım.

Gücümün kuvveti buza çarptı ve Darius ve Max benimle savaşmak için buz duvarını güçlendirmeden önce en küçük bir yudum hava almayı başardım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Güçlerimi kullanmaya daha yeni başlamıştım ve kendimi nasıl şekillendireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bana yardım edebilecek bir şekilde büyü. Çelikten bir duvara çekiçle vuran kör bir alet gibiydim.

Büyüm tekrar parladı ve bu sefer buzun üzerinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu ama buz kırılmadı.

Soğuk ve panik yüzünden uzuvlarım titriyordu ve nefes alma isteğinin içimde kabardığını hissedebiliyordum.

Tekmelemeye devam ederken yumruklarımı buz tabakasına vurdum, daha derine battım ve sonra tekrar yukarı çıktım. Faydası yoktu. Her an nefes alabilirdim.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor ve her gümbürtü Buza vurduğum yumruk bir öncekinden daha zayıftı. Gözyaşlarım bitmişti. Zamanım tükenmişti.

Ciğerlerim yanıyordu ve kaçınılmaz olana karşı elimden geldiğince savaştım ama bu savaşı çoktan kaybetmiştim.

Karanlık görüşümün kenarlarında

karıncalandı. Ve bir nefes aldım.

DARCY

Orion vampir hızını kullanarak benden hızlı bir şekilde yanımdan geçti. Önümdeki Lunar Leisure binasına daldığında kalbim parçalandı ve sahip olduğum tüm enerjiyi onu kovalamak için harcadım.

İçeriden alaycı tezahüratlar ve acımasız kahkahalar yükseliyordu ve ruhumun derinliklerinde kız kardeşimin başının ciddi bir belada olduğunu biliyordum. Kapıdan fırladım ve karanlık koridorlardan geçerek yüzme havuzuna vardığımda neredeyse ayaklarımın üzerine düşecektim.

Kalabalık bir öğrenci grubu, buza dönüştürülmüş yüzme havuzunun en ucunda duruyordu. Orion havuzdan kenarında, ellerinden bir sel gibi su akıtarak buza çarpmadan önce onu eritti. Buzun altında kayboldu.
yüzeye çıktı ve boğazım şaşkınlık ve dehşetle daraldı.

Devasa bir yarık buzun ortasını yardı ve Orion altından fırladı, kolu Tory'nin etrafına kilitlenmişti. Bilinçsiz görünüyordu - yoksa bundan daha fazlası mıydı?

Dünyam yavaşladı ve göğsümde bir korku oluştu.

Hayır, o ölmedi. Ölmüş olamaz.

Sonunda zihnim tekrar harekete geçti ve havuzun kenarına koştum, Orion onu getirirken Tory'ye uzandım. yakın. Onu kenardaki fayansların üzerine yatırırken kolundan tuttum ve sessizlik çöktü. Ölüm anonsundan önceki türden bir sessizlik.

"Tory," diye hıçkırdım, buz gibi soğuk elini tuttum, onu sarsarken her yerim titriyordu.

Orion onun yanına diz çöktü, bir elini alnına bastırırken sırılsıklamdı. Gözlerini kapattı ve koyu kırmızı bir ışık Avucunun altından parlıyordu.

Titreyerek nefes aldım. Oda

etrafımda kayboldu.

Önemli olan tek şey kız kardeşim ve Orion'un bedeninden onunkine akan sihirdi.

Tory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve şiddetli bir şekilde öksürerek su kustu, Orion tam zamanında kenara çekilerek suyu kaçırdı.

Üzerine düştüm, ona sıkıca sarıldım ve Orion ben ona teşekkür edemeden ayağa kalktı.

Varislerin havuzun kenarında yürüdüklerini ve çıkışa doğru ilerlediklerini gördüm.

Onlara bakarken nefret içimi parçaladı, ikizime tutunurken tepeden tırnağa titriyordum.

"BU ODADA TEK BİR KİŞİ BİR SANTİM BİLE KIPIRDARSA, DERHAL SINIR DIŞI EDİLECEKSİNİZ!" Orion
diye bağırdı, cam tavanın tamamı onun vahşi ses tonuyla titreşti.

Varisler yürümeyi bırakıp sessizliğe gömüldü. Darius elini ensesinde gezdirdi, ilk kez öfkeli görünüyordu
her zamanki gibi. Seth sanki onları yatıştırmaya çalışıyormuş gibi hepsine sürtünüyordu ve cebinden çıkan saçlarımı görünce çığlık atmak istedim.

Orion omuzlarımı geren bir ses tonuyla, "Yüzünü duvara dön," diye emretti.

Varislerin Orion'un karşısında sıraya girmesini bulanık gözlerle izledim. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve

Yaptıklarından dolayı öfkesinin her damlasını onlara boşaltmak için.

Kalabalığın geri kalanı havuzun diğer tarafında birbirine yaklaşmış, tedirgin görünüyordu.

Tory'nin yüzündeki nemli saç tellerini fırçaladım ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"İyi misin?" Boğuk bir sesle söyledim.

Zayıfça başını salladı ve ben de kalbimde bir rahatlama şarkısı söyleyerek onu tekrar kucaklamak için öne düştüm.

Yerinden kalkıp yanıma oturdu ve koyu yeşil gözleri saçlarımın üzerinde gezindi. Üst dudağını geriye doğru sıyırdı. dizlerini göğsüne çekti ve başını omzuma yasladı.

"Özür dilerim Darcy," dedi kısık bir sesle ve ben de kolumu ona doladım, başımı sallayarak onu reddettim Özür dilerim.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok," diye fısıldadım, gözlerim hayatımda hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar içgüdüsel olarak nefret ettiğim dört Varis'e takıldı.

Orion kafalarının arkasına baktı. Bir idam mangası için sıraya dizilmiş gibi görünüyorlardı ve ben de öyle olmalarını diliyordum.

Varislerin takipçilerinden oluşan kalabalık kendi aralarında mırıldanmaya başladı ve bazıları cesurca çıkışa doğru ilerledi.

"Ben ne olduğunu öğrenene kadar kimse bu odadan çıkmayacak," diye hırladı Orion onlara ve kaçışan öğrenciler geri çekilerek kendi saflarına katıldılar.

Orion Varislere doğru sinsice ilerledi, Seth'in saçlarını avucunun içine aldı ve kafasını büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Seth dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama çıkarırken, "Bu gece Vega İkizleri'ne olanlar hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?" diye hırladı.

"Hayır efendim," dedi Seth kısık bir sesle ve ben dişlerimi sıkıp gözlerimle ona hançer fırlattım.

Orion, Max'in yanına doğru adım atarak yüzünü duvara yasladı. "Peki ya sen. Rigel?"

"Hayır, efendim," diye mırıldandı Max.

Orion Caleb'e doğru ilerledi ve kulağına eğilerek konuştu. "Kaynağınla mı oynuyordun Caleb? Bunun Vampir kurallarına aykırı olduğunu biliyorsun ve ben de
dişlerini söktürmek için uygun bir ruh hali değil."

Caleb'in geniş omuzları öfkeyle gerildi. "Kuralların farkındayım efendim. Ben ona hiçbir şey yapmadım."

Ben kız kardeşimi öldürmeye çalışan canavarlardan birine bakarken Orion, "Saçmalık," diye tersledi.

Orion Darius'a doğru ilerledi ve bir elini omzuna koydu. Darius omuz silkti ama Orion kolunu sıkıca sararak onu kendine çekti. "Sen de mi yüzüme karşı yalan söyleyeceksin, Darius?"

Darius ondan kurtuldu. "Karşımda bir duvar varken yüzünüze karşı yalan söyleyemem, değil mi efendim?" Sesi alaycı ve soğuktu, duruşu sanki omurgası saf demirden yapılmış gibi sertti.

Orion onu etrafında döndürdü ve aynı anda serbest bıraktı. Ona diğerleri kadar sert davranmıyordu ve ben de nedenini merak ediyordum. Darius da diğerleri kadar kötüydü.

İfadesiz yüzüne bakmak kanımı dondurdu.

"Son bir şans," dedi Orion alçak bir sesle, sadece onun için. "Açıkla."

Darius'un gözleri onun yüzünden Tory'ye kaydı, Profesöre geri dönmeden önce çenesi titriyordu. "Çıkmalarını istiyoruz. Sadece onları dışarı çıkarmaya çalışıyoruz - üzerimizdeki baskıyı biliyorsun. Max onların korkularını öğrendi ve biz de... onları hayata döndürdük." Omuz silkti ve göğsüm kendi içine çöktü. Daha zalim olabilirler miydi? Biz onların tahtını bile istemiyorduk ve onlar hâlâ gitmemiz için bizi kırmaya çalışıyorlardı.

Orion başını salladı, yüzü hayal kırıklığıyla boyanmıştı. "Tüm Varisler arasında senin ailenden daha iyi olduğunu sanıyordum."

Orion ona sırtını döndüğünde Darius'un yüzü buruştu, bunun bir Fae olarak yapabileceği en büyük hakaretlerden biri olduğunu anlamıştım.

"Vega kızları dışında bu odada bulunan herkes tam bir hafta boyunca benimle birlikte gözaltında tutulacaktır. Capella, Altair, Rigel
ve Acrux, iki hafta sürecek ve uyarı alacaksınız. Bir daha böyle bir şey yaparsanız, yıldızların oğulları olmanız umurumda değil, Zodiac'tan atılacaksınız."

"Biliyor musun, Orion? Git kendini becer," diye hırladı Darius, onun yanından geçip kapıdan dışarı doğru yürüdü.

Orion arkasından ters ters baktı ama onu durdurmak için bir hamle yapmadı.

"Gözaltı mı?" Tory hırıldadı. "Bu kadar mı?"

Orion cevap vermedi ve içimi öfke kapladı. "Bunu yanlarına bırakmalarına nasıl izin verirsin?" diye sordum.

Marguerite ve bazı iğrenç arkadaşlarının saçımı işaret edip bıyık altından güldüklerini fark ettim. Tenim sıcacık kızardı ve Tory'ye dönüp ortadan kaybolabilmeyi diledim.

Orion önümüzde çömeldi ve Tory'nin eline uzandı. "Daha fazla iyileşmeye ihtiyacın var."

"Burada olmaz," diye tısladı, gözleri seyreden kalabalığa kaydı. "Sadece gitmek istiyorum."

Onu görmezden gelerek elini omzuna bastırdı ve avucunun altında bir kez daha o garip kırmızı parıltı oluştu.

Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim, sanki rüzgâr hayatımın yelkenlerinde delikler açmış ve onları lime lime etmişti.

Ama onları
düzeltecektim. Ve
tekrar yükselirdim.
Sadece bugün değil.

TORY

Orion'un sıcak elleri tenime değdiğinde ciğerlerimdeki yanma hafifledi. Kendime geldiğimde titremeye başladım, bacaklarımı göğsüme doğru kıvırırken dişlerim takırdıyordu.

Darcy elimi tutuyordu, zeytin gözleri endişeyle açılmış bana bakıyordu ve bir tutam saçı

Çenesine ulaşacak kadar uzun olan saçları bana doğru düştü. Kaşlarımı çattım, saçlarının sivri uçlarına uzandım ve makyajındaki gözyaşı izlerini fark ettim.

"Ateş büyünü kullan," diye mırıldandı Orion. "Isınmana yardımcı olacaktır."

Bakışlarım bir an için ona kaydı ve ondan biraz uzaklaştım ama beni bırakmadı.

"Sadece ciğerlerindeki tüm suyun dışarı çıktığından emin oluyorum ve verdiği hasarı iyileştiriyorum," diye açıkladı. garip bir şekilde düz.

"Sana ne oldu?" Sesim boğazımda düğümlenirken Darcy'ye sordum. Boğulmak ve çığlık atmak belli ki el ele gitmişti.

Darcy'nin dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı ve bakışları benim öteme kaydı. O tarafa döndüm ve Seth, Caleb ve

Max hâlâ duvarın dibinde duruyordu ama Orion'un dikkati üzerlerinden çekildiği için dönüp bize bakmışlardı. Yüzlerinde olayların gidişatından duydukları hoşnutsuzluk okunuyordu.

Bana arkasından bakan tek kişi Caleb'dı. Çenesi

Sıkı ve gözleri anlamaya başlayamayacağım sırlarla doluydu.

Kalbim başka bir korku sarsıntısıyla yerinden fırladı ve hızla Orion beni tutmayı bıraktığında tekrar uzağa baktım. Derin bir nefes aldım ve sonunda acısız olduğunu fark ettim.
Biliyordum ki
Ona teşekkür edecektim ama kelimeleri söylemeye dilim varmadı. Dizlerimi vücuduma yaklaştırdım,
Elimden geldiğince kendimi örtmeye ve dantelli iç çamaşırlarımı gözlerden saklamaya çalışıyordum.

Kendimi küçük, zavallı, tüm bu pislikler için çıplak bırakılmış ve geriye kalan tek şey hiç anne babası olmamış bir kız olana kadar tüm ukala, ateşli yanlarımdan sıyrılmış hissettim.
Hep böyle bir aşkın nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir.

Hâlâ titriyordum. Ateşime her uzandığımda.
yine elimden kayıp gitti. Ona odaklanamıyordum. İhtiyacım olduğunda beni kurtarmamıştı. Güçlü olmak
bana bir parça yardım etti. Ama bu durumun sebebi buydu. Varislerin bana bunu yapmasının nedeni buydu. Eğer büyüm olmasaydı benimle hiç ilgilenmezlerdi.

"Caleb, gömleğini çıkar ve Bayan Vega'ya ver," diye tersledi Orion.

Caleb düğmelerini çözmeye başlamadan önce bir an tereddüt etti ve sonunda sesimi buldum.

"Ondan hiçbir şey istemiyorum," dedim, sesim alçak, boş ama kesindi.

Caleb durakladı ve Orion sanki bütün bunlar büyük bir baş belasıymış gibi kısık bir hırıltı çıkardı. Belki de o

Bir dahaki sefere su altında kalmış birini bulup, sorumlu kişilerden yardım kabul etme konusunda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

Orion kendi ceketini omuz silkerek çıkardı ve bana uzattı. Darcy kollarımı ceketin kollarından geçirdi ve ben
Ayağa kalkıp düğmelerimi iliklerken ıslak saçlarımı yakamdan çekiştirdim. Kollarımı tekrar kendime doladığımda koyu renkli kumaş beni sardı, kalçalarıma kadar sarktı.

Çenemi kaldırıp Varislere ve onların aptal takipçilerine kaşlarımı çatmak istedim ama bunun yerine tekmelenmiş bir köpek yavrusu taklidi yaptığımı biliyordum.

Dudaklarımı büzdüm ama yine de bakışlarımı ayak parmaklarımdan yukarı çekmeyi başaramadım.

Beni kırmak istediler. Ve belki de kırmışlardı. Orion

bana ve Darcy'ye baktı. "Seni geri götüreceğim-"

Binanın dışında bir yerden gelen dehşet dolu tiz bir çığlık havayı deldi ve bir korku ürpertisi
içimden geçti.

"Şimdi ne olacak?" Orion homurdanarak arkasını döndü ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Darcy kolumu kaptı ve beni peşinden sürükledi,
Varisler ve onların hayran kulübünün gerisinde kalmak istemedikleri açık.

Uyuşmuş ayaklarımı zorla hareket ettirdim, Caleb ve diğerlerinin yanından onlara bir daha bakmadan geçtim.

Darcy beni bir koşuya sürükledi ve ben de onu takip ederek Orion'a binanın dışına açılan çift kapıya varmadan hemen önce yetiştik.

Şimdi daha fazla çığlık vardı, insanlar yardım için bağırıyor ve haykırıyordu.

Orion yavaşlamadı, kapıları iterek açtı ve gecenin içine doğru ilerledi.

Küre'nin yakınında büyük bir kalabalık toplanmıştı ve onların ötesinde titrek turuncu bir ışık yansıyordu. Binanın parıldayan altın duvarları.

"Kenara çekilin!" Orion emretti ve kalabalık onu kabul etmek için bir dalga gibi ayrıldı.

Darcy, cesetlerin arasında ilerlerken bizi hemen peşinden sürükledi. Herkes seğiriyordu, insanlar hala Ağlama sesleri ve ara sıra atılan çığlıklar havayı ikiye

böldü. "Kim o?" diye mırıldandı sağımda bir çocuk.

Bir kız korkuyla, "Sence bir su perisi miydi?" diye fısıldadı.

Kalabalığın ortasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettik ve boğazıma takılıp öğürmeme neden olan hastalıklı bir kokuyla birlikte ateşin sıcaklığı tenime değdi.

"Bu da ne böyle?" Darcy korku içinde fısıldadı.

Hala kalabalığın önündeydik ama Orion bir lanetle ilerledi.

Ateş tam önümüzde pırıl pırıl parlıyordu ve kalbim anlamadığım bir uyarıyla çarpıyordu.

"Ejderha Ateşi'nin böyle yandığını daha önce hiç görmemiştim." Diego'nun sesi solumdan geldi ve döndüğümde onu ceset kalabalığının içinde yanımda buldum.

Bakışları önümüzde yanan ateşe dikilmişti, dudakları şokla aralanmıştı ve kız kardeşimle benim durumumuzu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ona neler olduğunu soramadan Orion

kollarını kaldırdı ve alevleri söndürmek için bir su selini yönlendirdi.

Çevredeki öğrencilerden birkaçı gümüşi ışık küreleri çağırarak üzerimizde asılı durdular.

Orion'un önünde yerde karanlık bir şekil belirdiğinde karanlık ve ben ilerledik.

Çıplak ayaklarım soğuk patikaya bastı ve omurgam boyunca bir ürperti yayıldı ama durmadım. Bir şey beni daha yakına çekti. O şeklin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Darcy yanımda kaldı ve biz çemberin içine doğru ilerledik. Kalabalığın bıraktığı boş alanı daha iyi görebilmek için Orion'un yanından geçti.

"Vay anasını," diye nefes aldım ve Darcy elini ağzına götürdü.

Önümüzde yerde kıvrılmış bir ceset duruyordu; etleri yanmış, uzuvları cenin pozisyonunda kıvrılmıştı.

Orion doğruldu ve öğrencilere dağılmaları için bağırmaya başladı, herhangi bir tanığın öne çıkmasını emretti ve birini Müdür Nova'yı getirmesi için yönlendirdi.

Korkunç manzara karşısında donup kalmıştım, kollarım bacaklarım yerinde kilitlenmiş, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Darcy, "Buradan gitmeliyiz," diye nefes aldı ama ayaklarım sanki bir nedenim varmış gibi olduğum yerde sabitlenmişti.

kal.

"Bekle," diye nefes aldım, ileriye doğru tereddütlü bir adım atarken nedenini gerçekten bilmiyordum.

Cesedi çevreleyen toprak isle kararmış ve Orion'un büyüsüyle ıslanmıştı. Çıplak ayağım çamura bastı ve ürperdim.

Göğsümün tam ortasında büyümün garip bir şekilde çekildiğini hissediyordum ve ona odaklandığımda hafif bir karıncalanma
parmak uçlarıma geldi.

"Bunu hissediyor musun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Darcy temkinli bir şekilde başını salladı ve bu ihtiyacım olan tek onaydı.

Büyümün çekimine teslim oldum ve onu serbest bırakırken parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim.

Önümüzdeki ceset seğirdi, kömürleşmiş parmakları açılırken kolu kıpırdadı. Neredeyse çığlık atacaktım, korku beni sardığında sendeleyerek geri çekildim ve Darcy'ye çarptım. Ama ses dudaklarımdan çıkamadan cesedin yumruğundan bir şey fırladı ve doğruca bize doğru fırladı.

Kara kart göğsüme çarptı ve onu otomatik olarak kavradım, şaşkınlıkla aşağıya baktım. Kavradığımda pürüzsüz ve sağlamdı, sahibinin bedenini yok eden alevlerden mucizevi bir şekilde zarar görmemişti.

Öğrenciler, Orion'un onları dağıtma çabalarına ve birden fazla kameranın parıldamasına rağmen hala oyalanıyordu.

"BEŞ SANİYE İÇERİSİNDE BURADA BULUNAN HERKESİ, SİZİ BİTİRECEK KADAR SU İLE ISLATACAĞIM. ZEMİNLER!" diye bağırdı ve kalan öğrenciler aceleyle itaat etmeye başladılar, birkaçı korku çığlıkları attı.

"Siz ikiniz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" Orion havladı ve ben de içgüdüsel olarak yer değiştirerek onun sesine doğru döndüm.

kartı giydiğim büyük ceketin cebine koydum.

"Biz sadece..." Darcy söze başladı ama uygun bir bahane bulamayınca sözünü yarıda kesti.

Orion'un sert bakışları, tıkırdayan çenesiyle noktalanıyordu. "Defol git buradan!" diye bağırdı, tüm yankıları
bize karşı merhametini yitirdi.

Darcy sanki ona vurmuş gibi irkildi ve biz de tökezleyerek ondan uzaklaştık, soğuk patika boyunca geri döndük.

Bir köşeyi dönene kadar dağılan kalabalığı takip ettik ve cebimden kartı çıkarmak için durdum.

Darcy'nin gözleri ata binen pelerinli bir iskeletin resmine takılınca nefesi kesildi, iskeletin boş gözleri bize bakıp uyarıyordu. Kartın altında tek bir kelime yazıyordu: Ölüm.

Darcy onu almak için ileri uzandı ve parmakları
kartı fırçaladım, içinden yayılan sıcaklık alevlenerek yanmaya başladı. Neredeyse şaşkınlıkla elimden düşürecektim ama bir çift soluk göz bilincimin sınırlarında bana göz kırpıyor gibiydi
ve bir an için Profesör Astrum'un
önümüzde duruyordu. Görüntü geldiği gibi kayboldu ve kartı ters çevirirken Darcy'ye şaşkınlıkla baktım.

Arkasında dönen gümüş bir yazıyla yazılmış kelimeler vardı ve onları okuduğumda kalbim midemin çukuruna düştü.

Bir hata yaptım ve artık zamanım doldu.

Gölge beni keşfetti ve onların gazabından kaçmam için hiçbir umut yok.
Aradığınız cevaplar Aslan ve Terazi burçları arasında gizli.
Alevlere güvenme.
Tahtına sahip çık.
- Düşen Yıldız

Korku pençeli ellerimle beni yakaladı ve nefes alamayana kadar sıktı. Profesör Astrum öldürülmüştü. Bu berbat Akademi'de bize yardım etmeye çalışan tek kişi gitmişti. O kadar korkmuştu ki, sanki korkunç bir şey olacağını biliyordu. Ve artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti.

Varislere karşı tek başımızaydık.

Ve kaderimizin onların merhametine kalmak olduğunu düşünmeye başlamıştım.

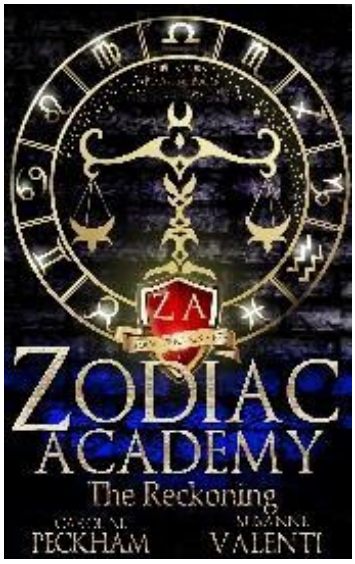
2. KITAP IÇIN ŞIMDI ÖN SIPARIŞ VERIN!

(BIRINCI BÖLÜMÜ OKUMA ŞANSI IÇIN SAYFAYI ÇEVIRIN İKİNCİ KİTABIN!)

Ön sipariş vererek Darcy ve Tory'nin hikayesinin bir sonraki bölümünü kaçırmadığınızdan emin olun

Şimdi 2. kitap.

Zodyak Akademisi Hesaplaşma ÇOK

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN.

Amazon.com

Amazon UK

Amazon CA

Amazon AU

FREEBIES

İKINCI KITAP IÇIN SABIRSIZLANIYOR MUSUN?

ÜCRETSİZ Zodyak Akademi Kayıt Paketinizi şimdi alın!

İçerir:

KİTAP 2'NİN BİRİNCİ BÖLÜMÜ - ZODYAK AKADEMİSİ: HESAPLAŞMA

Tory ve Darcy'nin Uyanışından beş yıl önce Orion ve Darius'u takip eden Zodiac Academy'nin ÜCRETSİZ 20K Ön Romanı.

Siparişinizi Keşfedin Testi

Zodiac'a kabul mektubunuz

Akademi

Sınıf Zaman Çizelgeniz

ve bazı gizli sürprizler!

Şimdi almak için buraya tıklayın!

CAROLINE PECKHAM VE SUSANNE VALENTI'DEN DAHA FAZLASI

Bir sonraki kitabı beklerken, neden diğer KOMPLE kitaplarımıza dalmıyorsunuz?

dizi: Vampirler Çağı Destanı mı?

Tamamen farklı ama tamamen alıngan iki ikiz, vampir prenslerin saltanatıyla yüzleşiyor

Amerika'nın kontrolünü ele geçirdiler.

Biri azılı bir avcının elindeyken, diğeri vampir kraliyet ailesine gönderilmişken, acımasız avcıya aşık olmaktan kurtulabilecekler mi?

Birbirlerinin yeminli düşmanı olan adamlar..?

FULL Yedi Kitaplık Seri Kindle ile ücretsiz Sınırsız

[Şimdi almak için buraya tıklayın!]

İNCELEMELER

Zodyak Akademisi'ni beğendiniz mi? Uyanış'ı beğendiniz mi?

O zaman lütfen yorum bırakın!

Goodreads

Amazon

Her eleştiri, serinin daha yükseklere çıkmasına ve yeni okuyucular bulmasına yardımcı olan bir balon gibidir. Bağımsız yazarlar için bu inanılmaz derecede önemli bir şey ve çok ama çok şey ifade ediyor.

Susanne ve Caroline'den teşekkürler :)

Yaklaşan yayınlarımızdan haberdar olmak isterseniz VIP posta listemize katılmanızı çok isterim.

VE IMZALADIĞINIZDA ÜCRETSIZ BIR VAMPIR KITABI ALIRSINIZ

YUKARI!

ABONE OLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

CAROLINE PECKHAM'IN KİTAPLARI

DOĞAÜSTÜ ZORBALAR VE CANAVARLAR

(SUSANNE VALENTI ILE BIRLIKTE YAZILMIŞTIR)

ZODYAK AKADEMİSİ: BİR AKADEMİ KABADAYISININ KÖKENLERİ (SERİNİN ÖN ROMANI)

ZODYAK AKADEMİSİ: UYANIŞ ZODYAK AKADEMİSİ: HESAPLAŞMA

VAMPİRLER ÇAĞI DESTANI

(SUSANNE VALENTI ILE BIRLIKTE YAZILMIŞTIR) EBEDİ SALTANAT

EBEDİ GÖLGE

EBEDİ LANET

EBEDİ YEMİN

EBEDİ GECE

EBEDİ FIRTINA

EBEDİ AŞK

VAMPİR OYUNLARI ROMANLARI

A GAME OF VAMPIRES (SERİNİN ÖN BÖLÜMÜ - ÜCRETSİZ) - E-POSTA LISTEME ABONE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSIZ!

ABONE OLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

VAMPİR OYUNLARI: 1. SEZON

V OYUNLARI

V GAMES: MEZARDAN YENİ ÇIKMIŞ V GAMES: ŞAFAKTAN ÖNCE ÖLÜ

VAMPİR OYUNLARI: 2. SEZON

KURT OYUNLARI

KURT OYUNLARI: GÖLGE ADASI

KURT OYUNLARI: PARÇALANMIŞ KADERLER

VAMPİR OYUNLARI: 3. SEZON

AVCI DENEMELERİ

AVCI DENEMELERİ: KARANLIĞA DOĞRU (ÇOK YAKINDA)

ISAAC'IN YÜKSELİŞİ SERİSİ SÜRÜNEN GÖLGE

KANAYAN KAR

DÖNEN

GELGIT

AĞLAYAN

GÖKYÜZÜ

ZAYIFLAYAN

IŞIK

ISAAC'IN YÜKSELİŞİ ROMANLARI DÜŞEN ATEŞ

(BİRİNCİ BÖLÜM) DÜŞEN ATEŞ

(İKİNCİ BÖLÜM)

Yaklaşan yayınlarımdan haberdar olmak isterseniz, VIP posta listeme katılmanızı çok isterim.

ABONE OLDUĞUNUZDA BEDAVA KİTAP!

En son bilgileri ve daha fazlasını www.carolinepeckham.com adresinde bulabilirsiniz.

Gelin ve Facebook'ta merhaba deyin
Ya da beni Twitter'da takip edin @carolinepeckham

Ya da Goodreads'teki sayfama uğrayın

SUSANNE VALENTI'NİN KİTAPLARI

YALANLAR KAFESI DESTANI:

Zincirlen
miş Bağlı
Kırık Bağlı
Özgür

YALANLAR KAFESI ROMANI:

Kesme Cam
Közler

TAINTED EARTH DESTANI:

Etkilenm
iş
Değiştiril
miş
Uyarlanm
ış
Gelişmiş

VAMPIRLER ÇAĞI DESTANI:

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Eternal Reign
Ebedi Gölge
Ebedi Lanet
Ebedi Yemin
Ebedi Gece
Ebedi Fırtına
Ebedi Aşk

DOĞAÜSTÜ ZORBALAR VE CANAVARLAR

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Zodyak Akademisi: Bir Akademi Zorbasının Kökenleri (Serinin Ön Romanı)

Zodyak Akademisi: Uyanış

Zodyak Akademisi: Hesaplaşma

Yeni sürümler ve daha fazlası hakkında en son bilgileri öğrenin

www.susannevalenti.com adresinde Susanne'ı

Facebook'ta ziyaret edin

Goodreads'te kitaplarını TBR'ınıza ekleyin

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

